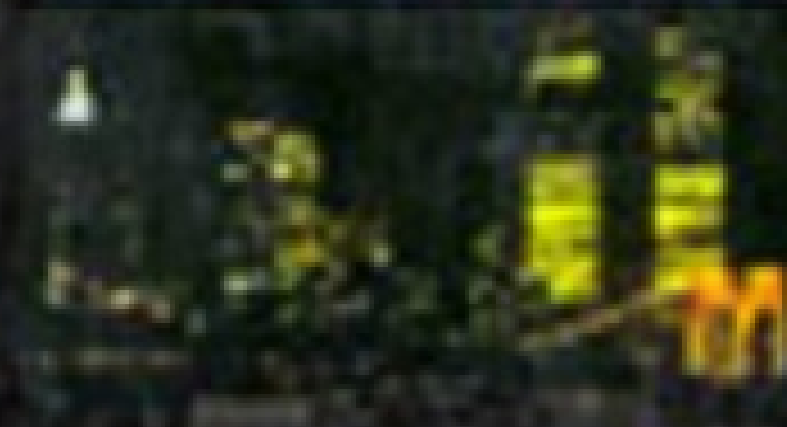

MARY HIGGINS
CLARK

TIẾNG
thét
trong đêm

Hội Nhà Văn, 47 Hoàng Hoa Thám, Hanoi

Tiếng Thét Trong Đêm

Mary Higgins Clark

NXB Phụ Nữ (2002)

Từ khóa: Trinh Thám, Hình Sự, Tiểu Thuyết

Chương 1

Lúc tờ mờ sáng, Jenni bắt đầu đi vào rừng để Jin tìm kiếm căn nhà gỗ. Suốt đêm qua, không hề chớp mắt, nàng nằm bất động, thao thức trên chiếc giường rộng, sang trọng, kiểu có tán che. Im vắng ngự trị trong ngôi nhà làm trĩu nặng tâm can nàng.

Dẫu nhiều tuần lễ đã trôi qua mà đôi tai nàng vẫn rình nghe trong tuyệt vọng tiếng khóc đói sữa của đứa con nhỏ. Bầu vú căng sữa của nàng luôn chờ đợi cái miệng bé nhỏ háu ăn. Căn phòng sáng lên khi nàng bật ngọn đèn ngủ. Ánh đèn tỏa vào chiếc cốc pha lê chạm trổ trên tủ com mốt. Những bánh xà phòng nho nhỏ thơm mùi thông bày trong cốc hắt ánh sáng màu xanh vào chiếc hộp trang điểm bằng bạc.

Đối với nàng, có hệ trọng gì đâu. Dẫu phải chết rét đi nữa thì nàng cũng phải kiếm cho ra căn nhà gỗ đó. Nó ở đâu đó thôi, trong khu rừng thông đen, sẫm và thối của xứ Na Uy này. Trong những đêm dài thao thức, nàng đã hoạch định một chương trình cho cuộc tìm kiếm. Theo nàng nghĩ, Erich không đi nhanh bằng nàng được, anh ta đi một bước thì nàng đã tiến xa ba bước rồi. Bước sải dài của nàng tự nhiên mang nàng đi nhanh hơn nàng tưởng. Như ngày kia, Erich đến căn nhà gỗ sức nhớ quên mang theo chìa khóa, chàng trở về để lấy, thì phải đi mất 40 phút. Theo anh ta, đoạn đường từ căn nhà gỗ đến bìa rừng phải đi khoảng 20 phút. Erich không bao giờ dẫn nàng đến đó. Chàng đã từng nói với nàng: “Jenni, em hãy hiểu cho anh, mọi nghệ sĩ đều cần có một thế giới riêng tư”. Trước đây, nàng cũng không bao giờ tìm cách để đến nơi đó. Erich cũng đã tuyệt đối cấm mọi người trong nông trang vào rừng. Ngay cả Clyde, người quản lý nông trang từ ba mươi năm nay cũng xác nhận chưa hề biết căn nhà gỗ đó nằm ở đâu.

Tuyết trắng xóa, từng mảng nặng nề, chất lớp, đã xóa tan đi dấu chân nàng. Nhưng trái lại nó cũng giúp nàng thực hiện cuộc tìm kiếm thấu đáo hơn bằng cách đi ski. Nàng cố thận trọng để tránh bị lạc hướng, với hàng hà bụi rậm nơi đây cùng với khả năng định hướng tồi tệ của nàng thì nguy cơ đi lòng vòng sẽ xảy ra ngay.

Thận trọng, Jenny chủ định mang theo một cái la bàn, cái búa, đinh và ít mảnh vải nhỏ. Nàng dự tính sẽ đóng những mảnh vải này vào thân cây để đánh dấu.

Suốt đêm qua, nàng suy nghĩ hẳn mình có nên đến gặp ông cảnh sát trưởng Gunderson. Hẳn nhiên ông ta sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt dò hỏi, khinh khỉnh.

Bộ áo liền quần đi ski móc ở tủ ngăn dưới nhà, cạnh nhà bếp. Nàng mặc nó vào trong khi chờ đợi nước cà-phê đun sôi. Ngay khi uống tách cà-phê đầu tiên, nàng đã hình dung rõ ràng hơn vị trí của căn nhà. Nàng sẽ mang theo bình thủy cà-phê. Jenni không có chìa khóa của căn nhà gỗ nhưng khi vào nàng có thể dùng búa để đập vỡ cửa kính.

Toàn bộ ngôi nhà rộng lớn cũ kỹ mà nàng đang sống nơi đây, thật bóng loáng từ trên xuống dưới. Hẳn đó là thành tích sáng chói do những nguyên tắc khắc nghiệt về tính sạch sẽ của Elsa, chị người làm, ngay cả khi chị ta không đến đã hai tuần nay. Trước khi ra về, chị ta luôn bóc một tờ lịch treo ở tường, trên chiếc điện thoại. Jenni còn nhớ đã từng nói với Erich về chị ta, "Elsa không thể kềm chế được việc lau chùi mọi thứ dầu không thấy dơ và chị ta cứ lặp lại mãi như vậy trong suốt tuần". Bây giờ, đến lượt nàng bóc tờ lịch của ngày Thứ hai 14 tháng 2, nàng vò nát tờ lịch cũ và chăm chú nhìn vào hàng chữ lớn ghi trên tờ lịch mới: Thứ bảy 15 tháng 2. Nàng rung mình. Đã gần mười bốn tháng trôi qua kể từ ngày nàng gặp gỡ Erich tại gallery. Không thể thế được. Đó phải là một thế kỷ. Nàng đắm chìm suy nghĩ.

Mái tóc màu hạt dẻ sẫm màu của nàng trong thời gian nàng mang thai giờ đây đã trở thành gần như màu đen. Mái tóc lộ ra sự buồn bã và không còn sức sống khi nàng ém nó dưới chiếc nón trùm đầu bằng len. Chiếc

gương đóng khung bằng vỏ sò đặt bên phía trái cánh cửa bếp thật không phù hợp với cảnh bề thế của căn bếp với khung trần trang trí bởi những cây đà to lớn bằng gỗ sồi. Nàng đến đứng trước gương, đôi mắt nàng giờ đã quầng thâm, không còn là màu xanh ngọc bích; sáng hôm nay chúng phản chiếu nét nhìn chăm chú và sững sờ. Đôi má nàng lõm sâu. Nàng đã sụt cân từ khi ở cũ. Khi nàng cài lại cúc áo, thì thấy gân xanh đập nhẹ nơi cổ mình, mới có hai mươi bảy tuổi mà nàng có cảm tưởng như gấp mười lần hơn; và nàng cảm thấy mình già như một bà lão trăm tuổi. Ước gì sự đời này biến mất đi. Ước gì ngôi nhà này không còn thình lạng như thế này nữa, một sự thình lạng khủng khiếp.

Nàng hướng mắt nhìn lò sưởi bằng gang nằm sát tường phía đông của căn bếp. Cái nôi chất đầy củi đã được đặt lại chỗ cũ cùng những vật dụng cần thiết cạnh đó. Nàng nhìn chăm chú chiếc nôi. Như một cú sốc thường xuyên hiện diện. Dần dà nàng cảm thấy quen thuộc với sự có mặt của nó trong căn bếp. Đoạn, nàng quay sang rút cà phê vào bình thủy, thu gom lại các vật cần dùng như la bàn, cái búa, những cái đinh, những mảnh vải và dồn tất cả vào trong một túi đeo lưng, với khăn quàng trùm mặt, chân mang giày ski, Jenni nhanh nhẹn luồn đôi tay vào bao găng tay to tướng bằng lông thú. Nàng tạ ơn Trời đã cho mình học tốt môn trượt tuyết trong năm qua. Nàng mở cửa bước ra.

Gió dữ dội quét mạnh vào người nàng. Tiếng rống khàn đục của đàn bò trong chuồng làm nàng liên tưởng đến tiếng nước nở của nỗi tuyệt vọng sâu xa. Mặt trời rực rỡ trên tuyết trắng, vẻ đẹp sáng ngời của vị chúa tể xa xôi dường như bất lực với nỗi khắc nghiệt của băng giá.

Giờ này, hân Clyde đang đi kiểm tra chuồng súc vật. Đội ngũ nông dân ăn lương công nhật hân đang bận rộn chất đầy rơm cho đàn bò Black Angus; vì là mùa đông nên chúng không thể ăn cỏ trên đồng và chúng thường ủ nấu nơi đây để có thức ăn. Phân nửa tá điên đang làm việc trên phần đất khai khẩn rộng lớn và không một người nào đến gần ngôi nhà này. Chỉ thấy những chiếc bóng nhỏ bé của họ lơ lửng phía chân trời..

Đã bảy tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi nàng bắt đầu cuộc tìm kiếm căn nhà gỗ. Nàng quyết tâm không kéo dài quá ba mươi phút cho mỗi

hướng rẽ và nàng đi theo con đường mà Erich luôn mất hút trong rừng. Phía trên nàng, ánh nắng xuyên qua những cành cây chằng chịt, sau khi nàng đã trượt ski trong phạm vi có thể mà không bị lạc hướng.

Nàng rẽ phải, trượt thêm khoảng chừng ba trăm mét, rẽ phải thêm lần nữa và nàng đã đến bìa rừng.

Gió cuốn mất dấu chân nàng. Nhưng nàng đã đánh dấu mỗi ngã rẽ khi đóng những mảnh vải trên thân cây.

Jenni trở về nhà lúc mười một giờ trưa. Nàng hâm nóng nũ xúp, hong khô đôi giày và cố không nghĩ đến cái rét buốt đang đốt cháy vầng trán và đôi tay. Sau đó, nàng lại tiếp tục ra đi.

Những tia nắng cuối cùng vụt tắt, thời tiết rét cóng, đồng hồ đeo tay của nàng chỉ năm giờ chiều, nàng thẩn nghĩ, cuộc tìm kiếm ngày hôm nay hẳn ngưng được rồi. Nàng quyết định đi đầu đó khi vượt qua gò đất sau cùng. Lúc này, đột nhiên nàng trông thấy nó: một căn nhà gỗ được làm bằng những khúc củi tròn với mái bằng vỏ cây. Ông cố nội của Erich đã xây cất nó vào năm 1859. Mối mím chặt, Jenny chăm chú nhìn, tâm hồn dao động vì thất vọng. Các mảnh cửa buông xuống; căn nhà dường như được đóng kín, tưởng chừng đã lâu năm chưa được ai mở cửa. Trên ống khói của lò sưởi, tuyết đóng dày như đội chiếc nón. Không một tia sáng nào hắt ra từ bên trong. Phải chăng nàng đã từng hy vọng được nhìn thấy lò sưởi tỏa khói, những ngọn đèn lóe sáng qua màn cửa đó? Phải chăng nàng đã tin một đi đầu rất bình thường là nàng chỉ việc mở cửa ra và đi vào nhà?

Một tấm biển bằng sắt được treo trước cửa nhà, trên đó những dòng chữ vẫn còn rõ ràng:

TUYỆT ĐỐI CẤM VÀO, BẤT TUÂN SẼ TRUY TỐ.

Ký tên Erich Krueger - năm 1903.

Phía bên trái căn nhà gỗ có một cái bơm nước để nằm lẫn trong những nhánh thông dài. Nàng hình dung chàng trai trẻ Erich đã cùng đến với mẹ

nơi đây. Erich đã từng kể với nàng: "Caroline thích giữ căn nhà này như nguyên dạng của nó. Cha anh ước ao được hiện đại hóa nó nhưng, mẹ anh không muốn nghe đến đi đâu đó".

Lúc này, không màng đến rét buốt; Jenni đi đến ô cửa sổ đầu tiên, nàng lấy cái búa trong túi đeo ra và đập mạnh trên ô cửa kính. Những mảnh vỡ sượt qua mặt nàng. Tuy nhiên, nàng không cảm thấy tia máu đã đông khi chảy xuống gò má; thận trọng tránh những mảnh sắc nhọn, nàng đưa tay vào bên trong để mở khóa và nhấc cái cửa sổ cánh sập lên.

Cởi đôi ski ra, nàng leo qua thành cửa sổ hơi cao, vén bức màn và bước vào căn nhà gỗ.

Đó là một căn phòng duy nhất khoảng chừng mười hai thước vuông. Một lò sưởi kiểu thuộc địa được đặt sát vách phía bắc; bên cạnh, một lượng củi dự trữ được sắp xếp kỹ lưỡng. Vây quanh lò sưởi, một tràng kỷ bục vải nhung sang trọng đặt thật hợp với vài chiếc ghế bành. Toàn bộ nền nhà bằng gỗ thông bóng lưỡng được phủ bởi một tấm thảm phương Đông màu nhợt nhạt. Kê sát ở những cửa sổ chính là một bàn dài và ghế băng dài. Ở góc phòng, có một cái xa kéo sợi tưởng chừng như đang còn trong tình trạng hoạt động. Trên tủ búp-phê bằng gỗ sồi là những đồ sứ xanh Trung Quốc và những cây đèn dầu. Cầu thang nằm phía trái với bên trên là những dãy kệ chứa đầy những bức tranh chưa có khung. Các bức vách bằng gỗ trắng trơn bóng loáng được treo đầy tranh. Như người mất hồn, Jenni lần lượt ngắm nhìn từng bức tranh một. Căn nhà gỗ này quả là một bảo tàng nghệ thuật. Ngay cả cảnh tranh tối tranh sáng cũng không làm che khuất nổi cái đẹp của sơn dầu và màu nước; những bức vẽ than và bút sắt. Hẳn Erich chưa "trình làng" những tác phẩm độc đáo này của chàng! Qìới phê bình nghệ thuật sẽ phản ứng ra sao khi trông thấy những kiệt tác này?

Một vài bức tranh có khung được treo ở vách. Hẳn nhiên đây là những bức mà chàng có chủ tâm đem đi triển lãm trong kỳ tới. Phải chăng đây là ngu ời sống trong bão tố mùa đông? Hẳn có gì lạ trong cảnh; Con hươu với cái đầu ngẩng cao, nghe ngóng, sẵn sàng lẩn trốn vào rừng; Chú bò con tìm vú mẹ; Những cánh đồng xanh nở rộ cỏ linh lăng trong mùa gặt; Những tín

hữu đi về giáo đường; Con đường lớn của Granite Place, gọi lại sự vắng lặng của thời gian vĩnh hằng.

Dẫu rằng, đang trong tâm trạng tuyệt vọng, Jenni vẫn còn tìm thấy trong thoáng chốc sự an ổn và bình yên trước vẻ đẹp tinh tế của những bức tranh này. Sau đó, nàng cúi xuống trong ngăn đầu tiên để xem những bức tranh chưa vào khung. Thêm một lần nữa, nàng lại khâm phục. Tài năng về nghệ thuật của Erich làm nàng rất đỗi ngạc nhiên, nét vẽ phong cảnh, con người, loài vật, thật độc đáo. Nàng nhìn qua bức tranh mô tả cảnh sống vui tươi trong khu vườn mùa hạ với chiếc xe nô của trẻ nít...

Và nàng đã nhìn thấy sự việc đó. Không hiểu được, cuống cuống, nàng bắt đầu tìm kiếm giữa những bức tranh sơn dầu và bản phác thảo trong những ngăn kệ khác.

Đôi mắt mở lớn sững sờ, nàng vừa chạy, vừa tìm kiếm, từ bức tranh này đến bức tranh khác treo dọc theo bức vách. Rồi bất giác, nàng lao đảo đi đến cầu thang, bước lên từng bốn bậc một để đến xưởng vẽ. Đến bậc thang cuối, dốc nghiêng của mái nhà buộc nàng phải khom người, khi ngẩng lên, nàng đối diện với muôn ngàn màu sắc như trong cơn ác mộng. Trên bức tường phía sau, thật kinh hãi, nàng thấy hiện ra khuôn mặt của chính mình. Nàng thắc mắc, phải chăng ở đây có một tấm gương? Không - Khi nàng đến gần, khuôn mặt chẳng hề lay động. Những tia nắng cuối cùng của một ngày xuyên qua ô cửa nhỏ, in bóng ngoằn ngoèo trên bức tranh như ngón tay ma quái đang chỉ vào.

Đứng sững sờ một lúc lâu, mắt không rời bức tranh, Jenni ghi nhận từng chi tiết quái dị của nó và cảm thấy miệng mình dặng há hốc vì nỗi kinh hoàng khó tả; nàng có cảm tưởng như một âm thanh khàn đục đang dâng lên từ cổ họng se thắt của mình.

Sau cùng, với những ngón tay tê cóng, ngập ngừng, nàng cố gắng lấy bức tranh, vài phút sau, tay cấp bức tranh, nàng rời căn nhà gỗ.

Gió lúc này quất mạnh hơn làm nàng ngạt thở, đập tắt tiếng gào thét của nàng: "Cứu tôi, ai đó xin giúp tôi, xin cứu tôi".

Gió mạnh xé tan tiếng thét của nàng, làm tan biến vào rừng tối ám u.

Chương 2

Hiển nhiên, cuộc triển lãm tranh của Erich Krueger, người họa sĩ miền Midwest vừa được công chúng biết đến, thành công mỹ mãn.

Buổi lễ ra mắt dành cho giới phê bình và khách mời danh tiếng bắt đầu từ lúc bốn giờ chiều. Nhưng những người hiếu kỳ đã nối đuôi nhau suốt ngày dọc theo gallery vì bị cuốn hút bởi bức tranh sơn dầu "*Hoài niệm về Caroline*" trưng bày trong ô kính.

Jenni khéo léo len lỏi vào giữa giới phê bình, nàng giới thiệu Erich, trò chuyện với các nhà sưu tập, để mắt đến các người hầu bàn tiếp món khai vị và rót đầy những ly rượu sâm banh.

Sáng hôm nay, từ khi thức giấc một ngày xem chừng đã có dấu hiệu trắc trở. Beth, con gái lớn của nàng, bình thường rất dễ bảo, hôm nay lại không nhẽo khi đến nhà trẻ. Tina, đứa con gái út, hai tuổi, khóc suốt đêm không ngủ vì bị đau răng hàm.

Bão tuyết của ngày đầu năm đã biến New York thành cơn ác mộng thật sự của nạn kẹt xe và từng đồng tuyết xám xịt và trơn trượt ở lề đường, vì bận bịu với hai đứa bé và phải đi ngang qua thành phố nên Jenni đến phòng triển lãm trễ sau một tiếng đồng hồ. Nàng gặp ông Hartley trong tình trạng bối rối không kém.

Ông Hartley nói:

- Jenni à, công việc chưa chuẩn bị xong. Tôi báo với cô. Tôi cần một người làm việc nghiêm chỉnh.

- Tôi rất tiếc. - Nàng vừa nói vừa móc áo choàng vào tủ hộc tường. -
Mấy giờ ông Erich đến?

- Khoảng một giờ trưa, cô có hiểu rằng còn thiếu ba bức tranh của ông ta trong số vừa nhận được không?

Jenni nhận thấy khi người đàn ông sáu mươi tuổi này lâm vào tình trạng lo lắng, tưởng chừng ông ta sẽ biến thành đứa trẻ lên bảy với đôi mày chau, miệng run rẩy.

Nàng dịu dàng hỏi ông ta:

- Ông Hartley à, bây giờ những bức tranh đã có ở đây rồi chứ!

- Có rồi, nhưng chỉ ầu qua, khi ông Krueger gọi điện đến, tôi có hỏi ông ta về ba bức tranh còn thiếu, ông ta nghĩ rằng chúng bị thất lạc đâu đấy và ông Erich bảo chúng ta phải trưng bày bức tranh của mẹ ông phía sau ở kính của mặt tiền gallery, dù nó không được bán cho khách. Nay, Jenni, người ta nói, chính cô là người mẫu của bức tranh này đấy!.

Cố kên để khỏi vỗ vào vai ông, Jenni nói:

- Vậy thì, đâu phải tôi.

- Lúc náy, tranh đã có đầy đủ, chúng ta bắt đầu treo chúng lên thôi.

Jenni vội vã bày biện các bức tranh, sắp chúng theo loại sơn dầu, màu nước, những bức vẽ bằng bút sắt và chì than.

Trông thấy nàng đã bày biện xong những bức tranh, ông Hartley mỉm cười nói:

- Có có con mắt thật tuyệt! Tôi biết chúng ta sẽ thành công.

- Ông nói hay nhỉ! - Nàng thầm nghĩ và cố nén tiếng thở dài.

Phòng triển lãm mở cửa vào lúc mười một giờ trưa. Mười một giờ kém năm phút thì bức tranh quan trọng nhất đã đặt đúng chỗ. Bên cạnh nó là bảng quảng cáo viết bằng chữ hoa trên nền nhung:

TRIỂN LÃM ĐẦU TIÊN TẠI NEW YORK, ERICH KRUEGER.

Bức tranh "*Hoài niệm về Caroline*" gây sự chú ý tức khắc cho người qua lại đông đúc trên đường số 37. Jenni thấy họ ngừng lại để ngắm nhìn bức tranh. Nhiều người trong số họ vào phòng triển lãm, tò mò xem những bức tranh khác. Nhiều người đã hỏi nàng: Phải cô là người mẫu của bức tranh bày trong tủ kính?

Nàng đi phân phát cho khách tham dự những vừng tập bìa mỏng có in tiêu sử của Erich Kruger như sau:

"Trong hai năm liền, Erich Krueger được thừa nhận là một họa sĩ nổi tiếng trong thế giới nghệ thuật, ông sinh ở Granite Place, bang Minnesota, ông bắt đầu vẽ tranh từ năm mười lăm tuổi, ông sinh sống trong nông trang của gia đình chuyên nuôi gia súc dành cho các cuộc thi đấu, ngoài ra Erich Krueger cũng là chủ tịch nhà máy xi măng Krueger. Một nhà buôn tranh ở Minneapolis đã phát hiện ra tài năng của ông. Tranh của ông đã được trưng bày ở Minneapolis, Chicago, Washington, DC. và San Francisco. Erich Kruger 34 tuổi, hiện còn độc thân".

Nàng ngắm nhìn bức hình trên tấm bìa mỏng và thầm nghĩ: "Trông ông ta giống chàng Tống Ngọc".

Vào lúc mười một giờ rưỡi, ông Hartley đến gần nàng, giờ đây khuôn mặt ông không còn vẻ khó chịu và lo lắng.

Ông Hartley nói:

- Mọi việc ổn cả chứ, Jenni?

Nàng đáp:

- Rất tốt. - Đoán biết câu hỏi tiếp của ông ta, nàng nói tiếp: "Tôi đã gọi người đặt hàng đến xác nhận. Những nhà phê bình của báo *New York Times*, *New Yorker*, *Newsweek*, *Times* và *Art News* đều cho biết họ sẽ có mặt. Khoảng tám mươi người sẽ đến dự lễ khai mạc nếu tính những khách không mời thì vào khoảng một trăm người. Phòng Triển lãm sẽ đóng cửa lúc 3 giờ chiều, như vậy sẽ đủ thời gian cho giới phê bình ngẫm lại đàm đạo".

- Jenni, cô thật tuyệt!

Jenni thẫn thờ, lúc này, trông ông Hartley thật có duyên. Nhưng nàng luôn chờ đợi đi đâu tệ hại xảy ra khi muốn báo cho ông ta biết là nàng sẽ rời buổi tiệc sớm hơn giờ bế mạc!

Chỉ tay về phía viên trợ lý, nhân viên làm việc bán thời gian, Jenni nói với ông Hartley:

- Lee đến kìa!

Nàng cười với anh ta và nói:

- Chúng ta đã sẵn sàng rồi!

Rồi quay sang ông Hartley, nàng nói tiếp:

- Ông đừng bận tâm nữa!

Ông Hartley nói:

- Tôi sẽ thử xem. Cô báo cho Lee biết là tôi sẽ trở về trước mười ba giờ để dùng bữa trưa với ông Erich, về phần cô - Jenni, nên đi dùng bữa ngay đi.

Nàng nhìn ông Hartley vội vã bước qua ngưỡng cửa. Trong chốc lát, lượng khách trong phòng triển lãm thưa dần. Jenni có ý định muốn đến nhìn bức tranh bày sau ô kính ở mặt tiền gallery, nàng đi ra ngoài và không màng đến việc khoác áo choàng. Để có thể ngắm bức tranh từ xa, nàng lùi lại vài bước và đứng trên lề đường.

Những người qua đường quay mặt lại nhìn nàng rồi họ nhìn đến bức tranh và nhả nhặn bước đi. Tranh vẽ một người phụ nữ ngồi trước hiên nhà, trên chiếc xích đu có hình dáng chiếc thuyền mũi vênh. Bà đang ngắm nhìn buổi hoàng hôn. Ánh chiều tà chéch nghiêng đủ màu sắc tím, đỏ và hoa cà. Chiếc áo choàng không tay màu xanh lục ôm lấy tấm thân mảnh dẻ của bà. Mớ tóc xòa màu cánh quạ bay lất phất quanh khuôn mặt mà lúc này

đã che khuất phần nửa vào bóng tối. Jenni ngẫm nghĩ: "Mình đã thấy những gì mà ông Hartley muốn nói".

Người đàn bà trong tranh có vầng trán rộng, mũi thanh và thẳng, cái miệng độ lượng. Hẳn đây là những nét đặc trưng của chính Jenni. Bức tranh vẽ hiên nhà với những cây cột thanh mảnh chuốt góc sơn màu trắng; lò mờ trên nền tranh phía sau là bức tường gạch của ngôi nhà. Trong nắng chiều, một bé trai chạy băng qua cánh đồng để đến với bà. Từng mảng tuyết trắng gợi lên cái giá rét khi màn đêm buông xuống. Nhân vật ngẩng trên xích đu dường như bất động, bà nhìn chăm chăm vào ánh hoàng hôn. Dẫu cho đứa trẻ có vờn vờ chạy đến, dẫu cho ngôi nhà có đáng đứng vững chắc và cái cảm giác bất tận của không gian, thì người ta cũng cảm nhận về nỗi cô đơn đang bành bồng vây quanh người phụ nữ trẻ. Tại sao thế nhỉ? Phải chăng là do ánh mắt bà biểu lộ một nỗi buồn hay chỉ vì toàn bộ bức tranh gợi lên sự rét buốt cắt da? Ai lại đi ngẩng ngoài trời với thời tiết như thế? Tại sao bà ta không ngẩng trong nhà, bên cửa sổ để ngắm nhìn hoàng hôn?

Jenni rùng mình vì lạnh. Nàng đang mặc chiếc áo san-đai cổ cao là quà tặng dịp lễ Noël của Kevin, người chồng trước của nàng. Nàng nhớ lại, đêm hôm đó, Kevin đã gạt qua căn hộ của nàng, với quà tặng này và những con búp bê cho các con gái của họ. Kevin không bao giờ đặt vấn đề trợ cấp nuôi con, mà anh còn thiếu nợ nàng hơn hai trăm đô. Chiếc áo này là loại rẻ tiền nên mặc không ấm lắm. Nhưng ít ra nó vẫn còn mới và màu ngọc lam của nó làm tăng thêm giá trị sợi dây chuyền vàng mặt hình quả tim nàng đeo trên cổ; kỷ vật của ngoại Nana để lại cho nàng.

May mắn thay cho nàng là một trong những ưu điểm của giới yêu nghệ thuật là họ ăn mặc theo ý thích. Và, đối với Jenni, dẫu nàng đang mặc chiếc váy len quá dài, đôi giày boots quá rộng hẳn cũng không có vẻ gì là đối rách lắm. Tuy nhiên, lúc này nàng phải đi vào nhà thôi, nếu không thì cái dịch cảm cúm hiện đang hoành hành khắp New York sẽ quật ngã nàng ngay.

Jenni nhìn lần cuối bức tranh, cảm phục tài năng của người họa sĩ với nét vẽ dẫn sự chú ý của người xem từ dáng người ngẩng ở hiên nhà, đến đứa trẻ, rồi đến ánh hoàng hôn, nàng thì thầm: "Thật là đẹp". Lòng không ngớt

trần trồ bức tranh, nàng vô tình lùi lại, lão đảo và va vào ai đó trên lè đường trơn trượt. Nàng có cảm giác một đôi tay thật mạnh mẽ đang nắm giữ cánh tay mình. Một giọng nói nửa pha trò, nửa trêu chọc cất lên bên tai nàng: "Phải chăng cô có thói quen đi ra ngoài không áo choàng với thời tiết như thế này và còn nói chuyện một mình thế ư?"

Quay người lại, nàng ngượng ngùng, ấp úng: "Tôi rất tiếc, xin lỗi ông, tôi có làm ông đau không?" - Nàng vượt khỏi tầm tay ông ta và, nhận ra trước mặt mình là khuôn mặt của bức hình được in trên bìa những vừng tập mà nàng đã phân phát sáng nay. Jenni thầm nghĩ, "Trời ơi! Mình thật may mắn khi đụng phải Erich Krueger!"

Nàng thấy khuôn mặt ông ta tái xanh, đôi mắt mở lớn và môi mím chặt. Rụng rời, nàng thầm nghĩ, hẳn ông ta đang điên tiết. Với dáng điệu hối tiếc, nàng đưa tay ra cho ông ta và nói: "Ông Erich, tôi rất tiếc ông vui lòng thứ lỗi cho tôi. Bức chân dung của mẹ ông quá thu hút tôi. Thật..thật không thể diễn tả nổi. Ô! Nhưng mời ông vào. Tôi là Jenni MacPartland. Tôi làm việc tại gallery".

Erich chăm chú nhìn nàng thật lâu, dò xét từng nét một trên khuôn mặt nàng. Không hiểu phải chấp nhận thái độ này ra sao, nàng đành im lặng. Dần dà, khuôn mặt ông ta trở nên dịu dàng hơn.

Ông ta nói:

- Jenny. - Rồi mỉm cười và lặp lại: "Jenny " và nói tiếp: "Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô nói với tôi rằng... nhưng thôi sao cũng được".

Nụ cười làm ông ta thay đổi hẳn. Thực tế, Jenni cao hơn Erich. Nàng nghĩ rằng ông ta cao độ một mét bảy mươi lăm và ông mang giày boots có đế cao là bảy centimet. Đôi mắt xanh sâu thẳm của ông ta nổi bật trên khuôn mặt đẹp trai kiểu cổ điển. Đôi lông mày dày đẹp như vẽ, hài hòa với vầng trán hơi quá rộng. Tóc xoăn, nâu vàng, rải rác vài sợi bạc, làm người ta liên tưởng đến hình cô gái trẻ trên đồng tiền cổ La Mã. Ông ta có cái mũi thẳng và cái miệng nhạy cảm của bà trong bức tranh. Ông ta mặc một chiếc áo choàng bằng vải cashemire màu kem và quấn khăn quàng cổ.

Jenni thẩn nghĩ, vậy thì, ta đã trông đợi cái gì nhỉ? Ý nghĩ của nàng về ông ta, với cái từ "nông trang" chỉ gợi lên hình ảnh người nghệ sĩ này với áo vét jean và giày boots vấy bùn, đột ngột xuất hiện tại gallery. Nàng cảm thấy buồn cười với ý nghĩ đó và trở về với thực tại. Thật là vô lý. Nàng đứng bất động, run rẩy.

Jenni nói:

- Thưa ông Erich..

Ông ta cắt ngang lời nói nàng

- Jenni à, cô lạnh r ồi. Tôi thật có lỗi. - R ồi nắm lấy tay nàng, đưa nàng vào gallery.

Sau đó, Erich đi kiểm tra cách bài trí các bức tranh. Jenni theo sau ông ta từng bước một. Erich kiểm tra mọi việc thật cẩn thận, một đôi lần ông dừng bước để chỉnh lại một bức tranh cho đúng chỗ. Sau cùng, ông ta gật đầu, vẻ bằng lòng.

Ông ta hỏi nàng:

- Tại sao cô treo bức "*Đồng áng mùa xuân*" bên cạnh bức "*Mùa gặt*"?

Jenni hỏi lại:

- Phải chăng là những cảnh cùng trên một cánh đồng, phải không ông? Tôi nhận thấy rằng đó là một sự liên tục giữa công việc cày bừa và gặt hái trong vụ mùa. Ước gì ở đây có thêm một bức tranh về mùa hạ nữa.

- Tôi có bức tranh đó nhưng tôi không gửi nó đến.

Nàng liếc nhìn đồng hồ treo trên cửa chính. Đã gần mười hai giờ trưa.

Nàng nói:

- Ông Erich ạ, nếu không có gì phiền, tôi sẽ sắp xếp chỗ làm việc của ông trong văn phòng ông Hartley, ông ấy có nhã ý mời ông dùng bữa tại *Russian Tea Room* vào lúc mười ba giờ. Khéo kéo trễ. Phần tôi thì sẽ đi ra ngoài dùng vội cái sandwich.

Giúp nàng mặc áo choàng, ông ta nói:

- Hôm nay ông Hartley sẽ ăn trưa một mình. Tôi đói lắm rồi và có ý định dùng bữa trưa với cô. Cô hãy nói cho tôi biết, cô không có hẹn với ai chứ?

- Không ông ạ, tôi cũng đang tính đi ra ngoài để mua cái gì đó ăn cho qua bữa.

- Chúng ta đến *Russian Tea Room* đi. Tôi tin rằng ở đó sẽ có bàn cho chúng ta.

Nàng miễn cưỡng đi theo ông ta, biết trước rằng ông Hartley sẽ giận và nguy cơ mất việc của nàng tăng cao. Hartley sẽ lấy cô là nàng luôn đi trễ. Tuần vừa qua, nàng lại nghĩ việc hai ngày vì Tina bị viêm họng. Nhưng nàng hiểu rõ ràng, nàng không thể từ chối lời mời của Erich.

Tại nhà hàng, ông ta ra dấu là không đặt bàn và yêu cầu dành một bàn trong góc phòng ăn. Jenni từ chối ly rượu mà ông ta mời nàng.

- Nếu tôi uống rượu hẳn tôi sẽ ngã vật ra ngay sau mười lăm phút. Đêm qua, tôi mất ngủ, ông vui lòng cho tôi dùng nước suối.

Họ gọi hai phần bánh sandwich, rồi ông ta cúi xuống bên nàng:

- Hãy nói về cô đi, Jenni MacPartland.

Cố nín cười, nàng đáp:

- Vậy ông có biết phương pháp: “Làm sao để kết bạn” chưa?

- Chưa. Tại sao?

- Đó là loại câu hỏi mà người ta dạy cho bạn đặt ra cho buổi đầu gặp gỡ. Quan tâm đến kẻ khác. Tôi muốn biết tất cả về ông.

- Nhưng cũng có điều tôi muốn biết thật sự cô là ai?

Người hầu bàn dọn thức uống cho họ, trong khi đó Jenni giới thiệu về mình:

- Tôi là người mà xã hội văn minh gọi là "một người phụ nữ đã ly dị và là người chủ gia đình". Tôi có hai cháu gái nhỏ. Beth, ba tuổi và Tina vừa lên hai. Tôi cùng hai cháu sống trong căn hộ một phòng của một tòa nhà nhỏ xây bằng đá, đường Est số 37. Tôi làm việc với ông Hartley đã bốn năm rồi.

- Làm sao cô có thể làm việc trong bốn năm với các con nhỏ như thế?

- Tôi được nghỉ phép hai tuần khi ở cũ.

- Thật sự cô cần phải đi làm lại sớm như vậy sao?

Nhún vai, Jenni trả lời:

- Tôi gặp Kevin MacPartland khi chuẩn bị thi bằng cử nhân nghệ thuật của trường *Đại học Fordham* tại *Trung tâm Lincoln*. Kev là diễn viên trong nhà hát kịch. Nana đã nói trước là tôi lảm nhảm người khi chọn Kevin, tôi vẫn không vâng lời bà.

- Nana?

- Là bà ngoại tôi. người đã nuôi dạy tôi từ lúc tôi được một tuổi. Nana hẳn là có lý. Kevin là một chàng trai dũng cảm...nhưng không hội đủ điều kiện... Hai năm chung sống, chúng tôi đã có hai cháu, đối với anh ta thật là việc quá sức mình... Sau khi Tina ra đời, Kevin bỏ nhà ra đi. Hiện nay chúng tôi đã ly dị.

- Anh ta có chu cấp cho mấy đứa nhỏ?

- Lợi tức bình thường của một diễn viên là ba ngàn đô la một năm. Sự thật thì Kevin có tài và với chút may mắn, anh ta có thể xoay xở được, nhưng lúc này thì không.

- Lúc mấy cháu còn bé, có không thể gửi chúng vào nhà trẻ được sao?

Cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, trong phút chốc, nước mắt lưng tròng, nàng đáp:

- Khi tôi đi làm thì ngoại tôi trông nom chúng, ngoại vừa mất cách đây ba tháng. Bây giờ thì tôi không muốn nhắc đến chuyện ấy nữa.

Nắm tay nàng, xiết nhẹ, ông ta nói:

- Jenni, tôi rất tiếc, tha lỗi cho tôi. Thế mà, bình thường tôi đâu đến nỗi ngốc như hôm nay.

Gượng cười, nàng nói:

- Đến lượt tôi yêu cầu ông, hãy nói cho tôi biết tất cả về ông.

Nàng nhấm nháp bánh sandwich trong khi nghe ông ta nói:

- Hẳn nhiên là cô đã đọc tiểu sử của tôi. Tôi là con độc nhất trong gia đình. Mẹ tôi qua đời vì tai nạn vào ngày sinh nhật thứ mười của tôi. Cha tôi mất cách đây hai năm. Hiện nay, người quản lý nông trang hầu như nắm giữ mọi công việc về kinh doanh. Phần lớn thời gian tôi dành cho xưởng vẽ của mình.

Jenni nói:

- Như thế thật là tuyệt, ông quả là có tài. Hẳn ông đã vẽ tranh từ lúc mười lăm tuổi?

Xoay xoay ly rượu trong tay, ông ta ngập ngừng đoạn nhún vai nói:

- Một câu trả lời rất bình thường là, hội họa đối với tôi là một sự hoạt động nghệ thuật bằng tay trái nhưng đi đầu đó chỉ có một phần sự thật mà

thôi. Mẹ tôi là một hoạ sĩ. Tôi không nghĩ rằng bà có tài năng trong lãnh vực hội họa. Nhưng ông ngoại tôi thì hẳn có đôi chút nổi danh. Tên ông là Everett Bonardi.

Nàng reo lên:

- Hẳn nhiên là tôi đã nghe danh ông cụ. Nhưng tại sao ông không nêu tên ông cụ trong bản tiểu sử của ông?

- Nếu tác phẩm của tôi có giá trị thì chính nó sẽ nói lên đi đâu đó. Tôi hy vọng được thừa hưởng một ít tài năng nghệ thuật của ông tôi. Mẹ tôi vẽ tranh để tiêu khiển, nhưng ba tôi lại ganh tị về việc ấy kinh khủng. Tôi đoán rằng hẳn ba tôi cảm thấy mình quá vụng về, ví như một con voi trong cửa hàng đồ sứ. Một ngày mẹ tôi giới thiệu cha với gia đình mình tại San Francisco. Hẳn nhiên họ xem cha tôi như một nông dân mang guốc miền Midway. Vì vậy, nên cha tôi trả thù mẹ bằng cách sử dụng sự khéo tay của bà để buộc bà làm những việc có ích như bà phải may chắp ráp các mảnh vải đủ màu để thành chiếc khăn hoặc miếng vải phủ giường. Tuy vậy, cha tôi rất yêu bà. Nhưng với tôi, ông luôn không muốn tôi mất thì giờ vì hội họa - ông rất ghét đi đâu đó, vì vậy nên tôi phải lén lút ông để vẽ.

Mặt trời giữa trưa ló dạng qua bầu trời u ám. Từ ô Kính cửa sổ, xuyên vào những tia nắng lấp lánh ngũ sắc, ròi rạc trên mặt bàn. Jenni nheo mắt và phải quay mặt đi.

Chăm chú nhìn nàng, Erich bất thình lình nói:

- Jenni à, thái độ của tôi hẳn làm cô bất ngờ khi chúng ta vừa gặp nhau. Thật tình mà nói, tôi tưởng chừng như gặp một bóng ma. Cô giống Caroline như tạc. Vóc dáng mẹ tôi trạc cỡ cô. Màu tóc bà sẫm màu hơn tóc cô và đôi mắt bà có màu xanh lục sáng, còn màu mắt của cô thì xanh có điểm màu lục. Nhưng có một đi đâu khác nữa, đó là nụ cười của cô, cái cách của cô khi khom người để lắng nghe, cô thật giống mẹ tôi, thân hình rất mảnh dẻ. Cha tôi quan tâm và lo lắng nhiều cho sự ốm yếu của bà. Cha rất kiên trì trong việc thúc ép mẹ ăn nhiều hơn nữa. Và bây giờ, đến lượt tôi. Tôi muốn nói với cô rằng, hãy dùng cho hết bánh sandwich của cô đi. Cô đang xúc động vì câu chuyện của tôi rồi đấy!

Jenni nói:

- Tôi no rồi. Ông vui lòng gọi cho tôi một ly cà-phê nhé? Ông Hartley sẽ không ngờ khi biết ông đã đến trong lúc ông ta đi vắng. Hơn nữa, tôi sẽ ra về trước khi kết thúc lễ khai mạc và đó là điều mà ông Hartley không mong muốn tí nào.

Nụ cười biến mất trên đôi môi, Erich nói:

- Chiều nay cô có dự tính gì không?

- Tôi phải đến đón các con tôi đúng giờ tại nhà bà Curtis, nếu không thì rất phiền. Nàng nói tiếp: "Thông lệ bà Curtis đóng cửa lúc năm giờ chiều, nhưng vì bạn đi làm nên tôi có quyền đến đón con lúc năm giờ rưỡi. Nếu trễ hơn thì tôi phải nghe bà Curtis cần nhân đủ chuyện". Nàng liếc bắt chước bà Curtis nhướn mày và bậm môi: "Bà Parkland, tôi không muốn nghe lý do trễ xe buýt hoặc bạn điện thoại vào phút chót. Hoặc là bà có mặt tại đây vào lúc năm giờ rưỡi, hoặc là ngày mai bà đừng đem con đến đây. nghe “dở” chưa?

Erich phì cười và nói:

- "Dở" đấy. Bây giờ cô hãy kể về các cháu gái đi.

- Ô! Rất đơn giản. Chúng thông minh, xinh đẹp và rất đáng yêu và...

- Và chúng tập đi vào lúc sáu tháng, tập nói lúc chín tháng. Chà! Tôi tưởng chừng như đang nghe những lời mẹ tôi nói. Những điều bà đã kể về tôi lúc còn bé.

Nàng cảm thấy lòng mình đau nhói khi Erich buồn bã kể lại những kỷ niệm đã qua: Phải chăng những điều ông ta nói ra là sự thật!

Mỉm cười, Erich nói tiếp:

- Và đối với tôi thì điều đó không còn là sự thật nữa. Jenni, New York đã giết chết con người tôi, tôi không hiểu làm sao người ta có thể trải qua

thời thơ ấu ở nơi đó.

Họ tiếp tục nhâm nhi cà-phê và chuyện vãn.

Jenni nói:

- Nơi tôi ở không giống như bất cứ tòa nhà đáng chán nào ở Manhattan.

- Tôi không tin như thế, nhưng cô chưa bao giờ biết về một lối sống khác thế.

Họ nói về cuộc hôn nhân của nàng.

Erich nói:

- Cảm tưởng của cô ra sao khi tất cả mọi chuyện đều chấm dứt?

- Thật kỳ lạ, theo tôi nghĩ thì đi đâu đó ít gây tiếc nuối hơn so với cuộc tình đầu tan vỡ. Sự khác biệt này có lẽ vì tôi có những đứa con. Và vì vậy, nên tôi nhớ ơn Kevin suốt đời.

Khi họ trở về gallery thì ông Hartley đang đợi họ. Jenni lo lắng khi thấy đôi má đỏ bừng tức giận của ông ta. Và, nàng khâm phục cách xoa dịu của Erich.

Erich nói:

- Ông Hartley à, hôm nay, tôi không dùng bữa được trên máy bay, nhân tiện thấy bà MacPartland chuẩn bị đi ăn trưa nên tôi đã mạo phép mời bà đi luôn. Tiện đây, tôi rất hân hạnh được mời ông, chúng ta cùng đến nhà hàng *Russian Tea Room*. Cho phép tôi được khen ngợi ông về việc trưng bày những bức tranh của tôi vừa qua.

Nàng thấy những vết đỏ trên đôi má ông Hartley nhạt dần. Khi nghĩ đến Erich sẽ ngẫu nhiên miếng bánh sandwich lớn, nàng vô tình nói với ông Hartley: “Ông hãy xúi ông Erich gọi món sườn nướng đi, tôi đã quảng cáo cho ông ta món đó rồi”.

Erich nhướng mày nhìn nàng và khi đi qua chỗ nàng, ông cúi xuống thì thầm: "Cảm ơn cô nghìn lần".

Giờ đây, đến lượt nàng lại hối tiếc khi mình không kềm chế được việc trêu ghẹo Erich. Nàng thầm nghĩ, mình vừa được biết ông ta đây, tại sao lại có cái cảm giác thân quen này?. Một tình cảm nào đó đã lôi cuốn nàng, ông ta là một người dễ mến và đã tạo ra cái ấn tượng một sức mạnh tiềm ẩn. Đúng vậy, với tài năng của, tài năng và một thể chất khỏe mạnh, ông ta có đủ lý do để tự tin.

Buổi chiều, gallery vẫn đông khách. Jenni chờ dịp gặp gỡ những nhà sưu tập tranh giàu có vì nàng đã mời họ đến dự lễ khai mạc này. Nhưng theo nàng biết thì, một số người đã đến sớm hơn để được thưởng lãm tranh trong yên lặng.

Đối với một họa sĩ ít nổi tiếng như Erich thì giá cả những bức tranh này là đắt. Nhưng, dường như Erich không quan tâm gì đến việc bán những bức tranh của ông ta. Ông Hartley trở về khi gallery đóng cửa. Ông ta báo cho Jenni biết là Erich đã trở về khách sạn để chuẩn bị chỉnh tề cho buổi Lễ khai mạc.

Ông Hartley ngạc nhiên nói với nàng:

- Jenni, cô đã gây ấn tượng cho ông ta, Erich không ngừng hỏi thăm tôi về cô.

Lúc năm giờ chiều, buổi lễ khai mạc phòng tranh diễn ra thật ồn ào náo nhiệt. Erich, với sự cảm nhận nhạy bén của một nhà sưu tập tranh, đang bị lôi kéo bởi Jenni để chào hỏi quan khách, trao đổi dăm ba câu chuyện. Nàng sắp xếp cho chàng cuộc hẹn với người này, chỉ dẫn chàng đến với người kia... Liên tiếp nhiều lần, quan khách đã hỏi nàng, phải chăng nàng là người mẫu của bức tranh “Hoài niệm về Caroline? Dường như Erich rất thích thú với câu hỏi này và chàng đã trả lời họ: “Hẳn tôi đã bắt đầu tin rằng: chính là cô ta”.

Ông Hartley lo việc tiếp khách, với nụ cười thanh thản, Jenni cho rằng cuộc triển lãm đã thành công.

Hiển nhiên, con người cùng phong thái nghệ sĩ của Erich đã gây ấn tượng trong giới phê bình. Erich Krueger đã bỏ chiếc áo vét và quần thể thao để thay vào bằng một bộ vét xanh đen cắt may rất chuẩn, hợp với chiếc áo sơ mi màu trắng tay dài kiểu ngự lâm quân. Chiếc cà- vạt màu đỏ sẫm khít chặt nơi cổ áo trắng h ồbột làm nổi bật lên màu da rám nắng, màu xanh của đôi mắt và mái tóc như những sợi tơ vàng của chàng. Lúc ăn trưa, Jenni để ý thấy chàng có đeo nơi ngón tay út một chiếc nhẫn vàng. Bất chợt nàng đã hiểu ra tại sao chiếc nhẫn ấy đối với nàng tưởng chừng quen thuộc như vậy. Phải chăng vì người đàn bà trong bức tranh cũng mang một chiếc giống như thế. Nàng thầm nghĩ, hẳn đó là chiếc nhẫn cưới của mẹ chàng.

Lúc này, Erich đang trò chuyện cùng cô Alison Spencer, một nhà phê bình nghệ thuật tươi trẻ và thanh lịch của tạp chí Art New. Cô Alison mặc một bộ tailleur màu trắng của hiệu Adolfo, rất hợp với màu tóc vàng tro của cô ta. Jenni bất chợt nhận ra chiếc váy len của mình có vẻ cũ nát, đôi giày boots đã mòn ngay cả khi chúng đã được nàng thay đế và đánh bóng. Và, chiếc áo san-đai nàng đang mặc thì cũng chỉ là một chiếc áo len rẻ tiền bằng polyester và không thời trang.

Nàng chợt cảm thấy chán nản và thắc mắc không hiểu tại sao. Ngày trôi qua thật chậm và mệt mỏi. Nàng phải đi đón các con kéo muộn, nàng nhớ lại thời gian khi còn Nana, niềm vui luôn chờ đợi nàng lúc trở về nhà. Nana đã từng nói với nàng: "Ng ă đi cháu cưng, hãy nghỉ ngơi đã, để ngoại đi làm cho cháu một ly cocktail thật ngon", ngoại thường sung sướng lắng nghe Jenni kể những chuyện xảy ra trong ngày ở xưởng vẽ. Và, bà đọc truyện cho những đứa cháu nghe trong khi nàng chuẩn bị bữa ăn tối. Bà đã từng nói với nàng: -“Từ năm lên tám, cháu luôn là người đầu bếp giỏi đó, Jen ‘’.

Jenni trêu lại bà: “Ngoại à, món hamburger nếu ngoại nấu lâu một chút thì nó sẽ không dai như đế giày đâu”.

Kể từ khi Nana mất, Jenni phải vội vã đến nhà trẻ đón con, dẫn chúng về nhà bằng xe buýt, đã vậy còn phải dỗ dành chúng bằng những chiếc bánh giòn trong khi nàng chuẩn bị bữa ăn tối.

Khi đang sửa soạn mặc áo choàng để ra về thì một trong những thương gia giàu có đến mua lần cuối những bức tranh. Cuối cùng "chuồn" được khỏi nơi đây thì đã năm giờ hai mươi lăm. Nàng tự hỏi mình có nên chào Erich để ra về, nhưng chàng vẫn còn trò chuyện với cô Alison Spencer.

Nàng thầm nghĩ liệu mình ra về như thế này hẳn có tác động gì đối với chàng? Khẽ nhún vai, lòng trĩu nặng chán nản, Jenni kín đáo rời gallery bằng cửa sau.

Chương 3

Những tấm biển bằng kính trên các lề đường làm cho đoạn đường tăng thêm sự hiểm nghèo, nào là đại lộ *America*, đại lộ số 5, đại lộ *Madison Mark*, *Lexington*, đại lộ 3, đại lộ 2. Những khối nhà nối tiếp không dứt. Kẻ nào đã mô tả Manhattan như hòn đảo chật hẹp hẳn đã chưa từng bao giờ đi ngang qua đây với bước chân vội vã trên lề đường lát đá trơn trượt, nhưng vì xe buýt chạy rất chậm nên nàng đã chọn việc đi bộ. Một lần nữa, nàng lại đến đón con trẻ giờ.

Nhà trẻ nằm trên con đường số 49 gần đại lộ số 2. Khi Jenni hôn hên bấm chuông thì đồng hồ đã điểm năm giờ bốn mươi lăm phút. Hẳn nhiên là bà Curtis nổi giận. Khoanh tay, bà đứng trước mặt nàng, đôi môi bà ta mỏng dính như một vết sẹo dài trên khuôn mặt đanh ác.

Bà quạu vọ nói:

- Bà Partland à, chúng tôi đã trải qua một ngày trời kinh khủng! Tina thì không ngớt khóc và bà đã nói với tôi là Beth nó không còn vậy nữa, nhưng tôi nói cho bà biết là bà lầm rồi!

Jenni phản đối:

- Nó không vậy ... tôi muốn nói là nó không vậy nữa. Vậy là chúng không quen đi nhà trẻ đó thôi.

- Và chúng sẽ không còn cơ hội để làm điếu đó nữa. Thật cực nhọc khi trông coi các con gái của bà. Hãy thông cảm cho tôi. Một đứa ba tuổi thì không sạch sẽ và đứa hai tuổi thì khóc nhè mãi...Thật phí thời giờ của tôi để lo cho chúng.

Có tiếng kêu của Beth:

- Mẹ!

Jenni không lưu tâm đến bà ta nữa. Nàng thấy Beth và Tina ng ồi trên chiếc đi văng cũ kỹ đã sứt hỏng, trong lối vào tối tăm mà bà Curtis đã khoe là "Góc giải trí dành cho trẻ nhỏ". Jenni tự hỏi người ta đã bắt chúng mặc đồ sẵn sàng để chờ ra về t ự bao lâu rồi? Nàng âu yếm ôm lấy hai đứa nhỏ và nói:

- Chào, hai con gái cưng của mẹ.

Tina đầm đìa nước mắt. Jenni dịu dàng vén mái tóc màu nâu đỏ che v ề trán. Hai đứa con gái của nàng đã thừa hưởng của Kev đôi mắt màu xám hung, màu tóc cùng cặp mày dài. Beth chỉ em gái mình và nói:

- Hôm nay nó sợ, nó khóc nhiều lắm!

Tina, miệng méo xệch, đưa tay về phía nàng.

Bà Curtis nói:

- Tại vì bà đến đón chúng trễ đấy!

- Tôi rất tiếc.

Jenni trả lời, giọng lơ đãng. Nàng nhận thấy đôi mắt bé Tina có quầng, đôi má bé ửng đỏ. Phải chăng bé sắp bị viêm họng lần nữa? Hay là tại vì cái nhà trẻ này. Nàng th ần nghĩ: Lẽ ra đừng gọi con đến đây.

Nàng ắm Tina lên và nắm tay dắt Beth.

Bà Curtis nói:

- Tôi sẽ trông coi các con bà cho đến ngày Thứ sáu. Nhưng sau đó là chấm dứt.

Không một lời chào, Jenni mở cửa và bước ra ngoài trời rét căm.

Màn đêm buông xuống tối đen, gió quất mạnh. Tina rúc đầu vào cổ nàng. Beth cố tình núp vào áo choàng của mẹ. Jenni nghĩ thầm: "Lần này mình sẽ bị ướt thôi".

Jenni tươi cười với các con, nàng nói:

- Ôi, con cưng của mẹ, can đảm lên các con, lát nữa chúng ta sẽ được ấm trong xe buýt.

Nhưng ba chiếc xe buýt đã đi qua, đông nghẹt người. Jenni không đợi xe nữa và quyết định đi bộ về nhà. Nàng thật chặt vật với hai đứa nhỏ. Khi qua được hai khối nhà, nàng ẵm hai con lên đôi tay xiết chặt của nàng. Jenni còn phải đi qua mười khối nhà "nằm theo con dốc"; và còn thêm hai khối nằm ngang nữa. Nàng thầm nghĩ: "Chúng là các con của mình mà, không nặng lắm đâu!. Trời! Bắt đầu Thứ hai tối, mình kiếm đâu ra một nhà trẻ khác đây? Ôi, Nana, bà ơi, con nhớ bà lắm", nàng không dám vắn mắt thêm ngày nào tại gallery.

Nàng thắc mắc không biết Erich có mời cô Spencer đi ăn tối không?

Đang miên man suy nghĩ, bất chợt một ai đó đã đến sát bên Jenni. Nàng giật mình khi nhận ra Erich đang dành lấy Beth từ tay mình. Cô bé há hốc miệng, mở to mắt ngạc nhiên thay vì sợ hãi. Đoán biết sự chống đối của bé, chàng tươi cười nói với nó:

- Chúng ta sẽ đi về nhà thật mau nếu con để cho chú ẵm.

Jenni nói:

- Nhưng..

- Jenni, cô đừng ý chứ? Tôi có thể ẵm luôn đứa nhỏ nếu nó chịu nghe tôi.

- Hả là nó sẽ không chịu đâu và, tôi cảm ơn ông vô cùng, ông Erich ạ, nhưng...

- Jenni, cô vui lòng đừng gọi tôi là ông nữa có được không? Tại sao cô để tôi đứng mãi với cái cô lảm chuyện của tạp chí *Art New* đó? Tôi đã hy vọng cô đến tiếp cứu. Khi biết cô đã "chuồn" khỏi phòng thì tôi nhớ đến nhà trẻ. Đến đó, tôi nghe mẹ "ác mỗ" nói rằng cô đã ra về, nhưng tôi đã xin được địa chỉ của cô. Tôi quyết định đi bộ đến nhà cô gọi cửa. Và tôi đã gặp cô đang chật vật như thế đó.

Erich dứt khoát nắm lấy cánh tay Jenni, nàng cảm thấy một niềm hạnh phúc không diễn tả được đang xâm chiếm mình, mọi chán nản đều tan biến. Jenni vụng trộm nhìn chàng.

Chàng hỏi, ánh mắt ngờ vực và lo lắng:

- Hẳn chiều nào cô cũng đi qua đoạn đường này?
- Thông thường, khi thời tiết xấu thì chúng tôi đi xe buýt. Chiều nay, mọi xe đều đông nghịt không còn chỗ.

Giữa đại lộ *Lexington* và *Park Avenue* là nhiều tòa nhà nối tiếp nhau với bậc thang đặt trong những trụ cột cao. Jenni chỉ cho Erich tòa nhà thứ ba: "Nhà tôi nơi đây". Nàng thích thú ngắm nhìn con đường dẫn đến nhà mình. Khi ở bên nàng, chàng luôn có cảm giác thanh thản do nàng mang lại khi kể về những ngôi nhà cổ xưa gần trăm năm của nàng. Chúng đã được xây dựng từ thời Manhattan còn là những khu khách sạn tư nhân. Hiện nay, phần lớn chúng không còn tồn tại, duy chỉ là đồng gạch vụn để nhường chỗ cho những nhà chọc trời.

Jenni muốn từ giả Erich để vào nhà, nhưng chàng từ chối.

- Tôi sẽ vào nhà với cô.

Nàng miễn cưỡng đi trước chàng để tiến vào trong căn hộ một phòng ở tầng trệt. Chiếc trường kỷ và những chiếc ghế bành, nàng mua với giá rẻ, đã được bọc vải lại màu cam và vàng. Những vết trầy trụa của sàn nhà được che đậy bằng một tấm thảm màu nâu sậm. Giường của hai đứa trẻ được kê sát tủ đựng quần áo bên cạnh phòng tắm mà phân nửa ẩn sau cánh cửa thừa. Những bản sao của tranh *Chagall* được treo trên bức tường loang

lỗ. Vài ba chậu cây xanh bên mép cửa sổ trên bồn rửa bát trông thật mát mắt.

Vừa được đặt xuống đất, Beth và Tina nhanh nhẹn chạy vào phòng.

Beth nói:

- Con rất thích được về nhà mẹ ạ.

Và Tina nói:

- Con cũng thế.

Jenni tươi cười, giải thích với Erich:

- Anh thấy không, ở đây rất chật chội, nhưng mẹ con tôi thật thoải mái.

- Tôi hiểu vì sao rồi. Thật rất dễ chịu.

- Với điều kiện là mình đừng thiến cặn. Ban quản lý ngôi nhà này đang trong diện chờ đợi để bán hóa giá theo quyền sở hữu và họ sẽ không tốn hao một xu nào.

- Hả cô định mua căn hộ này sao?

Đang thay đồ cho các con, nàng nói:

- Tôi chưa biết tính sao đây. Tôi nói thì anh khó tin, nhưng chỉ một phòng duy nhất này thôi thì giá cũng đến sáu mươi ngàn đô la. Chúng tôi sẽ không dọn đi đâu khác cho đến khi họ tổng chúng tôi ra khỏi cửa. Khi đó chúng tôi sẽ kiếm căn hộ khác.

Giúp nàng cởi nhanh nút áo cho Beth, chàng nói:

- Jenni à, bây giờ cô hãy quyết định. Tôi muốn mời mọi người đi dùng cơm, Jenni, nếu cô có dự tính gì vào tối hôm nay thì cô có thể tổng tôi ra khỏi cửa. Nếu không, hãy chỉ cho tôi biết siêu thị nào gần nhất.

Họ cùng đứng lên, đối diện nhau.

Chàng hỏi giọng buồn bã:

- Vậy thì, Jenni, siêu thị hay là tôi phải rời khỏi nhà cô?

Trước khi nàng kịp trả lời thì Beth đã níu lấy chân chàng vội vãnh:

- Hửn bác có thể đọc truyện cho cháu nghe, nếu bác muốn?

Nghe như thế, chàng quyết định:

- Thôi được, tôi sẽ ở lại. Hửn mẹ cháu sẽ không phản đối chứ?

Jenni thẫn thờ, chàng thực tình muốn đi đâu đó. Lòng nàng bất chợt tràn ngập niềm vui khi nhận ra đi đâu ấy.

Nàng nói:

- Tôi không cần gì đâu. Nếu anh muốn dùng bánh mì thì đã có sẵn.

Nàng để mặc chàng ngồi nghe tin tức trước TV với ly rượu trong tay trong khi nàng đi tắm và cho hai đứa bé ăn tối. Sau đó, chàng đọc truyện cổ tích cho chúng nghe và nàng đi dọn bàn cho hai người, nàng trộn món xà lách và không ngừng liếc mắt về phía đi-văng. Mỗi đứa bé một bên, Erich hăng say đọc truyện "*Ba con gấu*" kèm theo điệu bộ thích hợp. Đôi mắt chúng dán chặt vào chàng.

Beth thốt lên:

- Thật tuyệt vời! Ông đọc truyện hay không thua gì mẹ.

Chàng nhướng mắt nhìn nàng, nụ cười đắc thắng.

Khi hai đứa trẻ đã đi ngủ, họ dùng bữa tối bên cửa sổ nhìn ra khu vườn. Trong sân, tuyết vẫn trắng xóa. Ánh sáng từ nhà hắt ra làm lấp lánh các thân cây trụi lá. Hàng dậu cao hời hợt như che khuất những sân vườn kề cận.

Jenni chỉ cho chàng và nói:

- Anh thấy đó, đây là cảnh quê trong thành phố. Khi các cháu đã đi ngủ, thì tôi thích ngồi đây thật lâu để nhâm nhi cà phê và hình dung mình đang ngồi ngắm mảnh đất của mình. Trên cao kia là Turtle Bay, một khu phố sang trọng, với những tòa nhà cổ xưa và các khu vườn xinh đẹp. Còn vùng này đây chỉ là một sự bất chước mờ nhạt. Tuy vậy, tôi sẽ rất buồn nếu phải xa nó.

- Cô sẽ đi đâu?

- Tôi chưa biết ra sao, tôi còn 6 tháng nữa để tính đến chuyện đó. Hẳn tôi sẽ tìm được một căn hộ khác. Bây giờ, chúng ta uống cà-phê nhé?

Có tiếng chuông cửa. Erich tỏ vẻ không hài lòng. Mím môi, Jenni nói:

- Hẳn là Fran, cô hàng xóm ở tầng trên, cô ta xuống đây để tâm sự với tôi đấy!

Nhưng không phải Fran mà là Kevin. Anh ta đang đứng nơi ngưỡng cửa, diện keng như một thiếu niên ở tuổi mới lớn với chiếc áo thun sang trọng kiểu đi ski, khăn quàng dài vắt hờ hững qua vai, mái tóc màu nâu đỏ chải chuốt cẩn thận và làn da rám nắng.

Cố nén bức tức, nàng nói:

- Vào đi, Kevin.

Kevin đi vào phòng, ôm hôn nàng. Bất thần, nàng cảm thấy rất khó chịu vì biết Erich đang nhìn họ.

Kevin hỏi:

- Hai đứa bé ngủ rồi à? Thật đáng tiếc, tôi mong được gặp chúng.Ồ, nhưng mà, hẳn em đang có khách?

Giọng nói Kevin thay đổi hẳn, tỏ vẻ thông cảm. Jenni thầm nghĩ. Kevin quả là một diễn viên, luôn đóng kịch khá giỏi. Cuộc gặp gỡ giữa

Kevin và Erich như một vở hài kịch diễn ra tại phòng khách. Nàng giới thiệu hai người. Họ gật đầu chào nhau không một nụ cười.

Kevin cố xua tan bầu không khí ngột ngạt.

Kevin nói:

- Chà,..thơm quá Jen. Em nấu món gì đó? Rồi đến gần lò nướng, anh nếm thử món ăn ở đó và thốt lên: "Chà, món thịt ngon quá! Anh rất tiếc khi phải đi em ra đi".

Giọng Erich thốt lên giọng lạnh lùng:

- Quả là một sai lầm lớn!

Kevin đi đến tĩnh nói:

- Đương nhiên, được, tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Tôi chỉ tạt ngang qua đây thôi. À, Jen, tôi có thể nói chuyện riêng với em một phút được không?

Nàng biết rõ anh ta muốn nói chuyện gì. Bây giờ là cuối tháng. Nàng liếc rời phòng, đi lấy chiếc ví, giấu dưới cánh tay nhằm tránh Erich nhìn thấy:

- Kevin, thú thật tôi không có.

- Jen à, tôi đã chi tiêu quá nhiều để mua quà Noël cho em và các con rồi. Bây giờ, tôi còn nợ tiền nhà và chủ nhà đòi. Tôi chỉ mượn em ba mươi đôla trong vòng một tuần lễ hoặc hai thôi.

- Ba mươi đôla ư? Không thể được đâu Kevin.

- Jen, tôi rất cần tiền.

Nàng miễn cưỡng mở ví tiền ra.

- Kevin, chúng ta phải bàn chuyện. Em sợ có thể bị mất việc.

Kevin chụp vội những tờ giấy bạc, nhét vào túi và chuẩn bị ra về

Anh ta nói:

- Nè Jen, thằng xạo đó không thể đuổi em được đâu. Nó biết giá trị người nó muốn mà. Em gặp nó và đòi tăng lương đi. Nó sẽ không kiếm đâu ra nhân viên với cái giá này đâu, rồi em sẽ thấy.

Nàng trở vào thì thấy Erich đang dọn bàn. Chàng xả nước trong bồn rửa chén. Chàng dọn phần bánh mì thịt còn lại và đem bỏ vào sọt rác.

Jenni nói:

- Đợi đã anh, đừng lãng phí, hãy để lại cho hai đứa bé ăn vào tối mai.

Không buồn nghe nàng nói, chàng vứt bỏ số bánh mì thịt còn lại và nói:

- Hẳn là không thể giữ lại được vì ông chồng vô lại của em đã mó vào rồi! - Erich chăm chăm nhìn vào mắt nàng và hỏi: "Em đưa cho anh ta bao nhiêu tiền?"

- Ba mươi đôla. Anh ta sẽ trả lại cho em.

- Hẳn em muốn nói rằng em đã để anh ta vào đây, hôn em, bốn cột về việc ruồng rẫy em và xéo đi xài tiền của em trong một quán bar sang trọng nào đó.

- Anh ta không có tiền để trả tiền nhà.

- Đừng nói nhiều. Jenni. Anh ta đã tái diễn bao nhiêu lần màn hài kịch này với em rồi? Anh nghĩ rằng cứ vào mỗi dịp cuối tháng là như thế cả.

Jenni cười chán nản:

- Không, tháng vừa rồi anh ta không đến. Erich à, để chén bát cho em rửa, em làm được việc này mà.

- Để anh giúp em một tay.

Jenni lặng lẽ cầm lấy giẻ lau. Nàng nghĩ thầm: "Tại sao Kevin chọn đúng hôm nay mà đến?". Nàng thật ngu dại khi đưa tiền cho anh ta.

Khuôn mặt Erich dần lấy lại bình thản, chàng đành lấy giẻ lau từ tay nàng, tươi cười nói:

- Thôi, đủ rồi!

Chàng rót rượu vào hai ly đầy và mang đến divan. Họ ngồi sát bên nhau. Nàng cảm thấy nơi chàng toát ra một sức mạnh tiềm ẩn làm nàng bối rối. Một thứ tình cảm mà nàng không thể phân tích. Nàng biết lát nữa đây, Erich sẽ ra về và nàng lại thui thủi một mình. Nàng tưởng chừng như sống lại hình ảnh các con gái nàng rạo rỡ khi nghe chàng đọc truyện. Nhớ đến cảm giác được yên ổn khi trông thấy chàng xuất hiện trên đường về nhà và ấm lấy Beth từ tay nàng. Những bữa ăn trưa và tối vui như ngày hội. Nàng có cảm tưởng chỉ sự hiện diện của chàng mới xua tan đi bao nỗi buồn khổ và cô đơn.

Giọng nói chàng thật dịu dàng:

- Jenni à, em đang nghĩ gì đó?

Nàng cố gắng nở nụ cười đáp:

- Em không nghĩ gì đâu. Em cảm thấy dễ chịu, chỉ vậy thôi.
- Còn anh, chẳng có kỷ niệm nào mang lại cho anh hạnh phúc đến thế! Jenni, em có tin chắc rằng em không còn yêu Kevin nữa không?

Ngạc nhiên đến phì cười, nàng nói:

- Chúa ôi! Em tin chắc điều ấy.
- Vậy thì, tại sao em đưa tiền cho anh ta dễ dàng như vậy?

- Thật đáng giận, có lẽ là ý thức trách nhiệm khi em thật sự lo cho anh ta không có tiền để trả tiền nhà.

- Jenni, ngày mai anh sẽ đáp máy bay sớm. Nhưng anh có thể trở về New York vào cuối tuần. Tối Thứ sáu, em có rảnh không? Nàng thầm nghĩ, chàng sẽ trở lại. Bất chợt, nàng cảm thấy hạnh phúc và được yên ổn như ngày nào đã gặp chàng trên đại lộ số 2.

- Ngày đó em rảnh. Em sẽ kiếm người giữ trẻ.

- Và ngày Thứ bảy? Em có nghĩ rằng hai đứa bé sẽ thích đến vườn *Bách thú Central Park*, nếu trời không lạnh lắm? Sau đó, chúng ta sẽ dắt chúng đi nhà hàng *Rumpelmayer*.

- Hẳn chúng sẽ thích lắm! Nhưng này anh Erich, thật tình...

- Tiếc rằng anh không thể ở lại New York lâu hơn vì có cuộc hẹn ở Minneapolis. Anh phải thu xếp dăm ba công việc.Ồ! Nếu có thể...

Chàng chú ý đến tập album để nơi chiếc bàn thấp.

Jenni nói:

- Anh cứ việc xem. Chẳng có gì hấp dẫn lắm đâu.

Họ nhâm nhi rượu và lật những trang ảnh.

Jenni giải thích:

- Tấm ảnh này là em, ngày mà họ đến đón em tại *Viện Mô cô i*, em đã được nhận làm con nuôi. Đây là cha mẹ nuôi của em.

- Hai ông bà trông dễ mến.

- Em không còn nhớ rõ, họ đã qua đời trong một tai nạn ô tô khi em được mười bốn tuổi. Sau đó em sống với Nana.

- Đây có phải là bà ngoại em?

- Vâng, khi em ra đời, bà ngoại em đã năm mươi ba tuổi. Em còn nhớ. Hồi đó em học tiểu học... Một ngày kia, em từ trường trở về nhà, đáng điệu thiếu náo. Em rất buồn vì trong lớp, mọi đứa trẻ đều vẽ thiệp chúc mừng trong dịp *Lễ Mừng Cha*, và em thì không có cha. Nana liền bảo em: "Jenni, con ơi! Ta là cha của con, là mẹ của con, là bà ngoại cùng là ông ngoại của con. Ta là tất cả những gì con muốn gọi.. Vậy thì, hẳn nhiên con có thể vẽ một thiệp chúc mừng ta trong dịp *Lễ Mừng Cha*".

Nàng cảm thấy Erich đang ôm lấy bờ vai mình:

- Thảo nào, em nhớ ngoại nhiều đến thế!

Jenni nói tiếp:

- Nana làm việc trong một chi nhánh Công ty du lịch nên bà và em có dịp đi du lịch được nhiều nơi. Anh nhìn đây: hình này chụp khi em và ngoại ở Anh. Lúc đó em được mười lăm tuổi và đây là kỳ nghỉ ở Hawaii.

Khi lật đến những hình chụp đám cưới của nàng và Kevin thì Erich đóng tập album lại. Chàng muốn từ giả ra về

- Khuya rồi, hẳn là em mệt lắm! Ở ngưỡng cửa, chàng nắm lấy tay nàng, đưa lên môi hôn. Lúc này, chàng thấy nàng đi chân trần nên tươi cười nói:

- Ngay cả khi em không mang giày, em cũng thật giống Caroline, với giày có đế thì trông em cao nhưng, như thế này, em thật nhỏ nhắn. Jenni, em có tin thuyết định mệnh không?

- Cái gì phải đến là sẽ đến. Ít nhất em cũng nghĩ như thế.

- Thật là một câu trả lời rất hay.

Họ từ giả nhau.

Chương 4

Khi đồng hồ điểm tám giờ thì điện thoại reo. Ở đầu dây bên kia là tiếng Erich:

- Jenni, đêm qua, em ngủ ngon chứ?

- Tuyệt vời. - Thật đúng như vậy. Nàng đã ngủ một giấc thật khoan khoái. Nàng luôn giữ ý nghĩ rằng chàng sẽ trở lại. Nàng sẽ gặp lại chàng. Sau khi Nana mất, đây là lần đầu tiên mà nàng không bị thức giấc nửa đêm về sáng với một tâm trạng chua chát và ủ rũ.

Tiếng Erich nói:

- Anh cũng vậy, anh đã có những giấc mơ thật dễ chịu. Jenni à, kể từ sáng nay, anh đã thuê một chiếc xe limousine để đón em và mấy đứa nhỏ vào lúc tám giờ mười lăm phút. Tài xế sẽ đưa các cháu vào nhà trẻ, còn em thì đến phòng triển lãm. Mỗi buổi chiều, tài xế sẽ đón em vào lúc năm giờ năm phút nhé!

- Erich à, anh không nên làm như thế.

- Jenni à, nghe anh đi. Đối với anh, thật không thành vấn đề Anh không thể chịu đựng được cái cảnh em và các con đang chống chọi với cái lạnh và mưa gió.

- Nhưng, Erich!

Ở đầu dây bên kia, Erich nói vội vã:

- Jenni, anh đang bận, sẽ gọi lại em sau.

Khi Jenni đến nhà trẻ thì nhận ra thái độ bà Curtis đã đổi khác. Bà tỏ ra thật nhiệt tình và dễ mến.

Bà ta nói:

- Bà Partland, bà có người bạn trai thật lịch sự, sáng nay ông ta có gọi điện cho tôi. Mong bà hiểu cho rằng, bà không cần đi tìm nơi nào khác để gửi các cháu bé, tôi mong rằng chúng ta sẽ hiểu nhau hơn và để cho hai đứa bé có thời gian thích nghi với môi trường.

Một lúc sau khi đến gallery, Erich gọi lại cho nàng:

- Anh vừa đến Minneapolis. Xe có đến đón em không?

- Thật tuyệt! Erich. Em rất mừng khi không còn phải tất bật với các con. Anh đã nói gì với bà Curtis mà bà đã thay đổi thái độ ngọt ngào như thế!

- Thật thế à, Jenni, tối Thứ sáu em muốn dùng cơm ở đâu?

- Đâu cũng được anh ạ!

- Em hãy chọn nhà hàng nào mà em thích ... nơi mà em chưa đến đó với ai.

- Erich à, ở New York thì có hàng vạn cái nhà hàng. Những cái gần nhà em nhất nằm trên đại lộ số 2 và *Greenwich Village*.

- Em đã từng ăn tối ở nhà hàng *Lutèce* chưa?

- Chưa anh ạ.

- Vậy thì Thứ sáu, chúng ta sẽ đến đó.

Jenni trải qua một ngày rất bận rộn tại gallery, ông Hartley không ngừng nhắc lại về sự quan tâm mà Erich đã dành cho nàng, ông ta nói:

- Tiếng sét ái tình đó, Jenni. Hẳn là anh ta bị tiếng sét ái tình rồi!

Nàng thẫn thờ, đi đâu đó cũng chẳng giúp được gì cho nàng...

Buổi chiều, khi nàng về đến nhà thì, Fran, cô hàng xóm căn hộ lầu trên, làm tiếp viên hàng không, đến thăm nàng, Fran tò mò bắt chuyện:

- Chiều hôm qua, tôi có thấy một anh chàng bảnh trai ở lối vào. Tôi đoán, chắc hẳn anh ta từ ở đây ra. Và, cô đã hẹn hò anh ta vào ngày Thứ sáu. Ô, là, là...

Khi nghe Jenni cho biết nàng được Erich mời đi ăn tối, Fran tình nguyện sẽ trông nom các con cho nàng. Fran nói:

- Tôi muốn làm quen với anh ta. Có thể anh ta sẽ giới thiệu cho tôi anh trai hoặc bạn già của anh ta.

Jenni tươi cười nói:

- Fran, đến ngày ấy hẵng hay. Có thể anh ta sẽ đổi ý hoặc điện thoại cho tôi để hủy cuộc hẹn.

- Không, dứt khoát không - Fran lắc đầu quấy quậy làm đông đưa những lọn tóc: "Tôi có linh cảm như thế!"

Tuần lễ trôi qua thật dài. Thứ tư. Thứ năm và bất chợt như phép lạ: Thứ sáu.

Erich đến đón nàng lúc năm giờ rưỡi, nàng đã chọn một chiếc robe tay dài mà nàng đã mua trong dịp bán hạ giá. Chiếc áo này hở cổ nên khi mặc vào thì làm tăng giá trị chiếc dây chuyền vàng mà nàng đang đeo, kỷ vật của Nana. Ánh sáng mặt trời chiếu lấp lánh trên nền áo vải lụa đen của nàng. Hai bím tóc quăn thành búi tròn trên gáy nàng.

Khi gặp nàng, Erich nói:

- Em thật xinh đẹp, Jenni.

Chàng mặc một bộ đồ xanh đen sọc nhuyền, áo choàng cùng màu bằng vải len cashemire và một khăn quàng cổ bằng lụa trắng. Trông chàng

có vẻ là một người đầy tự tin và giàu có.

Nàng gọi điện cho Fran xuống để coi sóc giùm các con. Trông thấy chàng, ánh mắt cô ta tỏ ra đầy ngỡ ngàng. Jenni ngạc nhiên khi thấy ánh mắt chàng vui thích vì đi đầu ấy.

Phần Tina và Beth, chúng đang say mê ngắm những con búp bê xinh đẹp bộ bầm, quà tặng của Erich, nàng thẫn so sánh với món quà Noël rất xoàng xĩnh của Kevin.

Jenni bất thần bắt gặp cái nhú mày của Erich khi chàng khoác giúp chiếc áo choàng cũ kỹ lót bằng vải bông cho nàng. Jenni hối tiếc vì không mượn áo vét lông của Fran, nhưng, nàng nghĩ lại, Nana luôn dạy mình đừng bao giờ mượn đồ của ai.

Erich đã thuê một chiếc limousine để họ sử dụng suốt buổi chiều, nàng ngẩng dựa vào chiếc nệm êm ái sang trọng.

Erich cầm tay nàng:

- Jenni, anh nhớ em lắm! Bốn ngày nay tưởng chừng như dài nhất trong cuộc đời anh.

- Em cũng nhớ anh! - Hẳn đó là sự thật rất đơn giản mà đáng tiếc rằng nàng không diễn tả được với sự nhiệt tình.

Khi họ vào nhà hàng, Jenni liếc nhìn qua những bàn ăn để xem có hiện diện gương mặt nổi tiếng nào không vì đây là một nhà hàng dành cho giới thượng lưu.

- Vì sao em cười? - Erich buột miệng hỏi.

- Vì em đang bị cú sốc văn hóa. Sự chênh lệch giữa hai thế giới. Hẳn anh đã hiểu, trong phòng này không có ai thuộc tầng lớp bà Curtis.

Đôi mắt Erich ánh lên một sự châm chọc âu yếm.

- Cảm ơn Trời!

Người hầu bàn tiếp sâm banh cho họ.

- Jenni, hôm trước em cũng đeo sợi dây chuyền này. Nó rất đẹp. Hẳn đó là quà tặng của Kevin?

- Không, của Nana.

Erich chồm qua mặt bàn để cúi xuống bên nàng. Những ngón tay thanh mảnh, trau chuốt đan vào tay nàng.

- Càng tốt. Nếu không đi đầu đó sẽ làm anh buồn phiền suốt tối hôm nay. Lúc này, em thật xinh đẹp khi đeo nó.

Chàng chọn thực đơn với giọng tiếng Pháp rất chuẩn. Nàng hỏi chàng đã học tiếng Pháp này ở đâu.

- Ở nước ngoài. Anh đi du lịch rất nhiều. Sau cùng anh nhận thức được rằng chỉ có nông trang của mình, nơi đó anh mới cảm thấy hạnh phúc thật sự và không cô đơn khi dành thời gian cho hội họa. Nhưng những ngày gần đây thật là kinh khủng.

- Vì sao?

- Vì anh phải xa em.

Ngày Thứ bảy, họ cùng nhau đi Sở Thú. Erich đã luân phiên công hai đứa bé trên đôi vai. Chàng chịu chúng khi chúng vùi vãnh trở lại xem chuồng khỉ đến ba lần. Rồi họ ghé lại ăn trưa trong một nhà hàng tại Sở Thú.

Tại bữa ăn, chàng dành cắt phần thịt trong đĩa cho Beth. Trong khi nàng săn sóc bé Tina, Erich kiên nhẫn dỗ ngọt hai đứa bé.

Họ đi dạo quanh các gian hàng trưng bày hàng hóa thật lộng lẫy. Chàng vội vã mua tặng mỗi bé một con vật nhồi bông hiệu *Rumpelmayer* nổi tiếng.

Erich hỏi nàng khi họ bước ra khỏi cửa hàng:

- Em có tin chắc là chúng ta sẽ có sáu đứa con trong nông trang ở Minnesota?

Không trả lời về câu hỏi của chàng, nàng nói:

- Thật tình, chưa ai kiên nhẫn với trẻ con như anh.

- Những gì mà người ta đã dạy anh là tính kiên nhẫn này.

- Em thích được biết mẹ anh.

- Anh thích được biết ngoại em.

Beth lớn tiếng hỏi:

- Mẹ, sao trông mẹ hạnh phúc quá vậy?

Ngày Chủ nhật, Erich đến nhà Jenni, mang theo hai đôi giày trượt băng cho Tina và Beth rồi mời cả nhà đi trượt băng tại *Trung tâm Rockefeller*.

Buổi tối. Chàng và nàng đi dùng bữa tại *Parklane*. Đến giờ dùng cà phê, cả hai trở nên yên lặng. Sau cùng, chàng nói:

- Hai ngày trôi qua thật tuyệt vời. Jenni.

- Vâng.

Nhưng chàng không hẹn trở lại.

Nhìn về phía công viên *Central Park* chìm trong ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn đường, đèn pha, ánh đèn hắt ra từ các căn hộ bao quanh bờ rào, Jenni nói:

- Công viên này luôn mãi giữ vẻ xinh đẹp, anh có thấy vậy không?

- Chắc hẳn em tiếc nuôi lắm nhỉ?

- Tiếc gì?

- Minnesota thì có vẻ đẹp khác hơn.

Nàng chẳng hiểu Erich muốn ám chỉ điều gì? Nàng quay lại nhìn chàng. Bất thình, bàn tay họ tìm nhau.

- Jenni à, điều này đến với em thật bất ngờ, nhưng chỉ có giải pháp này thôi, nếu em muốn, anh có thể đến New York trong vòng sáu tháng hoặc một năm vào mỗi dịp cuối tuần để đeo đuổi em. Nhưng điều đó có thật sự cần thiết lắm không?

- Erich, anh chỉ vừa mới quen em.

- Anh luôn biết về em. Em là một cô bé thường làm ra vẻ quan trọng; từ năm tuổi em đã biết bơi lội; em là học trò giỏi được lãnh thưởng ở lớp ba, lớp bốn và lớp năm.

- Nếu qua tập album mà anh đã biết được điều ấy thì không đủ lắm đâu.

- Trái lại là khác. Anh hiểu rõ chính mình. Anh luôn biết những gì anh muốn tìm. Hẳn em cũng biết điều ấy như vậy. Em hãy thú nhận đi.

- Em đã lần lữa một lần rồi. Về chuyện Kevin, em tin chắc là mình đã xử sự đúng.

- Jenni. Đừng bắt công với chính mình như thế. Em còn rất trẻ. Theo như em nói, Kevin là người tình đầu tiên của em và điều ấy cũng tuyệt vời như khi em đang có ngoại Nana. Thời ấu thơ của em đã thiếu một người cha, anh trai, em đã phải lòng ngay khi người đàn ông đầu tiên đến với em. Em đừng quên điều đó.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Hẳn anh có lý, Erich.

- Về vấn đề mấy đứa nhỏ. Em đừng bỏ phí tuổi thơ của chúng. Jenni. Chúng nó sẽ sung sướng biết bao nếu em luôn ở gần chúng. Anh nghĩ rằng chúng có thể ở với anh. Vậy thì, chúng ta hãy kết hôn đi Jenni. Đừng chần chờ gì nữa.

Nàng chỉ quen chàng mới được tuần lễ nay. Nàng cảm thấy hơi ấm từ bàn tay chàng tỏa ra trên những ngón tay mình. Họ thắm thiết nhìn nhau và biết trong ánh mắt họ có ánh sáng của tình yêu.

Và nàng đã biết rõ câu trả lời của mình dành cho chàng.

Trong căn hộ của Jenni. Erich và Jenni ngồi bên nhau chuyện vãn cho đến tờ mờ sáng.

- Jenni à, anh muốn nhận hai đứa nhỏ làm con nuôi. Anh sẽ bàn với luật sư để chuẩn bị hồ sơ cho MacPartland ký.

- Em không tin Kevin chấp nhận việc bỏ rơi các con.

- Anh có linh cảm trái lại với đi đầu đó. Anh muốn các con mang họ của anh. Khi chúng ta lập gia đình rồi, không nên để Beth và Tina cảm thấy mình là những kẻ xa lạ. Anh sẽ là người cha biết săn sóc con. Anh thấy Kevin là một người cha thật tệ. Anh ta đứng dưng với các con. Vậy thì, khi Kevin cầu hôn em, anh ta tặng em loại nhẫn cưới gì nào?

- Không tặng gì cả.

- Tốt, anh sẽ sửa cái nhẫn của Caroline lại cho em.

Rồi vào chiều Thứ tư. Chàng gọi điện báo cho nàng biết là chàng đã hẹn gặp Kevin vào chiều Thứ sáu. Chàng đã nói:

- Jenni, anh nghĩ em nên để anh đi gặp Kevin một mình tiện hơn, được không em yêu?

Trong tuần, Beth và Tina không ngớt hỏi ông Erich khi nào đến. Chiều Thứ sáu, khi Erich vừa vào nhà, các con nàng ôm chầm lấy chàng, thấy cảnh này, nước mắt Jenni dâng trào một niềm hạnh phúc vô biên.

Trong dịp ăn tối tại nhà hàng Four Seasons, chàng kể lại việc gặp gỡ Kevin cho Jenni nghe:

Chàng nói:

- Kevin không tỏ ra sẵn lòng gì lắm! Anh nghĩ rằng anh ta là loại người chỉ muốn "thọc gậy bánh xe" đó em. Anh ta không muốn giữ lại mẹ con em đồng thời cũng không muốn dứt bỏ một ai. Sỡ dĩ anh muốn thuyết phục Kevin làm điếu này vì lợi ích cho các con thôi. Thủ tục sẽ hoàn tất vào cuối tháng này. Việc nhận con nuôi sẽ có hiệu lực sáu tháng sau khi làm thủ tục và chúng ta hãy tổ chức đám cưới vào ngày 3 tháng Hai; vậy là gần một tháng sau ngày chúng ta gặp gỡ nhau. À còn cái này - Nàng ngạc nhiên khi thấy chàng đặt cặp da trên bàn, rồi lấy ra một vật và nói:

- Em xem cái này có hợp với em không? Đó là một chiếc nhẫn gắn đơn độc một viên ngọc bích. Jenni ngắm nghía viên ngọc không tỳ vết khi Erich luồn chiếc nhẫn vào ngón tay nàng. Erich lại nói: "Cuối cùng anh quyết định giữ chiếc nhẫn y nguyên như vậy, không sửa đổi gì, nó toàn hảo đến nỗi..."

- Vâng, Erich, nó quá đẹp, Erich.

Lấy từ cặp ra một bó giấy tờ, Erich nói:

- Đây, em yêu, chúng ta hãy giải quyết chuyện này luôn thể. Khi lập hồ sơ "Nhận con nuôi", các luật sư của anh cũng muốn hoàn tất luôn thủ tục kết hôn của chúng ta.

Nàng lơ đãng hỏi:

- Thủ tục kết hôn ư?

Jenni đang mãi mê nhìn chiếc nhẫn. Phải chăng tất cả sự việc này là một giấc mộng? Không, đó là sự thật. Rõ ràng là sự thật. Nàng sẽ lấy Erich làm chồng. Nàng suýt phì cười khi nghĩ đến Fran đã nói Jenni, anh ta quá hoàn hảo. "Mẹ kiếp", anh ta không rời mắt khỏi chị; anh ta làm bọn con gái phát điên. Không thể được, hẳn phải có điếu gì bí ẩn đây! Anh ta chắc hẳn là một người chơi bời, nát rượu hoặc nhĩ ầu vợ".

Nàng suýt nữa kể chuyện này cho Erich nghe. Nhưng rồi nàng đổi ý. Nàng nghĩ: "Cô ta rất hơi hợt, rồi chàng sẽ nghĩ sao về cô ta nhỉ?"

Có tiếng nói của Erich bên tai nàng: "Đó là tại vì ... có thể nói.. anh là một người khá giàu có... E ngại trước diễn tiến khá nhanh chóng của sự việc, những văn bản đó quy định rằng nếu trong vòng chưa đầy mười năm mà chúng ta phải ly hôn thì tài sản của gia đình Krueger sẽ không bị phân chia".

Nghe đến đó, Jenni nói ngay: "Nếu phải ly hôn, em sẽ không muốn lấy bất cứ cái gì của anh, Erich".

Erich gật đầu:

- Còn anh đâu chết còn hơn phải mất em, em yêu. Đây chỉ là thủ tục thôi.

Rồi đặt những văn bản bên cạnh đĩa ăn của Jenni, chàng nói tiếp:

- Em nghe rõ chưa, em có thể đưa hợp đồng này cho luật sư của em để họ tham khảo. Do đó, người ta nhờ anh nói với em rằng: "Sau khi xem xét hợp đồng, nếu em không bằng lòng với các điều khoản nêu thì em có thể giữ lại hồ sơ trong vòng hai ngày để tham khảo trước khi trao lại họ".

- Erich, em không có luật sư.

Nàng đảo mắt đọc sơ qua phần đầu của tờ hợp đồng. Chừng hững trước những thuật ngữ pháp lý, nàng lắc đầu và nói tiếp:

- Em không thấy thích thú tí nào để đọc tất cả giấy tờ này. Em phải ký nơi đâu đây?

- Anh đã đánh dấu nơi em phải ký đó, em yêu.

Ký vội tên, Jenni thẫn nghĩ, hẳn các luật sư lo ngại rằng nàng kết hôn với Erich chỉ vì tài sản của chàng, nàng cũng không có lý do gì để trách cứ họ. Nhưng dẫu sao, đi đâu ấy làm nàng cảm thấy khó chịu.

Erich giải thích:

- Và, em yêu, ngoài những thủ tục này, đi đâu chính yếu của hồ sơ là việc ủy thác di sản cho mỗi đứa con gái sẽ thừa hưởng khi chúng được hai mươi một tuổi. Hồ sơ sẽ hiệu lực khi thủ tục nhận con nuôi được hoàn tất. Hồ sơ còn quy định em cũng được hưởng toàn bộ gia sản khi anh qua đời.

- Thôi Erich, đừng nói chuyện đó!

Chương 5

Kevin nói:

- Anh rất thích nghĩa cử của em, Jen. Ba trăm đôla sẽ giúp cho anh khỏi việc. Em luôn tỏ ra là người rất tử tế.

- Chúng ta đã cùng nhau trang bị đồ đạc trong căn hộ này mà Kevin, số tiền này cũng thuộc về anh phân nửa.

- Trời ơi. Anh nhớ lại hồi đó, ban đêm, cuộc xuống đường của chúng ta để lược lại những bàn ghế mà người ta vứt bỏ cùng rác rưởi. Hẳn em còn nhớ, cái buổi chiều mà chúng ta đánh cắp chiếc ghế đôi này ngang nhiên trước mặt gã nào đó? Em đã ngẩng lên bên trên khi gã đến gần.

Jenni nói:

- Em nhớ. Khi đó em nghĩ rằng gã sẽ đâm em một dao trong cơn tức giận, này, Kevin, lẽ ra anh phải đến sớm bởi Erich sẽ xuất hiện ở đây và anh ấy sẽ không vui gì khi gặp mặt anh.

Jenni và Kevin đứng trong căn hộ trống trơn. Hầu như chẳng còn gì. Jenni đã bán đi tất cả với giá không tới sáu trăm đôla. Thiếu vắng những bức tranh lito, những bức tường giờ lộ vẻ dơ bẩn và nứt nẻ. Căn hộ một phòng bỗng dưng trông thật xót xa đến nỗi mớ bàn ghế và thảm trải cũng không che giấu sự trần trụi của nó. Điểm nổi bật duy nhất ở đây là những chiếc vali mới toanh...

Kevin mặc một bộ veste bằng da đánh rất lịch sự. Nàng nghĩ thầm: "Thật không ngạc nhiên khi anh ta luôn cháy túi". Nàng lạnh lùng quan sát Kevin, chú ý đến đôi mắt quầng thâm của anh ta. Nàng cảm thấy mình có lỗi, khi nghĩ rằng nỗi buồn của nàng vì xa căn hộ này còn lớn hơn nỗi nhớ Kevin.

Kevin nói:

- Em thật xinh đẹp, Jen. Màu áo này thật hợp với em. Nàng đang mặc một bộ đồ bằng vải lụa màu xanh. Trong một dịp đến chơi, Erich đã nài nỉ mẹ con nàng mua sắm mớ quần áo tại cửa hiệu SAK. Khi thấy nàng tỏ vẻ e ngại. Erich nói:

- Xem như em sẽ là vợ của anh khi những hóa đơn tính tiền được gửi đến.

Những chiếc vali hiệu Vuilton giờ đây đã đựng đầy những quần áo thời trang cao cấp. Nào là áo sơ- mi, san- đai, quần dài, váy dạ hội, giày boots hiệu Raphael và hiệu Magli.

Thoạt tiên, nàng cảm thấy bối rối khi Erich phải trả tất cả tiền quần áo cho nàng trước hôn lễ. Nhưng sau đó, Jenni lại thích thú với cuộc sống của mình và, sung sướng khi có thể mua sắm đồ cho các con!

Nàng không ngừng thốt lên:

- Anh quá tử tế với mẹ con em.

- Anh yêu em. Jenni. Anh vui sướng khi thấy em chi tiêu.

Chàng rất tinh tế trong việc giúp nàng lựa chọn quần áo. Trước sự tận tình đó, Jenni trêu chàng:

- Đôi mắt của nhà họa sĩ có khác!

Bất chợt, nàng nghe tiếng Kevin nói bên tai nàng:

- "Các con đâu? Anh muốn nói lời từ giã chúng"

- Fran đã dắt chúng đi dạo rồi. Chúng tôi sẽ đón chúng sau hôn lễ. Fran và ông Hartley sẽ dùng tiệc trưa với chúng tôi. Sau đó, chúng tôi đi thẳng ra sân bay.

- Jenni, anh nghĩ rằng em hơi hấp tấp trong chuyện này. Em vừa mới biết ông Erich chỉ trong vòng một tháng nay vậy mà...

- Như vậy cũng đủ, khi người ta đã vững tin ở chính mình, hoàn toàn vững tin. Và cả hai chúng tôi đồng lòng như thế.

- Vậy thì, về phần tôi, tôi luôn dẫn đo trong vấn đề "nhận con nuôi". Tôi không muốn bỏ rơi mấy đứa con.

Jenni cố gắng che giấu sự nôn nóng của mình:

- Kevin, vấn đề này chúng ta đã bàn xong. Anh đã ký trên các giấy tờ rằng không lo cho các con, không chu cấp cho chúng. Do đó, nên mỗi người trong chúng ta có thể chọn bạn đời của mình. Anh đã khước từ một gia đình.

- Phản ứng của các con tôi sẽ thế nào khi chúng lớn lên và biết tôi đã bỏ rơi chúng?

- Các con sẽ nhớ ơn anh đã cho chúng dịp may để được sống với một người cha yêu thương chúng. Dường như anh đã quên tôi cũng là con nuôi rồi sao? Và, tôi luôn cảm ơn người đã bỏ rơi tôi. Được nuôi dạy bởi Nana thật sự là một điều đặc biệt.

- Đồng ý là Nana thật tuyệt vời nhưng tôi không thích Erich Krueger, nơi ông ấy có một đi đâu gì đó...

- Kevin!

- Được, tôi đi đây. Tôi sẽ nhớ em lắm Jenni, tôi luôn yêu em. Em đã biết đi đâu đó mà. - Kevin cần lấy tay nàng và nói tiếp: "Và tôi cũng yêu các con nữa".

Jenni thầm nghĩ: "Đây là màn ba - Kéo màn ... Tất cả khán giả rút mùi xoa ra ..."

- Tôi van anh, Kevin. Tôi không muốn Erich trông thấy anh nơi đây.

- Jenni, sẽ có dịp để tôi đến Minnesota. Tôi đã chạy vạy để được vào đoàn hát kịch Gunthrie ở Minneapolis, nếu có dịp tiện, tôi sẽ đến thăm em.

- Dừng, Kevin.

Nàng liền mở cửa để anh ta ra về Bồng, nàng nghe hệ thống máy nói nội bộ kêu lách tách. Jenni lo lắng nói: "Chắc hẳn là Erich đến! Suyt! Tôi không muốn Erich thấy anh ở đây".

Erich đứng chờ ở ngoài, sau cánh cửa lớn bằng kính hai lớp. Chàng mang đến một hộp lớn bọc bằng giấy gói quà. Rụng rời, nàng thấy nụ cười chết sững trên môi Erich khi chàng bắt gặp nàng và Kevin đứng trong hành lang.

Nàng mở cửa, mời Erich vào nhà và nói ngay:

- Kevin vừa đến đây trong một phút.

Rồi quay sang Kevin, nàng nói chia tay:

- Thôi chào nhé! Anh Kevin.

Kevin và Erich nhìn nhau không nói một lời. Rồi, Kevin nở nụ cười và cúi xuống bên Jenni. Anh ta hôn nàng trên đôi môi và nói với giọng thật riêng tư: "Thật tuyệt khi được ở gần em. Anh cảm ơn em lần nữa. Hẹn gặp lại em tại Minnesota nhé, em yêu".

Chương 6

"Chúng ta đang bay trên Green Bay, trong vùng Wisconsin. Với độ cao mười nghìn mét. Máy bay sẽ hạ cánh lúc 17g 58 phút tại phi trường Minneapolis, nhiệt độ tại Minneapolis là 22° âm. Trời quang đãng. Chúng tôi hy vọng quý khách đã có một chuyến bay lý thú. Chúng tôi xin cảm ơn quý khách lần nữa vì đã chọn Công ty hàng không Northwest".

Erich nắm lấy tay Jenni:

- Em có hạnh phúc chứ?

Nàng tươi cười:

- Rất nhiều, anh ạ.

Họ cùng nhìn chiếc nhẫn vàng của mẹ chàng mà giờ đây Jenni đeo ở ngón tay. Beth và Tina đã ngủ. Jenni đang ngắm những đám mây như mớ bông gòn lơ lửng sau ô kính máy bay. Dù nàng đã có hạnh phúc, nàng cũng mong đi đâu đó đến với Kevin. Nàng biết Kevin yếu đuối và vô trách nhiệm nhưng đối với nàng anh luôn là người rất dễ thương. Sự thật mà nói, anh ta là người luôn phá đám. Kevin đã tìm mọi cách để phá nàng trong ngày đám cưới.

Nàng nhớ lại việc xảy ra ở căn hộ, khi Kevin vừa ra về. Lúc đó, Erich hỏi nàng: "Vì sao anh ta cảm ơn em? Anh ta muốn nói về vấn đề gì? Hẳn em đã mời anh ta đến nhà ở Minnesota?"

Để biện minh, nàng chỉ biết ấp úng những từ mơ hồ.

Erich ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Em đã đưa cho anh ta ba trăm đô la? Em có biết anh ta đã nợ em bao nhiêu về tiền chu cấp và tiền phải trả lại?

- Em không cần đến số tiền đó, hơn nữa đồ đạc trong nhà thuộc sở hữu của Kevin phân nửa.

- Hẳn đi đâu em cần biết là anh ta có đủ tiền để có thể đến thăm em?

- Erich, có thể nào anh mở miệng nói như vậy được? - Nàng cố kìm nước mắt trước khi Erich nhìn thấy đi đâu đó.

- Jenni, anh xin lỗi. Anh rất tiếc vì, anh quá ghen. Thật sự như vậy. Anh căm ghét người đàn ông đó khi nghĩ rằng ông ta đụng đến em. Anh không muốn dấu anh ta đụng vào em chỉ bằng một ngón tay.

- Kevin sẽ không làm đi đâu đó. Em có thể hứa với anh như vậy. Chúa ơi! Chỉ có đi đâu làm em nhớ ơn anh ta đó là đã ký giấy "nhận con nuôi". Em đã cầu xin đi đâu đó đến phút cuối.

- Tiền là lý do tuyệt vời.

- Erich, anh đã trả tiền cho Kevin?

- Không nhiều lắm. Hai ngàn đôla. Mỗi đứa là một ngàn. Đó là giá cũng khá rẻ để được dứt khỏi anh ta.

- Kevin đã bán con cho anh - Jenni cố kìm chế để không biểu lộ sự khinh miệt.

- Anh sẵn sàng trả cho anh ta năm mươi lần như thế.

- Theo lẽ, anh nên nói đi đâu đó cho em biết.

- Nếu anh không mong ước được xóa tan lòng thương hại đối với anh ta thì anh không kể cho em nghe chuyện này. Hãy quên chuyện đó đi em. Hôm nay là ngày của đôi ta. Lúc này, em có muốn mở quà cưới ra xem không?

Jenni mở gói quà và trông thấy chiếc áo choàng lông chồn vizon tuyệt đẹp.

Nàng thốt lên:

- Ôi! Erich!

- Mặc thử đi em!

Chiếc áo thật lộng lẫy, lông mịn màng, nhẹ nhàng và ấm áp.

Erich nói giọng thỏa mãn:

- Áo choàng này thật xứng với em ...

- Em có biết sáng hôm nay anh nghĩ đến đi đâu gì không?

- Không.

Chàng choàng tay ôm lấy nàng:

- Đêm qua, anh không sao chợp mắt được. Anh rất ghét ngủ tại khách sạn và anh chỉ nghĩ đến một đi đâu duy nhất là: "Chiều nay anh sẽ có Jenni trong ngôi nhà của mình. Em có biết bài thơ *Jenni đã hôn tôi*"?

- Em không biết.

- Anh chỉ còn nhớ hai câu: "Hãy nói rằng tôi chán, hãy nói rằng tôi buồn" và câu sau thật là hoan hỉ "Jenni đã hôn tôi". Anh vừa nghĩ đến câu đó khi nhấn chuông gọi cửa nhà em và phút sau thì anh thấy Kevin đang hôn em".

- Erich, em van anh..

- Xin lỗi. Chúng ta hãy rời khỏi đây. Thật chán quá!

Nàng nhớ lại mới sáng nay thôi... khi Erich kéo nàng đến chiếc limousine và không để cho nàng kịp nhìn lại lần cuối phía sau.

Ngay cả trong buổi lễ cưới, nàng không tài nào xua tan hình ảnh Kevin ra khỏi tâm trí. Nàng nhớ lại đám cưới họ cách đây bốn năm, tại Santa Monica. Họ đã chọn thánh đường này vì nơi đây Nana cũng làm phép cưới. Hình ảnh Nana rực rỡ, đã từng ng ồi d ầy trên cùng.

Hôm nay, nàng đã nghĩ gì trong buổi lễ này nhỉ? "Tôi, Jennifer, tôi nhận...". Nàng ng ập ngừng. Chúa ôi! Suýt chút nữa nàng nói tên Kevin. Nàng cảm thấy ánh mắt dò hỏi của Erich hướng về mình và, nàng lặp lại, dứt khoát". Tôi, Jennifer, tôi nhận Erich...

"Những gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân ly".

Mục sư chủ lễ đọc những từ này với giọng long trọng. Đó là lời cầu mà nàng đã từng nghe đọc trong đám cưới của nàng và Kevin.

* * *

Họ đến Minneapolis sớm hơn dự tính một phút. Một tấm biển ghi chữ: "Chúc mừng quý khách đến Minneapolis" đập vào mắt nàng. Jenni ng ắm nhìn sân bay với sự thích thú mãnh liệt. Nàng tươi cười nói:

- Em đã đi du lịch khắp châu Âu, nhưng em chưa bao giờ đi qua miền Tây Pennsylvania. Em hình dung máy bay hẳn phải đáp xuống một miền đầy đồng cỏ.

Nàng nắm tay Beth, Erich ắm Tina, Beth quay lại nhìn thang máy bay và n ắn n ỉ: "Mẹ cho con đi máy bay nữa!".

Nàng nói với chàng:

- Erich à, xem chừng như hai đứa nhỏ đã biểu lộ sở thích về những chuyến du lịch hạng nhất rồi đây.

Không để ý đến câu nói của Jenni, Erich nói:

- Anh cầu mong Clyde gọi Joe đến đón chúng ta. Anh ta hẳn phải có mặt rồi chứ!

- Joe?

- Là một trong những người làm việc ở nông trang. Anh ta không thông minh lắm nhưng, là một người nài giỏi và biết cách cư xử. Khi anh không muốn gọi xe tại phi trường, thì Joe là tài xế của anh. À, anh ta kìa!

Một chàng trai độ đôi mươi, cao lớn, tóc vàng như màu lúa mì, đôi mắt to ngây thơ và đôi má hồng hào đang đi về phía họ. Anh ta ăn mặc thật chải chuốt: áo choàng bằng vải lót bông, quần dài vải len đen, chân mang giày boots lớn và đeo găng tay đen và, thật khó coi khi trên mớ tóc dày đội một chiếc nón cát-két của tài xế. Anh ta trông thấy họ và bước về phía Erich. Jenni nghĩ thầm "Xem chừng Erich quá lo lắng vì một chàng thanh niên như thế".

- Thưa ông Erich, tôi rất tiếc đã đến trễ. Đường sá đều bị vắng băng.

Erich cộc lốc hỏi:

- Xe ở đâu? Tôi sẽ đưa nhà tôi và mấy đứa trẻ vào xe trước. Chúng ta mang hành lý vào sau.

- Vâng, thưa ông Erich - Ánh mắt người trai trẻ biểu lộ sự lo lắng - Tôi thật sự rất tiếc đã đến trễ.

Jenni chìa tay ra nói:

- Ô, nhờ ơn Trời.. Chúng tôi đến sớm, sớm trước một phút. Tôi là Jenni.

Joe thận trọng cầm lấy bàn tay nàng, tưởng chừng như anh ta sợ sẽ làm nàng đau.

- Tôi là Joe, thưa bà Erich. Mọi người đều nóng lòng chờ bà. Tất cả mọi người đều nhắc đến bà.

Erich cắt ngang:

- Tất nhiên rồi...

Chàng đẩy Jenni đi trước. Joe đi sau cùng, nàng đã hiểu rõ rằng Erich đang phật ý. Phải chăng vì nàng đã tỏ ra quá thân mật với Joe? Cuộc sống của nàng tại New York và gallery Hartley, căn hộ đường 37, đối với nàng từ nay bỗng nhiên xa vời khủng khiếp.

Chương 7

Chiếc xe mới tinh và bóng loáng nhất trong bãi đậu là chiếc Cadillac màu đỏ sậm của Erich. Jenni thầm nghĩ: "Hẳn Joe đã lau chùi xe rất kỹ lưỡng trước khi đến đón họ tại sân bay".

Trước khi đi lấy hành lý, Erich đã xếp chỗ cho nàng ngồi băng ghế sau với Tina. Beth được phép ngồi băng ghế trước.

Vài phút sau, xe họ đã ra đến xa lộ.

Erich nói với nàng:

- Đoạn đường từ đây đến nông trang, phải mất ba tiếng đồng hồ ngồi xe, em nên tựa vào anh mà chớp mắt đôi chút. Lúc này, chàng xem chừng đã bớt căng thẳng, đã nguôi cơn giận và đầy sự ân cần.

Erich ẵm Tina ngồi lên đầu gối mình. Bé không phản đối và chàng luôn biết cách dỗ ngọt đứa con gái út này. Những ý nghĩ buồn bã của Jenni đã tan biến khi nàng nhìn thấy sự hài lòng trên nét mặt con.

Xe chạy đến vùng thôn dã. Những ánh đèn trên xa lộ giờ đã xa hẳn phía sau. Đường tối và hẹp dần. Joe bật đèn pha lên và, Jenni nhận ra bóng của những bụi cây thích và dăm ba cây sồi cần cỗi. Đường như, miên này trải dài bằng phẳng. Mọi thứ thật khác xa với New York. Hẳn vì vậy nên khi nàng vừa rời phi trường, nàng có cảm giác xa cách New York kinh khủng.

Đương nhiên, Jenni cần có ít thời gian, thời gian để thích ứng, để làm quen khí hậu. Tựa đầu vào vai chàng, nàng thầm thì: "Anh biết không, em mệt quá!". Jenni không thích nói gì thêm nữa, không nói gì trong lúc này. Nhưng, Chúa ôi, thật sung sướng khi được tựa vào chàng như lúc này, để

không còn biết thời gian hối hả trôi qua. Erich gợi ý với nàng về việc dời ngày đi hưởng tuần trăng mật.

Erich nói:

- Mấy đứa nhỏ không có ai để gởi gắm, khi đã ổn định chúng ta sẽ kiếm một người có thể tin tưởng để chăm lo chúng rồi hai ta sẽ đi.

Jenni vui sướng nghĩ ngợi, có bao người đàn ông biết ân cần như thế nhỉ?

Nàng thấy ánh mắt chàng chăm chú nhìn mình, rồi chàng hỏi:

- Em thức dậy rồi ư? Jenni.

Nhưng nàng không trả lời. Chàng nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, ve vuốt đôi má nàng trong khi Tina vẫn còn ngủ, hơi thở nhẹ nhàng và đều đặn. Trên băng ghế trước, Beth đã thôi nói chuyện với Joe và hẳn là bé cũng đã ngủ. Nàng cố gắng lấy lại hơi thở bình thường. Đối với nàng, giờ đây phải hướng về phía trước, quay lưng lại với quá khứ và hãy nghĩ đến cuộc sống mới đang chờ đợi.

Jenni biết rằng từ phần tư thế kỷ nay, gia trang của Erich cần có một phụ nữ để sắp xếp mọi chuyện, ắt hẳn rất cần một sự đổi thay nào đó. Nhưng dẫu thay đổi thế nào thì phải tuân thủ dấu vết do Caroline để lại.

Nàng nghĩ rằng quả thật nực cười khi Erich xem Caroline khác hẳn với vai trò người mẹ mà là một thứ thần tượng và thần trách ông John khi nói về bà ta rằng "mẹ của con" thay vì luôn gọi "Caroline và tôi".

Jenni thích thú khi nghĩ đến chuyện sắp xếp lại ngôi nhà. nàng nhớ lại, đã bao lần, nàng đã ngắm nghía căn hộ của mình và nói: "Nếu tôi có khả năng, tôi sẽ làm cái này... cái này... và cái này..."

Thật là tuyệt vời khi thức dậy buổi sáng mà không còn phải buộc đi vội vã đến chỗ làm. Được ở nhà cùng các con, dành thời gian cho chúng.

Rồi đây thời gian thật sự không phải chỉ là vài phút cuối ngày mệt mỏi. Nàng đã bị mất mát một phần tuổi thơ tốt đẹp rồi còn gì!

Và thật tuyệt vời khi được làm đàn bà. Kevin không giữ được vai trò của một người cha thật sự cũng như một người chồng, ngay cả trong những giây phút mật thiết nhất, nàng vẫn luôn có cảm giác là anh ta đang đóng vai chính trong một đoạn phim nào đó.

Hơn nữa, nàng cũng đã biết chắc là anh ta đã lừa dối nàng ngay trong thời gian ngắn ngủi họ sống chung.

Erich là một người đàn ông tuổi đã từng trải. Đáng lẽ chàng đã lập gia đình từ lâu nhưng chàng còn muốn chờ đợi. Erich không ngại việc gánh vác trách nhiệm trong khi Kevin thì tránh né đi đâu đó. Erich là một người dè dặt. Đối với Fran, chàng là một người "mặt ủ mày ê" và Jenni còn biết thêm là ông Hartley cũng không cảm thấy thoải mái khi gần Erich. Điều rất đơn giản là họ không hiểu được cái bề ngoài lạnh lùng ấy đã che giấu một bản chất tự nhiên là tính nhút nhát.

Như lời Erich đã thú nhận với rằng: "Anh dễ dàng diễn tả tình cảm của mình qua hội họa hơn là qua lời nói", và biết bao tình yêu đã thể hiện trong những tác phẩm hội họa của chàng...

Jenni cảm thấy bàn tay chàng đang ve vuốt đôi má mình:

- Thức dậy đi cưng, chúng ta đến nhà rồi.

Nàng nhồm dậy và nói:

- Cái gì?Ồ! Em đã ngủ thật ư?.

- Anh lấy làm sung sướng khi thấy em ngủ. Nhưng, em hãy nhìn ra cửa xe xem: ánh trăng sáng tưởng chừng như ban ngày. - Erich hăng say nói: "Chúng ta đang trên tỉnh lộ 26, kể từ hàng rào này này, dọc theo hai bên đường là đất của nhà mình. Phía phải khu đất trải dài đến tận hồ Gray. Phía trái, bề rộng khu đất không đều. Rừng chiếm gần bảy mươi ha và chấm dứt ở vùng phụ cận con sông chảy về Minnesota. Bây giờ, em có thể

thấy lác đác vài căn nhà của nông trang. Kia là những cái máng để nuôi súc vật trong mùa đông. Xa hơn, em có thể thấy kho thóc, chuồng ngựa và nhà xay lúa cũ kỹ. Qua khỏi khúc quanh, em sẽ thấy phía tây của ngôi nhà. Nó nằm trên mô đất này".

Jenni ép mắt sát cửa kính xe để xem rõ ngôi nhà. Qua vài bức tranh của Erich, nàng đã biết một phần về nó. Tuy vậy, nó cũng không giống theo sự mô tả của Erich đối với những gì đang hiện ra trước mắt nàng.

- Ngay cả khi nhìn một phía, ngôi nhà vẫn có dáng thật sự là một trang viên hai tầng với bề dài là hai mươi đến ba mươi mét. Ánh đèn tỏa ra từ các cửa sổ thanh lịch của tầng trệt. Mái nhà và những đầu hồi lấp lánh dưới ánh trăng, trắng xóa như những vương miện rực rỡ. Trong tuyết trắng, những cánh đồng bóng loáng tưởng chừng như những chiếc áo lông chồn trắng bao phủ quanh tòa nhà, làm tôn lên vẻ đẹp hài hòa của các đường nét.

Jenni thốt lên:

- Erich! Đẹp quá!

- Em có thích ngôi nhà?

- Đương nhiên, em rất thích, nó thật lộng lẫy, lớn gấp hai, ba lần theo em tưởng, vì sao anh không cho em biết trước?

- Anh muốn dành cho em sự bất ngờ nên đã dặn Clyde bật đèn sáng toàn bộ ngôi nhà.

Khi xe chạy chậm dọc theo con lộ, Jenni mở to mắt, tham lam ghi nhận từng chi tiết: hiên nhà bằng gỗ sơn trắng, chóng đỡ bởi hàng cây cột thanh mảnh dẫn từ bên hông nhà đến nhà sau. Jenni nhận ra kiểu trang trí này trong bức tranh *Hoài niệm về Caroline*. Nàng cũng thấy ở đó có chiếc xích đu hình dáng thuyềnh như trong bức tranh. Chiếc xích đu nhẹ nhàng đong đưa theo gió.

Xe rẽ vào phía trái, qua cửa rào sắt đã mở. Nàng trông thấy một tấm biển treo trên cột chống, được chiếu sáng bởi ngọn đèn lớn, ghi chữ: *Nông trang Krueger*. Xe tiếp tục lăn bánh trên lối đi ngoằn ngoèo giữa những cánh đồng tuyết phủ. Phía bên phải họ là những khu rừng dưới ánh trăng, vươn dài những cành cây khô xương xẩu. Chiếc xe men theo con đường uốn khúc vòng quanh ngôi nhà và dừng lại trên lối đi trước bậc thềm rộng bằng đá.

Joe ân cần mở cửa lớn hai cánh nặng nề chạm trở nhiều hoa văn, được soi sáng bởi một ngọn đèn nhỏ. Erich trao Tina đang say ngủ cho Joe.

Chàng nói:

- Ấm mấy đứa nhỏ vào nhà đi, Joe.

Erich nắm tay nàng, vội vã bước lên bậc thềm, mở rộng cửa. Rồi, chàng dừng lại đôi phút để nhìn vào mắt nàng:

- Ước gì anh có thể vẽ em trong giây phút này. Với mái tóc nâu dài, đôi mắt dịu hiền đang nhìn anh. Anh sẽ đặt tên cho bức tranh là "*Về đến nhà*". Em yêu anh chứ? Jenni.

Nàng dịu dàng trả lời:

- Vâng, em yêu anh, Erich.

- Em hãy hứa đừng bao giờ rời bỏ anh đi, Jenni. Em hứa đi.

- Erich, vì sao anh chỉ có nghĩ đến mỗi đi ầu ấy?

- Anh van em, hứa đi. Jenni.

- Em sẽ không bao giờ rời xa anh, Erich ạ.! Nàng ôm lấy cổ chàng, nàng nghĩ: "Chàng rất cần tình cảm". Trong suốt một tháng này, quan hệ của họ xem chừng như một thứ tình yêu đơn phương làm nàng rất lo lắng: chàng cứ việc cho và nàng cứ việc nhận. Thật không gì đơn giản hơn. Sau cùng, nàng ghi nhận đi ầu ấy để tự an ủi mình.

Ấm nàng trên đôi tay, chàng nói:

- Hôn anh đi, Jenni ơ!

Họ tươi cười, vừa đi vào nhà vừa hôn nhau. Thoạt tiên, chàng còn nhút nhát nhưng rồi, lòng chàng bỗng tràn ngập một niềm xúc cảm vô biên, chàng thốt lên: "Ôi, Jenni!"

Chàng đặt nàng xuống trước cửa phòng khách: sàn nhà bóng loáng, tường sơn màu thanh nhã; đèn chùm pha lê mạ vàng; và rất nhiều bức tranh treo trên tường với chữ ký của Erich bên góc phải. Jenni đứng sững sờ, thình lảng.

Joe cùng mấy đứa nhỏ đã lên đến cửa. Nàng nghe giọng nói của anh ta: "Các cháu đừng chạy". Sau giấc ngủ, hai đứa bé rất háng hái trong việc khám phá những đi đâu mới lạ nơi đây. Jenni không rời mắt khỏi chúng. Như một đứa trẻ đang ngắm nghía đồ chơi, nàng đi theo sau Erich, lắng nghe chàng giải thích như: Chiếc tủ bát đĩa xinh đẹp bằng gỗ hồ đào này kèm theo chiếc bàn con bên dưới bằng đá cẩm thạch; "Chiếc tủ này đã có từ thế kỷ 18. Những cây đèn dầu được chạm trổ tỉ mỉ, lắp bóng điện, ánh sáng làm nổi bật hai bên chiếc tràng kỷ lớn sang trọng. Ông nội anh đã đặt làm chiếc tràng kỷ này tại Úc. Còn những cây đèn được đem về từ Thụy Sĩ".

Bức tranh *Hoài niệm về Caroline* được treo phía trên trường kỷ. Ánh đèn hắt vào bức tranh những chấm sáng làm cho bức tranh được rõ nét hơn là khi nàng trông thấy sau cửa kính của Gallery.

Dưới ánh sáng và trong căn phòng này, Jenni nhận ra rất rõ rệt sự giống nhau giữa nàng và Caroline. Tưởng chừng người đàn bà trong tranh đang nhìn nàng. Nàng thì thầm, bức tranh trông gần giống như một bức hình thánh nữ vẽ trên gỗ. Dường như bà đang dõi mắt theo nàng.

Erich nói:

- Em có thể tin đi đâu đó chăng?

Hai đứa trẻ tỏ vẻ thích thú khi trông thấy cây đàn harmonium bằng gỗ trắc được đặt bên vách tường phía tây. Chúng leo lên ng ỗ trên chiếc ghế dài nệm nhung để gõ vào những phím đàn. Jenni chợt trông thấy Erich chau mày khi thấy chiếc cúc cài giày Tina làm tr ầy chân ghế. Nàng vội vã kéo chúng rời khỏi ghế bất kể sự phản đối của chúng. Nàng gợi ý: "Nào, bây giờ chúng ta hãy đi xem phần tiếp của ngôi nhà".

Trong phòng ăn, một chiếc bàn lớn dành cho mười hai thực khách cùng những ghế tựa hình quả tim.

Nàng nhận thấy, phía cuối vách tường treo một bức liễn được kết bằng vải vụn. Toàn bộ gồm những hình lục giác lấm tấm họa tiết hoa lá, nổi bật những đường viền lớn thêu feston. Bức liễn này tô điểm cho căn phòng vẻ thanh lịch nhưng khác khổ.

Erich nói:

- Chính mẹ anh đã thực hiện bức liễn này. Đây là những chữ viết tắt tên bà.

Ít phút sau, họ cùng nhau đến thư phòng. Nơi đây, trên các bức vách hầu hết đều kê những hàng kệ bằng gỗ h ồ đào. Trên mỗi giá kệ, choán đầy một dãy sách đồng màu được sắp xếp ngăn nắp. Jenni nhìn qua vài đề tựa và reo lên:

"Việc này hẳn mình cần thời gian đây!".

Jenni nói:

- Em nóng lòng được đọc sách quá. Anh có tất cả là bao nhiêu cuốn?

- Mười một ngàn, hai mươi ba cuốn.

- Anh biết chính xác đến thế sao?

- Tất nhiên.

Căn bếp thật rộng, vừa bước vào, Jenni đã trông thấy những dụng cụ nội trợ choán ngập toàn bộ bên vách phía trái. Một chiếc bàn tròn và những cái ghế bằng gỗ sồi được đặt chính giữa căn bếp. Sát vách, một lò sưởi cỡ bễ thế bằng gang, được mạ kền bóng loáng. Một cái nễ bằng gỗ sồi đựng củi đốt được đặt kê bên. Nơi góc bếp, một chiếc divan bọc vải theo lối cũ được đặt kê bên một chiếc ghế bành trông rất phù hợp.

Mọi thứ trong ngôi nhà này đều được bài trí một cách rất hoàn hảo.

Xem chừng Erich rất lấy làm hãnh diện, chàng nói:

- Thật khác hẳn với căn hộ của em chứ, Jenni? Em có hiểu vì sao anh không nói trước cho em biết không? Vì anh muốn trông thấy phản ứng của em!

Bất chợt, Jenni muốn nói một điều ghi nhần bào chữa cho căn hộ của mình:

- Hẳn nhiên là ngôi nhà này lớn hơn căn hộ của em rất nhiều. Tất cả có bao nhiêu phòng thế anh?

- Hai mươi hai phòng, - chàng kiêu hãnh trả lời. - Nào, chúng ta hãy nhìn sơ qua các phòng ngủ. Ngày mai sẽ hoàn tất việc xem nhà.

Chàng choàng tay ôm nàng khi họ bước lên các bậc thang. Cử chỉ này làm nàng yên tâm và vơi đi cảm giác kỳ lạ vừa qua. Nàng thẫm nghĩ, dẫu sao, thật đúng như mình đang dự một cuộc tham quan được hướng dẫn.

Lúc nàng đến xem căn phòng ngủ chính. Đó là một phòng rộng lớn với cửa ra vào thông ra mặt tiền của ngôi nhà lớn. Trong phòng, những đồ gỗ màu gụ đen bóng loáng. Một tấm vải gấm màu đỏ tím được trải trên chiếc giường lớn sang trọng kiểu có tán che. Diềm màn cùng màu với màn gió. Một chiếc cốc bằng pha lê chạm trổ, đựng đầy những bánh xà phòng nhỏ thơm mùi thông đặt trên mặt tủ cô-mô-t. Bên phía phải của chiếc cốc, còn có những đồ trang điểm bằng bạc có khắc những mẫu tự; những thứ này của bà ngoại Erich để lại. Chiếc cốc Caroline đem về từ Venise. Erich kê:

"Caroline không bao giờ xúc nước hoa, nhưng bà rất thích mùi thông. Những bánh xà phòng này bà mang từ Anh về".

Xà-phòng thơm mùi thông. Đó là cái mùi thơm đã ập vào mũi nàng khi vừa bước vào phòng, một mùi thơm dịu dàng của núi rừng.

Beth hỏi nàng:

- Mẹ, Tina và con ngủ nơi đây hả mẹ?

Erich phì cười:

- Không, các con sẽ ngủ ở căn phòng đối diện. Nhưng, bây giờ chúng ta có thể đi xem phòng ngủ của anh. Phòng bên cạnh đây thôi.

Jenni bước theo chàng, nàng nóng lòng muốn xem căn phòng người độc thân, nàng muốn tìm hiểu sở thích riêng về cách trang trí của chàng, những gì mà nàng đã xem đến đây chỉ là những vật di tặng mà chàng được hưởng.

Chàng mở cửa căn phòng tiếp theo, nơi đây, đèn trần cũng đã được bật sáng. Trước mắt Jenni là một chiếc giường đơn bằng gỗ thích với tấm khăn kết vải đủ màu. Trên chiếc bàn giấy hình bán nguyệt, la liệt những cây bút chì, phấn màu và những sổ phác thảo. Kê sát tường, một tủ sách ba ngăn đựng bộ bách khoa tự điển. Trên tủ com-mốt, trưng bày một "cúp" về môn bóng chuyền của đội thanh niên. Một chiếc ghế bập bênh được đặt bên góc trái, gần cửa ra vào.

Một cây gậy chơi môn 'Khúc côn cầu' được đóng chặt vào vách tường phía bên phải.

Đó là phòng ngủ của một đứa trẻ mười tuổi.

Chương 8

Erich giải thích:

- Từ khi mẹ mất, anh không ngủ nơi đây nữa. Khi còn bé, anh thích nằm trong giường mình và nghe động tĩnh của mẹ ở phòng bên. Buổi chiều khi mẹ gặp nạn, anh không thể vào trong căn phòng này. Để an ủi anh, cha nghĩ rằng tốt hơn là cha và anh nên ngủ ở căn phòng cuối. Vậy là anh ngủ ở đó.

- Anh muốn nói rằng gần hai mươi năm nay, không có ai ngủ trong căn phòng này và căn phòng lớn?

- Đúng vậy. Trong khi đó hai phòng này luôn được mở cửa. Anh không sử dụng chúng. Nhưng một ngày kia. Con trai của chúng ta sẽ ngủ nơi đây, em yêu.

Bình thản, Jenni bước ra khỏi phòng. Mặc dù căn phòng trẻ em của Erich rực rỡ bởi tấm khăn kết vải đủ màu cùng với những đồ gỗ sang trọng nhưng dường như nơi đây vẫn ngự trị một không khí u ám.

Beth kéo tay áo nàng:

- Mẹ, tui con đói rồi!

-Ồ cưng của mẹ, mẹ rất tiếc, nào chúng ta đến nhà bếp.

Chúng vội vã chạy vào hành lang. Tina hét lên:

- Đợi em, Beth!

Erich la với theo chúng:

- Dừng chạy!

- Các con coi chừng kéo làm đổ võ thì khô! - Jenni nói với các con khi nghĩ đến những đồ sứ thanh tú trong phòng khách.

Giúp nàng cởi áo choàng lông thú, Erich nói:

- Thế nào, em nghĩ sao về tất cả những thứ này?

Cái lối thắc mắc của Erich khiến Jenni cảnh giác, có thể nói rằng chàng chờ đợi sự đồng tình của nàng và Jenni sẽ làm cho chàng yên tâm. Điêu ấy cũng giống như nàng đối với Beth.

- Thật tuyệt vời. Em thích lắm!

Tủ lạnh trong căn bếp đây ắp đồ ăn. Nàng đun nóng sữa để uống với chocolat và chuẩn bị bánh mì sandwich với jambon.

Erich nói:

- Có rượu sâm banh cho chúng ta.

Nàng tươi cười nói:

- Em sẽ sẵn sàng trong ít phút.

Khi chuông cổng reo thì mọi người đã dùng bữa xong. Thái độ Erich cau có khi chàng ra mở cửa.

Chàng nói:

- Mark! Thật bất ngờ, mời vào.

Người khách cao lớn đứng choán hết cả cửa ra vào. Mái tóc màu tro bồm xồm vì gió của anh ta suýt chạm vào khuôn cửa. Chiếc áo khoác dày có mũ đội của anh ta xem chừng như không đủ để che giấu đôi vai rộng. Đôi mắt xanh sâu thẳm nổi bật trên khuôn mặt nghiêm nghị.

Erich nói:

- Jenni à, anh giới thiệu với em, đây là Mark Garrett, người mà anh thường nhắc đến với em đó!

Mark Garrett hiện là bác sĩ thú y và là người bạn thời thơ ấu của Erich. - "Mark đối với anh như anh em trong nhà. Do đó, nếu có điều gì xảy ra trước khi anh thành hôn, thì Mark là người được thừa hưởng nông trang". Erich đã kể nàng nghe như thế.

Jenni chìa bàn tay ra cho Mark và, nàng cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ và tươi mát đang nắm chặt những ngón tay mình.

Mark nói:

- Tôi luôn nghĩ rằng anh có khiếu thẩm mỹ, Erich ạ. Chúc mừng đã đến Minnesota, Jenni.

Nàng nhận thấy Mark thật dễ mến.

Nàng nói:

- Tôi rất sung sướng được ở nơi đây.

Nàng giới thiệu các con gái với Mark.

Mark từ chối ở lại dùng cà-phê với họ. Anh nói:

- Tôi rất ngại phải đến đột ngột như thế này, nhưng Erich à, tôi muốn nói với anh một việc: "Baron đã bị bong gân".

Baron là con ngựa của Erich. Chàng đã kể về nó rằng: "Đó là một con ngựa thuần chủng rất xinh đẹp. Tôi có thể cho nó đua nhưng tôi thích giữ nó lại cho riêng mình".

Erich hỏi:

- Nó không bị gãy xương chứ?

- Không

- Việc xảy ra thế nào?

Mark ngập ngừng:

- Tôi không biết vì lý do gì, nhưng chuồng ngựa bị mở toang và Baron ra ngoài.

- Cửa chuồng ngựa bị mở? Erich nhấn mạnh: - Ai đã để cửa mở?

- Không ai nhận việc đó. Joe thề rằng anh ta đã đóng cửa sau khi cho Baron ăn vào sáng nay.

Jenni thầm nghĩ: "Joe. Lại người tài xế, thảo nào anh ta lộ vẻ lo sợ như vậy". Nàng nhìn các con đang ngồi im lặng trên ghế. Chúng không còn thoăn thoắt lên đi như trước đây vì, chúng đã cảm thấy không khí lúc này đã thay đổi do sự tức giận của Erich.

Mark nói:

- Tôi đã yêu cầu Joe để cho tôi trình bày việc này với anh. Baron hẳn sẽ lành lặn trong hai tuần lễ thôi. Theo tôi nghĩ, Joe đã không đóng kỹ cửa chuồng khi ra về. Anh ta không cố ý đâu. Anh ta quý con vật đó lắm!

- Hẳn nhiên, trong nhà này không ai cố ý làm điều xấu, - Erich cắt ngang. - Nhưng họ đã làm tất cả để gây rắc rối người khác, nếu Baron bị què...

- Nó sẽ không bị như thế đâu. Tôi đã băng bó cho nó rồi. Vì sao anh không đến xem nó thử, để yên tâm.

- Tôi cũng phải đến chứ!.

Erich lấy áo choàng trong kệ nhà bếp. Khuôn mặt chàng thật lạnh lùng vì tức giận. Mark theo chàng đi ra ngoài. Mark nói:

- Lần nữa, chúc mừng bà mới đến. Và xin lỗi vì đã đem tin không vui đến. - Khi họ vừa cất bước, nàng nghe tiếng nói của mình thật nhỏ và dịu dàng: "Nào, Erich. Anh đừng lo".

Lúc này thì nàng cần phải tắm nước nóng cho hai đứa trẻ và kể một câu chuyện cổ tích để dỗ chúng ngủ. Nàng sắp lại hai chiếc giường đơn sát nhau, cái thứ nhất được kê sát tường đồng thời kéo chiếc rương lại sát giường nhằm tránh các con bị rơi xuống sàn. Bây giờ căn phòng trông thật bẽ bộn, không như trước đây. Những chiếc va li nằm ngổn ngang khi nàng xáo tung để lấy áo quần cho các con. Giờ đây nàng quá mệt mỏi không còn sức để sắp xếp lại gọn gàng. Việc này nàng nghĩ mình có thể để đến ngày mai. Khi nàng vừa ra đến hành lang thì gặp Erich, nàng nhận thấy thái độ Erich thay đổi hẳn khi nhìn thấy căn phòng bẽ bộn.

Nàng nói:

- Hãy để như vậy đi anh yêu, em biết nó rất lộn xộn, nhưng ngày mai, em sẽ sắp xếp lại tất cả.

Jenni có cảm tưởng rằng Erich đang cố gắng tối đa để giữ giọng tự nhiên và chàng nói:

- Anh rất sợ mình sẽ không ngủ được khi để mọi thứ bẽ bộn như thế này.

Sau khi nói, chàng cúi xuống tháo tung những gì đựng trong vali, chàng xếp những áo lót, vớ vào ngăn tủ, móc áo đầm, san-đai vào tủ treo. Chàng nhanh nhẹn sắp xếp và yêu cầu nàng chỉ năm phút thôi. Jenni không giúp chàng, quá mệt, nàng thầm nghĩ, nếu hai đứa bé thức giấc lúc này thì thật uổng công cho nàng đã dỗ chúng hàng giờ trước đây. Sau khi dọn dẹp xong, chàng đặt lại hai chiếc giường thẳng tắp, xếp lại những đôi giày, đôi bốt, xếp chồng những vali lên trên kệ cao và đóng cánh cửa tủ lại cẩn thận.

Khi mọi việc xong xuôi, căn phòng trông ngăn nắp, hoàn hảo. Hai đứa bé vẫn ngủ yên. Jenni nhún vai. Hẳn nàng phải tỏ ra biết ơn chàng. Tuy vậy, nàng không thể nào kìm chế sự e ngại các con thức giấc khi chàng muốn dọn dẹp ngăn nắp nhất là vào một buổi chiều tân hôn!

Trong hành lang, Erich choàng tay ôm nàng, chàng nói:

- Em yêu, anh biết ngày hôm nay đối với em thật dài. Anh đã chuẩn bị nước tắm cho em. Bây giờ em có thể đi tắm được rồi. Trong khi em mặc đồ thì anh dọn bữa ăn cho chúng ta. Anh đã ướp lạnh rượu sâm banh. Anh đã mua ở Bloomingdale một hộp trứng cá Nga loại tốt nhất. Hẳn em có bằng lòng?

Bất giác, nàng cảm thấy hổ thẹn vì phản ứng của mình, Jenni ngẩng đầu lên nhìn chàng tươi cười: "Anh là thiên thần của em".

Nước làm nàng khỏe hẳn. Jenni thỏa thích ngâm mình trong chiếc bồn tắm sâu rộng kiểu cổ xưa, có bốn chân độc đáo bằng đồng hình móng vuốt. Nước nóng thư giãn dần cơ thể nàng.

Jenni thầm nghĩ, Erich luôn tránh né về việc mô tả ngôi nhà này. Chàng đã nói gì nhỉ? Ồ, nào là những chuyện như: "Sau khi Caroline mất, hầu như người ta không thay đổi gì trong ngôi nhà; cố lắm là thay lại màn gió trong phòng khách".

Vậy thì, năm tháng trôi qua, trong nhà này hẳn không hư hỏng gì hay là Erich muốn giữ lại một cách kính cẩn, không cho ai đụng đến những kỷ niệm của mẹ chàng còn lưu lại trong ngôi nhà này? Trong phòng của bà, còn phảng phất mùi thơm bà yêu thích, những đồ dùng của bà như chiếc bàn chải, lược, đồ giữa móng tay vẫn còn bày biện trên tủ com-mốt. Jenni tự hỏi: Trên chiếc bàn chải tóc hẳn còn vương lại sợi tóc nào của Caroline chăng?

Thân phụ của Erich không bao giờ cho phép một sự thay đổi nào trong căn phòng mà chàng đã sống khi còn bé. Nó phải cố định theo thời gian, như thể lớn lên trong ngôi nhà này là đi đâu không thể, sau cái chết của bà Caroline. Ý nghĩ này làm Jenny khó chịu và nàng dứt khoát xua đuổi nó ra khỏi tâm trí. Nàng nhủ thầm: "Hãy nghĩ đến mình và Erich, hãy quên quá khứ và hãy biết rằng giờ đây, ta với chàng đã thuộc về nhau", nàng hẫ hẫ hộp khi nghĩ đến chiếc áo ngủ mới tinh đang nằm trong vali, nàng đã mua nó với giá gần hết cả một tháng lương, tại cửa hiệu *Bergdorf Goodman*. Thật là

điên rồ! Nhưng tối hôm nay, nàng muốn mình có dáng vẻ một cô dâu thật sự.

Tâm hồn chợt nhẹ nhõm, nàng bước ra khỏi bồn tắm và cầm lấy chiếc khăn bông. Gương soi nhạt nhòa hơi nước trên bồn rửa mặt. nàng lau khô người và ngắm nhìn đôi phút khuôn mặt của mình trong gương. Giữa bao điếu mới lạ, nàng rất cần để tìm lại chính mình, để nhìn lại khuôn mặt thật của mình, nàng nhìn gương, hơi nước đọng đã biến mất. nhưng những gì mà nàng thấy ở đó hẳn không phải là hình ảnh phản chiếu đôi mắt xanh lục của nàng, mà là khuôn mặt của Erich, đôi mắt u tối của Erich bắt gặp đôi mắt nàng. Chàng đã nhẹ nhàng mở cửa để vào đây mà nàng không hay biết. Bất giác, nàng nắm chặt chiếc khăn bông trước ngực, môi nàng hé mở, chiếc khăn rơi xuống, trong khi nàng đứng chết trân.

-Ồ, Erich, anh làm em sợ điếng hồn, em không nghe thấy tiếng chân anh vào.

Đôi mắt chàng không rời nàng:

- Anh nghĩ rằng em đang cần chiếc áo ngủ. Nó đây.

Erich trao cho nàng chiếc áo ngủ bằng vải satin màu ngọc biếc, cổ hở rộng trước ngực và sau lưng hình chữ V.

- Erich, em có một chiếc áo ngủ mới. Áo này hẳn anh mua cho em?

- Không, áo này của Caroline. - Erich căng thẳng nói với nụ cười kỳ lạ và ánh mắt đam mê, chàng chăm chú nhìn Jenni. Rồi, chàng nói tiếp, giọng thuyết phục: "Vì tình yêu của anh, Jenni, tối nay, em hãy mặc chiếc áo này".

Chương 9

Sững sờ, Jenni nhìn chăm chăm vào cánh cửa buồng tắm. Nàng lặng im không biết phải xử trí cách nào. Lúc này, nàng muốn hét lớn "Tôi không muốn mặc áo của người chết". Chiếc áo satin mềm mại dính bám vào những ngón tay nàng.

Erich ra khỏi phòng sau khi trao cho nàng chiếc áo. Jenni rùng mình khi nghĩ mình phải mặc chiếc áo này. Mắt nàng nhìn qua chiếc vali và thầm ước đi đâu rất đơn giản là mình có thể mặc quần áo của mình, ước gì nàng có thể nói thẳng với Erich: "Em muốn mặc những quần áo em đã chọn".

Nàng thấy hiện ra trước mắt nàng sắc mặt của Erich khi trao nàng chiếc áo ngủ màu xanh ngọc bích.

Giờ đây, nàng thầm mong cho chiếc áo không vừa với mình. Chỉ có như vậy mới giải quyết được vấn đề. Nhưng khi nàng mặc vào, thì nó thật vừa vặn với dáng vóc mảnh mai của nàng: vòng hông hẹp, dáng mình đây. Chiếc áo hở cổ hình chữ V làm tăng giá trị bộ ngực tròn trịa của nàng, nàng đưa mắt nhìn chiếc gương, lúc này hơi nước đã tan chỉ còn lại những rãnh nước nhỏ dọc theo bìa gương. Hẳn vì vậy nên trông nàng có vẻ khác biệt hay chỉ tại màu xanh biếc của chiếc áo làm tăng lên màu mắt xanh lục của nàng?

Thật khó để cho rằng chiếc áo ngủ không vừa vặn hoặc là không hợp. Nhưng nàng không muốn mặc nó. Nàng lo âu nhủ thầm: "Khi mặc nó, tôi không còn cảm thấy là chính mình".

Nàng định cởi chiếc áo ra thì nghe có tiếng gõ nhẹ ở cửa, nàng mở cửa và trông thấy Erich. Chàng mặc bộ pyjama và khoác áo ngủ bằng lụa màu xám bên ngoài. Trong phòng, chỉ còn ngọn đèn ngủ được thắp sáng. Dưới ánh đèn lấp lánh mái tóc vàng của chàng. Khăn phủ giường bằng

gấm màu đỏ tím được vén lên, bày ra những chiếc khăn trải giường đã gấp xuống ngăn nắp, những chiếc gối thêu kẻ sọc đầu giường rất sang trọng.

Erich cầm mỗi tay một cốc sâm banh và đưa cho Jenni. Họ đi nhau đến giữa phòng và cùng ly.

- Anh đã tìm ra đoạn tiếp bài thơ rồi, Jenni ạ!

Với giọng dịu dàng, chàng đọc:

Khi Jenni thấy ta, nàng đã hôn ta

Trên chiếc ghế bành, nàng nhảy nhót, đang đưa

Thời gian, Ô! Tên trộm cắp, mày chỉ thích liệch kẻ

Hãy ru ngủ mọi thú vui và ghi rằng:

Ta đang mệt mỏi, ta đang buồn bã

Hãy nói rằng ta thiếu sức khỏe và giàu sang,

Hãy nói rằng ta già đi, nhưng cũng xin nói rằng

Jenni đã hôn ta.

Jenni cảm thấy nước mắt mình dâng trào. Đêm nay là đêm tân hôn của nàng. Đây là người đàn ông đã dâng tặng nàng tình yêu và người mà nàng đã yêu rất sâu đậm, là chồng của nàng. Căn phòng xinh đẹp này là của họ. Mặc kệ, chiếc áo chít chặt mà nàng đang mang trên người. Chuyện chẳng đáng gì, nhưng nó mang lại thích thú cho chàng, nàng tươi cười khi họ nâng cốc chúc mừng nhau và lăn xả vào vòng tay nhau.

Jenni vẫn còn thức một lúc lâu trong khi Erich đã ngủ vùi kề bên nàng, tay chàng đặt dưới đầu nàng, khuôn mặt chàng vùi lấp trong mái tóc nàng. Mọi sự đều êm ả, tĩnh lặng nên sự im vắng tuyệt đối của căn phòng làm nàng cảm thấy lạ lẫm với thói quen nghe tiếng động ồn ào về đêm ở New York.

Trong căn phòng không được ấm. Jenni nằm đây tận hưởng không khí trong lành. Cảnh vật im vắng, hoàn toàn bất động, chỉ còn nghe tiếng thở đều của Erich bên cổ nàng, nàng ngẫm nghĩ, "mình thật hạnh phúc, không biết rồi đây thứ hạnh phúc này có còn tồn tại hay không?"

Erich là một người tính hiền hậu và chu đáo. Nàng nghĩ đến câu chuyện họ nói với nhau trước khi chàng chìm vào giấc ngủ: "Kevin là người duy nhất đến với em hả, Jenni?"

- Vâng.

- Còn anh thì không có người đàn bà nào khác ngoài em.

Đi đâu đó có nghĩa rằng chàng chưa hề yêu ai trước khi gặp nàng hoặc là chàng chưa hề làm tình với người đàn bà nào? Hắn có thể như vậy chăng?

Những ý nghĩ miên man trong đầu nàng... rồi nàng chìm dần vào giấc ngủ.

Khi ánh sáng ban ngày vừa chiếu vào phòng thì Jenni thấy Erich động dậy và trườn ra khỏi giường.

Nàng gọi nhỏ nhỏ:

- Erich

- Em yêu, anh không muốn làm em thức giấc. Anh không thể ngủ thêm được. Anh phải đi ra căn nhà gỗ để vẽ trong vài giờ đây. Trưa anh sẽ trở về.

Chàng dịu dàng hôn lên trán và đôi môi nàng, trong khi nàng còn ngái ngủ:

Nàng thì thầm:

- Em yêu anh.

Khi nàng thức giấc lần nữa thì căn phòng đã tràn ngập ánh sáng, nàng chạy đến mở toang cánh cửa sổ và ngạc nhiên vì Erich đã mất hút trong rừng.

Quang cảnh ngoài trời thật giống như trong những tác phẩm hội họa của Erich. Những cành cây bất động trong băng giá. Tuyết, tựa chiếc áo choàng trắng xóa phủ trên tầng hầm mái của kho thóc, kê bên ngôi nhà. Xa xa trên những cánh đồng, người ta thấy lỗ nhó dăm ba cái đầu của bầy gia súc.

Jenni nhìn chiếc đồng hồ báo thức bằng men sứ trên bàn ở đầu giường. Tám giờ. Mấy đứa trẻ sẽ thức dậy và chúng sẽ sợ hãi khi nhận ra đang ở một nơi xa lạ.

Đôi chân trần, nàng vội vàng đi ra hành lang. Khi đi ngang qua căn phòng trước đây của Erich, nàng liếc mắt nhìn vào và dừng lại. Nàng trông thấy chiếc khăn phủ giường đã được vén lên, những dấu lún trên những chiếc gối. Nàng đi vào phòng, lấy tay sờ đến chiếc khăn trải giường, nó vẫn còn hơi ấm. Hẳn Erich đã rời phòng của họ để đến nơi đây. Nàng thắc mắc, để làm gì chứ?

Nàng nghĩ thầm, chàng ngủ rất ít, hẳn chắc chắn là vì chàng sợ động dậy làm mình thức giấc. Hơn nữa, chàng luôn có thói quen ngủ một mình. Hay có thể chàng đến đây để đọc sách?

Nhưng Erich đã xác nhận là không bao giờ ngủ nơi đây từ năm chàng lên mười đến nay cơ mà.

Nàng nghe tiếng những bước chân vội vã trong hành lang và tiếng kêu: "Mẹ, mẹ". Jenni chạy đến, cúi xuống và dang rộng đôi tay ôm các con. Beth và Tina, những đôi mắt còn ngái ngủ, ôm chầm lấy nàng.

Beth than vãn:

- Tụi con kiếm mẹ khắp nơi!

- Còn con thì thích ngôi nhà này lắm -. Tina bập bẹ nói.

Beth lại nói:

- Và tụi con còn có quà nữa nè!
- Quà ư? Con lấy ở đâu ra vậy cưng?
- Con cũng có nữa! - Tina hét lớn. - Cám ơn mẹ nhé!

Beth giải thích:

- Quà nằm dưới gối của chúng con.

Jenni trở mắt kinh ngạc khi trông thấy trong tay mỗi đứa bé gái là một bánh xà phòng nhỏ hình tròn thơm mùi thông.

Nàng mặc cho hai đứa trẻ bộ áo liền quần bằng vải nhung và những chiếc áo thun sọc.

Beth reo lên:

- Khởi phải đến trường!

Vui vẻ gật đầu, Jenni nói:

- Đúng, các con không đến trường.

Vội vã mặc chiếc áo san đai và quần dài, nàng và hai con đi xuống nhà dưới. Chị người làm vừa đến để dọn dẹp nhà cửa. Trông chị ta gầy ốm kỳ lạ so với đôi tay to lớn và đôi vai vạm vỡ. Đôi mắt chị ta thật nhỏ trên khuôn mặt béo tốt. Nét nhìn của chị hẳn thật đa nghi. Hiếm thấy chị ta nở một nụ cười. Mái tóc chị được thắt bím quá chặt như kéo da đầu từ vầng trán lên.

Jenni chìa bàn tay ra:

- Hẳn chị là Elsa? Tôi là... - Nàng định nói: "Jenni" nhưng nhớ lại vẻ căng thẳng của Erich trước thái độ thân thiện của nàng đối với Joe, nên nàng nói: "Tôi là bà Erich". Nàng giới thiệu luôn hai đứa trẻ với chị ta.

Elsa gật đầu nói:

- Ở đây, tôi cố chu toàn mọi chuyện.

- Tôi thấy đi ầu đó, ngôi nhà thật ngăn nắp và sạch sẽ!

- Bà nói giúp với ông Erich rằng cái vết do trên vách tường trong phòng ăn, tôi không làm gì được, có thể vết đó hẳn là do sơn nơi bàn tay ông.

- Chi ầu hôm qua, tôi không thấy vết dơ nào cả.

- Tôi sẽ chỉ cho bà xem.

Trong phòng ăn, gần cửa sổ, có một vết trên giấy sơn của vách tường. Jenni quan sát nó, rồi nói:

- Nào có lớn lao gì đâu, phải có một cái kính hiển vi mới nhìn thấy nó được.

Elsa đi dọn dẹp trong phòng khách. Jenni đi vào nhà bếp để dùng điểm tâm với các con. Sau đó, nàng phân phát cho các con những cây bút chì màu và giấy tô màu. Nàng yêu cầu chúng: "Nghe nào, các con, hãy để yên cho mẹ uống cà phê xong, chúng ta sẽ đi dạo".

Nàng muốn dành chút thời gian để suy nghĩ về việc sáng nay. Chỉ có một mình Erich là có thể đặt những bánh xà phòng này dưới gối mấy đứa nhỏ. Hẳn nhiên đó là một việc rất bình thường khi, sáng nay chàng tạt qua phòng hai đứa bé và hẳn cũng không có gì xấu trong việc chàng biểu lộ mình yêu thích mùi thông.

Nàng nhún vai, uống cạn ly cà phê và đứng lên, mặc áo choàng cho hai đứa bé.

Sáng nay trời lạnh nhưng không có gió.

Nàng nhớ, Erich đã báo cho nàng biết là mùa đông ở Minnesota có thể rất khắc nghiệt và kinh khủng nữa. Chàng nói thêm: "Trong năm nay, em

có thể tập thích ứng dần dần. Thời tiết đang thuận lợi".

Nàng dẫn đo đứng trước bậc thềm cửa ra vào. Nàng thẩn nhiên, hẳn có thể Erich ước ao đưa mẹ con nàng đi xem chuồng ngựa và chuồng gia súc để thời giờ thiệu nàng với những người làm việc trong nông trang.

Cuối cùng, nàng quyết định:

- Chúng ta đi ngả này, các con.

Nàng dẫn hai đứa nhỏ đi về phía những cánh đồng trải dài theo hướng đông của ngôi nhà. Họ đi bộ trong tuyết trắng, xa dần ngôi nhà. Khi đi về phía con lộ bao quanh phía đông của nông trang, Jenni trông thấy một mảnh đất được rào kín và nàng đã biết họ đang đến nghĩa trang của gia tộc. Sau hàng giậu trắng, người ta thấy có nửa tá ngôi mộ bằng đá hoa cương.

Beth hỏi nàng:

- Cái gì đây vậy mẹ?

Jenni và hai con đi vào trong phần đất rào kín. Jenni đi từ ngôi mộ này sang ngôi mộ khác và đọc trên các tấm bia.

Erich Fritz Krueger, 1843-1913 và Qretchen Krueger, 1847-1915. Hẳn đây là ông bà cố của Erich. Hai người cháu: Marthe, 1875-1877 và Amanda, 1878-1890, ông bà của Erich, Erich Lars và Olga Krueger, cả hai sinh năm 1880. Bà mất năm 1941, ông mất năm 1948. Một cháu bé, Erich Hans, mất khi được 8 tháng, năm 1911. Jenni ngẫm nghĩ: Biết bao là đau buồn! Hai đứa cháu gái cùng qua đời trong một thế hệ. Một đứa bé thì mất ở thế hệ tiếp theo. Làm sao người ta có thể chịu đựng được một sự đau đớn như thế? Ngôi mộ kế tiếp là của Erich John Krueger, 1915-1979. Thân phụ của Erich.

Ở đây có một ngôi mộ cách biệt, nằm phía cuối hướng nam của nghĩa trang, hoàn toàn biệt lập với những ngôi mộ khác. Đó là ngôi mộ mà từ nãy giờ nàng vẫn muốn tìm và trên bia mộ có ghi: Caroline Bonardi Krueger, 1924-1956.

Nàng thậ̀n nghĩ, song thân của Erich không được mai táng gậ̀n nhau sao? Tại sao? Những ngôi mộ khác trông chừng như bị bỏ hoang và đường như chỉ có ngôi mộ này là được chùi rửa. Hẳn vì tình yêu của Erich đối với mẹ khiến chàng có lòng chăm sóc đặc biệt mộ̣ chỉ của Caroline chẳng? Một mối kinh hoàng khó tả làm Jenni khó thở. Nàng cố tươi cười với các con:

- Nào, các con, chúng ta hãy chạy thi, người trước tiên sẽ đến đầu cánh đồng.

Hai đứa bé cười rộ và chạy theo sau nàng. Chúng bắt kịp được Jenni và vượt qua nàng. Đến lượt nàng lại lười biếng đuổi theo chúng. Sau cùng, cả ba đều dừng lại vì mệt hết hơi! Rõ ràng là Beth và Tina rất sung sướng khi có Jenni bên cạnh: đôi má chúng hồng hào, đôi mắt rạng rỡ. Ngay cả Beth, bây giờ cũng không còn làm ra vẻ nghiêm trang.

Jenni ôm chặt con vào lòng. Nàng đệ̀nghị:

- Bây giờ, chúng ta đến cái gò đất đằng kia, rồi quay về nhà.

Nhưng khi đã lên đến gò đất, nàng và hai con liền trông thấy một nông trại màu trắng lấp ló phía bên kia. Jenni thậ̀n nghĩ, hẳn đó là ngôi nhà cũ của gia tộc Erich, nay đã nhượng lại cho người quản lý nông trang.

Beth hỏi:

- Ai sống ở đây thế mẹ?

- Những người làm việc cho ba.

Khi Jenni và hai con đang quan sát ngôi nhà thì cánh cửa ở đó mở ra và một người đàn bà xuất hiện trước cổng nhà, vẫy tay gọi họ đến.

Jenni hối thúc các con:

- Beth, Tina, đến mau. Chúng ta sẽ làm quen với những người hàng xóm đầu tiên.

Khi băng qua cánh đồng, nàng thấy người đàn bà đang chăm chú nhìn nàng và các con. Không màng đến rét buốt, bà vẫn đứng đó chờ họ trên ngưỡng cửa. Trông thấy cái dáng nhỏ bé và co ro, thoát tiên, Jenni tưởng đó là một bà già nhưng, khi đến gần, nàng biết bà không quá tuổi năm mươi lăm. Mái tóc nâu điểm bạc vấn thành búi trên đỉnh đầu và sau cặp kiềng không gọng là đôi mắt màu xám với cái nhìn buồn bã. Bà ta mặc một chiếc quần dài rộng bằng vải len thô và lộ ra dưới lớp áo sandai đôi vai xương xẩu và dáng gầy nhom của bà. Khuôn mặt bà còn lại đôi nét xinh đẹp của ngày xưa và cái miệng chảy xệ vì năm tháng đó có đôi môi đậm nét. Bà ta nhìn chăm Jenni rồi bà nói giọng the thé:

- Hẳn đúng như Erich đã nói: "Rooney, hãy gặp Jenni rồi bà sẽ thấy cô ta giống Caroline đến thế nào. Nhưng Erich không muốn tôi nhắc lại đi đâu đó". - Nàng thấy rõ là bà ta đang cố gắng để giữ bình tĩnh.

Jenni chìa bàn tay ra:

- Rooney à, Erich cũng nói với tôi về bà. Anh ấy đã nói với tôi rằng bà đã ở đây rất lâu, chồng bà làm quản lý nông trang, nếu tôi không lần tôi chưa được gặp ông ấy.

Không để ý đến lời Jenni, bà ta hỏi ngay:

- Hẳn cô từ New York đến?

- Vâng.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi sáu.

- Con gái tôi hai mươi bảy tuổi. Clyde nói nó đi New York. Hẳn có thể cô đã gặp nó ở đó?

Bà ta hỏi với sự tò mò không nguôi.

Jenni đáp:

- Tôi nghĩ rằng không đâu bà ạ. New York lớn lắm. Cô ấy làm gì? Cô ở đâu?

- Tôi không biết. Arden đã trốn khỏi đây mười năm rồi. Theo lẽ, nó không cần phải lén lút như vậy. - Nó có thể nói rõ với tôi: "Mẹ, con muốn đi New York" và tôi sẽ không từ chối. Cha nó thì hơi nghiêm khắc. Hẳn nó biết là với cái tuổi của nó ông ta không để cho nó ra đi. Nhưng nó rất dễ thương. Chính nó đã từng làm đoàn trưởng hướng đạo. Tôi không ngờ là Arden thích ra đi như vậy. Tôi cứ tưởng nó được sung sướng khi sống với chúng tôi. - Người đàn bà đắm đắm nhìn bức tường đối diện, chìm đắm trong sự tưởng nhớ, như thể bà ta đã kể câu chuyện này không biết lần thứ mấy rồi. - Đó là đứa con độc nhất của chúng tôi. Nó ra đời khi chúng tôi đã luống tuổi. Thật là một bé gái rất xinh đẹp, yêu đời, nếu bà thấy được những gì tôi muốn nói. Nó năng động ngay từ khi chào đời nên tôi mới đặt tên là Arden nghĩa là "sự hăng say thu nhỏ", cái tên này quả là hợp với nó.

Beth và Tina đang bám vào váy mẹ. Hẳn nơi Rooney toát ra một nét gì đó rất bí ẩn, nơi đôi mắt nhìn đắm đắm của bà, nơi dáng người run rẩy của bà, đã làm cho hai đứa bé sợ hãi.

Jenni ngẫm nghĩ: "Chúa ôi! hẳn đã mười năm rồi không được biết tin tức gì về đứa con độc nhất của bà ta. Nếu ở vào hoàn cảnh của mình chắc mình hóa điên mất!"

Rooney chỉ cho nàng xem một bức ảnh đóng khung treo trên vách:

- Cô nhìn xem, nó đó. Bức ảnh này nó chụp hai tuần trước khi nó ra đi.

Jenni ngẩng nhìn cô gái trong ảnh tươi vui, khỏe mạnh, đang độ xuân thì, với mái tóc vàng uốn lọn.

Rooney nói:

- Có thể giờ đây nó đã lập gia đình và có con. Tôi luôn nghĩ như vậy. Vừa rồi, thoát thấy cô đến đây với hai đứa bé, tôi cứ nghĩ rằng có thể là Arden.

Jenni nói:

- Tôi rất tiếc.

- Không, không sao cả. Xin cô đừng kể lại cho Erich nghe là tôi nhắc đến Arden. Clyde nói rằng: Erich đã nghe quá đủ những gì tôi lải nhải về Arden và Caroline rồi. Vì vậy, sau khi thân phụ Erich qua đời, ông ta không cho phép tôi coi sóc nhà cửa nữa. Tôi giữ gìn nhà cửa của ông rất chu đáo, xem như là nhà của tôi. - Chúng tôi về sống nơi đây từ khi John và Caroline thành hôn. Caroline rất thích cách làm việc của tôi và, ngay cả sau khi bà mất, tôi cũng tiếp tục làm việc như vậy, cứ như bà vắng nhà trong chốc lát thế thôi! Nhưng, bây giờ xin mời cô hãy vào nhà bếp. Tôi đã chuẩn bị bánh rán và cà phê.

Mùi thơm của cà phê trong căn bếp như niềm nở đón chào nàng. Họ ngồi quanh chiếc bàn tròn sơn trắng. Tina và Beth ăn ngon lành những chiếc bánh rán còn nóng hổi và uống sữa.

Rooney nói:

- Tôi còn nhớ, khi Erich trạc tuổi các cháu bé này, tôi luôn làm thứ bánh này cho cậu. Mỗi lần vắng nhà, bà Caroline thường gọi cậu ta cho tôi giữ. Tôi xem Erich như con tôi, bây giờ cũng vậy. Vợ chồng tôi đã phải mất mười năm mới có được mụn con là Arden, còn bà Caroline thì đã có Erich trong năm đầu tiên. Tôi chưa bao giờ thấy một đứa bé trai nào mà yêu mẹ như thế. Cậu ta luôn bám vào váy mẹ. Lạy Chúa, cô Jenni à, trông cô thật giống bà Caroline!

Cần lấy bình cà phê và rót thêm cho Jenni, Rooney nói tiếp:

- Và, Erich đã tỏ ra rất rộng lượng với chúng tôi. Ông ta đã tốn hao một số tiền lớn để thuê thám tử tìm kiếm Arden.

Jenni thẫn thờ, Erich là thế đấy!

Đồng hồ treo trên bồn chén bát đã điểm mười hai giờ. Vội vàng, Jenni đứng dậy. Giờ này hẳn Erich đã về nhà. Nàng nóng lòng muốn gặp

chàng.

- Bà Toomis à, chúng tôi phải về. Tôi mong bà đến nhà chúng tôi.

- Hãy gọi tôi là Rooney như tất cả mọi người. Lúc này, Clyde cấm tôi đến tòa nhà chính, nhưng, tôi không vâng lời và thường lén lút đến đó để kiểm tra xem mọi thứ có ngăn nắp không. Cô Jenni à, tôi mong cô hãy đến thăm tôi, tôi thích tiếp khách lắm.

Nụ cười làm thay đổi diện mạo của bà. Trong thoáng chốc, những nếp nhăn buồn bã biến mất trên khuôn mặt của bà. Jenni thầm nghĩ, thời trẻ hẳn bà ta là một người xinh đẹp.

Biểu Jenni một đĩa bánh rán, bà Rooney nói:

- Cô hãy đem về dùng cho bữa ăn chiều. - Rồi mở cánh cửa lớn và đột nhiên kéo cao cổ áo, bà thở dài nói tiếp: "Tôi nghĩ rằng, đã đến lúc tôi phải đi kiếm Arden đây!" - Giọng nói của bà nghe thật mơ hồ.

Mặt trời buổi trưa chói lọi trên những cánh đồng phủ tuyết, ngôi nhà hiện ra khi họ đến khúc quẹo của con lộ. Tường gạch xám xịt bóng loáng. Jenni thầm nghĩ, đây là nhà của chúng ta. Nàng nắm lấy tay của hai đứa nhỏ và thắc mắc, phải chăng bà Rooney đã lang thang mãi trong khoảng không gian vô tận này để tìm kiếm đứa con đã mất?

Beth nói:

- Mẹ à, con thấy bà ấy thật dễ mến!

Jenni đồng ý:

- Đúng, bà rất dễ mến. Nào, đi nhanh lên các con, mẹ tin chắc rằng giờ này ba đang đợi chúng ta.

Beth hỏi:

- Ba nào?

- Một ba độc nhất.

Trước khi mở cửa vào nhà bếp, Jenni nói nhỏ với hai con:

- Chúng ta hãy bước nhẹ để làm ba ngạc nhiên.

Những đôi mắt sáng nhìn nhau, hai đứa bé đồng ý gật đầu. Jenni nhẹ nhàng mở cửa, không một tiếng động. Nàng nghe văng vẳng tiếng nói của Erich từ phòng ăn. Tiếng nói nhấn mạnh từng chữ một:

- Tại sao chị dám buộc tội tôi gây ra vết bẩn này? Chắc hẳn là chị đã đùng vào vách tường dán giấy này khi chị lau cửa sổ, với cái giẻ lau dính xi. Hẳn chị có biết, lúc này là phải phủ lại giấy toàn bộ căn phòng? Chị có biết là khó khăn lắm mới kiếm được cùng mẫu giấy không? Đã bao nhiêu lần tôi nói với chị là phải cẩn thận với cái giẻ lau đáng tởm của chị?

Elsa ấp úng:

- Nhưng thưa ông Erich...

- Về phần chị, tôi yêu cầu chị phải xin lỗi tôi vì đã đổ lỗi cho tôi gây ra vết bẩn này, nếu không chị phải ra khỏi nhà này ngay và đừng bao giờ trở lại.

Không khí trở nên ngọt ngào.

Beth thẫn thờ, run sợ:

- Mẹ!

Jenni nói:

- Suyt, - nàng nhủ thầm: "Lẽ nào vì một vết bẩn nhỏ bé này mà Erich để xảy ra cố sự như vậy. Thật là việc không thể được! Tốt hơn là mình đừng xen vào. Mình cũng không giúp gì được".

Nàng đẩy hai đứa bé đi ra ngoài và đóng cửa lại. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng nói buồn bã và đau khổ của Elsa. "Tôi xin lỗi ông, thưa

ông Erich".

Chương 10

Tina hỏi nàng:

- Tại sao ba nổi giận, hả mẹ?

- Mẹ sẽ hỏi ba đi đâu ấy, con yêu. Nhưng chúng ta giả vờ không nghe gì cả, đồng ý chứ!

Beth nghiêm túc nói:

- Nhưng tại con không nghe gì cả mà.

- Mẹ biết, nhưng chúng ta đừng để ý đến chuyện đó. Bây giờ, chúng ta lại trở vào nhé!

Lần này, trước khi bước vào trong, nàng cất tiếng gọi chàng:

- Ồ! Erich!

Không nghe tiếng trả lời, nàng lớn giọng nói tiếp: "Có chồng tôi trong này không?"

Vẻ hoàn toàn thư thái, nụ cười trên môi, Erich vội vã đi vào nhà bếp, chàng nói:

- Em yêu! Anh vừa hỏi Elsa, chẳng hay em đã đi đâu? Anh rất tiếc vì mẹ con em đã đi rồi. Anh muốn đích thân anh đưa em đi để chỉ cho em biết tất cả.

Chàng ôm lấy nàng, áp má vào khuôn mặt còn giá lạnh của Jenni. Nàng mừng thầm, nhờ trực giác mình đã tự tìm chế không viếng thăm nốt những ngôi nhà trong nông trang.

Jenni nói:

- Em biết anh muốn dẫn mẹ con em đi tham quan vùng quanh nông trang nên vừa rồi, chúng em chỉ đi hóng mát một vòng trên những cánh đồng phía đông. Thật tuyệt vời biết bao khi được đi tự do mà không phải bị bắt buộc ngừng lại vì đèn đỏ!

Erich tươi cười nói:

- Anh phải dạy cho em biết cách tránh né khi đi qua những cánh đồng có những con bò tót được thả rong. - Rồi trông thấy chiếc đĩa mà Jenni đang cầm, chàng hỏi tiếp: - Cái gì thế?

Tina thốt lên:

- Bà "Duni" cho mẹ đó!

Jenni sửa lại:

- Bà Rooney.

Erich lặp lại:

- Bà Rooney. Jenni à, hẳn em không đến nhà bà Rooney chứ? Anh mong như thế.

Nàng giải thích:

- Bà ta ra vẫy tay gọi chúng em vào nhà. Thật là rất vô lễ nếu...

Erich cắt ngang lời nàng:

- Rooney vẫy tay với bất cứ ai. Vì vậy, đáng lẽ em nên đợi anh cùng đi. Em yêu, Rooney là một người có tâm trí rối bời và nếu em tử tế với bà ta dấu chút ít, thì bà sẽ bám riết lấy em. Anh thấy cần phải nói cho Clyde hiểu để ông cấm Rooney đến nơi đây. Trong thời gian đã về hưu, mà anh vẫn còn thấy bà ta lẩn quẩn trong ngôi nhà. Chỉ có Trời mới đến giúp Rooney thôi. Thật tội nghiệp cho bà ta, Jenni. Nhưng, anh rất khó chịu khi,

thức giấc nửa đêm mà thấy bà ấy đang đi lang thang trong hành lang hoặc đứng sừng sững ngay giữa phòng mình.

Nói xong, Erich quay sang Beth và nói tiếp: - Bé cưng, thay đồ nhé! - r ồi chàng ắm Beth lên và đặt nó ng ồi trên nóc tủ lạnh khiến Beth thích chí vô cùng.

Tina cũng gào lên:

- Cho con lên nữa, cả con nữa.

Nhại lại Tina, Erich hỏi chúng:

- Cả con nữa, cả con nữa. Chỗ này hẳn thật tốt để cho các con cởi giày bột phải không? Thật đúng với chi ều cao để cởi giày, phải không mẹ?

Đến gần tủ lạnh, nàng lo sợ một trong hai đứa bé nghiêng người và sẽ té nhào. Nhưng r ồi, nàng yên tâm vì Erich đang vội vã cởi những chiếc giày nhỏ bằng cao su và ắm những đứa bé đặt xuống đất.

Chàng hỏi chúng:

- Vậy thì, hai con gọi ta là gì?

Nhìn sang Jenni như muốn hỏi, Tina nói:

- Ba?

Beth nói:

- Mẹ nói rằng chỉ có một ba độc nhất.

- Mẹ đã nói như vậy ư? - Erich buông chúng ra và tươi cười với Jenni: "Cám ơn, mẹ!"

Mặt còn hằn những nét oán giận, Elsa đi vào nhà bếp.

Chị ta nói với Erich:

- Thưa ông Erich, tôi đã dọn dẹp xong trên lầu, bây giờ ông muốn tôi làm gì nữa?

Mạnh dạn, Jenni hỏi:

- Trên lầu ư? Tôi cũng muốn báo cho chị hay rằng: Chị đừng xê dịch hai chiếc giường đơn trong phòng ngủ mấy đứa nhỏ. Chúng sẽ đi ngủ bây giờ đây.

Erich nói:

- Anh có bảo với Elsa là dọn dẹp căn phòng đó!

Jenni phản đối:

- Nhưng mà Erich, những đứa nhỏ không thể ngủ trên những chiếc giường cao như thế. Hãy để giường như cũ vậy đi. Hẳn là phải kiếm cho chúng hai chiếc giường trẻ em. - Một ý nghĩ chợt lóe lên trong trí nàng. Thật là liêu lĩnh, nhưng đi đâu ấy xem chừng như một lời yêu cầu tự nhiên. - Erich à, trong căn phòng cũ của anh có chiếc giường thấp, tại sao mấy đứa nhỏ không thể ngủ ở đó? Nhìn khuôn mặt Erich, dò xét phản ứng của chàng. Nàng biết Erich muốn từ chối đi đâu nàng yêu cầu.

Thái độ bỗng dưng cứng rắn, Erich nói:

- Jenni à, về việc này, anh muốn nói với em rằng, không được dành phòng này cho hai đứa bé. Nó phải được bỏ trống. Anh nghĩ rằng, phải làm rõ vấn đề này vì sáng nay Elsa đã nói với anh, chị ta thấy khăn trải giường trong phòng đó đã bị xô ra.

Jenni giật mình, hẳn là chàng đã nghĩ là Tina và Beth lên giường đó nằm và đi khắp nơi trong nhà trong khi mẹ chúng còn ngủ.

Nàng nói:

- Em rất tiếc.

Dịu giọng, chàng nói:

- Đi đâu đó không quan trọng, em yêu. Hãy để mấy đứa nhỏ ngủ như hôm qua. Chúng ta sẽ đặt mua, càng sớm càng tốt, những chiếc giường trẻ em.

Sau khi đã cho hai con ăn tối. Jenni đưa chúng lên giường. vừa buông rèm cửa, nàng vừa dặn chúng:

- Bảy giờ, hai con hãy nghe lời mẹ dặn. Khi các con thức dậy, mẹ cấm các con không được vào những phòng khác và leo lên giường. Hiểu chưa?

Beth tức giận nói:

- Nhưng, chúng con vẫn thường vào giường của mẹ ở nhà đó thì sao?

Jenni nói:

- Các con hãy nhớ rằng, đây không như ở New York, các con không được leo lên những chiếc giường khác trong nhà này. - Rồi âu yếm hôn các con, nàng nói tiếp - Các con hứa với mẹ nhé, mẹ không muốn làm ba giận.

Tina nói nhỏ nhỏ:

- Ba la lớn tiếng lắm. - Giờ đây đôi mắt bé đã sụp hẳn vì buồn ngủ. - Bé hỏi - Quà của con đâu? - rồi cầm lấy bánh xà-phòng nhỏ trên bàn ngủ, bé đặt dưới gối và nói tiếp:

- Cảm ơn mẹ đã cho con món quà này. Chúng con sẽ không vào giường mẹ nữa đâu, mẹ ạ!

Erich đang dọn bữa ăn tối cho hai người. Chàng bắt đầu cắt những khoanh thịt nguội để kẹp vào bánh sandwich. Một lúc đắn đo, Jenni đóng cửa để cách ly căn bếp và nhà ngoài.

Ôm chầm lấy chàng, nàng thì thầm: "Anh nghe em nói đây, chúng ta đã ăn tiệc cưới cùng với các con rồi. Bây giờ, ít nhất là anh hãy để cho em

chuẩn bị bữa ăn tối đầu tiên này tại nông trang Krueger và, chúng ta hãy uống cho hết chai sâm banh còn lại của tối qua.

Chàng hôn lên mái tóc nàng:

- Anh thấy đêm nay rất tuyệt, còn em, Jenni?

- Em cũng vậy.

- Sáng nay anh chẳng làm được việc gì. Anh chỉ nhớ đến em đang còn ngủ.

Sau khi chàng đã đốt lò sưởi bằng gang lên cho ấm, họ cùng ngồi trên divan để uống sâm banh và ăn sandwich.

Jenni nói:

- Anh biết không, sáng nay khi đi dạo, em mới hiểu rằng nông trang này tượng trưng cho một cái gì đó của sự tiếp nối của thế hệ này sang thế hệ khác, với em, em không hiểu rõ nguồn gốc của mình. Em không biết được cha mẹ em là người nhà quê hay thành phố, không biết được người sinh thành ra mình có biết về hội họa hay may vá hoặc chơi âm nhạc? Thật kỳ lạ khi được biết tất cả dòng dõi của mình. Em hiểu được điều đó khi nhìn cái nghĩa trang.

Chàng dịu dàng hỏi:

- Em đã đến nghĩa trang rồi à?

- Vâng. Anh không muốn em đến đó ư?

- Vậy em có thấy mộ của Caroline rồi chứ?

- Vâng, có ạ.

- Và, hẳn em thắc mắc rằng tại sao Caroline không được chôn bên cạnh cha anh?

- Phải, đi đầu đó đã làm em ngạc nhiên.

- Không có đi đầu gì bí ẩn cả. Sở dĩ như thế là vì Caroline đã cho trồng nơi đây những cây thông đen nhập từ Na Uy. Vào thời ấy, Caroline nói với cha anh rằng: khi qua đời, bà ước ao được chôn dưới rừng thông, phía đầu hướng nam của nghĩa trang. Mặc dù, cha có tâm sự sâu lắng không nói ra được nhưng cha vẫn trân trọng ước muốn của mẹ. Trước khi cha mất, người ta nói với anh là ông muốn chôn cạnh ông bà. Trong một quan điểm thì đó là đi đầu tốt nhất mà họ đã thỏa thuận với nhau. Dù sao đi nữa, Caroline luôn ao ước được tự do, đi đầu mà cha anh không bao giờ chấp nhận. Anh nghĩ, hẳn là sau này cha anh đã hối tiếc vì đã chế giễu tài năng nghệ thuật của mẹ đồng thời ông cũng ân hận vì đã buộc bà từ bỏ hội họa. Bởi thay vì dùng thời giờ để vẽ thì Caroline phải chấp vá những mảnh vải màu, đi đầu ấy cũng không thay đổi được gì. Cha anh thật sai lầm.

Ngưng nói, mắt đắm đắm nhìn ngọn lửa trong lò sưởi, như không để ý đến sự hiện diện của Jenni. Chàng thẫn thờ: "Nhưng mẹ cũng vậy".

Jenni rung mình lo sợ. Đây là lần đầu tiên Erich kể về cuộc sống của cha mẹ chàng hẳn không phải là màu hồng.

Nàng thích nghi với nhịp sống thường ngày ở nông trang càng ngày nàng càng nhận thức được những gì mà nàng thiếu sót đó là ít khi kề cận với các con.

Erich thường đi đến xưởng vẽ từ lúc bình minh và chàng chưa bao giờ trở về nhà trước buổi trưa. Jenni và các con dùng điểm tâm vào lúc tám giờ và khi trời hơi trở ấm, họ mặc áo choàng vào và ra ngoài đi dạo.

Jenni và các con vẫn thường đi dạo trên những con đường cũ. Đầu tiên, họ đến chuồng gà, nơi đây Joe tập cho hai đứa bé đi lượm trứng gà đẻ. Sau khi Baron bị nạn, chàng trai trẻ này biết rằng nhờ có Jenni nên chàng không bị đuổi việc.

Joe nói với nàng:

- Tôi biết nếu không có bà thì ông Erich đã đuổi tôi rồi. Thưa bà Krueger, mẹ tôi nói rằng ông ấy không phải là một người dễ tha thứ.

Jenni nói:

- Thật sự, tôi không giúp gì được trong chuyện này.

- Bác sĩ Garrett nói rằng tôi chăm sóc Baron rất chu đáo, chân của nó sẽ lành khi mùa nắng ấm trở lại, nó có thể phi nước kiệu chút ít. Và, bà hãy tin tôi, thưa bà Krueger. Bây giờ thì tôi kiểm tra cửa chuồng một ngày mười lần.

Jenni hiểu anh. Ngay cả nàng cũng phải rà soát lại đến hai ba lần mọi công việc nhỏ nhặt, những công việc mà trước đây nàng chẳng hề quan tâm. Erich là người ngăn nắp đến thái quá. Nàng đã sớm nhận ra trên nét mặt hoặc thái độ chàng sự căng thẳng nào đó. Khi gặp một tiểu tiết làm chàng khó chịu, chẳng hạn như một cánh tủ đóng không kỹ, hoặc một cái ly để quên trong bồn rửa chén.

Những buổi sáng nếu không đến căn nhà gỗ thì Erich làm việc với ông quản lý Clyde Toomis trong văn phòng của nông trang gần chuồng ngựa.

Ở tuổi lục tuần, ông quản lý là một người béo lùn, có mái tóc dày bạc trắng cắt ngắn trên khuôn mặt sạm nắng và nhăn nheo. Clyde có thái độ không khách sáo đôi khi gần như thô lỗ. Khi giới thiệu ông ta với Jenni, Erich cho biết, thật sự thì Clyde quản lý toàn bộ mọi huê lợi của nông trang. Đôi lúc, anh nghĩ rằng sự hiện diện của anh chỉ để làm cảnh cho nông trang này.

Dầu sao, anh đâu chỉ hiện diện ở đây để làm cảnh cho một bức tranh. Nàng tươi cười nói và ngạc nhiên vì Clyde cũng không tỏ vẻ gì muốn ngược lại Erich.

Clyde hỏi nàng:

- Cô có thích sống ở đây?

- Tuy chưa ở đây lâu nhưng tôi đã thấy thích rồi đấy!

Ông ta vội nói:

- Đối với một người quen sống ở thành phố lớn như cô thì đây quả là sự thay đổi lớn lao. Tôi hy vọng là cô không thấy buồn khi sống ở đây.

- Không đâu.

- Thật kỳ lạ. Các cô gái quê thì mơ ở thành phố trong khi người thành phố lại thích nông thôn. - Có chút cay đắng trong giọng nói của Clyde khiến Jenni thắc mắc phải chăng ông ta đang nhớ đến con gái của ông và nàng biết mình không lìa khi nghe ông nói tiếp: - Vợ tôi rất nôn nao khi thấy sự hiện diện của cô và các cháu nơi đây. Nếu chẳng may bà ấy làm phiền cô thì hãy cho tôi biết. - Thật ra, thì Rooney chẳng muốn làm phiền ai nhưng đôi khi đầu óc bà ta không được tỉnh táo.

Jenni có cảm tưởng ông Clyde như đang trong thế thủ khi đề cập về ông.

Nàng thành thực nói:

- Tôi rất vui khi được nói chuyện với bà nhà.

Dịu giọng đôi chút, Clyde nói:

- Cô thật tử tế, nhà tôi đang kiếm mẫu áo để may áo choàng hoặc đại loại như vậy để cho hai cháu. Chuyện đó có làm phiền cô không?

- Không, vui là đằng khác.

Khi rời văn phòng, Erich cảnh báo nàng: "Jenni à, em chớ quá dễ dãi với bà Rooney".

- Em hứa với anh sẽ không quá dễ dãi với bà, nhưng có đi đâu là bà ta rất cô đơn thôi.

Sau mỗi bữa ăn trưa, khi hai đứa bé đã đi ngủ, Erich dẫn Jenni đi ski một vòng quanh đất nhà. Elsa tình nguyện coi sóc Beth và Tina khi chúng ngủ trưa. Điêu đó, chính chị ta đã đề nghị nàng. Jenni nghĩ Elsa làm như vậy để chuộc lỗi đã buộc tội Erich làm dơ tường.

Thế nhưng, Jenni vẫn thắc mắc, phải chăng Erich đã thật sự không làm dơ tường?

Nàng thường thấy đôi tay của Erich thường dính những vết sơn hoặc màu than, vào bữa ăn trưa và nếu trông thấy điêu gì thiếu ngăn nắp như màn không kéo ngay ngắn, một đồ mỹ nghệ trưng bày sai lệch trong tủ, thì tức khắc, chàng sửa lại ngay. Hơn một lần, Jenni đã không kịp ngăn bàn tay dính đầy sơn của chàng mó lên chỗ này, chỗ nọ.

Rồi Erich đã cho thợ đến thay giấy dán tường trong phòng ăn để không còn trông thấy một vết dơ nào nữa.

Mỗi ngày sau bữa ăn tối, Erich và Jenni thường vào thư phòng, nghe nhạc và chuyện vãn. Một ngày kia, Erich hỏi nàng về vết thẹo nhỏ ẩn dưới tóc nàng và nguyên nhân đã gây ra nó.

- Vì một tai nạn xe hơi năm em mười sáu tuổi. Khi xe đang chạy, thì một người băng qua đường và xe không thắng kịp.

- Lúc đó, hử em sợ lắm!

- Em không nhớ gì cả. Em ngã ngựa và gãy lịm. Ba ngày sau, em thấy mình nằm ở bệnh viện, cú sốc hơi nặng, làm em mất trí nhớ trong ba ngày. Nana hoảng loạn vì lo lắng cho em. Ngoại nói em bị chấn thương não. Do đó, em bị nhức đầu trong một thời gian và còn bị những cơn mộng du trong thời gian em thi cử. Theo bác sĩ, đó là do em ám ảnh bởi nỗi kinh sợ. Dần dần, những chứng ấy biến mất.

Erich dẫn đo một lúc rồi buột miệng nói ra nguyên do tai nạn của mẹ chàng:

- Hôm đó, Caroline và anh đi vào chuồng bò để xem một con bê vừa lọt lòng mấy ngày, vì nó bú bú nên Caroline cho nó bú bình. Cạnh chỗ bà đứng có một bể chứa nước phía dưới đất bùn lầy trơn trượt. Caroline đã trượt chân, bà muốn bám vào cái gì đó để khỏi ngã và vô tình nắm nhầm sợi dây điện treo đèn gần đó, bà ngã vào bể nước kéo theo bóng đèn điện. Mọi việc xảy ra chỉ trong vòng một phút. Chính tên thợ ngu ngốc, cậu của thằng Joe, đã lo việc lắp ráp đường dây điện nơi đây và tiện thể treo cái bóng đèn lên cái đinh ở vách.

- Lúc đó anh đang ở gần mẹ ư? Vậy mà em không biết.

- Anh không muốn nhắc lại nữa. Vào lúc đó, có cha của Mark là Luke Garrett. Ông ta làm đủ cách để cấp cứu mẹ, nhưng vô ích. Anh cũng đứng đó, tay còn nắm cây gậy khúc côn cầu, món quà sinh nhật mẹ vừa tặng.

Jenni đang ngẫ trên ghế đầu dưới chân chiếc ghế bành bằng da của chàng, cúi xuống để kéo nàng vào lòng, chàng nói tiếp:

Trong một thời gian lâu, anh không muốn nhìn chiếc gậy đó nữa. Nhưng vì nó là món quà cuối cùng của mẹ nên anh giữ nó. Em đừng buồn như thế, Jenni à, anh đã được an ủi rất nhiều khi có em bên cạnh. Anh van em, em yêu, hứa với anh đi.

Nàng biết chàng ước mong được nghe gì rồi. Nàng trù mến nói:

- Em sẽ không bao giờ rời xa anh.

Chương 11

Jenni đi dạo cùng Beth và Tina. Khi họ đi ngang qua nghĩa trang thì nàng gặp bà Rooney đang nghiêng mình qua hàng giậu. Dường như, bà ta đang ngấm nhìn ngôi mộ của Caroline.

Bà nói:

- Tôi nhớ lại lúc mình còn trẻ và Erich còn nhỏ. Tôi và Caroline đã trải qua những giây phút êm đềm và, sau đó Arden ra đời. Một ngày kia, Caroline đã chụp cho Arden một tấm ảnh rất đẹp mà bây giờ tôi không biết nó ở đâu rồi. tấm ảnh ấy đã biến mất trong phòng tôi. Clyde cho rằng tôi đã mang nó đi đâu đó như thói quen. À này, vì sao cô không đến thăm tôi?

- Chúng tôi bận sắp xếp chỗ ở. Beth và Tina hãy lại chào bà đi!

Beth rụt rè chào bà. Tina chạy đến và ngẩng đầu lên để hôn bà Rooney.

Cúi xuống, ve vuốt tóc con bé, bà nói:

- Nó làm tôi nhớ đến Arden. Luôn vui vẻ nhảy nhót. À, hẳn ông Erich đã khuyên bà nên tránh xa tôi. Tôi đâu có ghét ông ấy vì tôi biết tôi cũng gây phiền hà cho ông. Nhưng, cô Jenni à, tôi đã tìm ra màu vải để may áo choàng cho hai đứa bé rồi. Bà đừng ý để cho tôi may áo cho hai cháu?

- Tôi rất lấy làm sung sướng - Jenni đáp. Biết rằng Erich sẽ không vui khi nàng kết thân với Rooney nhưng sao nàng thấy bà ta quá tội nghiệp.

Bà Rooney quay lại ngấm nhìn nghĩa trang lần nữa.

Bà hỏi:

- Cô không cảm thấy ở đây hơi cô đơn sao?

Thành thật, nàng trả lời:

- Không, hẳn nhiên là có sự thay đổi đối với tôi. Như những công việc đã qua của tôi thì bận rộn lắm, suốt ngày tôi đã gặp hàng tá người, điện thoại thì reo liên tục, những người bạn, họ đến gặp tôi luôn. Giờ đây, tôi cũng nhớ tất cả công việc đó. Nhưng nói chung, tôi thật sung sướng khi ở đây.

Rooney nói:

- Cô thật giống Caroline. Thoạt tiên, tưởng chừng rất hạnh phúc và rồi, mọi sự đã thay đổi.

Bà Rooney nhìn xuống phiến đá đơn sơ của ngôi mộ bên kia hàng giậu, ở đó, những đám mây như những bông tuyết trắng và dáng đứng những cây thông in xuống những chiếc bóng lung linh trên mặt đá hoa cương màu hồng nhạt.

Bà Rooney thì thầm:

- Ô, vâng, đi đâu ấy đã làm bà Caroline thay đổi và sau khi bà ta qua đời, đi đâu ấy cũng làm thay đổi tất cả chúng tôi.

Erich phản đối:

- Bộ em muốn anh đi cho khuất mắt ư? Anh không muốn đi đến đó.

Nâng một bức tranh khổ lớn để xem rõ hơn, Jenni nói:

- Dĩ nhiên là em muốn anh dứt ra khỏi em. Ôi, Erich, bức tranh này thật hoàn hảo! Anh thật tài ba khi mô tả vẻ bàng bạc đang bao phủ những thân cây vào lúc chúng đâm hoa như băng giá phủ trên dòng sông, đi đâu đó cho thấy hẳn băng sắp tan và nước chuyển động dưới dòng sông, phải không?

- Đúng thế, em có con mắt thật thành thạo, em yêu.

- Đừng quên rằng em có bằng cử nhân nghệ thuật đấy nhé. *Buổi giao mùa*, chủ đề của bức tranh thật tuyệt vời.

Erich quàng tay qua vai nàng và họ cùng ngắm bức tranh.

Erich nói:

- Nếu em thích để lại một trong những bức tranh này, thì hãy nói với anh. Anh sẽ không mang nó đi triển lãm.

- Không, chúng ta không nên làm thế vì đây là lúc anh nên xác định tên tuổi của mình sau này em sẽ là vợ của nhà nghệ sĩ nổi tiếng nhất nước Mỹ, khi đó, người ta sẽ chỉ vào em và nói: "Nhìn xem, bà ấy hẳn là một người rất may mắn! Đã vậy ông ấy rất tài ba".

Erich bõn cọt kéo tóc nàng:

- Người ta sẽ nói như vậy hả?

- Vâng, vâng và người ta có lý!

- Anh có thể nói với họ rằng anh sẽ không tham dự cuộc triển lãm.

- Erich, đừng làm như vậy. Người ta đã tổ chức một buổi chiêu đãi dành cho anh. Em rất thích đi cùng anh nếu em có thể nhưng, em không biết ai sẽ lo cho mấy đứa trẻ đồng thời cũng không thể dắt chúng theo được. Thôi để lần sau vậy.

Erich bắt đầu sắp xếp những bức tranh. Chàng nói:

- Hãy hứa với anh là em sẽ nhớ anh đi, Jenni.

Nàng thở dài nói:

- Em nhớ anh rất nhiều. Em cảm thấy rất lẻ loi trong bốn ngày này.

Trong gần ba tuần lễ nay, nàng đã trò chuyện với vài ba người trong nông trang như: Clyde, Joe, Elsa, Rooney và Mark.

Elsa càng lúc càng tỏ ra trăn mặc. Kể từ khi đến sống tại nông trang, Jenni chỉ được nói chuyện với Mark trong ít phút ngắn ngủi. Tuy rằng theo Joe cho biết, Mark đã đến chăm sóc chú ngựa Baron ít ra là sáu lần trong tuần.

Và nàng cũng nhận ra rằng điện thoại nhà nàng chẳng hề reo đến độ nàng phải bật cười và nói:

- Lạ nhỉ, ở vùng quê này chẳng ai gọi điện đến để tiếp thị ư?

Nghe Jenni nói thế, Erich giải thích:

- Ở đây, máy chính đặt ở văn phòng nông trang, máy ở nhà anh chỉ dùng để nghe những cuộc gọi đặc biệt.

- Nhưng, nếu không có ai trong văn phòng?

- Vậy thì, máy nhắn tự động sẽ nhận tin.

- Nhưng Erich, tại sao?

- Anh rất ghét một điếu, đó là tiếng chuông điện thoại. Dĩ nhiên, khi anh đi vắng, Clyde sẽ nói dây vào nhà để anh có thể gọi em vào buổi tối.

Jenni muốn phản đối điếu đó nhưng nàng dần lòng. Nàng thầm nghĩ, sau này khi có những người bạn trong vùng, nàng sẽ thuyết phục Erich đặt lại hệ thống đường dây điện thoại bình thường.

Sau khi đã tuyển chọn tranh, Erich nói:

- À Jenni, theo anh thấy đã đến lúc cùng em xuất hiện một số nơi... Chủ nhật tới đây, em có thích đến nhà thờ không?

Nàng tươi cười nói:

- Hẳn anh đọc được ý nghĩ của em. Em vừa nghĩ rằng em rất thích gặp gỡ những người bạn của anh.

- Anh muốn đóng góp cho các hội đoàn tôn giáo hơn là tham dự các buổi lễ. Còn em?

- Từ bé, em không bao giờ bỏ lễ ngày Chủ nhật. Sau ngày thành hôn với Kevin, em ít siêng năng. Nhưng, như Nana luôn nói, trái táo rơi không bao giờ xa cây táo. Một ngày gần đây, em sẽ đi lễ đầu đặn lại.

Tuần lễ sau đó, họ đến một ngôi nhà thờ Tin Lành, trông cũ kỹ và không lớn lắm. Ánh sáng lờ mờ mùa đông đùa giỡn qua các tấm kính ghép màu, lấp lánh nơi chính điện sắc xanh, vàng, đỏ, tím. Jenni đọc được những chữ khắc bên dưới của vài tấm kính màu:

**DON ERICH VÀ GRETCHEN KRUEGER, 1906... DON ERICH
VÀ OLGA KRUGER, 1930.**

Tấm kính màu phía trên bàn thờ với cảnh "Các Thiên sứ kính mừng Chúa" đẹp một cách rất đặc biệt. Jenni rất đỗi ngạc nhiên khi đọc dòng chữ:

**ĐỂ TUỞNG NHỚ CAROLINE BONARD, KRUEGER, NGÀI
ERICH KRUEGER.**

Kéo tay Erich, nàng hỏi:

- Anh có giữ những tấm kính màu này cho nhà thờ được bao lâu rồi?

- Năm ngoái, trong dịp khánh thành nhà thờ.

Với áo choàng và nón mới, Beth và Tina, vẻ trịnh trọng, ngồi giữa nàng và Erich, những người tham dự trong buổi lễ nhìn chăm chăm vào họ. Jenni biết rằng những cái nhìn này không thoát khỏi đôi mắt của Erich. Khuôn mặt chàng hớn hờ thỏa mãn và trong khi nghe bài giảng, chàng cần tay nàng thì thầm: "Em đẹp lắm, Jenni. Mọi người đều nhìn em và các con".

Khi tan lễ, Erich giới thiệu nàng với mục sư Barstrom. Ông ta có dáng người mảnh khảnh, trạc sáu mươi lăm tuổi và khuôn mặt phúc hậu.

Mục sư nhiệt tình nói:

- Chúng tôi rất vui mừng khi thấy ông bà đến đây.

Rồi cúi xuống mấy đứa bé gái, ông hỏi:

- Vậy thì, ai là Beth, ai là Tina?

Jenni sung sướng nói:

- Hẳn ông đã biết tên của chúng.

- Tất nhiên, hôm trước Erich có ghé qua đây và kể cho tôi nghe tất cả về bà rồi! Bà hẳn đã biết chồng bà là một người hào hiệp biết bao! Nhờ ông ấy mà Trung tâm của chúng tôi vào năm thứ ba này được tiện nghi và trang bị đầy đủ. Tôi đã biết Erich khi ông ta còn bé và chúng tôi lấy làm sung sướng khi thấy ông ấy thành đạt như hiện nay.

Jenni tươi cười nói:

- Thừa mục sư, tôi cũng rất sung sướng khi được biết tin này.

- Vào chiều Thứ năm, tôi có tổ chức một buổi họp mặt cho quý bà, tại đây. Bà có thể đến để gặp họ? Các bà ấy sẽ có cơ hội để làm quen với bà.

Nhận lời mời của ông mục sư, nàng nói:

- Tôi rất sẵn lòng.

Erich cắt ngang:

- Em yêu, chúng ta nên đi thôi, còn những người khác đang đợi mục sư.

Jenni gật đầu.

Mục sư nói:

- Thật là khó khăn cho bà khi phải góa chồng quá sớm và nuôi hai đứa con dại.

Nàng giật mình khi nghe ông mục sư nói như vậy. Erich đẩy nàng đi trước. Lúc họ đã ngồi vào xe, nàng nói lớn tiếng:

- Này Erich, theo lẽ anh không nên nói với mục sư là em góa chồng.

Cho xe nổ máy, chàng nói:

- Jenni à. Granite Place không phải là New York. Đây là một thành phố nhỏ của Midwest, những người ở đây bị sốc khi biết anh kết hôn chỉ sau một tháng gặp gỡ. Ít nhất, khi anh nói em là bà góa trẻ thì cũng gây lòng trắc ẩn nơi họ. Còn việc ly dị tại New York thì quả là một điếu rất lạ lẫm trong khối cộng đồng này. Và, anh cũng chưa bao giờ nói đích xác em là bà góa. Anh chỉ nói với mục sư Barstrom là em không còn chồng, còn những việc tiếp theo là ông ta chỉ đoán mò thôi.

Jenni nói:

- Erich ơi, nếu thật sự anh không nói dối, em sẽ thay anh nói lại để mục sư đừng hiểu lầm, hẳn anh biết đã đặt em vào một hoàn cảnh như thế nào!

- Không, em yêu, thật ra chẳng có gì quan trọng và, anh không muốn người ta xem anh như một thằng nhà quê bị gài bẫy cách tinh vi với một trong những cô gái New York.

Jenni thầm nghĩ: "Erich đã e sợ thái quá đến nỗi đã nói dối mục sư".

Nàng nói:

- Erich, em buộc phải nói ra sự thật với mục sư Barstrom, khi em đi họp vào chiều Thứ năm.

- Anh cũng sẽ đi vào chiều Thứ năm.

- Em biết đi đâu đó, nên khi anh vắng nhà, em muốn đến Trung tâm để làm quen với những người trong vùng.

- Bộ em muốn để các con ở nhà một mình sao?

- Đương nhiên là không. Chắc hẳn em sẽ kiếm được người giữ trẻ.

- Em dám giao con cho người lạ giữ ư?

- Mục sư Barstrom hẳn có thể giúp..

- Jenni, vui lòng nghe nào! Em đừng để bị lôi kéo vào những sinh hoạt tôn giáo của ông mục sư và, đừng nói với mục sư là em đã ly dị. Theo anh biết, ông ta không bao giờ giải quyết ngay cả vấn đề của mình.

- Nhưng vì sao anh không muốn em đến đó?

Quay lại nhìn nàng, Erich nói:

- Tại vì anh yêu em rất nhiều nên chưa sẵn sàng chia sẻ em với người khác. Anh không muốn chia sẻ em với ai cả, Jenni.

Chương 12

Ngày hai mươi ba tháng Hai, Erich phải đi Atlanta, ngày hai mươi mốt, chàng báo cho nàng biết đừng đợi cơm trưa vì chàng đi ra phố. Khi Erich trở về thì đã gần một giờ rưỡi.

Chàng nói với nàng:

- Jenni à, em hãy đến chuồng ngựa với anh, sẽ có ngạc nhiên cho em.

Cần lấy áo choàng, nàng thoăn thoắt chạy theo chàng. Đến nơi, nàng thấy Mark Garrett đang đợi họ, nụ cười tươi tắn trên môi.

Mark nói:

- Hãy để tôi giới thiệu cho hai ông bà, người khách mới của chúng ta.

Gần cửa vào chuồng, hai chú ngựa giống nhỏ Scotch đứng sát vào nhau trong ngăn chuồng. Bòm và đuôi của chúng thật dày và láng mượt. Chúng có bộ lông óng ánh và bóng như đồng.

Erich hãnh diện nói:

- Đây là món quà tôi tặng hai đứa con gái vừa nhận làm con nuôi. Chúng ta có thể đặt tên cho hai con ngựa là *Loắt choắt* và *Linh hoạt*, những đứa nhỏ gia đình Krueger sẽ không bao giờ quên những biệt danh này.

Chàng vui vẻ kéo Jenni qua ngăn chuồng khác.

- Và đây là quà của em.

Tròn xoe đôi mắt, Jenni đứng lặng trước con ngựa cái hừng giống Morgan, nó đang nhìn nàng với ánh mắt thân thiện.

Erich hớn hờ nói:

- Thật tuyệt vời. Con ngựa này hiền lành, nuôi đã được bốn năm rồi, không chề vào đâu được. Nó đã nắm phần thắng trong gần cả chục cuộc đua. Em thấy thế nào?

Jenni lấy tay ve vuốt đầu con ngựa cái, nàng kinh ngạc và thán phục vì nó rất dạn dĩ:

- Nó tên gì nhỉ?

- Chú nài gọi nó là *Ngọn Lửa*. Nói cho đúng thì nó thừa hưởng cả sự hăng say lẫn can đảm. Nghe nào, em có thể đặt tên khác cho nó, nếu em muốn.

- Hăng say và can đảm. - Jenni thán thì. - Đó là một sự kết hợp tốt đẹp. Erich à, đi đầu này làm em rất sung sướng!

Vội về bằng lòng, Erich nói:

- Anh muốn em lúc này chưa nên cưỡi ngựa vội vì các cánh đồng còn đóng băng. Mỗi ngày, em và các con có thể đến đây để làm quen dần với các chú ngựa. Tuần tới, em và các con có thể học bài đầu tiên về cách thức cưỡi ngựa. Bây giờ, ta hãy đi ăn trưa.

Jenni quay sang Mark nói:

- Tôi tin chắc rằng cả anh cũng chưa dùng bữa trưa. Chúng tôi mời anh cùng ăn với chúng tôi. Tôi có món thịt nguội và sà lách.

Nàng nhận thấy cái nhúm mày của Erich nhưng chỉ thoáng qua. Rồi, chàng nói:

- Vậy thì đến với chúng tôi, đi Mark!

Suốt bữa ăn, Jenni không ngừng nghĩ đến con ngựa tên *Ngọn lửa*. Cuối cùng, Erich phải nói với nàng:

- Em có nụ cười thật giống một đứa trẻ khi nó thán phục. Đi đâu đó dành cho anh hay cho con ngựa cái vậy?

- Erich à, em thú thật với anh rằng: "Em quá sung sướng khi nhìn thấy con ngựa cái nên đã quên cảm ơn anh".

Mark hỏi:

- Chị có bao giờ nuôi thú vật không, Jenni?

Nàng kể: "Hồi đó lúc tôi mười một hoặc mười hai tuổi gì đó. Một trong những người hàng xóm của tôi ở New York có một con chó bông lùn, nó sinh bầy chó con thì tôi thường đến chăm sóc chúng sau khi tan trường... , nhưng trong căn hộ, người ta cấm nuôi chó".

Mark nói:

- Không được nuôi thú chắc chị buồn lắm nhỉ?

- Tôi luôn có cảm giác thiếu thốn một đi đâu gì đó trong thời thơ ấu của mình.

Sau khi dùng cà phê, Mark xin cáo lui:

Mark nói:

- Cảm ơn, Jenni, tôi đã có những giây phút thật dễ chịu.

- Khi Erich trở về, tôi muốn mời anh dùng cơm tối. Hãy dắt bạn gái theo nhé!

Erich gật đầu:

- Ý kiến hay! Mark à, anh sẽ đưa Emily đến chứ, tôi thấy cô ta luôn có cảm tình với anh đấy!

- Với anh mới đúng chứ, sao lại tôi. Đồng ý, tôi sẽ chuyển lời mời cho cô ấy.

Trước khi ra đi, Erich ôm nàng vào lòng, dặn dò:

- Jenni à, buổi tối, nhớ đóng cửa cho kỹ nhé! Anh sẽ nhớ em vô cùng.

- Vâng, tất cả sẽ tốt đẹp mà anh.

- Vào thời tiết này, những con đường đã đóng băng, nếu em muốn ra phố, hãy nói Joe lấy xe chở em đi.

Jenni nói lớn tiếng:

- Erich, em lớn rồi, đừng lo mà.

- Đừng ý, nhưng anh không dần được nỗi lo, anh sẽ gọi điện cho em tối nay, em yêu.

Tối hôm đó, nàng bất ngờ cảm thấy mình được tự do khi nằm đọc sách thoải mái trên giường, ngôi nhà thật im vắng ngoại trừ tiếng vù vù vắng lại của nỉ hơi. Đôi lúc, nàng còn nghe tiếng của Tina nói trong mơ, bên kia hành lang, nàng mỉm cười khi biết chắc bé không còn khóc đêm nữa.

Jenni thẫn ngất, giờ đây hẳn Erich đã đến Atlanta và sắp gọi điện cho mình. Đảo mắt nhìn quanh phòng, nàng thấy cánh cửa tủ vẫn còn để hé mở và chiếc áo ngủ để lê trên bàn phấn, nàng biết Erich không thích sự bừa bộn này. Nhưng tối hôm nay, Jenni không phải lo ngại đi đâu đó.

Nàng lại đắm chìm vào cuốn sách. Một tiếng sau. Điện thoại reo. Vui vẻ cầm máy, nàng nói:

- A lô, anh yêu!

- Chà, sao em ngọt ngào thế!

Đó là giọng nói của Kevin.

Jenni ngẩn bật dậy làm cuốn sách rơi xuống sàn. Nàng hỏi ngay:

- Kevin, anh đang ở đâu?

- Tại nhà Hát Kịch Gunthrie ở Minneapolis. Anh đến đây để thử việc.

Bỗng chốc, nàng cảm thấy bức mình kinh khủng, tuy vậy nàng cố giữ giọng thật tình:

- Chà tuyệt quá, Kevin!

- Chắc sẽ ổn thôi, còn em thế nào, Jen?

- Rất, rất khỏe.

- Và các con?

- Chúng cũng rất khỏe.

- Anh sẽ ghé qua thăm chúng, ngày mai, em có ở nhà không? - Kevin nói rành rọt từng chữ, giọng khiêu khích.

- Không được đâu, Kevin.

- Jen à, anh muốn thăm các con. Erich đâu?

Chẳng hiểu sao nàng không cho Kevin biết Erich vắng nhà trong bốn ngày.

- Anh ấy đi vắng trong ít phút, vừa rồi, em cứ nghĩ rằng chính Erich gọi điện cho tôi.

- Hãy cho anh biết lối nào đến nhà em, anh sẽ thuê một chiếc xe.

- Kevin, anh không thể làm như vậy. Erich sẽ giận, anh không có quyền gì ở nơi đây.

- Anh có quyền thăm các con anh. Việc nhận con nuôi này chưa dứt khoát. Anh có thể hủy trong một cái búng tay. Anh muốn biết rõ là Beth và Tina được sung sướng. Anh cũng muốn biết về hạnh phúc của em nữa

Jenni. Có thể cả hai chúng ta đều sai lầm, chúng ta sẽ bàn lại chuyện đó sau. Vậy thì, làm cách nào để anh đến được chỗ em?

- Anh không thể đến đây được!

- Jen à, bản đồ có địa danh Granite Place và, anh nghĩ rằng mọi người trong vùng này đều biết ông lãnh chúa hiện cư ngụ nơi đâu.

Jenni cảm thấy lòng bàn tay mình rịn mồ hôi khi nắm chặt ống nghe, nàng hình dung ra những lời đàm tiếu trong phố nếu Kevin lộ diện để hỏi thăm từng người một đường đi đến nông trang Krueger.

Nàng nghĩ anh ta có thể tự xưng là chồng trước của nàng, nàng nhớ lại nét mặt của Erich khi chàng bắt gặp Kevin trong hành lang căn hộ nhà nàng nhân ngày đám cưới của họ.

Nàng nài nỉ:

- Kevin, anh đừng đến đây. Anh sẽ làm đổ vỡ tất cả. Hiện nay, các con và em sống rất hạnh phúc, còn em đã luôn sòng phẳng với anh! Có lần nào em từ chối đưa tiền cho anh đâu, ngay cả khi em không biết tìm đâu ra tiền để trả tiền nhà cho mẹ con em! Những việc ấy phải tính chứ!

Kevin bỗng đổi giọng thân mật, tán tỉnh, đi đầu mà nàng dư biết về anh ta:

- Anh hiểu, Jenni! - Nè, lúc này anh hơi hẻo còn em thì giàu có. Em có thể cho anh số tiền còn lại của đồ đạc ở nhà cũ không?

Nàng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Chủ ý của Kevin là muốn tiền. Như vậy, mọi chuyện càng dễ cho nàng hơn.

Nàng hỏi:

- Anh muốn em gửi tiền cho anh tại đâu?

- Anh sẽ đến lấy.

Rõ ràng là Kevin dứt khoát muốn gặp nàng. Bằng mọi giá, nàng không để anh ta xuất hiện trong ngôi nhà này, trong thành phố này. Nàng rùng mình khi nghĩ đến Erich đã dạy con nàng gọi tên họ chúng là Beth Krueger, Tina Krueger.

Bất chợt, nàng nhớ ra cách đây ba mươi cây số có một nhà hàng nhỏ, nằm trong trung tâm thương mại. Không kiếm ra một nơi nào khác hơn để hẹn với Kevin. Nàng vội vã chỉ đường cho anh ta và hẹn vào lúc một giờ trưa ngày mai.

Sau Khi Kevin gác máy, nàng ngả người trên gối. Mọi cảm giác khoan khoái ban đầu đã tan biến. Giờ đây, Jenni rất ngại Erich gọi điện về Nàng thắc mắc không hiểu có nên nói cho Erich biết về cuộc hẹn của nàng với Kevin?

Nàng vẫn đắn đo suy nghĩ cho đến khi chuông điện thoại reo. Ở đầu dây bên kia giọng Erich có vẻ căng thẳng:

- Jenni à, anh nhớ em lắm, anh hồi tiếc đã đến đây. Em yêu. Mấy đứa nhỏ không đòi gặp anh chiều hôm nay sao?

Quyết định không nói cho chàng biết về việc Kevin, nàng đáp:

- Hẳn nhiên là chúng đã đòi anh.

Erich cười vui:

- Theo lẽ anh không nên quấy rầy em vào giờ này.

Jenni thận trọng, nàng phải nói đi đâu ấy với chàng:

- Erich!

- Gì vậy? Cưng?

Nàng ngập ngừng, bỗng chốc nhớ đến thái độ kinh ngạc của Erich khi biết nàng đã trao phân nửa số tiền bán đồ đạc cho Kevin. Và cái cách nói

bóng gió của Erich như thể nàng muốn tặng vé máy bay cho Kevin để đến Minnesota.

Cuối cùng thấy mình không thể cho Erich biết về cái hẹn với Kevin, nàng vội vã nói:

- Em... em yêu anh lắm, Erich. Em muốn anh ở bên em ngay lúc này.

- Em yêu, anh cũng vậy. Chúc em ngủ ngon.

Jenni trần trọc mãi không ngủ được. Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ, rọi vào chiếc cốc thủy tinh, tưởng chừng như bình di cốt, nổi bật trên tủ com-mốt. Jenni thắc mắc, phải chăng tro hỏa táng có thể thơm mùi thông? Rồi nàng bực tức tự nhủ, sao ta suy nghĩ những điều khủng khiếp, vô lý như thế! Nàng biết bà Caroline đã được chôn cất trong nghĩa trang gia đình. Tuy vậy, nàng bỗng dưng lo sợ và muốn đi đến phòng ngủ của các con. Chúng đang ngon giấc. Jenni nhẹ nhàng hôn lên đôi má chúng. Thấy chúng êm đềm trong giấc ngủ, Jenni thầm mong rằng Kevin đừng đến phá hỏng cuộc sống mới của mẹ con nàng.

Chương 13

Jenni biết rằng chìa khóa xe Cadillac hiện được giữ trong văn phòng người quản lý. Nhưng Erich cũng có một xâu như thế gồm các chìa khóa của các khu nhà và xe cộ. Nàng hy vọng sẽ tìm ra xâu chìa khóa này và Jenni quả không lờn.

Nàng nhét xâu chìa khóa vào túi và cho các con ăn trưa và đi ngủ sớm hơn mọi khi.

Rồi nàng nói với Elsa trước khi rời khỏi nhà:

- Elsa à, tôi đi ra phố một lát nhé! Tôi sẽ về lúc hai giờ.

Elsa gật đầu. Jenni thắc mắc, phải chăng sự trầm mặc là tính tự nhiên của chị ta? Jenni không chắc đi đâu đó. Có những khi nàng cùng Erich trở về sau cuộc đi dạo bằng ski, nàng bắt gặp chị ta kể chuyện thật vui vẻ cho hai đứa bé nghe với giọng Thụy Điển rất rõ ràng, nhưng, khi có mặt nàng cùng Erich thì chị ta câm như hến.

Băng đóng thành từng mảng trên hương lộ. Nhưng trên xa lộ thì băng đã được dọn sạch.

Jenni vui sướng khi được cầm lái. Nàng mỉm cười nhớ lại những buổi rong chơi cuối tuần với Nana. Sau khi thành hôn với Kevin thì nàng buộc phải bán xe vì quá tốn kém. Jenni nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ xin Erich mua cho nàng một chiếc xe nhỏ.

Khi nàng lái xe đến nhà hàng thì đã một giờ hai mươi. Kevin đang ngồi đợi nàng trước bình rượu đã vơi phân nửa. Jenni nhẹ nhàng bước đến trước anh ta.

Jenni nói:

- Chào Kevin.

Nàng nhận thấy Kevin già so với trước đây. Với đôi mắt quầng thâm, anh ta trông vẻ bạc nhược. Nàng thán hởi, phải chăng Kevin nghiện rượu?

Kevin nắm lấy tay nàng:

- Anh nhớ em, Jen. Anh nhớ các con quá!

Nàng vội rút tay lại:

- Kevin à, hãy kể cho em nghe những gì đã xảy ra tại Gunthrie.

- Anh đã được họ thu nhận. Vậy là thật tốt cho anh. Các buổi diễn ở Broadway đầu đã lên kín chương trình, vì vậy nên anh có thể đến đây để được gần em và các con. Jen à, chúng ta hãy đương đầu với định mệnh thêm một lần nữa đi em.

- Kevin, anh điên rồi !

- Không, anh không điên. Jenni, em đẹp lắm. Anh thích em mặc bộ đồ này, chiếc áo vét này hẳn rất đắt tiền.

- Có thể.

- Jenni, trông em sang trọng quá. Từ lâu anh vẫn biết đi đầu đó, nhưng không quan tâm vì nghĩ rằng em luôn ở bên anh. - Lại nắm lấy tay nàng, Kevin nói tiếp:

- Em hạnh phúc không, Jenni?

- Nè, Kevin anh phải hiểu rằng Erich sẽ lòng lộn lên khi biết chúng ta gặp nhau. Em cần phải nói cho anh rõ rằng Erich có ấn tượng xấu về anh trong lần gặp gỡ sau cùng.

- Còn hẳn? Bộ hẳn không gây cho anh ấn tượng kinh tởm khi gí vào mũi anh tờ giấy và nói rằng em sẽ đưa anh ra tòa vì tội không nuôi con và em sẽ lột xác anh nếu anh không ký giấy.

- Erich nói vậy sao?

- Hắn đã nói như thế. Em biết đấy, Jen. Hắn đã chơi anh một cú thật đau. Anh đã hy vọng giữ được một vai trong vở Hall Prince, vậy mà không được. Tin anh đi, anh sẽ chẳng ký vào tờ giấy cho con nuôi.

Jenni nói:

- Không đơn giản như thế đâu. Em biết Erich đã đưa cho anh hai ngàn đô.

- Erich chỉ cho anh vay thế thôi.

Nàng cảm thấy lòng mình tan nát vì xót xa và bức tức khi biết rằng Kevin đã sử dụng các con mình để quấy rầy đời nàng. Nàng liến mở xác tay:

- Kevin, em phải về đây. Anh hãy giữ lấy ba trăm đôla và đừng gọi điện đến em nữa. Kể từ nay, em van anh, đừng tìm cách để gặp các con. Nếu không, anh sẽ đem lại phiền phức cho chúng, cho anh và cả em nữa.

Kevin cầm lấy tiền, hồ hững đếm và nhét vào ví:

- Jenni à, anh phải nói với em rằng anh có linh cảm điều xấu sẽ xảy ra với em và các con. Tuy không thể giải thích nhưng anh cảm thấy như thế!

Jenni đứng dậy ra về. Vội vã đến bên nàng, Kevin kéo nàng vào lòng:

- Anh yêu em mãi mãi, Jenni.

Jenni cảm thấy chiếc hôn của anh ta thật thô lỗ và tham lam, nàng không thể đẩy Kevin ra được và phải là nửa phút sau đó vòng tay Kevin mới chịu buông nàng ra. Né sang một bên, nàng nói nho nhỏ: "Hãy để cho chúng tôi yên, tôi van anh, tôi cảnh báo anh là hãy để cho chúng tôi yên".

Suýt nữa nàng va phải cô hầu bàn khi đang chờ để tính tiền, nàng đảo mắt thấy có hai người khách đàn bà ngồi gần cửa sổ đang dăm dăm nhìn họ.

Vội vã bước ra khỏi nhà hàng. Jenni chợt hiểu vì sao mình đã nhận ra một trong hai người khách đàn bà đó. Chính nàng đã thấy bà ta ngồi cùng hàng ghế với họ, phía bên kia lối đi, trong nhà thờ ngày Chủ nhật vừa qua.

Chương 14

Sau đêm vắng nhà đầu tiên thì Erich không gọi điện về cho nàng. Jenni cố tìm hiểu lý do tại sao. Nàng thầm nghĩ, Erich vốn ghét gọi điện thoại. Nhưng chàng hứa sẽ gọi điện cho nàng mỗi tối cơ mà! Nàng thầm nghĩ, liệu mình có nên gọi về khách sạn cho chàng? Đã nhiều lần Jenni đắn đo cầm lấy ống nghe rồi đặt xuống.

Jenni thắc mắc chẳng hiểu liệu Kevin có được thâm nhập vào Đoàn kịch Gunthrie không? Nếu thế, thì anh ta sẽ tiếp tục cái lối sống đang đây ở New York, nghĩa là ghé đến nàng mỗi khi anh ta cháy túi hoặc có tâm trạng đa cảm. Erich sẽ không chấp nhận điều đó và tình huống sẽ xấu đi cho mấy đứa nhỏ.

Nàng thắc mắc chẳng hiểu tại sao Erich không điện về nhà?

Chàng dự định sẽ trở về ngày hai mươi tám. Joe phải ra sân bay đón chàng, Jenni lưỡng lự không biết mình có nên đi cùng Joe? Rồi nàng quyết định ở lại nông trang, chuẩn bị một bữa ăn ngon để đợi chàng. Nàng thầm nhớ Erich và đây là lần đầu tiên nàng nhận ra rằng nàng và các con đã nhanh chóng thích nghi với cuộc sống mới.

Nếu không có cuộc hẹn của Kevin hẳn nàng không bị dẫn vật bởi cảm giác có lỗi khi Erich không gọi điện về. Nàng bực mình vì Kevin đã làm hỏng mọi chuyện, và e ngại anh ta sẽ trở lại một khi đã xài hết ba trăm đôla? Hẳn Erich sẽ điên tiết lên khi biết nàng đã gặp Kevin mà không nói cho chàng biết!

Nàng mừng rỡ ôm chầm lấy chàng khi Erich mở cửa bước vào. Và thấy cái giá rét vẫn còn đọng trên áo choàng của chàng. Đôi môi chàng cũng lạnh ngắt nhưng rồi được sưởi ấm nhanh chóng qua nụ hôn. Cố nén một tiếng nấc, Jenni thầm nghĩ, "Mọi việc sẽ ổn".

Chàng ôm hôn hai đứa bé và hỏi thăm chúng có ngoan không, rồi trao cho mỗi đứa một phần quà gói giấy hoa. Beth và Tina reo lên mừng rỡ khi thấy những con búp bê mới tinh xinh đẹp.

Chúng nói:

- Cảm ơn nhiều, nhiều lắm! Chàng sửa lại.

- Cảm ơn ba!

Beth nói giọng bối rối:

- Con định nói như thế!

Tina hỏi:

- Vậy ba biểu mẹ cái gì?

Chàng cười hỏi Jenni:

- Mẹ có ngoan không?

Hai đứa bé gật đầu.

Erich hỏi đùa:

- Chắc không mẹ?

Nàng gật đầu rồi cố chuyện giọng pha trò:

- Rất ngoan.

Erich lắc đầu nói:

- Mặt em ửng đỏ đấy!

Cố gượng cười:

- Quà của em đâu?

Erich mở vali lấy ra một món quà và nói:

- Vì biết em thích đồ sứ *Royal Doulton* nên anh tìm mua ở Atlanta vật này cho em.

Jenni mở hộp. Đó là một pho tượng bằng sứ nhỏ mở ra một bà lão ngồi trên ghế xích đu, tay cầm một tách trà, khuôn mặt trông vẻ hài lòng.

Nàng thở dài:

- Trông cứ như Nana!

Chàng trêu mếu nhìn nàng, Jenni mỉm cười mắt ngấn lệ và thầm nghĩ, nàng dứt khoát không để Kevin phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Nàng chuẩn bị bữa ăn tối cho hai người. Trên bàn đã bày một bình rượu và khoai phô mai. Năm tay Erich, nàng kéo chàng đến divan và tươi cười rót đầy ly rượu:

- Chúc mừng anh đã về nhà.

Ngồi sát bên chàng. Đêm nay, Jenni mặc một chiếc áo lụa màu xanh lục, cổ áo có tai bèo, hiệu Yves Saint Laurent và quần tây len mỏng màu xanh lục. Nàng biết đó là một trong những bộ cánh mà Erich rất thích thấy nàng mặc. Mái tóc nàng nay đã dài, xỏa xuống bờ vai.

Erich nhìn nàng chăm chú, trông vẻ khó hiểu:

- Jenni. Em đẹp quá, anh thấy em rất thanh lịch.

- Đi đâu đó chỉ có vào lúc chiều em trở về sau bốn ngày vắng nhà.

- Nếu anh không trở về bữa nay thì việc trưng diện này sẽ vô ích phải không?

- Nếu anh không về thì ngày mai em sẽ trang điểm trở lại để dành cho anh. - Nói đến đó, Jenni quyết định đổi hướng câu chuyện:

- Cuộc triển lãm ở Atlanta thế nào anh?

- Thật là đáng chán, giới mua tranh hầu như đã dành toàn bộ thời gian để nài nỉ anh bán bức tranh *Hoài niệm về Caroline*. Họ biết có hai người muốn mua với giá rất cao và muốn hưởng tiền hoa hồng.

- Như vậy là anh gặp phải chuyện như ở New York? Có thể anh nên ngưng triển lãm bức tranh này.

Chàng lạnh lùng nói:

- Sở dĩ anh chọn nó vì nó luôn là tác phẩm khá nhất của anh.

Nàng đứng dậy để chuẩn bị bữa ăn tối. Trong khi nàng trộn xà lách với sốt Hà Lan thì Erich đi gọi Beth và Tina, vài phút sau, đặt mỗi đứa bé ngồi trên đùi mình, chàng kể cho chúng nghe về khách sạn Peache ở Atlanta, ở đó có những cầu thang máy bằng kính có thể đi lên toà nhà như một tấm thảm kỳ diệu. Chàng hứa một ngày kia sẽ dẫn chúng đi đến đó.

Tina hỏi:

- Cả mẹ nữa chứ!

Jenni quay lại, tươi cười nhưng nụ cười chợt tắt khi nghe Erich trả lời: "Nếu mẹ muốn đi với chúng ta".

Nàng dọn ra món sườn bò. Tuy ăn rất ngon miệng, nhưng chàng không ngớt căng thẳng gõ gõ những ngón tay trên mặt bàn và trả lời nhát gừng những câu hỏi của nàng. Không nói với chàng nữa, nàng quay sang hai đứa bé:

Nàng hỏi hai con:

- Các con có kể cho ba nghe là đã cưới ngựa chưa?

Beth đặt nĩa xuống và nhìn Erich nói:

- Thật vui lắm! Con nói "Huy" mà con *Loát choắt* không chịu cất bước.

Tina bập bẹ nói:

- Con cũng nói "Huy" nữa.

Erich hỏi:

- Những con ngựa nhỏ ở đâu?

Vội vả, Jenni trả lời:

- Trong ngăn chuồng và Joe đã thử cưỡi nó trong ít phút.

Erich cắt ngang nói:

- Joe ôm đồm quá nhiều việc. Anh muốn có mặt khi mấy đứa nhỏ tập cưỡi ngựa. Anh muốn biết chắc là Joe trông nom kỹ lưỡng hai đứa bé. Ai dám nói chắc là hẳn ta không cầu thả như ông cậu ngu ngốc của hẳn?

- Thôi đừng nói nữa, Erich, chuyện đó đã qua lâu rồi.

- Vậy mà anh tưởng chừng như chuyện ấy xảy ra hôm qua và anh đang đối diện với gã nát rượu đó, đã vậy Joe vừa cho anh biết là gã đã trở về thành phố.

Jenni trầm nghĩ, phải chăng điếu đó đã làm cho Erich phật ý? Nàng nói với hai con:

- Beth và Tina, nếu các con ăn xong, các con được phép đi chơi với các búp bê mới.

Rồi khi mấy đứa nhỏ đã đi khỏi. Jenni hỏi chàng: - Có phải anh đang bực mình vì chuyện của Joe hay vì một chuyện gì khác?

Erich cầm lấy tay nàng cách thân mật, những ngón tay họ đan vào nhau. Chàng nói:

- Đúng vậy, anh bực mình vì Joe vẫn tiếp tục lấy xe của anh. Anh thấy đáng hổ thẹn lên 60 cây số nữa. Dĩ nhiên hẳn chối không dùng xe, nhưng trước đây vào mùa thu, hẳn đã sử dụng xe mà không xin phép anh. Hẳn có lấy xe đưa em đi đâu không?

Nàng nắm bàn tay lại: "Không".

Nàng phải nói cho chàng biết về Kevin. Nàng không thể để Erich nghi ngờ Joe là không vâng lời chàng.

- Erich... Em

Chàng cắt ngang lời nàng:

- Cũng cái triển lãm tởn tể ấy. Trong bốn ngày qua, anh không ngớt lặp lại cho lũ ngu dốt đó biết là anh không thể bán bức tranh *Hoài niệm về Caroline*. Anh phải thuyết phục họ khi nói rằng đó là tác phẩm thành công nhất của anh và anh muốn trưng bày nó, nhưng... - Giọng chàng tắt nghẹn, rồi chàng nói tiếp bằng giọng trầm tĩnh hơn. - "Anh sẽ vẽ nhiều hơn. Jenni à, hẳn em sẽ không phiền khi anh phải giam mình trong căn nhà gỗ suốt vài ba ngày để vẽ. Nhưng đành phải vậy thôi..."

Sững sờ, nàng nhớ lại những ngày dài lê thê thiếu vắng Erich vừa qua, cố giữ vẻ bình thản nàng nói:

- Hẳn nhiên rồi, nếu là điều cần thiết.

Sau khi dẫn các con đi ngủ, nàng trở vào thư phòng để gặp chàng. Nàng bỗng thấy trên khuôn mặt chàng đầm đìa nước mắt:

Nàng hỏi:

- Erich, chuyện gì thế?

Vội vàng lấy tay quệt nước mắt, chàng đáp:

- Tha lỗi cho anh, Jenni. Nhưng tình thân anh sa sút quá. Anh nhớ em kinh khủng. Tuần tới là đám giỗ của mẹ. Thời gian đó luôn làm anh đau

khô, em không hiểu được đâu. Anh có cảm tưởng như chuyện đó vừa mới xảy ra hôm qua. Trên xe, khi Joe báo anh biết là cậu anh ta vừa trả về xứ, anh tưởng chừng như bị ai động một cú vào bụng. Anh cảm thấy lòng mình thật trống vắng. Đoạn khi xe vừa về đến nông trang, anh chợt thấy ánh đèn hắt ra từ ô cửa sổ. Anh chỉ sợ nhìn thấy ngôi nhà mình tối đen và trống trải nhưng rồi, khi anh mở cửa và thấy em ở đây, quá xinh đẹp, quá hạnh phúc đang chờ đón anh. Anh không hiểu tại sao anh rất sợ mất em trong khi anh đi vắng.

Jenni quỳ gối, lết đến trước mặt chàng, nàng âu yếm vuốt ve mái tóc chàng:

- Anh không bao giờ biết em hạnh phúc đến dường nào khi được gặp anh.

Đôi môi Erich phủ lấp tiếng nói của nàng.

Khi họ đi ngủ, Jenni định thay chiếc áo ngủ mới nhưng rồi nàng đổi ý. Nàng miễn cưỡng mở tủ com-mốt để lấy chiếc áo ngủ màu ngọc bích. Khi mặc vào, nàng thấy phần ngực chiếc áo quá chật đối với mình.Ồ! Nàng nghĩ thầm: Có thể đây hẳn là một giải pháp. Chiếc áo xui xẻo này không còn vừa vặn cho mình nữa rồi!

Một lúc sau, đang khi chìm dần vào giấc ngủ, Jenni chợt nhận ra điều đã làm nàng trần trở. Nàng hiểu ra rằng Erich chỉ làm tình với nàng mỗi khi nàng mặc chiếc áo ngủ này.

Chương 15

Đang lúc bình minh, nàng nghe tiếng bước chân của Erich trong phòng ngủ. Trong giấc ngủ mê mệt, nàng thẫn thờ:

- Anh đi đến căn nhà gỗ giờ này sao?

Chàng nói khe khẽ vừa đủ nghe:

- Ủ, anh đi đây!

Còn ngái ngủ, nàng hỏi tiếp:

- Anh có về dùng bữa trưa không?

Nàng chợt nhớ chàng đã báo đang là có ý định ở lại xưởng vẽ.

Đang khi rời khỏi phòng, Erich nói:

- Anh không biết.

Sau bữa điểm tâm, Jenni và các con ra ngoài đi dạo như thường lệ. Beth và Tina ham thích ngựa hơn những con gà.

Thấy chúng liến thoắng chạy trước, nàng gọi lớn:

- Đừng vội các con, cần phải xem cửa chuồng Baron đã đóng kỹ chưa?

Joe đã có mặt tại chuồng ngựa.

Khuôn mặt rạng rỡ, Joe nói:

- Chào bà, chào các cháu.

Và chỉ vào những con ngựa giống nhỏ thật đẹp, với bờm và đuôi đã được chải mượt mà.

Joe hỏi hai đứa bé:

- Chú vừa tắm rửa cho ngựa xong, các cháu có mang đường theo đây không? Bây giờ các cháu có thể cưới ngựa nhưng ít phút thôi nhé!

Joe nhắc bỗng những đứa nhỏ lên để chúng cho ngựa ăn đường.

Jenni nói:

- Joe à, anh không nên cho hai cháu cưới ngựa vì ông Erich sẽ giận đấy!.

Tina nói:

- Con muốn cưới con *Linh hoạt*.

Ngược mắt nhìn Jenni, Beth nói:

- Ba đã cho phép chúng con được cưới mà, con xin mẹ.

Joe cũng nhìn nàng.

- Được..

Jenni suýt nhượng bộ, nhưng nàng nhớ lại thái độ của Erich khi chàng buộc tội Joe. Nàng không muốn làm cho vấn đề trở nên trầm trọng hơn...

Nàng nói tiếp:

- Ngày mai, mẹ sẽ xin phép ba, bây giờ chúng ta đi xem bầy gà.

Với bàn tay tí xiu, Tina vỗ vào đùi Jenni và gào lên:

- Con muốn cưới ngựa, mẹ thấy ghét!

Jenni cúi xuống, đét vào mông nó:

- Con không được hỗn láo!

Tina òa khóc, chạy ra khỏi chuồng ngựa, Beth chạy theo.

Jenni vội vã chạy theo chúng. Khi đuổi kịp hai con, nàng dẫn hai con đi về hướng chuồng bò. Nàng nghe Beth dỗ ngọt em gái: "Tina đừng buồn, rồi mẹ sẽ xin phép ba".

Theo sau Jenni và hai đứa bé, Joe nói:

- Thưa bà Erich.

- Chuyện gì thế Joe?

Nàng quay mặt đi vì không muốn anh ta nhìn thấy nước mắt lưng tròng, nàng biết Erich sẽ cho phép các con cưỡi ngựa khi nàng yêu cầu chàng.

- Thưa bà Erich, ở nhà tôi có một con chó con. Để mấy đứa nhỏ quên việc cưỡi ngựa, ta có thể cho chúng chơi với chú chó. Nhà tôi cách đây hơi xa, chừng tám trăm mét, trên đường lộ. Hẳn mấy đứa nhỏ thích gặp con chó Randy của tôi.

- Anh thật tử tế, Joe ạ.

Nắm tay các con, nàng nói với Tina:

- Mẹ rất tiếc đã đánh con, con yêu của mẹ. Cũng như các con, mẹ cũng muốn cưỡi con *Ngọn Lửa* lắm chứ. Nhưng chúng ta phải đợi ba cho phép. Bây giờ, chú Joe sẽ dẫn chúng ta đi xem con chó nhỏ của chú. Con đừng ý chứ?

Jenni và hai con cùng theo Joe đi đến nhà anh. Trên đường đi, Joe chỉ cho họ xem dấu báo hiệu của mùa xuân đang đến. Anh nói với hai đứa bé:

- Các cháu hãy nhìn xem, tuyết đang tan và trong hai tuần nữa băng sẽ tan và đất sẽ sống nước. Rồi cỏ xanh bắt đầu mọc. Ba các cháu muốn chú làm một cái vòng quay ngựa gỗ cho các cháu đấy.

Chỉ có mẹ Joe đang ở nhà một mình. Bố của Joe đã mất cách đây năm năm. Tuy gần lục tuần nhưng trông bà vẫn còn khỏe. Bà niềm nở mời họ vào nhà.

Căn nhà nhỏ tuy nghèo nàn nhưng tiện nghi. Trên những mặt bàn bày biện những vật trang trí tẻ thường và một vài kỷ vật. Các tường nhà hầu như treo kín những bức ảnh của gia đình.

Mẹ Joe nói:

- Thưa bà Erich, tôi rất vui sướng được biết bà. Joe của tôi luôn nhắc đến bà. Thật không ngạc nhiên tí nào khi Joe nói với tôi bà rất xinh đẹp. Quả là như vậy! Và Chúa ôi! Sao bà giống Caroline đến thế! Tôi là Maude Ekers. Hãy gọi tôi là Maude cho tiện.

Họ vội vã đi theo bà để xem con chó con. Dường như con chó này được lai giống berger Đức và chó săn. Vì còn quá nhỏ nên nó đi đứng thật vụng về.

Joe giải thích:

- Tôi lượm nó ở trên đường, một ai đó đã ném nó ra từ cửa xe. Nó có thể chết vì lạnh nếu tôi không đi qua đó.

Maude lắc đầu:

- Joe mang về nhà tất cả những con thú bị thất lạc. Con trai tôi tuy học không giỏi nhưng được cái rất yêu thú vật. Hẳn bà có thấy con chó trước đây của nó chưa? Con chó thật là đẹp và rất khôn.

Jenni hỏi:

- Nó đâu rồi?

- Đã mất tích. Chúng tôi đã cố gắng nhốt nó rất kỹ nhưng một ngày kia nó thoát ra được. Nó có thói quen đi theo Joe đến nông trang, ông Erich không thích đi ầu đó.

Joe nhanh nhẩu nói:

- Tôi hiểu ông Erich, ông ta cũng có một con chó cái giống tốt tên là Juna và không muốn con chó của tôi đến gần Juna. Một ngày nọ, con Trapy của tôi, theo tôi đến nông trang, đoạn nó nhảy cõn với Juna làm ông Erich điên tiết lên.

Jenni hỏi:

- Bây giờ con Juna ở đâu?

- Ông Erich đem bỏ nó r ấ. Ông ấy không muốn nó sinh ra b ầy chó lai.

- Còn con Trapy ở đâu?

Maude trả lời:

- Không biết. Nó đi ra ngoài một l ần và r ấ không bao giờ còn thấy nó nữa. Nhưng tôi nghĩ là có vấn đề đây.

Joe vội vàng nói:

- Thôi mẹ đừng nói nữa!

Bà Maude vẫn nói tiếp:

- Erich Krueger dọa sẽ bán con chó của tôi... nếu con Trapy làm hỏng con chó Juna đất tì ền ấy mà ông ta nổi cáu thì tôi không trách, nhưng ít nhất ông ta hãy nói cho tôi biết đã làm gì con Trapy của tôi. Joe đã đi kiểm nó khắp nơi. Tôi nghĩ rằng Joe sẽ phát bệnh v ề việc đó.

Hai đứa trẻ chơi với chú chó con trong khi nàng uống cà phê với Maude. Bà ta nêu ra những câu hỏi thật thẳng thắn. Cảm nghĩ của Jenni về

ngôi nhà của Erich? Cũng khá rộng lớn? Bà có thấy khó khăn khi phải từ bỏ thành phố New York để về nông trang? Jenni trả lời rằng, hẳn nàng sẽ sung sướng khi sống ở vùng quê này.

Maude bu òn bã nói:

- Trước đây tôi cũng nghe Caroline nói như bà. Nhưng những người đàn ông trong dòng họ Krueger không thích giao du. Ở đây, Caroline được lòng của mọi người và, tuy John Krueger cũng như Erich được kính trọng những người ta cũng biết rằng hai ông đó rất cứng rắn ngay cả đối với những người trong gia đình của họ và họ cũng là những người không bao giờ tha thứ một khi đã ghét ai.

Biết bà muốn đề cập đến người anh của bà trong vụ tai nạn của bà Caroline, Jenni vội vã uống xong tách cà phê và nói:

- Chúng tôi phải về

Ngay lúc đó, cánh cửa nhà bếp cũng mở ra, nàng nghe một giọng nói chói tai:

- Nè, ai đó vậy?

Người hỏi là một ông trạc tuổi năm mươi lăm với đôi mắt đỏ ngầu và đồ dẫn của một bọm rượu. Trông ông ta thật gầy trong chiếc quần dài xộc xệch ngang lưng, ông nhìn chăm chăm Jenni rồi nhú mắt với vẻ nghĩ ngợi.

Ông nói:

- Hẳn là bà Erich đây, nếu tôi nói không sai?

- Đúng vậy.

- Tôi là cậu của Joe,

Josh Brothers là người thợ điện có trách nhiệm trong tai nạn của bà Caroline.

Jenni hiểu rằng Erich sẽ tức giận nếu chàng biết buổi gặp mặt hôm nay.

Giọng lè nhè, Josh nói:

- Tôi hiểu vì lẽ nào Erich đã chọn bà. - Đoạn ông ta quay về phía người chị:

- Maude à, trông bà đây giống hệt Caroline nhỉ!

Không đợi trả lời, ông ta hỏi Jenni:

- Tôi nghĩ rằng hẳn bà đã nghe nói về vụ tai nạn?

- Vâng, tôi có nghe nói về chuyện ấy.

- Đó là lối giải thích về tai nạn của Erich chứ không phải của tôi.

Josh Brothers chực lặp lại câu chuyện đó thêm một lần nữa. Ông ta sặc mùi whisky. Bằng giọng đơn điệu ông kể: "Dầu sắp sửa bị ly dị, John vẫn yêu Caroline say đắm."

- Ly dị à - Jenni hỏi và thẩn nghĩ, phải chăng bố mẹ Erich đã từng chuẩn bị đưa nhau ra tòa ly dị?

Đôi mắt mờ đục của Josh lóe lên ánh tinh quái, ông ta hỏi:

- Bộ Erich không nói với bà đi đâu ấy sao? Erich luôn cho rằng đi đâu đó không có thật. Trong vùng, người ta bàn tán nhiều về chuyện này, nhất là khi Caroline không có tìm cách để giữ đứa con trai độc nhất của bà. Dầu gì chẳng nữa thì vào ngày xảy ra tai nạn, tôi đang làm việc tại khu vớt sữa trong chuồng bò khi Caroline dẫn Erich đi vào. Hôm đó, trông bà rất vui tươi. Đó là ngày sinh nhật của cậu con trai Erich. Trong tay cậu bé còn cầm cây gậy chơi khúc côn cầu mới tinh, quà sinh nhật của mẹ tặng. Đang lúc xảy ra tai nạn, Erich khóc hết nước mắt vì không muốn xa mẹ. Tôi có mặt nơi đó, bà Caroline liền ra dấu bảo tôi lui ra. Đang khi đi ra ngoài, tôi móc chiếc bóng đèn vào cây đinh trên vách chuồng. Tôi nghe tiếng Caroline nói

với con trai: "Thật giống như con bê này phải cai sữa mẹ". Rồi, tôi đóng cửa chuồng lại để họ nói lời từ giã nhau và, một phút sau đó, tôi nghe tiếng hét của Erich. Mọi người chạy vào thì thấy bà Caroline ngã vào thùng nước. Luke Garrett đã cố làm hô hấp nhân tạo để hồi tỉnh bà, nhưng tất cả đều vô ích vì khi trượt chân ngã vào thùng nước, bà đã vướng sợi dây điện và cả bóng đèn. Caroline không may.

Maude cắt ngang:

- Thôi đừng nói nữa. Josh.

Jenni chăm chú nhìn Josh. Nàng thắc mắc chẳng hiểu tại sao Erich không nói với nàng về vụ ly dị của cha mẹ chàng? Rằng Caroline sẽ rời xa Erich và thân phụ chàng? Và sự khùng khiep của chàng khi phải chứng kiến vụ tai nạn ghê gớm này? Chẳng là gì giờ đây chàng có vẻ thiếu tự tin và rất sợ phải mất nàng.

Đắm chìm trong suy nghĩ, nàng đi tìm các con và từ biệt gia đình Maude.

Trên đường trở về nhà, Joe e dè nói:

- Bà Jenni à, ông Krueger không muốn mẹ tôi kể những chuyện đó cho bất cứ ai và ông cũng không muốn việc bà gặp gỡ cậu tôi.

- Tôi sẽ không nói ra điều đó, Joe ạ, tôi hứa với anh.

Trong buổi xế trưa, con đường dẫn về nông trang Krueger thật êm ả. Beth và Tina chạy trước nàng và đang nghịch tuyết. Jenni cảm thấy tinh thần mình suy sụp và lo sợ. Nàng nghĩ đến biết bao lần Erich đã nói với nàng về Caroline, nhưng chưa bao giờ chàng để lộ ra chuyện mẹ chàng đã có lần sắp bỏ rơi chàng.

Jenni nghĩ, ước gì nàng có một người bạn gái nơi này để tâm sự giải bày. Nàng nhớ lại những lần trao đổi với Nana trên mọi vấn đề xảy đến trong cuộc đời của họ, những tâm sự riêng tư với Fran. Những lúc họ cùng nhau nhắm nhai cà phê khi lũ trẻ đã đi ngủ.

Tiếng Joe nói giọng dịu dàng:

- Thưa bà Krueger, trông bà có vẻ ưu tư. Hẳn là những câu nói của cậu tôi làm bà suy nghĩ. Tôi biết rõ mẹ tôi không mấy cân nhắc khi nói về gia đình Krueger, vì thế tôi mong bà đừng giận.

- Tôi không giận đâu. Nhưng tôi có một chuyện muốn yêu cầu anh?

- Tôi sẽ làm tất cả những gì bà muốn.

- Vậy thì, hãy gọi tôi là Jenni khi vắng mặt ông Krueger.

- Tôi luôn gọi bà là Jenni khi tôi nhớ đến bà.

- Tuyệt lắm! - Jenni reo lên. Bất chợt, nàng cảm thấy thoải mái. Nàng đưa mắt nhìn Joe và thấy trên khuôn mặt Joe đầy sự ngưỡng mộ nàng.

Nàng thầm nghĩ, nếu trước mặt Erich mà anh ta nhìn mình như vậy, hẳn anh ta sẽ trả giá rất đắt.

Chương 16

Khi về gần đến nhà, Jenni tin rằng mình đã nhìn thấy ai đó đang nhìn qua cửa sổ văn phòng nông trang. Erich luôn ghé qua đó mỗi khi trở về từ căn nhà gỗ. Nàng vội vã dẫn mấy đứa nhỏ vào nhà và chuẩn bị bánh mì nóng và phô mai. Tina và Beth nhìn bếp lò với vẻ thèm thuồng. Trong bếp, mùi thơm của phô mai chảy lan tỏa khắp nơi. Jenni thầm nghĩ, đi đâu gì có thể làm thất vọng Caroline đến nỗi đã đẩy bà đến việc rời bỏ con trai? Erich đã nghĩ về mẹ chàng như thế nào? Jenni cố mừng tượng những tình huống nào có thể khiến nàng rời bỏ Beth và Tina? Nàng thấy chẳng thể nào chuyện đó có thể xảy ra.

Mệt mỏi vì cuộc đi dạo chơi xa, hai đứa bé gái đã ngủ vùi. Jenni ngắm nhìn các con, những hàng mi dài buông xuống, mắt nhắm nghiền, nàng không muốn rời khỏi căn phòng, nàng đến ngồi trên ghế dài trước cửa sổ đôi phút, bất thần thấy choáng váng.

Sau cùng, nàng đi xuống nhà dưới, mặc áo veste vào và đi về phía văn phòng người quản lý. Clyde đang vùi đầu vào công việc, cố giữ vẻ thoải mái, nàng hỏi ông ta:

- Clyde à, Erich chưa về để dùng bữa trưa sao? Tôi nghĩ anh ấy ghé qua đây. Clyde nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên, trả lời:

- Sau khi đi dạo, ông ta đã ghé qua đây hai phút, ông có ý định ở lại căn nhà gỗ để vẽ. Ông nói bà đã biết mà!

Thình lạng, nàng định sẽ đi một vòng để kiểm chàng, nhưng rồi mắt nàng nhìn thấy giỏ đựng thư. Nàng nói:

-Ồ, Clyde, nếu có thư của tôi đến trong khi Erich đi vắng, ông vui lòng đem đến nhà cho tôi nhé?

- Vâng, theo thường lệ, tôi đưa tất cả thư từ cho ông Erich.

Tất cả thư từ một tháng đã trôi qua, từ khi nàng đến đây.

Nàng không nhận được lá thư trả lời nào của Franc và ông Hartley. Jenni nghĩ rằng Clyde sơ suất quên đưa cho nàng.

Nhận thức được sự căng thẳng trong giọng nói của mình, nàng hỏi:

- Ông đã nhận được bao nhiêu lá thư của tôi?

- Tuần vừa rồi, tôi nhận một cái thư và hai bưu thiếp. Chắc thế, tôi không nhớ rõ.

- Tôi nghĩ như thế! - Jenni nhìn chiếc máy điện thoại và hỏi tiếp - Có bao nhiêu cuộc gọi cho tôi?

- Có một người nào đó ở nhà thờ gọi đến để mời bà đi họp. Tuần trước, có một cuộc gọi từ New York cho bà. Erich không chuyển tin cho bà sao?

- Ông bận công việc ở xa - Nàng đáp rồi nói nhỏ - Cảm ơn Clyde.

Jenni chậm rãi đi trở về nhà. Lúc này, trời u ám. Từng đợt tuyết bắt đầu rơi. Những ngày vừa qua, đất đã tan tuyết bây giờ rắn lại. Nhiệt độ hạ thấp quá nhanh.

Nàng nghĩ đến câu nói của Erich "Anh không muốn chia sẻ em, Jenni". Chàng đã áp dụng những chữ này theo nghĩa đen. Ai đã gọi điện từ New York? Kevin chăng? Để nói là anh ta sẽ đến Minnesota? Nếu là Kevin, tại sao Erich không báo cho nàng biết? Ai đã gửi thư cho nàng? Ông Hartley? Fran? Nàng nhủ thầm, "Điều đó ta không thể bỏ qua được. Ta phải làm một gì đây?"

"Jenni" nàng nghe tiếng gọi của Mark khi anh ta ra khỏi chuồng bò. Với những bước sải dài, ít phút sau, anh ta đã đến bên nàng. Mái tóc vàng đỏ của Mark bù xù. Lúc này đôi mắt anh ta bỗng nghiêm trọng.

Mark cười nói:

- Thời gian này, chúng ta ít có dịp để gặp nhau. Bà khỏe không?

Nàng thắc mắc không biết mình có nên nói với anh ta về Erich? Không, như thế là không trung thực đối với chồng. Nhưng nàng có thể làm một việc.

Nàng cố gắng nở nụ cười thật tự nhiên:

- Tôi rất khỏe, và tôi cũng đang mong ước được gặp anh. Anh còn nhớ là vợ chồng tôi đã có ý định mời anh dùng cơm cùng bạn gái của anh? Emily, theo tôi nghĩ?

- Vâng, đúng thế.

- Vậy thì, chúng tôi hẹn anh ngày tám tháng Ba. Đó là ngày sinh nhật của Erich. Tôi muốn tổ chức một bữa tiệc nhỏ buổi tối để mừng sinh nhật Erich.

Mark nhúm mày:

- Jenni, tôi muốn báo cho bà biết, Erich thường không mấy vui vẻ trong ngày sinh nhật của ông ấy.

Jenni nói:

- Tôi biết - Nàng ngược mắt nhìn Mark, - nhưng chuyện đó đã xảy ra hai mươi lăm năm rồi. Thời gian đó hẳn không đủ để Erich vượt qua nỗi đau mất mẹ ư?

Mark lựa lời nói:

- Jenni, bà nên nhẫn nại. Một người như Erich không thể dứt bỏ dễ dàng những kỷ niệm đau buồn đã in sâu vào lòng. Nhưng tôi nghĩ rằng, hẳn bây giờ thì ông ấy sẽ mau chóng nhận thức những gì mình hiện có.

- Anh đến nhà chúng tôi chứ?

- Tất nhiên, và Emily rất mong được gặp bà.

Jenni nghĩ ngợi và tươi cười nói:

- Tôi cũng vậy, tôi rất muốn làm quen với mọi người.

Jenni cáo từ Mark và đi vào nhà. Lúc này, Elsa đang chuẩn bị ra về, cô ta nói:

- Hai đứa nhỏ vẫn còn ngủ. Ngày mai, tôi tính sẽ đi mua các thứ cần thiết trước khi đến đây. Tôi có danh sách đây.

- Danh sách gì?

- Thừa bà, sáng nay, khi bà đi ra ngoài với lũ trẻ, ông Erich đã đến đây. Ông nói, "Kể từ nay, cô phải đi mua sắm".

Jenni phản đối:

- Rõ ngốc! Tôi có thể làm việc ấy hoặc yêu cầu Joe đưa tôi đi.

- Ông Erich nói ông giữ chìa khóa xe.

- Tôi biết, cảm ơn Elsa. - Jenni gạt đầu không muốn mình để lộ vẻ bức tức của mình trước chị ta.

Nhưng khi Elsa vừa đi khỏi, Jenni, toàn thân run rẩy. Nàng thầm nghĩ, phải chăng Erich đã giữ chìa khóa xe vì không muốn Joe sử dụng? Hoặc chàng nghĩ rằng chính nàng đã sử dụng? Căng thẳng, nàng nhìn quanh căn bếp. Ở New York, nàng luôn xoa dịu sự căng thẳng bằng cách lao đầu vào làm những việc như lau chùi, dọn dẹp căn hộ. Còn nơi đây, tất cả đều sạch bóng, không còn công việc nào dành cho nàng.

Nàng đảo mắt nhìn đến những chai lọ trên quầy tủ. Nó choán rất nhiều chỗ và chẳng bao giờ được sử dụng đến. Mỗi căn phòng trong ngôi nhà này đều có vẻ trang trọng, lạnh lẽo và chứa quá nhiều đồ đạc. Nhưng đây là nhà của chàng, có lẽ Erich sẽ rất hài lòng khi thấy nàng điem xuyên vào đó ít nhiều.

Nàng đứng lên dọn dẹp những chiếc lọ này sang một kệ khác bên gian bếp phụ. Vị trí bộ bàn tròn bằng gỗ sồi được đặt chính xác giữa căn bếp. Nàng nghĩ mình nên chuyển nó lại gần cửa sổ về phía nam, hẳn sẽ tiện hơn để vừa ngắm với quây tụ đồng thời khi dùng bữa, ngẩng nơi đây người ta có thể nhìn ngắm cảnh vật trên cánh đồng. Jenni xếp dịch chiếc bàn, không màng gì đến sàn nhà bị trầy trụa.

Nàng nghĩ đến tấm thảm bằng vải cotton đan, xếp xó ở tầng gác trên cùng, nàng sẽ lấy nó xuống để trải cạnh lò sưởi, như vậy, khi đến gần chiếc divan, người ta sẽ thấy chiếc ghế bành đặt thật cân xứng cùng chiếc ghế ngai sưởi mang từ thư phòng ra, tất cả sẽ tạo nên một góc ấm cúng cho căn bếp.

Bỗng chốc, Jenni cảm thấy sôi nổi, hăng say. Nàng đi vào phòng khách, chụp lấy một phần những vật trang trí nhỏ cất vào tủ. Nàng say mê tháo gỡ những màn cửa bằng dentelle trong phòng khách và phòng ăn. Nàng cố gắng đẩy chiếc tràng kỷ rất nặng nề. Sau cùng, việc hoán chuyển khá rắc rối chiếc bàn bằng gỗ gụ cũng xong xuôi. Giờ đây, trông căn phòng thật sáng sủa và hấp dẫn. Jenni tiếp tục làm một vòng qua các căn phòng khác ở tầng trệt, đồng thời, ghi nhận những việc phải làm. Nàng nghĩ thầm, mỗi công việc đều có thời gian của nó.

Nàng xếp gọn tất cả những màn cửa và mang lên gác. Tấm thảm đan nằm trong góc. Nếu nàng không đem nó xuống được nàng sẽ gọi Joe giúp.

Nàng cố thủ kéo tấm thảm nhưng nó rất nặng. Lúc này, băng quơ, nàng nhìn những vật dụng có trong căn gác. Một chiếc vali nhỏ bằng da màu xanh có những chữ cái C.B.K. làm nàng chú ý. Jenni lấy nó ra để xem. Không biết chiếc vali có khóa không? Một phút e dè đoạn, nàng bấm vào ổ khóa: chiếc nắp bật mở.

Ở ngăn trên của chiếc vali là những tờ tạp chí thời trang, lọ kem xoa mặt, đồ trang điểm, những bánh xà phòng thơm mùi thông. Ngoài ra, còn có một cuốn sổ tay bìa bằng da, trên bìa có ghi ngày cách đây hai mươi lăm năm. Jenni lật giở các tờ giấy bên trong cuốn sổ, có những dòng chữ: ngày 2 tháng Giêng, mười giờ, họp hội đồng thầy cô giáo của Erich; 8 tháng

Giêng, dùng cơm tối với Luke Garrett, ông bà Meier, ông bà Behrend; 10 tháng Giêng, trả sách cho thư viện. Jenni lật nháy trang. Ngày 2 tháng Mai, xử tạm lúc 9 giờ. Phải chăng đây là phiên tòa ly dị? 22 tháng Mai, đặt mua một cây gậy chơi khúc côn cầu cho Erich. Ghi chép cuối cùng, ngày 8 tháng Ba: sinh nhật của Erich. Chữ viết bằng mực xanh. Đoạn nà^{ng} thấy nét chữ được ghi thêm bằng màu mực khác: 19 giờ chuyến bay Northwest 241 - Minneapolis - San Francisco. Ở đây còn có một vé máy bay chưa sử dụng, chỉ một chuyến đi, được cài bằng đinh bấm vào cuốn sổ và một bức thư ngắn phía cuối trang.

Tên người gởi được in trên lá thư: EVERETT BONARDI. Jenni nghĩ, hẳn đây là thân phụ của Caroline - Nàng vội vả đọc những chữ viết không đầu nhau:

"Caroline thương yêu. Cha mẹ rất đỗi ngạc nhiên khi biết rằng con đã bỏ John. Cha mẹ vô cùng lo lắng về cháu Erich, nhưng sau khi đã đọc thư của con, cha mẹ nghĩ rằng, tốt hơn, nên để Erich lại cho cha nó nuôi. Cha mẹ không có ý kiến gì về những việc thật sự đã xảy ra. Sức khỏe của cha mẹ cũng hơi kém, cha mẹ nóng lòng chờ đợi con về Hôn con thăm thiết".

Jenni gấp lá thư lại, để vào trong cuốn sổ tay và, đóng nắp chiếc vali nhỏ lại. Nàng thầm nghĩ, ông Everett Bonardi muốn nói đến đi đâu gì khi viết, "Cha mẹ không có ý kiến gì về những việc đã thật sự xảy ra?"

Jenni chậm rãi bước xuống căn gác. Nàng đến phòng các con, Beth và Tina vẫn còn ngủ. Nàng âu yếm nhìn chúng và bỗng cảm thấy miệng mình khô đắng. Trên nền gối là những lọn tóc màu nâu đỏ. Ở đó, có một bánh xà phòng nhỏ hình tròn. Mùi thông thơm nhẹ nhẹ lan tỏa trong không gian. Bỗng một giọng nói tưởng chừng như ai đó thì thầm bên tai nàng "Hai đứa bé quá đẹp nhỉ?". Quá sửng sờ không kịp la lên, Jenni đứng như chết trân tại chỗ. Một bàn tay ốm yếu, xương xẩu ôm lấy hông nàng cùng với lời thốt lên: "Ồi! Caroline!". Jenni trông thấy bà Rooney với đôi mắt mơ hồ và ẩm ướt. Bà Rooney nói tiếp: "Chúng ta yêu chúng biết bao! Phải không cô?"

Sau cùng, Jenni cũng dẫn được Rooney ra khỏi phòng để không làm thức giấc lũ trẻ. Bà Rooney không chống đối nhưng vẫn không rời vòng tay ôm Jenni. Họ chậm rãi đi xuống cầu thang.

Jenni nói cố giữ giọng tự nhiên:

- Bà đừng tách trà nhé!

Jenni thận trọng, bà Rooney đã vào đây bằng cách nào? Hay bà ta đã có một chiếc chìa khóa riêng của ngôi nhà? Rooney im lặng ngẩng đầu uống trà, mắt không rời nhìn ra cửa sổ.

Một lúc sau, bà nói:

- Arden rất thích những khu rừng này. Đương nhiên, nó biết rằng nó không nên vượt quá hàng rào này, nhưng nó luôn luôn trèo lên cây. Nó rất thích đứng trên cây cao này.

Rồi, trở ngón tay vào một cây sồi lớn, bà nói tiếp: "Nó rất thích đứng trên cây cao này để quan sát các con chim. Hẳn là tôi đã nói với bà rằng Arden trong một năm đã từng làm đoàn trưởng hướng đạo". - Giọng nói bà ta dịu lại, đôi mắt bớt vẻ bối rối khi bà nhìn Jenni và ngạc nhiên hỏi: "À hẳn không phải là bà Caroline?"

- Không, tôi là Jenni.

Rooney thở dài nói:

- Tôi rất tiếc, tôi đã lẫn lộn. Tôi lại lên cơn khủng hoảng nữa rồi! Tôi nghĩ rằng tôi đến làm việc trễ giờ vì tôi thức dậy muộn. Bà Caroline thì không nói gì nhưng, ông John Krueger hay bắt bẻ về giờ giấc.

- Vậy bà đã có chìa khóa nhà này? - Jenni hỏi.

- Vâng, tôi có, nhưng đã để quên nó ở nhà. Cửa ở đây không đóng. Nhưng...tôi nào còn giữ nó nữa chứ?

Jenni biết chắc là cửa nhà bếp đã khóa, tuy vậy, nàng không muốn bắt bẻ bà Rooney.

Rooney nói tiếp:

- Tôi lên làm giường cho bà và các cháu. Nhưng các giường đã làm xong và rồi, tôi thấy bà Caroline.Ồ không, tôi muốn nói là tôi đã trông thấy bà.

- Và bà đã để những bánh xà phòng thông trên gối mấy đứa nhỏ?

-Ồ! Không, Caroline đã làm như thế. Chính bà ta thích mùi thơm đó!

Jenni thấy vô vọng trước tình trạng của bà Rooney. Bà ta quá hoảng loạn để phân biệt giữa hoang tưởng và thực tế. Nàng nói:

- Rooney à, bà không bao giờ đến nhà thờ hoặc tham dự những buổi hội họp sao? Ở đây bà có bạn bè gì không?

Rooney lắc đầu:

- Khi còn Arden, tôi thường đã tham dự những sinh hoạt của trường cháu, các buổi hội họp của hướng đạo, kịch nghệ và hòa nhạc. Bây giờ thì hết rồi!

Ánh mắt của Rooney bỗng chốc ngời sáng. Bà có vẻ sợ sệt khi nói: "Có lẽ, tôi không nên ở đây, Erich sẽ không bằng lòng. Đừng nói lại với Clyde nhé! Hứa với tôi là bà không nói với ông đi!"

- Đừng sợ gì cả! Tôi sẽ không nói với ông ta.

- Bà thật giống Caroline, xinh đẹp, hiền dịu, tử tế. Tôi hy vọng sẽ không có việc gì xảy ra với bà. Đi đâu đó hẳn quá buồn! Đến lúc cuối đời, Caroline đã quá nôn nóng để dứt áo ra đi. Bà ấy luôn nói: "Rooney, tôi linh cảm có một điều rất khủng khiếp sắp xảy đến với tôi nhưng tôi chẳng thể làm gì được". - Rooney đứng lên và ra về

Jenni hỏi:

- Bà không mặc áo choàng sao? Hãy đợi một lát. - Jenni lấy trong tủ ngăn ra chiếc áo choàng có lớp lót bông của nàng - "Bà hãy mặc áo này vào đi kẻo lạnh! Nhớ cài nút cổ áo cho kín, ngoài trời lạnh lắm!"

Jenni nhớ đến ngày nào, khi Erich cùng nàng dùng bữa trưa tại nhà hàng *Russian Tea Room*, Erich cũng chăm sóc cho nàng và nói những lời như vậy. Thế mà đã gần hai tháng rồi ư?

Rooney lưỡng lự nhìn quanh căn bếp:

- Tôi sẽ giúp bà đặt lại chiếc bàn cho đúng chỗ cũ của nó trước khi Erich về nhé?

- Tôi không có ý định đưa nó về chỗ cũ. Tốt hơn nên để nó như thế.

- Trước đây đã có lần Caroline cũng đặt chiếc bàn cạnh cửa sổ nhưng, John nói rằng Caroline muốn gây sự chú ý đối với những người trong nông trang.

- Rồi bà Caroline trả lời ra sao?

- Không, bà ấy không nói gì. Caroline lặng lẽ khoác chiếc áo choàng xanh vào và, ra ngồi trên chiếc xích đu ngoài hàng hiên, y hệt như trên bức tranh đã vẽ bà ấy. Ngày ấy, bà Caroline nói với tôi rằng bà rất thích đến ngồi ở hàng hiên để nhìn về hướng tây, nơi có song thân của bà đang sống vì bà Caroline nhớ họ lắm.

- Bộ bà ấy không hề về thăm họ sao?

- Không bao giờ. Nhưng Caroline cũng thích nông trang. Bà ấy là dân thành phố thế mà luôn nói rằng "Rooney, xứ này xinh đẹp quá, tôi rất mê nó!"

- Vậy mà bà Caroline muốn bỏ ra đi.

- Đã có chuyện gì đó đã xảy ra và bà nghĩ rằng tốt hơn là nên ra đi.

- Chuyện gì thế?

- Tôi không biết,- Rooney cúi nhìn chiếc áo và nói: - Chiếc áo choàng này đẹp quá, tôi rất thích nó!

Jenni nói:

- Tôi tặng bà đấy! Tôi chỉ mặc chiếc áo đó có một lần từ khi mới đến đây.

- Nếu vậy, tôi có thể may áo đầm cho các cháu được chứ?

- Đương nhiên! Và, này Rooney, tôi muốn làm bạn với bà!

Jenni đứng một lúc trên thềm nhà bếp, nhìn theo chiếc bóng nhỏ, được ủ ấm, còng lưng ra đi trong gió lạnh.

Chương 17

Khổ hơn cả là phải chờ đợi. Jenni bần chần tự hỏi sao giờ này Erich vẫn chưa về nhà? Chàng có giận hờn đi đâu gì chẳng? Hay chàng vì quá say mê vẽ tranh nên đã quên hết mọi chuyện? Nàng nghĩ, "Liệu mình có nên đánh liều vào rừng, để tìm căn nhà gỗ và gặp Erich? - Không, không nên như vậy".

Ngày tháng trôi qua dài lê thê. Ngay cả hai đứa bé cũng trở nên biếng nhác và luôn miệng hỏi: "Ba đâu rồi?". Dầu thời gian Erich sống gần hai đứa bé chưa được bao lâu nhưng, Erich đã trở thành cần thiết đối với chúng. Jenni e ngại sự xuất hiện của Kevin và thậm chí mong anh ta để yên cho mẹ con nàng.

Jenni dành tất cả thời gian cho công việc trong nhà. Nàng thay đổi vị trí đồ đạc trong mỗi căn phòng. Khi thì nàng hoán chuyển vị trí của chiếc bàn hoặc chiếc ghế, khi thì thay đổi toàn bộ sự bài trí của một căn phòng. Elsa tỏ vẻ không muốn nghe theo lời nàng. Jenni phải năn nỉ lắm chị ta vẫn không chịu giúp nàng tháo những chiếc màn cửa dantelle nặng nề còn lại. Cuối cùng, nàng buộc phải nói bằng giọng cứng rắn:

- Này Elsa, ý định của tôi là tháo gỡ những màn cửa này và, tôi không muốn nghe chị luôn miệng nói phải xin phép ông Erich. Chị giúp tôi hay không?

Bên ngoài, nông trang trông u buồn và xám xịt. Dưới tuyết trắng, nó có cái vẻ của một bức tranh khác, Jenni tin chắc rằng vào mùa xuân cái màu xanh óng ả của cây cỏ và các cánh đồng rẫy đây sẽ rất đẹp. Nhưng lúc này, bùn đã đóng giá, những cánh đồng ngả màu nâu, những bóng cây đen tối in trên nền trời u ám làm cho nàng thêm lạnh lẽo và chán nản.

Nàng thần nghĩ, Erich sẽ trở về nhà vào dịp sinh nhật của chàng? Chàng đã nói với nàng là ngày đó chàng luôn có mặt ở nông trang. Liệu Erich có hủy buổi tiệc mừng sinh nhật của chàng?

Những đêm vắng cô đơn dài như vô tận. Trước đây, ở New York, khi những đứa trẻ đã đi ngủ, Jenni thường nằm dài đọc sách bên tách trà. Giờ thì, thư phòng của gia đình Krueger thật đồ sộ, nhưng chẳng gọi lại cho nàng chút hứng thú đọc sách trong yên tĩnh. Tủ sách đầy ắp, sắp xếp ngăn nắp, ngay hàng thẳng lối, theo thứ tự hình dáng, theo mỗi màu, mỗi tác giả, mỗi vấn đề khác nhau khiến cho nàng tưởng chừng như đó là những đồ vật được bọc bằng plastic. Giờ đây nàng đã hiểu ra cái lý do khiến nàng không muốn chạm đến những cuốn sách trong thư phòng, sở dĩ như thế là vì, một hôm khi lên tầng gác chứa đồ, nàng đã trông thấy một chiếc thùng nhỏ ghi chữ: SÁCH C.B.K. Nàng đã mở thùng ra và đã chọn hai cuốn sách cũ, xem chừng đã được nhiều người đọc.

Về đêm, càng đọc sách, Jenni càng thấy khó ngủ. Suốt đời, nàng chưa bao giờ bị mất ngủ. Lúc này, nàng hay thức giấc khi đang ngủ ngon, những cơn ác mộng rời rạc, kinh hãi hiện về với nàng trông chừng như những chiếc bóng mờ lung thoát ra từ tiềm thức nàng.

Ngày 7 tháng Ba, sau một đêm trằn trọc mất ngủ, Jenni đi đến quyết định là cần phải tập thể dục nhiều hơn. Sau bữa ăn trưa, Jenni đi kiếm Joe và gặp anh ta trong văn phòng ông quản lý. Về sung sướng lộ hẳn trên khuôn mặt Joe cũng an ủi nàng đôi chút.

Nàng vội vã giải thích:

- Joe à, ngay hôm nay, tôi muốn bắt đầu học cưỡi ngựa.

Hai mươi phút sau, Jenni đã ngõ trên lưng con ngựa cái, nàng nghiêm túc tuân theo sự chỉ dẫn của chàng trai trẻ. Chẳng mấy chốc, nàng cảm thấy thích thú quên hẳn cái lạnh của gió rét, sự đau nhức ở hai bắp đùi cùng cảm giác nóng rát của đôi tay khi phải liên tục cầm cương.

Một giờ sau, Jenni đã cảm thấy cơ thể mình nhịp nhàng trên lưng ngựa. Nàng trông thấy Mark đang nhìn nàng và ra hiệu. Anh đi về phía

nàng:

- Bà xoay trở khá tốt đấy! Đây hẳn là lần đầu tiên bà cưỡi ngựa ư?

- Đúng. - Jenni chuẩn bị rời khỏi ngựa. Mark nhanh nhẹn chụp lấy bộ cương ngựa:

- Bà hãy xuống bên phía kia.

- Bên kia ư?Ồ! xin lỗi. - Nàng nhẹ nhàng nhảy xuống.

- Jenni à, bà xuống ngựa rất tuyệt. - Joe nói.

- Cảm ơn Joe. Vào Thứ hai tuần tới nhé, được không?

- Bất kỳ lúc nào bà muốn.

Mark đưa nàng đến tận nhà. Anh nói:

- Joe là người rất ngưỡng mộ bà!

Jenni thẫn thờ, phải chăng đó là một lời cảnh báo?

Nàng nói giọng bình thản nói:

- Joe là một ông thầy giáo tốt và tôi tin rằng Erich sẽ bằng lòng khi thấy tôi tập cưỡi ngựa, anh cũng chưa biết là tôi đã bắt đầu học.

Mark lưu ý nàng:

- Đừng tin như vậy! Ông ta đã quan sát bà một lúc rồi đấy!

- Ủa, chẳng lẽ tôi đã nhìn thấy tôi à?

- Vâng, từ nửa tiếng nay, ông ấy đã đứng ở bìa rừng để quan sát bà, hẳn là ông không muốn quấy rầy bà đấy thôi!

- Giờ thì chẳng lẽ tôi đang ở đâu?

- Ông đã tạt qua nhà một phút và rồi, lại trở vào nhà gỗ.

- Erich đã về nhà? Tôi ngạc nhiên thật! - Jenni thầm nghĩ khi nghe giọng nói kinh hãi của chính mình.

Mark dừng lại, nắm lấy cánh tay nàng và quay người nàng đối diện với mình. Anh hỏi:

- Có chuyện gì vậy, Jenni? - Trong một cách nào đó, nàng tưởng chừng như Mark đang xem xét một con thú, để tìm hiểu đâu là nguyên nhân khiến cho nó đau đớn!

Họ đang đứng gần hàng hiên. Nàng giải thích cho Mark nghe, giọng trịnh trọng:

- Kể từ khi Erich trở về từ Atlanta, anh ấy ở lì trong căn nhà gỗ. Tôi cảm thấy hơi cô đơn thế thôi. Tôi vốn quen làm nhiều việc, tiếp xúc với nhiều người nhưng ở đây, tôi như bị cắt đứt với thế giới bên ngoài.

Mark tiên đoán:

- Rồi ngày một, bà sẽ thấy mọi chuyện tốt đẹp hơn. À này, bà luôn giữ ý định mời chúng tôi dự tiệc chứ?

- Không, tôi muốn nói rằng, ngay cả tôi cũng không biết chắc là Erich khi nào về nhà? Chúng ta có thể dời lại buổi tiệc vào ngày 13 chẳng. Như vậy nó sẽ không liên quan đến ngày sinh nhật của Erich, nếu đến ngày đó mà chúng tôi chưa về tôi sẽ gọi điện cho anh và anh sẽ bàn với Emily nếu anh muốn đến thăm tôi hoặc chúng ta sẽ liệu sau.

Bỗng chốc, nàng e ngại vì đã tỏ ra không mấy vui vẻ trong câu nói vừa qua. Jenni sững sờ ngẫm nghĩ, sao lại thế này?

Nắm lấy hai bàn tay nàng, Mark nói:

- Jenni à, chúng tôi sẽ đến dù Erich có mặt hay không. Dù sao, Erich hẳn cần đến tôi mỗi khi phải vượt qua cơn khủng hoảng như thế. Bù lại,

sau đó, ông ta rất tuyệt vời, thông minh, hào hiệp, đầy tài năng, tử tế. Bà hãy ráng kiên nhẫn chờ đến ngày mai. Bà sẽ thấy bà đã tìm ra một Erich thật sự.

Vội vã mỉm cười, Mark nắm chặt bàn tay của Jenni rồi buông chúng ra, từ biệt, nàng thở dài và bước vào nhà. Lúc này, Elsa đang chuẩn bị đồ ra về Tina và Beth đang đợi nàng, tay cầm bút chì màu:

Beth khoe với nàng:

- Ba đã mang đến cho chúng con những tập tô màu mới, mẹ nhìn xem, đẹp chưa?

Elsa chỉ về phía bao thư để trên bàn. Chị ta nói:

- Thưa bà, ông Erich gửi cho bà.

Khi Elsa đi khỏi. Jenni lấy lá thư và bóc ra xem. Lá thư vốn vẹn chỉ một câu duy nhất viết chữ lớn, chiếm toàn bộ trang giấy: "Sao em tập cười ngượng mà không chờ có anh?"

Ngay lúc đó, Beth kéo áo vét của nàng, hỏi:

- Sao mặt mẹ xanh như người ốm thế mẹ? - Gượng cười, nàng cúi xuống trên khuôn mặt bé nhỏ, sườn sảo của Beth. Tina đến gần chị, bộ mặt mèo con chực muốn khóc.

Jenni vò lá thư và nhét vào túi áo:

- Không, con yêu, mẹ chỉ cảm thấy mệt trong ít phút thôi.

Nàng nói đi đầu ấy để làm an lòng Beth. Khi đọc dòng chữ của Erich, Jenni bỗng cảm thấy buồn nôn. Nàng thầm nghĩ, "Chúa ơi! Erich không thể muốn như vậy được. Chàng không muốn cho mình đi dự các buổi họp ở nhà thờ, không muốn cho mình sử dụng xe. Bây giờ, Erich lại không muốn cho mình cười ngượng trong khi chàng bận vẽ. Erich, đừng làm hỏng tất cả những gì tốt đẹp giữa chúng ta."

Nàng phản kháng trong thinh lặng. - "Anh không thể đòi hỏi tất cả. Anh không thể vùi đầu vào chuyện hội họa và đòi hỏi em phải khoan tay ng ồi chờ đợi anh. Anh không thể quá ghen tuông để bắt buộc em phải giấu diếm sự thật với anh".

Jenni sửng sốt nhìn quanh. Nàng tự hỏi liệu có cần phải thu xếp hành lý để trở về New York chẳng? Giờ đây chỉ còn một cơ may để ngăn cho tình duyên của họ khỏi đổ vỡ đó là chàng phải nhờ một ai đó tư vấn giúp chàng vượt qua bản tính sở hữu. Nếu phải bỏ chàng thì nàng sẽ chứng tỏ sự quyết tâm của nàng.

Nhưng nàng sẽ đi đâu? Và đi bằng cách nào?

Jenni không có một xu dính túi. Nàng không biết lấy tiền đâu ra mà mua một tấm vé máy bay, không nơi nào để đến, không có việc làm và, nàng không muốn xa chàng.

Bất th ần, Jenni cảm thấy muốn bu ồn nôn:

- Mẹ sẽ trở lại ngay. - Nàng nói nhỏ với các con và vội vã bước lên lầu một.

Jenni vào buồng tắm, thấm một chiếc khăn ướt và lau mặt. Trong gương, khuôn mặt nàng có vẻ xanh xao, bệnh hoạn khác thường.

Có tiếng khóc của Beth và Tina trong hành lang, "Mẹ! Mẹ!" Cả hai chạy theo mẹ chúng lên tới đây.

Jenni quỳ xuống bên hai con, ghì sát chúng vào lòng.

- Mẹ làm con đau. - Tina cầu nhàu.

- Xin lỗi, cưng của mẹ.

Những thân hình bé nhỏ, n ồng ấm, nép sát vào nàng, giúp nàng lấy lại sự an ổn.

Nàng nói:

- Các con xem, mẹ khỏe lại rồi!

Buổi xế chiều trôi qua thật chậm. Để vơi đi nỗi buồn, Jenni dạo đàn với các con và tập cho chúng học nốt nhạc.

Từ phòng khách, người ta thấy rõ cảnh hoàng hôn qua cửa sổ không rèm che. Gió đã kéo tan mây và trong vẻ đẹp của bầu trời giá lạnh, ửng lên những màu hoa cà, cam, vàng rực và hồng.

Khi lũ trẻ đang say mê gõ trên phím đàn, nàng đi về phía cửa hông của căn bếp ăn thông ra phía tây của hiên nhà. Gió chiều làm rung nhẹ cái xích đu có hình dáng chiếc thuyền. Mặc giá rét, nàng đứng ở hiên nhà, ngắm nhìn những tia nắng sau cùng của một ngày vừa lịm tắt. Khi tất cả chỉ còn là chút ánh sáng nơi chân trời xám xịt thì nàng chợt quay vào nhà.

Chính lúc đó, một sự chuyển động trong rừng đã làm nàng chú ý. Jenni chăm chú nhìn. Ai đó đang theo dõi nàng.

Một cái bóng lấp ló sau thân cây sồi to tướng, cây sồi mà dạo trước Arden rất thích leo trèo.

Jenni la lên:

- Ai đó?

Bóng người lui vào rừng, xem chừng như để ẩn núp vào trong bụi rậm

- Ai đó? - Nàng la lên lần nữa.

Tức giận vì bị người rình rập, Jenni bước xuống các bậc thang của hiên nhà, chạy đi về cánh rừng.

Ngay lúc đó, Erich bước ra từ sau góc cây sồi và chạy về phía nàng, đôi tay dang rộng.

- Em yêu, anh đùa với em đó thôi. Làm sao em có thể cho rằng đó là chuyện nghiêm túc chứ?

Chàng lấy lại từ tay nàng lá thư nhàu nát rồi nói tiếp khi vứt nó vào lò sưởi: - Thôi ta hãy ném nó vào lửa và đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Jenni chăm chú nhìn chàng, lòng bàng hoàng. Thái độ của chàng không còn một tí dấu vết nào của sự căng thẳng. Erich tươi cười thật tự nhiên, lắc đầu, nói:

- Jenni à, anh không ngờ em xem chuyện đó là nghiêm túc. Anh mong rằng em lấy làm thích thú khi anh giả vờ ghen tuông với em.

- Erich!

Chàng ôm nàng, nho nhỏ thốt lên:

- Hmmm..! Thật dễ chịu!

Từ khi gặp nhau, chàng không nói một lời nào về việc họ đã không gặp nhau từ một tuần nay. Và nàng biết cái lá thư ấy không phải là chuyện đùa.

Erich hôn lên má nàng:

- Anh yêu em, Jen.

Nàng sống người trong chốc lát, nàng đã thề rằng phải làm sáng tỏ sự việc với chàng về những buổi vắng mặt, sự ghen tuông, lá thư... Nhưng giờ đây, nàng không muốn gây ra một sự tranh luận. Nàng nhớ chàng. Bỗng nhiên, toàn bộ ngôi nhà như bừng sống dậy.

Nghe tiếng Erich, hai đứa bé chạy ào vào, "Ba, ba". Chàng mừng rỡ ôm ghì lấy chúng:

- Ê! Các con chơi đàn hay lắm! Ba nghĩ rằng phải cho các con học đàn. Các con nghĩ thế nào?

Jenni thầm nghĩ, Mark đã nói đúng, mình phải kiên nhẫn, để cho chàng có thời gian. Nàng cười với chàng một nụ cười không ẩn ý khi chàng ngược lên nhìn nàng.

Bữa ăn tôi vui như ngày hội. Jenni chuẩn bị bánh carbonara và rau diếp xoắn. Erich khui chai rượu vang.

Chàng nói:

- Jenni à càng ngày anh càng thấy khó khăn khi làm việc tại căn nhà gỗ, nhất là khi anh phải bỏ qua những bữa ăn như hôm nay.

Rồi Erich cù vào Tina, chàng nói tiếp: - Và cũng chẳng vui thích gì khi sống xa gia đình.

Nhận thấy đây là lúc thuận tiện để lưu ý chàng về những sự sắp xếp của nàng trong ngôi nhà.

Jenni hỏi:

- Từ nãy tới giờ, anh chưa nói gì về tài trang trí của em cả.

- Anh cần có thời gian để thư giãn cái đã!

Không như nàng nghĩ, chàng đã đối xử với nàng quá tử tế. Jenni đứng lên, đi vòng qua chiếc bàn và ôm lấy cổ chàng:

- Em cứ sợ anh giận.

Như mọi khi, Jenni vẫn xúc động khi ở trong vòng tay chàng; mọi hoài nghi và tâm trạng lưỡng lự của nàng đã biến mất.

Beth đã rời khỏi bàn ăn, rồi chạy trở lại và hỏi nàng:

- Mẹ, mẹ yêu ba này nhiều hay ba kia của chúng con nhiều?

Jenni sửng sốt tự hỏi sao vào lúc này con bé lại nêu lên câu hỏi như thế. Nàng vô vọng cố tìm câu trả lời mà không thể tìm thấy câu nào tốt hơn bằng nói lên sự thật.

- Mẹ yêu ba trước của con là vì con và Tina. Tại sao con hỏi như vậy?

Và quay sang Erich, nàng nói tiếp:

- Đã mấy tuần qua, chúng không nhắc gì đến Kevin.

Chỉ vào Erich, Beth nói:

- Vì ba này hỏi con có thương ba nhiều hơn ba trước không?

- Erich à, em nghĩ rằng tốt hơn là đừng nói như thế với lũ trẻ.

Chàng trả lời, vẻ hối tiếc:

- Đúng thế, anh không nên nói như vậy. Nhưng anh muốn biết những kỷ niệm của Kevin đã mờ nhạt trong chúng chưa? - Còn em thì sao? Em yêu?

Jenni đã mất khá nhiều thời gian để tắm cho hai đứa bé. Nhìn chúng vui thích vùng vẫy trong nước làm nàng vui đi nỗi lo âu. Ôm lấy chúng bằng những chiếc khăn bông dày, nàng cảm thấy thật hạnh phúc khi những tấm thân bé bỏng đó kề cận nàng.

Tay nàng run run khi cài nút áo ngủ cho con. Nàng thấy giận cho chính mình và thầm nghĩ, "Mình đã căng thẳng đến mức lở loét, mình đã hiểu lầm từng lời nói một của Erich và sợ hãi như thế là vì mình cảm thấy không trung thực. Kevin thật đáng ghét!"

Lúc này, nàng nghe tiếng cầu kinh của các con:

- "Xin Chúa che chở mẹ và ba." - Tina đọc ê, a, đoạn bé ngưng đọc, ngừng đầu hỏi nàng:

- Mẹ à, con có cần phải cầu xin Chúa phù hộ cho cả hai ba?

Jenni cắn môi. Nàng biết đó là ý tưởng do Erich gợi lên cho hai đứa bé. Dĩ nhiên nàng sẽ khuyên các con cầu nguyện cho cả Kevin. Vậy mà...

Nàng nói:

- Các con hãy cầu nguyện cho tất cả mọi người không từ một ai.

- Và cả các con ngựa *Ngọn Lửa* và *Loắt choắt* - Beth nói:

- Và chú chó *Randy*. - Tina nhắc chị, - Chúng ta cũng có thể nuôi một con chó nhỏ nữa.

Jenni cẩn thận đắp chăn cho các con trước khi ra khỏi phòng.

Lúc này, buổi tối nàng ít thích đi xuống nhà dưới. Ngôi nhà đối với nàng quá to lớn, quá im lặng, khi nàng còn lại một mình. Nàng cảm thấy cô đơn nhất là những đêm gió hú, tiếng rít sầm thảm của cây cối trong thanh vắng.

Nhưng bây giờ thì Erich đã ở đây, nàng không biết mình còn chờ đợi cái gì nữa? Đêm nay, không biết chàng ở nhà hay trở về căn nhà gỗ?

Jenni đi xuống nhà bếp. Nàng thấy Erich đang pha cà phê ở đó. Chàng nói:

- Hai đứa bé hẳn hơi lười nên em phải tắm cho chúng lâu như vậy sao, em yêu?

Nàng có ý định hỏi Erich chìa khóa xe nhưng chàng không để cho nàng có thời gian. Chàng nâng chiếc khay cà phê lên để mang đi:

- Chúng ta vào phòng khách và cho anh ngắm những gì em đã thay đổi đi, Jenni.

Khi bước theo chàng, nàng nhận thấy chiếc áo sandai bằng len đan xoắn màu trắng càng làm cho mái tóc vàng của chàng nổi bật hơn. Nàng nghĩ, "Tôi có một ông chồng đẹp trai, tài ba và thành đạt" và với chút hóm hỉnh, nàng bỗng nhớ đến câu nói của Fran, "anh ta quá hoàn hảo".

Trong phòng khách, nàng nói với Erich rằng nàng chỉ làm mỗi một việc là sắp xếp lại đôi ba đồ đạc trong phòng và cất đi những đồ trang trí quá nhiều nhằm làm tôn lên vẻ sang trọng của những đồ gỗ còn lại.

- Jenni à, vậy em đã cất những thứ đó ở đâu?

- Màn cửa em để trên tầng gác áp mái. Đồ trang trí em để trong tủ ở văn phòng. Anh có thấy việc đặt chiếc bàn cổ ở phía dưới bức tranh *Hoài niệm về Caroline* là hợp? Em luôn có cảm giác vải hoa của chiếc trường kỷ không hợp khi đặt nó cạnh bức tranh.

- Cũng có thể.

Jenni không biết là chàng thật sự đang nghĩ gì! Căng thẳng, nàng cố gắng khóa lấp sự im lặng, nói:

- Và, anh có nhận thấy việc đặt cây đèn ở vị trí này sẽ rơi rõ vào đứa bé trai trên bức tranh, là anh, hơn? Trước đây, khuôn mặt anh không được thấy rõ.

- Em lạ thật! Chủ đích của bức tranh là để khuôn mặt của đứa trẻ trong bóng tối. Đó là điều hẳn em phải biết, vì em đã có bằng cử nhân về môn Nghệ thuật và hơn nữa đã từng làm việc cho một gallery lớn.

Chàng cười ồ.

Nàng thắc mắc. Phải chăng Erich chỉ nói cho vui thôi?. May những gì chàng nói với nàng tối nay đều có tính châm chọc! Jenni cậ̀n tách cà phê lên và nhận thấy tay mình run rẩy. Cái tách rơi xuống làm cà phê bắn tung toé trên chiếc trường kỷ và tấm thảm phương Đông.

Khuôn mặt Erich hằn lên vẻ lo lắng, chàng lấy khăn lau các vết dơ và hỏi:

- Jenni, em yêu, tại sao em quá căng thẳng như thế?

Nàng nhắc khéo chàng:

- Đừng lau như vậy, anh sẽ làm nó thấm thêm.

R ồi nàng chạy vội vào bếp, lấy chai nước sôi có gaz trong tủ lạnh. Nàng cuộ́ng cu ộ̀ng lấy miếng bọt biển thấm những vết cà phê đã vấy bẩn.

Nàng nghĩ thầm, "Cũng may mà mình chưa làm vấy kem vào đây. Liệu Erich có thể vớt bỏ chiếc tròng kỷ và tắm thử như chàng đã làm với bức vách dán giấy trong phòng ăn không?". Nàng thấy Erich không nói gì. Nhưng, nàng nhận thấy khi lau với nước có gaz rất hiệu quả.

Cũng may nước có gaz rất công hiệu. Jenni nói khi đứng lên:

- Em thấy chẳng còn dấu vết gì, Erich à, em rất tiếc đã làm đổ cà phê.

- Thôi em đừng bận tâm nữa. Nhưng hãy giải thích cho anh biết tại sao em quá căng thẳng? Em căng thẳng thật đấy, Jen à. Như chuyện lá thư chẳng hạn. Chỉ cách đây vài tuần thì với một chuyện như thế, em vẫn nghĩ rằng anh trêu chọc em. Nhưng bây giờ thì em khác rồi. Em không còn dí dỏm như trước đây nữa. Em phải hiểu rằng cái tính hài hước là nét duyên dáng nhất của con người em và anh van em đừng để mất nó.

Nàng biết chàng nói có lý.

Giọng nàng buồn bã:

- Em rất tiếc.

Nàng có ý định nói cho chàng nghe cuộc hẹn của nàng với Kevin. Dầu cho đi đâu gì sẽ xảy ra, nàng phải nói rõ mọi vấn đề. Chuông điện thoại reo.

- Em trả lời hộ anh đi, Jenni.

Điện thoại reo.

- Chắc hẳn không phải là gọi cho em.

Điện thoại lại reo.

Erich nói:

- Đừng nghĩ như thế. Clyde cho anh biết, tuần trước có ai đó đã gọi đến hàng chục lần mà không để lại tin trên máy nhắn. Vì vậy, nên chiều hôm nay anh yêu cầu ông ta chuyển đường dây điện thoại vào nơi đây.

Jenni đi trước Erich để vào nhà bếp với linh cảm có điều gì đó không ổn. Điện thoại lại réo lên lần thứ ba. Trước khi nhấc máy, nàng biết đó là Kevin.

Ở đầu dây bên kia, giọng Kevin đầy hăm dọa:

- Jenni à, sau cùng thì anh cũng liên lạc được với em! Cái máy nhắn tự động chết tiệt đó! Em khỏe không?.

- Ổn cả, Kevin.

Nàng thấy Erich đang chăm chú nhìn mình và nghiêng đầu vào ống nghe để được nghe rõ.

- Anh muốn gì? - Nàng hỏi Kevin và thắc mắc không hiểu anh ta có nói ra cuộc gặp gỡ của họ không? Nàng tiếc đã không nói trước cho Erich biết điều đó.

Ở đầu dây bên kia, Kevin nói:

- Jen à, anh muốn chia sẻ với em một tin vui. Đoàn kịch Gunthrie đã chính thức nhận anh làm việc rồi.

Nàng nói giọng không được tự nhiên:

- Tôi rất mừng cho anh. Nhưng, này Kevin, tôi không muốn anh gọi cho tôi. Tôi cấm anh đấy. Erich đang ở bên cạnh tôi và anh ấy thật không vui khi thấy anh tìm cách để liên lạc với tôi.

- Nghe đây Jen. Anh có quyền gọi cho em bất kỳ lúc nào anh muốn. Hãy nói giùm anh với Erich rằng anh ta có thể hủy hồ sơ nhận con nuôi vì anh sẽ ngưng làm thủ tục và em sẽ được quyền nuôi giữ các con. Lúc đó, anh sẽ chu cấp cho chúng, để chúng luôn thuộc dòng họ MacPartland. Đợi mà em, biết đâu một ngày kia anh sẽ nổi danh trong một vai diễn nào đó. Jenni à, anh phải ngưng đây, người ta đang gọi anh. Anh sẽ gọi lại em sau. Chào em.

Jenni chậm rãi gác máy, nàng hỏi Erich:

- Nay anh, Kevin có thể ngưng thủ tục về việc nhận con nuôi không?

Giọng Erich lạnh nhạt, đôi mắt chàng thật dừng đọng:

- Có thể lắm, nhưng sẽ không làm gì được đâu.

Nàng nói lớn:

- Chúa ơi! Kevin tưởng tượng sẽ trở thành một diễn viên kịch lòng danh. Thật không thể tin được. Em sẽ khâm phục Kevin nếu anh ấy thật sự có ý định giữ lại các con để nuôi nấng.

Erich nói:

- Jenni à, anh đã báo cho em biết em đã sai lầm khi tỏ ra quá yếu đuối đối với Kevin. Nếu em đi kiện để buộc anh ta phải cấp dưỡng cho các con thì em đã bị anh ta bỏ rơi từ hai năm nay rồi.

Như thường lệ, Erich đã có lý. Jenni bỗng cảm thấy mệt mỏi quá độ, cơn buồn nôn lại đến với nàng.

Nàng đột ngột nói với chàng:

- Em đi ngủ đây. Erich à, đêm nay anh có ở nhà không?

- Anh không biết.

- Được.

Nàng rời nhà bếp và đi về phía cầu thang, đi được vài bước thì Erich bắt kịp nàng.

- Jenni?

Nàng quay người lại:

- Gì thế anh?

Jenni nhìn thấy đôi mắt chàng ánh lên sự âu yếm. Khuôn mặt chàng bỗng nhàn tẻ và lo lắng:

- Anh biết hẳn em không thể làm gì được nếu Kevin đến quấy rầy em. Anh đoán chắc với em là anh đã biết như vậy rồi. Tất nhiên là anh không nên trách em.

- Thật càng khó khăn cho em khi anh không trách em.

- Mọi việc sẽ ổn thôi. Hãy để vài ngày nữa cho cơn khủng hoảng của anh qua đi, rồi anh sẽ khỏe lại ngay, có lẽ tại mẹ anh. Trước khi mất, bà đã hứa với anh sẽ luôn có mặt nơi đây vào ngày sinh nhật của anh. Có lẽ vì vậy nên anh luôn u sầu vào thời điểm này. Anh cảm nhận biết bao sự hiện diện của mẹ và sự mất mát mẹ. Hãy gắng hiểu cho anh và thứ lỗi cho anh nếu anh làm em buồn. Không phải là sự cố ý đâu. Jenni. Anh yêu em.

Họ ôm lấy nhau.

Jenni nấn nỉ:

- Erich, em van anh. Anh không nên có những phản ứng như thế. Đã hai mươi lăm năm qua rồi còn gì. Nếu còn sống, mẹ cũng đã năm mươi bảy tuổi. Vậy mà anh vẫn nghĩ đến mẹ như thể bà là một người trẻ mà sự ra đi đã trở thành bi kịch. Điêu đó hẳn là một bi kịch nhưng là quá khứ. Đời sống vẫn tiếp diễn. Mẹ hẳn là tuyệt vời đối với chúng ta. Hãy để cho em chia sẻ cuộc đời với anh: chia sẻ thật sự. Hãy mời bạn bè của anh đến đây. Hãy dẫn em đến xem xưởng vẽ của anh, cho em một chiếc xe hơi nhỏ để đi ra phố, để đi xem triển lãm hoặc chở các con đi xem phim trong khi anh bận vẽ.

- Để em có thể đi gặp Kevin phải không?

Jenni né người sang bên để đi lên lầu:

- Em đi ngủ đây, Erich, em không được khỏe.

Erich không đi theo nàng. Jenni tạt qua phòng hai đứa nhỏ và đảo mắt nhìn qua phòng các con. Chúng đã ngon giấc.

Nàng vào phòng ngủ của mình. Mùi thơm vẫn phảng phất khắp phòng. Tối hôm nay, nàng thấy mùi hương lại quá nồng. Phải chăng vì nàng đang buồn nôn? Nàng nhìn vào chiếc cốc pha lê và quyết định ngày mai, nàng sẽ mang nó đặt nơi phòng ngủ dành cho khách. Nàng ước thầm, "Ôi! Erich, hãy ở lại đây đêm nay. Đừng bỏ em một mình với cái ấn tượng này". Rồi nàng thầm nghĩ, nếu Kevin còn làm phiền vợ chồng nàng bởi những cú điện? Nếu anh ta không đồng ý việc "nhận con nuôi"? Nếu anh ta được tòa cho phép đưa đến thăm nàng và các con thường xuyên?. Dĩ nhiên Erich sẽ không chịu đựng được đi đâu đó. Và cuộc tình của nàng với Erich sẽ không còn tồn tại.

Jenni lên giường và quyết tâm giờ sách ra đọc. Nhưng, nàng không thể tập trung được. Đôi mắt nàng nặng trĩu, cơ thể đau nhức những chỗ bất thường. Joe có báo cho nàng biết việc tập cưỡi ngựa sẽ làm cơ thể đau nhức và anh ta đã tươi cười nói: "Bà sẽ đau nhức những cơ bắp mà trước đây bà tưởng chừng không hề có chúng".

Cuối cùng, nàng tắt đèn. Một lúc sau, nàng nghe tiếng bước chân trong hành lang. Phải chàng Erich? Jenni nhòm người dậy và nghe có tiếng bước chân lên tận tầng gác áp mái. Nàng chẳng hiểu Erich lên trên đó để làm gì? Ít phút sau, nàng nghe tiếng chân đi xuống và hình như chàng đang kéo lê một vật gì. Điềm đó gây ra một tiếng động theo từng bước chân, nàng thắc mắc không biết Erich đang làm gì.

Để biết đích xác nàng sẽ trở dậy và lúc này nàng nghe những tiếng động ở tầng dưới - tiếng động của bàn ghế bị xô dịch.

Nàng nghĩ: "Mình không thể làm được".

Erich đã lên tầng gác để lấy chiếc hộp carton đựng màn cửa và lúc này, chàng đang xếp đặt lại bàn ghế về chỗ cũ như trước.

Sáng ngày mai khi Jenni xuống nhà, nàng thấy tất cả màn cửa đã được treo lại nơi các cửa sổ. Bàn ghế và các vật trang trí đã trở về chỗ cũ

của chúng và những cây xanh của nàng nay đã biến mất. Sau này, nàng tìm thấy chúng trong thùng rác, sau chuồng ngựa.

Chương 18

Jenni từ tốn làm một vòng qua các phòng ở tầng dưới và thấy rằng Erich đã đặt mọi thứ vào chỗ cũ, từ chiếc bình cắm hoa cho đến ghế đầu ngay cả món trang trí rườm rà thảm hại mà nàng đã nhét vào bên trong một chiếc tủ nhỏ không sử dụng đến trên lò sưởi thế mà chàng cũng lòi ra để treo lại.

Khi Jenni thay đổi cách trang trí trong ngôi nhà, điều tất nhiên là nàng đã đợi sự phản ứng của chàng. Tuy vậy, phản ứng độc đoán của Erich trước những sở thích của nàng khiến cho nàng quá sửng sò. Nàng đành pha cho mình một tách cà phê và trở về phòng ngủ. Nàng lên giường, run rẩy ngã đầu trên gối và kéo chăn đắp lên đến tận cổ. Bầu trời mây xám kéo chẳng chịt báo hiệu một ngày dài lạnh lẽo và thê lương. Gió thổi mạnh khua những bức rèm.

Ngày 8 tháng Ba, ngày sinh nhật lần thứ ba mươi lăm của Erich, đồng thời là ngày giỗ của Caroline, và buổi sáng cuối cùng của đời mình, Caroline đã thức dậy trên chiếc giường này, lòng bà tan nát khi biết rằng phải xa đứa con độc nhất hay bà chỉ nôn nóng muốn rời bỏ ngôi nhà này?

Đầu nhức như búa bổ, Jenni đưa tay lên trán. Đêm qua nàng lại mất ngủ. Nàng mơ thấy Erich, khuôn mặt chàng vẫn có cái vẻ ấy, cái vẻ mà Jenni không định nghĩa được.

Nàng muốn qua ngày sinh nhật này khi Erich trở về, nàng sẽ đi ăn tỉnh nói với chàng và sẽ đề nghị chàng đưa nàng đến một bác sĩ tâm lý để chữa chạy. Nếu chàng từ chối, nàng buộc sẽ tính đưa hai đứa bé về New York.

Hoặc là?

Liệu nàng có thể kiếm được việc làm? Có thể Kevin sẽ cho nàng vay vài trăm đô la? Ôi, chuyện nợ nần! Kevin còn thiếu nợ nàng cả trăm đô! Fran sẽ bằng lòng cho mẹ con nàng tá túc trong thời gian đầu. Jenni không muốn xin xỏ ai, nhưng nàng nghĩ Fran là một cô gái rất tốt bụng.

Nàng nghĩ tiếp, "Mình không có một xu dính túi, nhưng đi đâu đó không thành vấn đề. Chỉ một đi đâu là mình không muốn xa Erich. Mình yêu chàng. Mình muốn sống cuộc đời còn lại với chàng. Jenni vẫn thấy cơ thể rét buốt. Nàng thầm nghĩ mình sẽ khỏe hơn nếu đi tắm vòi sen bằng nước nóng và nàng sẽ mặc chiếc áo thun dày vải Scotch trong tủ treo.

Jenni đảo mắt nhìn về phía đó và nàng đã hiểu ra đi đâu gì đã làm cho nàng bứt rứt từ trong tiềm thức nàng.

Khi Jenni đứng lên, nàng đã thấy chiếc áo được treo trong tủ. Thế mà, tối hôm qua, nàng đã vứt nó lê lết trên chiếc ghế dài trước bàn phấn! và chiếc ghế dài này nàng để nó lệch hơi xa chiếc bàn phấn. Giờ đây, nó đã được đặt chính xác vào chỗ cũ của nó!

Jenni không còn ngạc nhiên khi thấy gương mặt của Erich trong giấc mơ nữa. Trong vô thức nàng đã nhận thấy sự hiện diện của chàng. Vậy thì tại sao Erich không ở lại nhà? Jenni rùng mình nổi da gà. Nhưng không phải vì lạnh, nàng sợ. Kinh sợ Erich ư? Kinh sợ người chồng của mình sao? Nàng tự nhủ, "Hẳn nhiên là không, nàng khiếp sợ cái lối ứng xử của kẻ từ chối. Chàng đã đến với ta và sau đó đẩy ta ra. Nàng thắc mắc chẳng hiểu trong đêm, Erich có quay trở lại căn nhà gỗ hay ngủ lại nhà?"

Jenni lặng lẽ mặc áo ngủ, xỏ giày pantúp vào và đi ra ngoài hành lang, nàng đi đến phòng mà Erich đã sống khi còn bé. Cửa phòng đóng kín. Jenni đứng trước cửa và lắng tai nghe ngóng. Trong phòng thật im lặng. Jenni từ từ xoay nắm đấm để mở cửa. Erich nằm co quắp trên giường, chàng quăn quanh người tắm vải kết đủ màu chỉ chừa cho thấy một bên tai và chân tóc. Đầu Erich hầu như giấu kín trong những xếp nếp vải lót bông. Rón rén bước vào phòng và ngửi thấy mùi quen thuộc. Nàng cúi xuống bên Erich. Trong giấc ngủ, chàng áp chặt vào khuôn mặt mình chiếc áo ngủ màu xanh ngọc bích.

Jenni vừa dùng xong bữa điểm tâm với Tina và Beth thì Erich đi xuống lầu. Chàng từ chối ngay cả việc dùng cà phê. Erich đã mặc chiếc áo khoác ngắn có túi và mũ, dày cộm và mang một khẩu súng săn hẵn rất đắt giá ngay cả đối với một người không mấy am tường là Jenni. Nàng lo lắng nhìn chàng.

Erich nói:

- Anh không biết chiều nay anh có về nhà không. Anh không biết anh sẽ làm gì. Dẫu sao, hôm nay anh sẽ ở lại trong vùng lân cận của nông trang.

- Rất tốt.

- Jenni à, em đừng hoán chuyển đồ đạc trong nhà nữa nhé. Anh không thích việc thay đổi của em.

Jenni nói giọng bình thản:

- Vâng, em hiểu.

Giọng chàng cất cao vút, trẻ trung như giọng nói của một bé trai:

- Jenni à, hôm nay là sinh nhật của anh. Em không chúc mừng anh sao?

- Em đợi đến chiều thứ sáu. Ngày đó Mark và Emily sẽ đến dùng bữa tối. Chúng ta sẽ ăn tiệc mừng sinh nhật của anh với họ. Như vậy, tốt chứ?

Erich đến bên nàng, thép lạnh của nòng súng lướt nhẹ trên cánh tay nàng, chàng nói:

- Em có yêu anh?

- Vâng, em yêu anh, Erich.

- Và em không bao giờ bỏ anh chứ?

- Em không bao giờ muốn rời bỏ anh.

Ánh mắt chàng bỗng trở nên xa xăm:

- Đó là những gì Caroline đã nói. Đúng y từng chữ một.

Hai đứa bé đang ng ồi yên lặng, Beth n ằm n ỉ:

- Ba, con có thể đi theo ba được không?

- Bây giờ chưa được. Con tên gì?

- Beth Crew grr

- Tina, con tên gì?

- Tina Crew grr

- Được. Ba sẽ mang quà về cho các con. Erich ôm hôn hai đứa bé và quay sang Jenni. Dựng cây súng sát bên lò sưởi. Erich cần lấy tay nàng và lu ộc chúng vào mái tóc của chàng, th ần thì:

- Jenni à, hãy làm như vậy, anh van em.

Lúc này, chàng nhìn nàng với ánh mắt say đắm. Jenni đã bắt gặp đôi mắt ấy trong giấc mơ của nàng. Hăm hở bởi sự âu yếm, Jenni vâng lời chàng. Erich xem chừng rất dễ bị tổn thương, đến nỗi tối hôm qua, chàng cũng không thể đến bên nàng để tìm sự an ủi.

Chàng mỉm cười nói:

- Tốt lắm. Anh rất sung sướng khi được em làm như thế! Cảm ơn.

Erich cần lấy cây súng và đi ra phía cửa:

- Thôi chào nhé!.

Chàng cười với Jenni, ngập ngừng nói: "Em yêu, anh có ý kiến. Tối nay, có thể chúng ta đi ăn nhà hàng được chẳng? Chỉ có hai chúng ta thôi. Anh sẽ yêu cầu Rooney và Clyde ở lại với hai đứa bé.

-Ồ! Erich, ý kiến hay, em thích lắm. - Chàng muốn chia sẻ với nàng ngày sinh nhật của chàng.

Nàng thầm nghĩ, "Nếu như thế thì đó là một bước tiến, một điềm tốt".

Erich nói:

- Anh sẽ đặt một bàn ở nhà hàng Groveland lúc hai mươi giờ. Anh đã hứa sẽ dắt em đến đó. Em yêu, đó là nhà hàng tuyệt vời nhất trong vùng.

Nhà hàng Groveland, nơi nàng đã gặp Kevin,

Jenni tái mặt.

Khi nàng và các con đến chuồng ngựa thì Joe đang chờ họ. Jenni không còn trông thấy nụ cười thân mật thường lệ mà giờ đây trên khuôn mặt trai trẻ đó thoáng hiện nỗi lo lắng bất thường.

Joe nói:

- Sáng hôm nay, cậu Josh đã đến đây. Cậu say khướt và mẹ tôi đã đuổi cậu. Cậu để cửa mở và chú chó Randy đã đi mất. Tôi hy vọng sẽ không xảy ra điểu gì với nó. Nó rất sợ gặp xe hơi.

- Anh đi kiểm nó nhanh lên.

- Ông Krueger sẽ không muốn...

- Joe à, anh đừng lo, tôi biết cách để nói với ông Erich.

Nếu có điểu gì xảy ra cho Randy hai đứa bé sẽ buồn lắm. Jenni nhìn anh ta vội vã chạy đi trên con lộ bùn lầy. Nàng nói với các con:

- Thôi, chúng ta hãy đi dạo một lúc rồi sau đó sẽ xem các chú ngựa con sau.

Hai đứa bé chạy trước nàng, băng qua cánh đồng, những đôi ủng bằng cao su kêu flic-flac trên nền đất đang tan băng. Có thể mùa xuân đang đến sớm và Jenni hình dung đến những cánh đồng xanh cỏ linh lăng, những cây cối trụi trụi này hẳn sẽ trở nên xanh tươi, ngay cả gió cũng xem chừng ít giá rét hơn. Trong bãi chăn thả về hướng nam, những đàn súc vật đang cúi xuống ngửi đất, như thể chúng muốn gặm trước những mầm non chực vươn lên.

Jenni thầm nghĩ, "Mình rất thích được làm vườn. Mình không biết gì về việc đó, nhưng mình có thể học hỏi. Có lẽ cuộc sống thiếu hoạt động làm cho nàng ốm yếu; chứ không phải duy nhất vấn đề thần kinh. Đột nhiên, nàng đổ mồ hôi và buồn nôn. Nàng dừng lại và tự hỏi, "Có thể như thế ư? Chúa ôi! Thật thế ư?"

Quả đúng vậy.

Jenni có cảm giác y hệt như khi mang thai Beth.

Lúc này, nàng đang có thai.

Đúng vậy, với chiếc áo ngủ giờ thì quá chật, với những cơn chóng mặt, những cơn đau tim và những lúc căng thẳng.

Nàng biết việc báo cho Erich chuyện nàng mang thai sẽ là món quà tuyệt vời biết bao vào tối hôm nay. Chàng đã từng ao ước được có một bé trai, người sẽ thừa kế nông trang, nàng tin chắc rằng người hầu bàn tối nay tại nhà hàng sẽ không là người hôm nọ khi nàng ăn trưa với Kevin! Mọi việc sẽ ổn thôi! Nàng sẽ có đứa con trai với Erich!

Đột nhiên có tiếng Tina hét lớn:

- Kia, Randy, mẹ, nhìn kia!

Jenni nói:

- Ồ! Hay quá! như vậy là Joe khỏi phải lo.

Nàng gọi:

- Randy, đến đây.

Chú chó đang chạy qua vườn cây ăn trái, nó dừng lại, quay nhìn Jenni. Beth và Tina hét lớn, chạy về phía nó. Randy sủa lên vài tiếng rồi lao về cánh đồng phía nam.

Jenni gọi lớn:

- Randy, lại đây!

Lúc này, chú chó lại sủa lên và lao thẳng về phía trước. Jenni thầm mong Erich không nghe tiếng chó sủa. Như vậy là tốt rồi, Randy không chạy vào bãi chăn thả súc vật. Erich sẽ nổi giận nếu nó đến quấy rầy đàn bò, vì hàng chục con trong số đàn bò này đang chuẩn bị sinh con. Nó đổi hướng và chạy về phía đông của ngôi nhà, hướng nghĩa trang.

Bỏ hai đứa bé lại phía sau, nàng cố chạy thật nhanh trên mặt đất xốp và la lên:

- Randy, Randy, đến đây.

Nàng e ngại không biết Erich có nghe tiếng la của nàng hay không? Hồn hển, nàng chạy vòng qua hàng cây thông đen xứ Na Uy che khuất nghĩa trang và đi vào trong mảnh đất rào kín. Cửa chắn song để ngỏ; chú chó con đang nhảy từ ngôi mộ này sang ngôi mộ khác. Rất nhiều hoa hồng tươi phủ kín ngôi mộ của Caroline. Randy đến đùa giỡn trên đấy, làm nát những đóa hoa.

Cùng lúc đó, nàng thấy có ánh thép lấp lánh trong cánh rừng và đồng thời nàng cũng hiểu ngay. Nàng thét lớn:

- Không, không, đừng bắn, Erich, đừng giết nó!

Erich ra khỏi chỗ núp sau hàng cây. Chàng chậm rãi tỳ súng vào vai, thật chính xác.

Nàng van xin Erich:

- Đừng anh, tội nghiệp nó!

Tiếng nổ khô khốc làm đám chim sẻ bay lên kêu riu rít. Con chó con ngã xuống trên tấm thảm hoa, tru lên nho nhỏ; trước ánh mắt kinh khiếp của Jenni, Erich nả thêm một phát đạn. Con chó không còn tru nữa.

Chương 19

Mãi sau này, đối với Jenni, những giây phút tiếp sau phát súng ấy là một cơn ác mộng rối rắm và khó có thể nhớ rõ từng chi tiết. Điều mà nàng còn nhớ đó là nàng đã vội vã chạy về phía các con và lôi chúng đi, để ngăn không cho chúng thấy cái chết của Randy. Nàng đã nói với các con: "Phải về nhà thôi!"

- Nhưng chúng con muốn chơi với Randy mà!

Sau khi đã đưa hai con vào nhà, nàng nói:

- Các con hãy ở đây, không ra ngoài nữa.

Dùng chiếc áo khoác bọc xác con vật bê bết máu, vẻ nghiêm trọng, Erich nói với Joe:

- Joe à, tôi nghĩ rằng con chó này là một trong những con vật chết tiệt chạy rong. Cậu phải biết phần lớn các con chó chạy rong thường là chó dại. Nếu tôi biết nó là...

Joe nói:

- Thưa ông Erich, ông không nên làm dơ chiếc áo khoác đẹp của ông.

Jenni tức tối:

- Sao anh lại tàn bạo đến thế? Anh bắn nó đến hai phát súng. Em đã gọi anh mà anh vẫn còn bắn.

- Anh phải làm như thế, em yêu. Phát súng đầu tiên làm cho nó gãy cột sống. Em nghĩ rằng anh có thể để nó trong tình trạng đó sao? Jenni à,

anh hốt hoảng khi trông thấy hai đứa bé chạy theo một con chó hoang. Năm ngoái, đã có một đứa trẻ đã chết vì bị thứ chó đó cắn.

Clyde nói, về bối rối:

- Bà Erich, chỉ là con vật thôi, bà chó quá thương tiếc.

Joe rút rè nói:

- Tôi rất tiếc đã làm phiền ông, thưa ông Erich.

Jenni tái xanh vì tức giận. Trông thấy thế Erich vuốt tóc nàng và nói với Joe:

- Joe à, tôi sẽ đền cho cậu một con chó săn giống tốt.

- Thưa ông Erich, chúng tôi không dám làm phiền ông.

Joe cần lấy xác Randy đem đi chôn gần nhà mình. Trong khi Erich dìu Jenni về nhà và ép nàng nằm nghỉ trên divan, chàng mang đến cho nàng tách trà nóng, nói: "Tôi quên rằng vợ tôi là người thành phố". Rồi chàng để nàng ở đó và bỏ đi.

Cuối cùng, nàng cũng trở dậy để chuẩn bị cho các con ăn trưa. Khi chúng đã ngủ trưa, nàng cố gắng đọc sách để vơi đi nỗi sợ hãi đang dày vò nàng.

Sau giấc ngủ trưa của hai đứa bé, nàng nói với chúng: "Tối hôm nay, ba mẹ đi ra ngoài dùng bữa, hai con chịu khó ăn tối một mình nhé!

- Cho con đi nữa nhé! Tina thốt lên.

- Không, con phải ở nhà - Nàng nói, trong khi ôm lấy Tina - "Lần này, ba mẹ đi một mình".

Nàng không trách việc chúng đòi theo nàng vì trong ít lần xuống phố trước đây, họ đều dẫn chúng theo. Làm gì có người cha nào nuông chiều con ghê của mình được như vậy?

Buổi chiều đến, Jenni đã chuẩn bị thật chu đáo. Nàng đã tắm nước nóng để bớt đau nhức ở các cơ bắp. Sau ít phút lưỡng lự, nàng lấy muối tắm thơm mùi thông, đã xếp xó trong tủ hộc tường, đổ vào nước tắm.

Rồi, nàng lau khô tóc và vắn thành búi trên đầu. Nàng nhớ rõ hôm gặp Kevin ở nhà hàng thì nàng để tóc xỏa.

Nàng mở tủ treo, cố chọn một bộ jupe và áo tay dài bằng vải lụa màu xanh lá cây nhằm làm tăng thêm vẻ đẹp của vóc dáng mảnh mai và màu sắc của đôi mắt nàng.

Erich đi vào khi nàng đang cài dây chuyền đeo cổ:

- Jenni à, anh hãnh diện vì em đẹp. Anh tôn thờ em, màu xanh thật hợp với em!

Jenni ôm lấy đầu chàng:

- Em luôn ăn mặc đẹp vì anh. Em sẽ luôn làm đi đầu ấy.

Trong tay chàng là một bức tranh. Chàng nói:

- Thật như phép lạ, chiều hôm nay anh đã vẽ xong.

Jenni chăm chú nhìn:

Bức tranh tả cảnh mùa xuân, một chú bê mới sinh ẩn nửa mình trong trũng đất, kề bên là bò mẹ, mắt hướng về đàn gia súc như muốn răn đe chúng đừng lại gần. Ánh sáng xuyên qua những cây thông tạo thành một ngôi sao năm cánh. Toàn bộ bức tranh chan hòa không khí Giáng sinh.

Trước vẻ đẹp sâu lắng của bức tranh, nàng dịu dàng nói:

- Thật là lộng lẫy! Tranh anh chứa đựng biết bao trù mẩn.

- Vậy mà lúc này em đã nói anh tàn bạo.

- Lúc đó, em đã tỏ ra quá lố bịch và trẻ con. Trong triển lãm tới, anh có định trưng bày bức tranh này không?

- Không, em yêu, nó là của em.

Jenni kéo cao cổ áo choàng lên sát mặt khi đi vào nhà hàng. Lần trước đây, nàng quá vội rời khỏi nhà hàng đến nỗi không chú ý đến cách trang trí ở đây. Giờ đây, nàng mới biết rằng nhà hàng với thảm đỏ rực rỡ, bàn ghế bằng gỗ thông, ánh đèn sáng dịu, màn cửa kiểu Anh và lửa cháy đỏ trong lò sưởi, trông thật hấp dẫn. Nàng đảo mắt về phía chiếc bàn mà nàng đã ngồi với Kevin.

"Mời ông bà đi hướng này", người phục vụ đưa họ đến cái bàn đó. Jenni cảm thấy ngộp thở. Nhưng, nhờ Trời, cô phục vụ trẻ dừng dừng dẫn họ đi qua chiếc bàn ấy và sắp xếp cho họ ngồi cạnh cửa sổ. Nàng thấy đã có sẵn một chai rượu sâm banh ngâm trong xô đá.

Khi rượu được rót ra, Jenni nâng ly:

- Chúc mừng sinh nhật anh, Erich.

- Cảm ơn em.

Họ chậm rãi uống.

Erich mặc một chiếc áo vest bằng vải tweed màu xám đậm, thắt cà vạt màu đen và chiếc quần tây đen vải anthracite. Dưới đôi mày rậm và hàng mi dài, đôi mắt chàng trông càng xanh hơn. Dưới ánh nến lung linh, mái tóc màu đồng của chàng ánh lên màu khá lạ lùng. Chàng cầm lấy bàn tay nàng:

- Anh muốn, anh là người đầu tiên đưa em đến bất cứ một nơi nào đó.

Nàng cảm thấy đôi môi mình bỗng khô khốc:

- Ở bất cứ nơi đâu, em cũng hạnh phúc. Miễn sao có anh bên cạnh.

- Vì thế mà anh đã viết cho em vài chữ trong bức thư đó. Em yêu, em rất có lý. Không chỉ vì muốn trêu chọc em mà đồng thời anh còn ghen tuông khi thấy Joe tập cho em cưỡi ngựa. Đi đâu anh mong ước là được chia sẻ với em phút giây đầu tiên khi em cưỡi lên con *Ngọn Lửa*. Chuyện em cưỡi ngựa một mình cũng tựa như khi anh mua cho em một vật trang sức và em đã đeo nó để người khác ngắm.

Jenni phân bua:

- Em không muốn làm phiền anh trong những buổi đầu tập cưỡi ngựa và cho rằng như thế sẽ làm anh vui lòng.

- Cũng như em nghĩ rằng anh sẽ vui lòng khi em thay đổi mọi thứ trong ngôi nhà cổ kính của anh để biến nó thành một căn hộ ở New York với những cửa sổ trang trí cây ngoại nhập. Em yêu. Anh có thể gợi ý một đi đâu xem như món quà sinh nhật của anh được không? Hãy khám phá xem con người đích thực của anh và con người đích thực của chúng ta? Em buộc tội anh tàn bạo khi anh bắn chết một con vật vì anh nghĩ rằng nó có thể tấn công các con của chúng ta ư? Thế thì anh có thể nói rằng bằng một cách nào đó em đã lên án anh một cách vô lý, Jenni à. Em cần phải hiểu rằng, qua bốn thế hệ của dòng họ Krueger, em là người đàn bà đầu tiên tỏ ra xấc xược với chồng trước mặt một người làm của nông trang. Caroline là một người rất nề nếp, bà thà chết còn hơn chỉ trích cha anh trước người khác.

Jenni bình thản đáp lại:

- Em không phải là Caroline.

- Em yêu, đừng nghĩ rằng anh tàn bạo với loài vật. Anh không phải là hạng người quá khắc nghiệt đâu. Em nhớ lại đi. Buổi chiều đầu tiên trong căn hộ của em, anh đã ngạc nhiên khi thấy em trao tiền cho Kevin và dĩ nhiên em không thể hiểu được cái tâm trạng của anh hôm đó; cũng vậy, em không thể hiểu được tâm trạng của anh trong ngày cưới của chúng ta. Những đi đâu đó không ngừng ám ảnh chúng ta phải không?

Jenni thầm nghĩ: "Phải chi nếu chàng biết được".

Maitre d' hotel đem thực đơn đến cho họ, miệng tươi cười.

Erich nói:

- Em yêu, bây giờ giữa chúng ta mọi chuyện đã rõ. Chúng ta hãy thưởng thức bữa tối tuyệt vời này và, anh van em, hãy biết cho rằng anh chỉ thích gặp mình em thôi. Chỉ mình em.

Khi trở về nhà, không dẫn đo, Jenni mặc vào chiếc áo ngủ màu ngọc bích, vừa r ấi, nàng không cho Erich biết về việc nàng nghĩ mình có thai. Lời nhận xét thích đáng của Erich làm Jenni quá sửng sồ. Jenni quyết định, để khi lên giường r ấi nàng sẽ nói đi đâu ấy với chàng.

Nhưng Erich không ở lại với nàng. Trước khi ra đi, chàng nói:

- Anh cần được cô đơn. Có thể anh sẽ về vào ngày Thứ năm, nhưng không sớm hơn.

Nàng không dám phản đối, chỉ biết căn dặn:

- Anh đừng quá say mê sáng tạo mà quên Mark và Emily sẽ đến dự tiệc vào chiều Thứ sáu nhé!

Chàng ngắm nhìn nàng đang nằm trên giường:

- Anh sẽ không quên.

Erich ra đi, không hôn nàng. Hơn một lần nữa, nàng lại cô đơn trong căn phòng như năm m ờ này. Một lần nữa, nàng sẽ chìm vào giấc ngủ nặng nhọc, khuấy động bởi những giấc mơ mà giờ đây đối với nàng đã trở thành quen thuộc.

Chương 20

Dầu sao, Jenni cũng lấy làm thích thú khi chuẩn bị bữa ăn tối. Nàng rất thích đi ra phố mua những món đồ cần thiết, nhưng nàng không muốn nêu vấn đề lấy xe hơi. Nàng đã liệt kê một danh sách dài cho Elsa.

Sáng Thứ sáu, khi Erich trở về, Jenni nói với chàng:

- Tối nay, có món sò *Saint Jacques*. Đó là một trong những món đặc sản của em.

Rồi nàng nói tiếp giọng vui vẻ nhằm đánh tan mối bất hòa đang âm ỉ giữa họ: "Hình như anh đã nói Mark thích món sườn bò thì phải?"

Nàng nghĩ, rồi chàng sẽ không còn hằn học với nàng. Một khi chàng biết họ sẽ có con.

Kevin không còn gọi điện đến. Có thể anh ta đã gặp một cô gái nào đó trong đoàn kịch, nếu như thế, vợ chồng nàng sẽ được yên ổn trong một thời gian. Khi thủ tục nhận con nuôi đã được hoàn tất, trong trường hợp cần thiết, vợ chồng nàng có thể dùng những biện pháp theo luật định để không cho Kevin lui tới. Ngược lại, nếu Kevin mưu toan lật lọng, với khả năng sau cùng, Erich sẽ dùng tiền để mua chuộc anh ta.

Jenni âm thầm cầu xin: "Lạy Trời cho các con của con có một mái ấm, một gia đình thật sự. Cầu xin ngài cho con và Erich được xuôi thuận".

Vào buổi chiều, nàng lấy ra bộ đồ ăn bằng sứ Limoge có đường chỉ xanh bịt vàng để chuẩn bị cho bữa tiệc. Mark và Emily hẹn sẽ đến vào lúc hai mươi giờ. Jenni nóng lòng gặp Emily. Trước đây, nàng luôn có nhiều bạn bè, nhưng từ khi có Beth và Tina, nàng không còn dịp để gặp họ. Nàng mong được quen biết với Emily, có một quan hệ bạn bè với cô ta. Nàng đã nói đi đâu đó với Erich và chàng đã đáp: "Anh không tin rằng em có thể trở

thành bạn thân của Emily, có đạo gia đình Emily cho rằng anh có thể trở thành con rể của họ. Roger Hanover, thân phụ của Emily là chủ tịch một ngân hàng ở Granite Place và, ông ta đã biết khá rõ về sự giàu có và tài năng của anh.

Jenni hỏi:

- Anh đã từng cặp với Emily chứ?

- Trong một thời gian, nhưng anh thấy Emily không mấy hấp dẫn, vả lại anh không muốn rơi vào một tình huống khó xử. Như em biết đấy, anh muốn có một người vợ toàn hảo.

Cố giữ giọng thản nhiên, nàng nói:

- Thì anh đã thấy rồi đấy!

Chàng ôm nàng: "Anh cũng mong như vậy".

Jenni rùng mình và thẫn nghĩ, "Chàng lại đùa cợt"

Sau khi đưa các con đi ngủ. Jenni thay áo để tiếp khách, nàng chọn một chiếc áo chemise bằng lụa trắng tay dài có ren và một chiếc jupe dài nhiều màu. Nàng ngắm mình trong gương và thấy mình xanh xao bệnh hoạn, nàng phải đánh thêm một lớp phấn hồng trên đôi má mới được!

Erich đã chuyển bàn uống trà thành quầy rượu. Chàng chăm chú nhìn Jenni khi nàng bước vào.

- Jenni à, anh rất thích bộ cánh em đang mặc.

Nàng tươi cười:

- Vâng, anh đã mua nó khá đắt!

- Anh nghĩ rằng em không thích nó, vì trước đây không thấy em mặc.

- Bộ này trông quá sang trọng, em không thể mặc nó mỗi ngày.

Erich đi đến gần nàng và hỏi:

- Phải chăng có một vết dơ trên tay áo của em?
- Đâu?Ồ, chắc chỉ lấm chút bụi từ cửa hàng đấy mà.
- Bộ trước đây em chưa từng mặc nó sao?

Nàng thắc mắc chẳng hiểu tại sao Erich nêu ra câu hỏi này? Phải chăng chỉ đơn giản là chàng đã linh cảm nàng đã giấu chàng một điều gì.

- Đây là lần đầu tiên em mặc bộ cánh này. Em thề đấy!

Chuông cửa reo thật đúng lúc. Jenni cảm thấy miệng mình khô đắng, nàng thẫn thờ, "Ta đã đi đến độ sợ hãi đủ chuyện".

Mark và Emily đã đến. Anh ta mặc một bộ vest cắt rất khéo bằng vải len màu xám làm nổi bật đôi vai rộng và dáng dấp cao khỏe. Đi cạnh anh là một phụ nữ nhỏ bé với đôi mắt to lạ lùng, mái tóc vàng cắt ngắn. Trong bộ tailleur nhung nâu, cô ta trạc ba mươi tuổi. Jenni thấy cô ta có vẻ rất tự tin. Cô ta đang nhìn Jenni từ đầu đến chân, rồi nói:

- Chị Jenni à, mọi người trong vùng đều thắc mắc muốn biết về chị. Đã vậy, chị ít khi ra phố hoặc xuất hiện đâu đó.

Trước khi kịp trả lời. Jenni cảm thấy cánh tay Erich ôm ngang hông mình và chàng nói ngay:

- Nếu chúng tôi đã đi du lịch trong hai tháng nay bằng tàu biển, thì hẳn không có ai nhắc đến chúng tôi. Nhưng, như Jenni đã nói, vì chúng tôi hưởng tuần trăng mật ở nông trang, nên người dân trong vùng này đã thắc mắc đủ điều và bàn tán đủ chuyện.

"Mình chưa hề nói như thế!" Jenni bất lực ngẫm nghĩ khi trông thấy Erich cau mày.

Một lúc, sau khi uống rượu khai vị, khi mọi người đã vui vẻ trò chuyện. Mark đưa ra nhận xét:

- Jenni à, trông chị xanh xao quá! Chị không khỏe sao?

- Tôi rất khỏe - Jenni thành thật nói.

- Joe có kể cho tôi nghe về chuyện con chó của anh ta. Hình như chị bị chấn động về việc đó.

- Tôi nghĩ rằng, mình phải nhìn sự việc một cách khác hơn khi ở đây. Tại New York, trong những khu nhà cao tầng của chúng tôi, chúng tôi thường xót thương cho những con chó rong bị xe bắt chó hốt đi và vui mừng khi biết có ai đó nhận nuôi chúng.

Emily đảo mắt ngắm nhìn căn phòng, cô ta hỏi nàng:

- Ở đây, chị không thay đổi gì hết nhỉ? Chẳng hay Erich có cho chị biết rằng tôi làm việc trong ngành trang trí nội thất? Nếu là chị, tôi sẽ cất bỏ các màn cửa này. Dĩ nhiên, chúng rất đẹp, nhưng rườm rà che khuất cảnh quan bên ngoài.

Jenni chờ Erich trả lời giúp mình và chàng đã mỉm cười nói:

- Jenni không có cùng quan điểm với cô.

Jenni bức tức thầm nghĩ, Erich đã nói không đúng, nhưng nàng đâu có thể cãi lại. Nàng không quên câu nói của chàng: "Qua bốn thế hệ của dòng họ Krueger, em là người đàn bà đầu tiên tỏ ra xấc xược với chồng trước mặt một người làm của nông trang". Erich sẽ nghĩ sao khi nàng lớn tiếng với chàng trước mặt bạn bè? Emily sẽ nghĩ sao đây?

Emily nói tiếp:

- Tôi có tính hay dời đổi đồ vật trong nhà. Nay Jenni, hẳn chị không mấy quan tâm đến đi đâu đó. Tôi nghe nói chị cũng là một nghệ sĩ.

Jenni biết đã quá trễ để thay đổi cái ấn tượng mà Erich đã để lại trong lòng họ.

Jenni nói:

- Tôi không phải là nghệ sĩ. Tôi chỉ có bằng cử nhân về nghệ thuật. Trước đây, tôi đã làm việc tại gallery ở New York và đã gặp Erich ở đây.

- Vâng tôi có nghe nói. Cuộc gặp gỡ của chị và Erich đã được người trong vùng nói đến. So với New York thì chị thấy cuộc sống ở vùng quê này thế nào?

Jenni thận trọng lựa lời:

- Ở đây tôi thiếu vắng bạn bè. Tôi không có dịp để gặp họ. Tôi có tính thích tiếp xúc với mọi người nhưng...

Nàng liếc nhìn Erich rồi nói tiếp: "Tuy vậy, sau tuần trăng mật của chúng tôi, tôi mong được tham gia vào những sinh hoạt của cộng đồng".

Mark quay sang nói với Emily:

- Em nên nói cho mẹ em biết về ý định của chị Jenni nhé.

Emily bật cười khô khốc, lạnh lùng: "Đầu sao, hình như chị cũng có một người bạn trai để tâm sự".

Jenni biết ngay là Emily ám chỉ việc nàng gặp gỡ Kevin, người đàn bà ngỗ trong nhà hàng hẳn phải kể về việc ấy! Jenni đoán thấy vẻ thắc mắc của Erich và nàng lẩn tránh ánh mắt chàng.

Jenni nói nhỏ nhỏ về các món ăn cần phải chuẩn bị và đi vào nhà bếp. Đôi tay nàng run rẩy đến nỗi nàng cảm thấy khó khăn khi lấy các món ăn ra khỏi lò. Nàng e ngại không biết Emily còn nói bóng gió nữa không? Emily nghĩ lầm là nàng góa chồng; nếu nàng nói ra sự thật hẳn người ta sẽ cho rằng Erich là kẻ dối trá. Còn Mark thì sao? Chuyện đó chưa hề được nêu ra, nhưng chắc chắn anh ta cũng nghĩ nàng góa chồng.

Cuối cùng thì nàng cũng trang trí xong các món ăn. Nàng thấp lên các ngọn nến và mời mọi người vào bàn. Nàng nghĩ thầm, "ít ra thì tôi cũng là một đầu bếp giỏi, và Emily không thể chê tôi khi nói với mẹ cô ta".

Erich cắt thịt sườn và mời khách. Chàng hãnh diện nói:

- Đây là sản phẩm của nông trang. Jenni à, em không ngại khi ăn thứ này chứ?

Erich lại trêu nàng. Jenni tự nhủ mình không nên phản ứng. Hai vị khách cũng không hay biết gì. Bằng giọng bồn chồn, Erich nói tiếp:

- Em còn nhớ con bò con trên cánh đồng mà em chỉ cho anh xem trong tháng vừa qua. Con bò mà em nói trông nó quá buồn bã. Miếng thịt trong đĩa của em, có thể là từ nó đấy.

Nàng thấy cổ họng mình thắt lại. Nàng chỉ sợ bị nôn ra nơi đây. Nàng thàn cầu xin. Lạy Trời đừng để con mắc bệnh.

Emily bật cười:

- Erich à, anh tàn ác quá. Hửn anh còn nhớ, cũng với cách đó, anh đã từng làm cho Arden phải khổ sở. Anh đã làm cho con bé phải khóc!

Jenni hỏi:

- Arden là ai nhỉ? - Nàng cầm lấy ly nước lọc và uống một ngụm. Cô nàng bốt ghen.

- Đó là một cô bé người Mỹ điển hình dễ thương, rất yêu loài vật. Tuy mười sáu tuổi, nhưng Arden đã muốn ăn chay trường và xem ăn thịt là chuyện man rợ. Arden mơ được trở thành bác sĩ thú y và cô bé đã biệt tăm khi tôi vào đại học.

Mark nhận xét:

- Bà Rooney luôn hy vọng có ngày Arden trở về Tình mẫu tử mà! Ngay đến thú vật còn thương con của nó huống chi là người.

Quay sang Jenni, Erich nói:

- Sao em không dùng phần thịt của em, em yêu? Nàng nhún vai, tức giận và nhìn thẳng vào mắt chàng, hỏi lại:

- Và anh, sao anh không dùng phần rau của anh?

Chàng nháy mắt với nàng. Hẳn nhiên là chàng lại đùa. Erich tươi cười nói: "Trúng đích rồi!"

Họ giật mình khi nghe tiếng chuông cửa. Erich cau mày:

- À, ai có thể đến vào giờ này?

Nói đến đó, chàng im bật và nhìn chăm chăm vào Jenni. Nàng biết chàng đang nghĩ về điều gì. Và nàng khẩn thẩn, lạy trời không phải là Kevin. Khi đứng dậy, nàng nhận thấy nàng không ngớt cầu xin Trời suốt cả buổi tối hôm nay.

Đứng ở cửa là một người đàn ông trạc sáu mươi tuổi, trông oai vệ trong chiếc áo vest da. Xe ông ta đang đậu trước nhà; một chiếc xe cảnh sát với ánh đèn pha màu đỏ quay quay.

Ông hỏi:

- Có phải bà là bà Erich?

- Vâng.

Nàng cảm thấy đôi chân mình nhẹ hẫng. Mặc cho người đàn ông này cần đi đâu gì miễn không phải là Kevin.

- Tôi là Wendell Gunderson, cảnh sát trưởng quận Granite. Tôi có thể vào được không?

- Mời ông vào, tôi đi báo cho chồng tôi.

Không để đợi, Erich vội vã đi qua hành lang và gặp họ ở tiền sảnh. Jenni để ý thấy sự kính nể lộ rõ trên gương mặt viên sĩ quan cảnh sát khi ông nói:

- Thưa ông Erich, tôi rất tiếc đã quấy rầy ông. Tôi chỉ có vài câu hỏi muốn đặt ra với bà thôi.

- Ông cần hỏi tôi ư? - Jenni nói và biết ngay có chuyện liên quan đến Kevin.

Viên cảnh sát trưởng nói:

- Vâng, thưa bà, tôi có thể nói chuyện riêng với bà trong ít phút.

Lúc này, từ phòng ăn vang vang giọng của Mark. Erich quay sang nói với viên cảnh sát:

- Ông vào dùng một tách cà phê với chúng tôi nhé!

Viên cảnh sát trưởng nói:

- Thưa ông, hẳn bà nhà thích được trả lời riêng với tôi.

Jenni cảm thấy mồ hôi nhỏ giọt trên trán. Đôi tay nàng ướt đẫm. Nàng phải bấm môi để nén cơn buồn nôn dữ dội và thất vọng nói nhỏ nhỏ:

- Tôi thấy không có lý do gì để tránh việc nói chuyện trước mặt bạn bè.

Nàng mời họ vào phòng ăn, nàng nghe tiếng Emily vội vã chào ông cảnh sát trưởng trong khi cố giấu vẻ ngạc nhiên; Mark ngã người vào ghế như nàng đã từng thấy mỗi khi anh ta đang cố phân tích một tình huống.

Từ chối ly rượu mà Erich mời, ông cảnh sát trưởng nói:

- Tôi không dùng rượu khi đang công tác.

Nghe như thế, Jenni vội lấy tách để rót cà phê.

Viên cảnh sát trưởng hỏi:

- Thừa bà Erich, hẳn bà có quen biết một người tên Kevin MacPartland?

- Vâng. Kevin bị tai nạn chẳng? - Nàng hỏi giọng run rẩy.

- Lần sau cùng, bà đã gặp ông ta ở đâu và lúc nào?

Nàng thọc tay vào túi áo, nắm chặt lại. Nàng biết, chuyện này hẳn phải xảy ra thôi! Nhưng sao lại như thế này. Không dám nhìn Erich, nàng thầm mong được chàng tha lỗi.

Nàng nói:

- Chúng tôi đã gặp nhau ngày 24 tháng Hai, tại *Trung tâm Thương mại Raleigh*.

- Kevin MacPartland phải là cha ruột của hai đứa con của bà?

Nàng nghe có tiếng thốt lên ngạc nhiên của Emily.

- Đó là người chồng trước đây của tôi và là cha ruột của hai đứa bé.

- Lần cuối ông Kevin nói chuyện với bà là khi nào?

- Anh ấy gọi điện cho tôi ngày 7 tháng Ba lúc hai mươi một giờ. Có phải anh ấy bị tai nạn chẳng? Xin ông vui lòng cho tôi biết.

Nhìn thẳng vào Jenni, viên cảnh sát trưởng nói:

- Vào chiều Thứ hai, ngày 9 tháng Ba, trong khi đang diễn tập tại sân khấu Gunthrie. Ông Kevin nhận được một cú điện gọi đến. Ông ta nói đó là vợ trước gọi đến cho biết muốn gặp ông để bàn về việc các con. Thế là ông ta đã mượn một chiếc xe của một người bạn trong đoàn kịch và ra đi vào lúc 16 giờ 30, hứa sẽ trở về vào sáng hôm sau. Vậy mà đã bốn ngày trôi qua ông ta vẫn biệt vô âm tín. Đó là một chiếc xe mới mà người chủ của nó không mấy quen thân với Kevin. Hẳn bà có thể hiểu ông ấy đang lo lắng đến mức nào. Vậy mà giờ đây bà bảo rằng bà không hề yêu cầu ông Kevin đến gặp bà?

- Đúng, tôi không hề yêu cầu Kevin đến gặp tôi.

- Xin bà cho tôi biết lý do nào khiến bà liên lạc lại với chồng trước đây của bà? Mọi người trong vùng này đều nghĩ rằng bà góa chồng.

- Kevin ước mong được gặp lại các con. Anh đe dọa sẽ ngưng mọi thủ tục của việc "nhận con nuôi", nàg nói và cảm thấy ngạc nhiên vì cái giọng dừng dưng của chính mình, nàg tưởng chừng như đang trông thấy Kevin trong phòng này: mặc chiếc áo thun đi trượt tuyết thanh nhã, khăn quàng dài thả lỏng trên đôi vai, mái tóc màu nâu đỏ chải chuốt. Phải chăng Kevin đã dàn dựng một vụ mất tích nhằm làm rắc rối cuộc đời nàg? Nàg đã từng báo cho anh ta biết rằng Erich rất phi ền lòng. Phải chăng Kevin muốn phá vỡ cuộc hôn nhân của Erich và nàg ngay từ ban đầu?

Viên cảnh sát trưởng hỏi:

- Và bà đã nói gì với ông ta?

Bất th ần, nàg nói lớn tiếng:

- Vào ngày mà tôi gặp Kevin cũng như khi anh ta gọi đến, tôi đã yêu cầu anh ta hãy để cho chúng tôi yên.

Quay sang Erich, ông cảnh sát trưởng hỏi:

- Thừa ông Erich, ông có biết về buổi hẹn của bà nhà với ông Kevin và cuộc điện thoại ngày 7 tháng Ba không?

- Tôi biết cuộc điện thoại ngày 7 tháng Ba vì tôi có mặt khi ông Kevin gọi điện đến. Về buổi hẹn của họ thì tôi không biết. Nhưng chuyện đó không hề gì bởi Jenni biết tình cảm của tôi dành cho chồng trước của nàg.

- Tối ngày 9 tháng Ba, ông có ở nhà với bà không?

- Không, sự thật thì ngày hôm đó, tôi ở suốt đêm tại căn nhà gỗ để vẽ cho xong bức tranh.

- Bà nhà có biết ông có ý định vắng nhà?

Một phút im lặng trôi qua, Jenni buột miệng:

- Đương nhiên là tôi biết.

- Thừa bà Erich, tôi hôm đó bà đã làm gì?

- Tôi quá mệt mỏi và đi ngủ liền sau khi cho hai đứa bé lên giường.

- Bà có gọi điện cho ai không?

- Không ai cả. Tôi đã ngủ ngay sau đó.

- Tôi ghi nhận đi đâu bà nói. Bà chắc đã không mời Kevin đến trong khi Erich vắng nhà chứ?

- Chắc như vậy. Tôi không bao giờ mời Kevin đến nhà. - Nàng đáp và nàng biết rõ rằng họ không tin lời nàng.

Trên bàn, phần ăn của nàng vẫn còn nguyên trên đĩa, miếng thịt bò còn tươi đỏ mà lớp mỡ đóng quanh. Nàng bỗng nhớ đến cái xác của Randy đầy máu ngả vật giữa đám hoa hồng; mái tóc nâu đỏ của Kevin.

Đột nhiên, nàng thấy chiếc đĩa quay cuồn cuộn. Mọi vật đều quay cuồn cuộn. Nàng cảm thấy ngộp thở. Đẩy chiếc ghế, nàng toan đứng dậy. Hình ảnh sau cùng mà nàng còn nhớ đó là khuôn mặt của Erich - lo lắng hay phiền lòng? - Vào lúc cái ghế chạm phải chiếc bàn sau lưng nàng.

Khi nàng tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên chiếc divan ở phòng khách. Một ai đó đang đắp chiếc khăn ướt lên trán nàng làm nàng cảm thấy dễ chịu. Đầu nàng nhức như búa bổ. Có một đi đâu gì đó mà nàng không muốn nhớ lại.

Kevin.

Nàng mở mắt ra nói:

- Tôi đã đỡ rồi. Tôi rất tiếc.

Mark cúi xuống bên nàng. Trông anh ta thật sự lo lắng. Điều đó làm nàng vững tâm một cách lạ kỳ. Anh ta nói:

- Chị hãy nằm nghỉ đi!

- Jenni, chị có cần tôi giúp gì không? Emily nói nhanh.

Jenni thẫn thờ, "Hắn cô ta lấy làm thích thú. Cô ta là loại người thích nhìn cảnh khổ của người khác".

Erich bước đến, cầm lấy tay nàng, giọng ân cần:

- Em yêu.

Giữ Erich lại, Mark nói:

- Anh không nên đến quá gần, chị ấy cần không khí để thở.

Dần dần, nàng tỉnh trí dần và, từ từ ngẩng dậy. Mark đẩy những chiếc gối để chêm dưới đầu và lưng nàng.

Jenni nói:

- Thưa ông cảnh sát trưởng, tôi có thể trả lời mọi câu hỏi của ông. Tôi rất tiếc. Tôi không hiểu rằng mình mắc phải chứng gì. Thời gian gần đây tôi không được khỏe.

Lúc này, nàng thấy đôi mắt ông ta tưởng chừng như mở lớn hơn, sáng hơn, chăm chú nhìn vào nàng:

- Thưa bà Erich, tôi sẽ hỏi ngắn gọn thôi. Bà đã không gọi cho ông Kevin vào ngày 9 tháng Ba để hẹn hò cũng như đã không mời ông ta đến đây.

- Đúng.

- Vậy thì, tại sao ông Kevin nói với đồng nghiệp ông ta là bà đã gọi ông ta đến? Ích lợi gì mà ông ta phải nói dối như vậy?

- Có thể giải thích rằng Kevin có thói quen đến thăm tôi và các con, mỗi lần anh ta muốn trốn tránh đi đâu gì đó. Chẳng hạn như khi anh ta muốn bỏ rơi cô gái này để gặp với cô gái khác thì lúc đó Kevin lấy cớ đến thăm chúng tôi.

- Thế thì tại sao bà lại tỏ ra quá lo sợ khi nghe Kevin mất tích? Nếu bà đã biết rằng ông ta có thể đi với một phụ nữ khác?

Môi nàng co quắp đến nỗi nàng rất khó khăn để nói nên lời. Nàng chậm rãi nói từng chữ một:

- Xin hiểu cho tôi, trong toàn bộ câu chuyện này, có một đi đâu gì đó hoàn toàn không ổn. Kevin đã được nhận vào *Đoàn kịch Gunthrie* phải không?

- Vâng.

Nàng nói:

- Ông nên đi tìm Kevin. Anh ta không bao giờ làm hỏng một cơ hội như thế, bởi kịch nghệ là nghề anh ta say mê nhất trên đời.

Vài phút sau đó mọi người đều ra về. Nàng nằng nặc để được đưa họ ra tận cửa. Giờ đây, nàng có thể đoán được những gì mà Emily nói với mẹ cô ta: "Bà ta không phải là bà góa. Người đàn ông mà bà ta hôn trong tiệm ăn là chồng trước của bà ta và bây giờ ông ấy đã mất tích. Ông cảnh sát trưởng hẳn biết bà ta nói dối. Tội nghiệp Erich..."

Lời nói của viên cảnh sát trưởng vang lên bên tai nàng:

- Tôi sẽ báo là ông Kevin mất tích. Tôi sẽ cho công bố lệnh truy tìm. Nếu có tin gì mới chúng tôi sẽ báo cho bà ngay.

- Cảm ơn ông cảnh sát trưởng.

Ông ta ra về Mark nói với Jenni khi mặc áo choàng:

- Jenni à, chị phải đi ngủ sớm, trông chị không khỏe đấy.

Erich nói:

- Cảm ơn hai bạn đã đến, rất tiếc là buổi tối của chúng ta kết thúc không tốt đẹp. - Chàng quàng tay ôm Jenni, rồi hôn nàng - Đó là những gì phải xảy đến khi người ta cưới một người vợ với quá khứ nặng trĩu, phải vậy không em?

Giọng Erich thoáng vẻ châm chọc dịu dàng. Emily cười.

Mark vẫn thản nhiên. Sau khi đã đóng cửa. Jenni chậm rãi bước lên cầu thang không nói năng gì. Nàng chỉ mong một điều là được ngủ.

Giọng nói ngạc nhiên của Erich khiến nàng dừng lại: "Jenni, hẳn em có ý định để nhà cửa trong tình trạng như thế cho đến sáng ngày mai sao?"

Chương 21

Bà Rooney lên vào nhà bếp trong khi Jenni đang lặng lẽ uống tách cà phê thứ hai sau bữa điếm tâm.

Jenni quay lại khi nghe tiếng cánh cửa bật nhẹ.

- Ồ!.

- Tôi làm bà sợ hả? - Rooney có vẻ vui thích. Đôi mắt bà nhìn vào khoảng không, mái tóc muối tiêu rối nùi vì gió, bay phất phơ quanh khuôn mặt chìm của bà.

Jenni nói:

- Rooney cửa đã khóa. Tôi nghĩ rằng bà không có quyền sử dụng chìa khóa của nhà này.

- Tôi đã có một chiếc đấy!

- Bà lấy ở đâu ra? Tôi đã mất một chiếc chìa khóa.

- Không lẽ, tôi đã lấy của bà ư?

Chắc vậy, Jenni thầm nghĩ, hẳn bà ta đã lấy chiếc chìa khóa nằm trong túi áo choàng mà nàng đã cho bà ta. Cảm ơn Chúa. Mình chưa nói cho Erich biết là mình làm mất nó.

Nàng chìa bàn tay ra cho Rooney, nói:

- Bà vui lòng cho tôi xin lại chiếc chìa khóa.

Bà Rooney ngạc nhiên nói:

- Tôi không biết rằng trong túi có chiếc chìa khóa. Tôi đã gửi trả lại áo choàng cho bà rồi.

- Tôi không nghĩ như thế!

- Có. Clyde bắt buộc tôi phải trả chiếc áo lại cho bà. Chính ông ta mang nó đi trả. Tôi thấy bà mặc chiếc áo choàng đó!

- Chiếc áo không có ở trong tủ - Jenni nói. Rồi nàng thầm nghĩ, nào hề chi!

Nàng nói sang chuyện khác:

- Nào, Rooney, vui lòng cho tôi xem chiếc chìa khóa của bà.

Rooney lấy ra trong túi áo một chùm chìa khóa nặng trĩu, với mỗi chiếc có ghi chữ: nhà, chuồng ngựa, văn phòng, vựa thóc..

Jenni hỏi:

- Bà Rooney à, đó có phải là chùm chìa khóa của Clyde?

- Đúng!

- Bà phải để chúng lại chỗ cũ. Clyde sẽ tức giận nếu biết bà lấy những chiếc chìa này của ông ấy!

- Ông ấy có dặn là tôi không được lấy.

Thế là là nàng đã hiểu ra bằng cách nào bà Rooney đã vào được vào nhà. Nàng quyết định sẽ nói với Clyde cất kỹ chùm chìa khóa vì Erich sẽ rất giận nếu biết Rooney sử dụng chùm chìa khóa. Nàng nhìn người đàn bà tội nghiệp. Đã ba tuần trôi qua, kể từ ngày ông cảnh sát trưởng đến nơi đây, nàng chưa bao giờ đến thăm bà ta, đồng thời nàng cũng né tránh gặp bà.

Nàng nói:

- Bà ngồi xuống đây, tôi mời bà một tách trà nhé!

Rồi để ý thấy gói đồ bà đang cặp dưới cánh tay, Jenni hỏi:

- Bà mang theo cái gì đấy?

- Được bà cho phép nên tôi đã may áo đầm cho hai đứa bé.

- Vâng, đúng thế. Cho tôi xem nào.

Rooney e dè mở gói giấy màu nâu và lấy ra khỏi lớp giấy lụa hai chiếc áo choàng bằng vải nhung màu xanh tím. Chúng được may cắt thật khéo, với túi áo hình trái dâu thêu màu đỏ và xanh. Thoáng xem qua, Jenni đã biết chúng được may rất đúng kích cỡ của các con nàng.

Nàng thành thật nói:

- Rooney, bà may khéo quá, áo thật đẹp.

- Tôi rất mừng vì bà đã không chê. Đây là mớ vải còn lại của cái váy mà tôi đã may cho Arden. Hồi đó, tôi cũng định may cho con tôi một cái áo vest nhưng nó đã ra đi. Bà thấy màu xanh này có đẹp không?

- Vâng, màu này sẽ hợp với màu tóc vàng của con tôi.

- Tôi muốn đưa bà xem vải trước khi may, nhưng chiều hôm đó, tôi đến đây thì bà sắp sửa đi nên tôi không muốn làm phiền bà.

Jenni thắc mắc, hôm đó mình sắp đi đâu nhỉ? Làm gì có chuyện đó, nhưng thôi kệ, Jenni thầm nghĩ. Sự hiện diện của Rooney làm nàng vui thích. Những tuần đó đối với nàng dài vô tận. Nàng không ngưng nghĩ đến Kevin. Việc gì đã xảy ra với anh ta? Kevin lái xe với tốc độ nhanh, hơn nữa anh ta không mấy quen thuộc với chiếc xe đó. Ngày hôm đó, các con lộ đầu đóng văng bằng và và biết đâu Kevin đã gặp tai nạn? Hay anh ta đã làm hỏng chiếc xe, nhưng không hề bị thương? Phải chăng anh ta đã hốt hoảng đến độ phải bỏ trốn khỏi Minnesota?... Những câu hỏi ấy cuối cùng cũng đưa nàng đến một sự việc không bác được. Đó là Kevin không bao giờ muốn rời bỏ *Đoàn kịch Gunthrie*.

Nàng cảm thấy mình quả là ốm yếu. Nàng phải nói với Erich là nàng đã có thai. Nàng cần phải đi khám bác sĩ.

Nhưng lúc này thì chưa được. Mình chưa thể nói cho Erich biết được trước khi vấn đề Kevin chưa ngã ngũ. Việc báo cho Erich biết việc nàng mang thai cần phải được diễn ra trong vui vẻ, chứ không phải trong không khí căng thẳng và thù nghịch như thế này.

Nàng nhớ lại buổi tối hôm đó, sau khi tan tiệc, Erich đã khur khur buộc nàng phải lau rửa chén bát và n ấ niều mọi thứ r ấ mới đi ngủ.

Khi lên giường. Erich đã nói với nàng: "Anh không ngờ rằng anh xem trọng Kevin đến thế! Hay nói đúng hơn anh đã biết được đi ầu đó ngay từ đ ầu. Chính vì vậy mà anh không mấy ngạc nhiên khi biết em đã lén lút đ ể gặp anh ta".

Nàng muốn mình oan nhưng, những lời giải thích của nàng dường như cũng không nghĩa lý gì và không mạch lạc. Cuối cùng, nàng cảm thấy mình quá mệt mỏi và rồi bời ể tiếp tục câu chuyện. Khi nàng đang chìm dần vào giấc ngủ thì Erich ôm lấy nàng và nói: "Anh là chồng của em. Jenni. Anh sẽ ở bên em trong mọi nghịch cảnh bao lâu mà em còn thành thật với anh".

Lúc này, nàng sực tỉnh khi nghe tiếng Rooney:

- Như tôi đã nói, tôi không muốn làm phiền bà.

- Cái gì?Ồ! Xin lỗi - Jenni biết là mình đã lơ ểnh không nghe bà Rooney nói. Nàng nhìn Rooney đang ng ẩ dối diện. Đôi mắt của người đàn bà tội nghiệp đã vơi bớt vẻ mơ h ồ. Nàng thầm nghĩ không biết bà ta thương nhớ Arden đến mức độ nào. Trong mức độ nào sự mất mát của Arden đã làm cho bà ta không còn quan tâm tới thế giới bên ngoài đến thế?

Nàng nói:

- Rooney, tôi thích được biết may vá. H ẳn bà có thể dạy cho tôi được không?

Vẻ rạng rỡ, Rooney nói:

- Ồ! Tôi rất sung sướng, tôi có thể dạy cho bà tập may, đan len, móc crochet nếu bà muốn.

Một lúc sau, bà ta ra về sau khi đã hứa: "Tôi sẽ trở lại vào chiều mai, sau khi soạn những đồ cần thiết. Thì cũng như Caroline trước đây thôi, bà ấy cũng không biết gì hết chính tôi đã hướng dẫn cho bà ấy thêu may. Bà Jenni ạ, bà cũng có thể may một chiếc khăn bằng vải chắp mảnh đủ màu xinh đẹp, trước khi có bà gặp phải một chuyện gì đó".

Một lúc sau khi bà Rooney ra về, Jenni đi đến chuồng ngựa, nàng nghe tiếng Joe gọi:

- Chào, Jenni.

Jenni thầm nghĩ, Ồ! Chúa ôi! Erich đang theo sau nàng với hai con nhưng chàng chưa kịp đến khu nuôi ngựa đấy thôi.

- Ổn chứ, Joe? - Nàng hỏi với vẻ căng thẳng, cái giọng bất thường của nàng làm chàng trai trẻ cảnh giác. Cùng lúc ấy, Joe trông thấy Erich khiến khuôn mặt anh ta đỏ bừng.

- Xin chào ông Erich, tôi không ngờ ông đến!

- Tôi biết. - Khuôn mặt Joe càng đỏ hơn.

Erich nói tiếp:

- Tôi muốn biết việc tập cưỡi ngựa của các con gái của tôi tiến bộ đến đâu rồi?

- Vâng, thưa ông. Tôi sẽ thắng bộ yên cương ngay cho các chú ngựa con. - Anh ta vội vã đi vào kho để lấy yên cương.

Erich từ tốn hỏi Jenni:

- Anh ta có thói quen gọi tên tục của em ra như vậy sao?

- Do là lỗi tại em - Jenni nói và tự hỏi trong những tuần qua nàng đã thốt ra câu này bao lần.

Joe trở lại với bộ yên cương và thắng vào hai con ngựa giống nhỏ, trong khi hai đứa bé nóng lòng hét toáng lên.

Erich ra lệnh:

- Tôi và cậu, mỗi người sẽ giữ cương một con ngựa.

Joe hỏi:

- Còn bà, thưa bà Erich, hôm nay bà có định cưỡi ngựa không?

- Chưa đâu Joe.

Erich hỏi:

- Em đã thôi tập cưỡi ngựa rồi à?

- Vâng, em đau lưng quá!

- Vậy mà em không nói với anh.

- Không sao cả, sẽ ổn thôi.

Nàng cảm thấy chưa có thể nói với chàng về việc sắp có em bé. Như vậy là đã bốn tuần trôi qua kể từ khi ông cảnh sát trưởng Gunderson đến và chẳng được thêm tin gì của Kevin.

Mùa xuân sẽ hồi sinh, nàng trông thấy các ngọn cây như được bao bọc một quầng hào quang đỏ ửng. Và, theo lời Joe giải thích, đi đầu đó báo trước sự đâm chồi nảy lộc. Trên các cánh đồng sinh lầy, những mầm xanh tươi bắt đầu hé lộ.

Bằng giọng dịu dàng và lo lắng, Erich hỏi nàng:

- Em bị đau lưng từ khi nào, Jenni? Em có cần đi bác sĩ không?

- Không, tự nó sẽ ổn thôi. Đây không phải là lần đầu tiên em đau như thế - Nàng nói và nhớ đến chứng đau lưng trong kỳ thai nghén trước đây.

Lúc này, có tiếng bước chân của ai đó đang theo họ, Jenni quay lại và trông thấy Mark.

Mark nói về rất tự nhiên, xem chừng chẳng còn nhớ gì đến những việc đã xảy ra vào tối hôm ấy.

- Chào hai bạn.

Erich nói:

- Nào, hãy đứng đây ít phút để xem các con gái của tôi tập cưỡi ngựa cái đã!

Trong những tuần qua, Tina và Beth đã tiến bộ rất nhanh. Jenni hớn hởi khi trông thấy các con ngẫ thẳng mình trên lưng ngựa, vẻ mặt vui sướng, tay giữ chặt dây cương nghiêm chỉnh.

Mark nói:

- Các cháu gái cưỡi ngựa thật giỏi, trong tương lai sẽ khá đấy.

- Chúng nó rất yêu các con ngựa này - nói xong, Erich dẫn chú ngựa đi.

Mark quay sang nói với Jenni:

- Tôi chưa bao giờ trông thấy Erich tỏ ra hạnh phúc như thế. Chiều hôm qua, tại gia đình Hanover, anh ấy đã đem khoe những bức hình của các con gái. Emily lấy làm tiếc là chị không thể đến.

- Tôi không thể đến ư?- Jenni lặp lại - Đến đâu chứ?

- Đến dự tiệc tại gia đình Hanover. Erich đã nói rằng chị mệt nên không thể đến. Vậy chị đi bác sĩ chưa? Lúc nãy tôi nghe chị nói đau lưng.

Hôm nọ, khi tôi thấy chị ngất xỉu tôi rất e ngại cho chị, chẳng hay chị có thường xuyên bị như thế hay đó là lần đầu?

- Đó là lần đầu. Tôi sẽ đến bác sĩ để khám bệnh.

Jenni thấy Mark đang chăm chú nhìn mình, nhưng nàng cũng không lấy đi đâu đó làm khó chịu. Tuy trước đây anh ta cho rằng nàng là một người góa chồng và có những kết luận không mấy tốt đẹp khi biết nàng gặp Kevin, nhưng Mark cũng không hề lên án nàng.

Jenni lưỡng lự không biết mình có nên nói cho Mark rằng nàng không hay biết gì về bữa tiệc do Emily khoản đãi chăng? Nào ích gì? Dĩ nhiên khi để Mark nói chuyện riêng với nàng, Erich đã biết Mark sẽ kể lại cho nàng nghe về bữa tiệc tại nhà Hanover. Nàng nhủ thầm, Erich muốn cho mình biết chuyện đó. Tại sao chứ? Phải chăng để làm nàng buồn, để trừng phạt nàng, để cho bỏ ghét đối với những gì chàng đã nghe thiên hạ xì xầm quanh cái tên Krueger? Nói đúng ra, họ đã biết những gì nhỉ? Lẽ tất nhiên, Emily đã kể cho gia đình và bạn bè của cô ta về việc ông cảnh sát trưởng đến nhà Erich.

Nếu Erich có cảm tưởng thiên hạ cho rằng chàng đã nhầm lẫn và thương hại chàng thì chàng sẽ giận đến điên cuồng.

Jenni không quên sự tức giận của Erich vào ngày mà Elsa đã cho rằng chàng đã làm bẩn bức tường. Erich là một người bị ám ảnh bởi sự cẩu toan.

Khi Mark chuẩn bị ra về, Erich nói lớn tiếng:

- Chiều nay nhé! - Jenni thắc mắc, chiều nay? Phải chăng một bữa tiệc khác? Hay họ gặp nhau vì công việc? Dầu sao đi nữa nàng chẳng biết gì.

Sau khi đã xuống ngựa, hai đứa bé chạy đến bên nàng:

- Ba sẽ cưới Baron với chúng con, sao mẹ không muốn cưới ngựa với chúng con hả mẹ?

Khi dẫn những con ngựa vào chuồng. Joe nói:

- Thưa bà Erich, mong gặp lại bà. - Nàng biết chắc là từ nay, anh ta không còn dám gọi tên nàng là Jenni nữa.

Erich nắm lấy cánh tay nàng:

- Thôi, ta đi. Em thấy các công nương của anh xoay xở tuyệt vời chưa? - Luôn luôn chàng thốt ra: Nào là các công nương của anh, các con của anh, các con gái của anh. Không bao giờ chàng nói: của chúng ta, mà chỉ nói: của anh. Jenni không hiểu chàng đã bắt đầu lối nói đó từ lúc nào? Nàng biết vì mình ganh tị nên mới nghĩ như thế thôi. Nàng thầm nghĩ, Chúa ơi! Mình không nên đổ bệnh vì chuyện đó! Lúc này, hạnh phúc của các con là điều thiết thực nhất trong cuộc sống của nàng.

Khi họ vừa về đến nhà thì một chiếc xe cảnh sát đang tiến vào lối đi. Đúng là ông cảnh sát trưởng Gunderson.

Jenni thầm nghĩ không biết ông ta có tin gì của Kevin? Nàng chực muốn chạy đến nhưng dằn lại, cố che giấu vẻ lo âu. Khi ông cảnh sát trưởng xuống xe, Erich nắm cánh tay nàng và tay kia dắt Tina. Beth chạy trước họ. Jenni thầm nghĩ, đúng là hình ảnh của người chồng ân cần đang ở cạnh vợ trong lúc khó khăn. Đây là một ấn tượng cần dành cho ông cảnh sát trưởng, cảnh sát trưởng Gunderson trông vẻ lo lắng. Thái độ của ông ta tỏ ra nguyên tắc hơn thường lệ ngay cả khi ông ta chào Erich, ông chỉ muốn nói chuyện riêng với Jenni.

Họ vào thư phòng. Jenni nhớ lại, trong những tuần đầu tiên khi mới đến đây, nàng thích căn phòng này hơn cả. Lần gặp gỡ của nàng với Kevin đã làm thay đổi tất cả.

Ông cảnh sát trưởng nói:

- Thưa bà Erich, chúng tôi chưa tìm ra một dấu vết nào của người chồng trước đây của bà. Cảnh sát Minneapolis nghi ngờ có điều mờ ám trong vụ mất tích của ông ta. Không có một chứng cứ nào để cho rằng ông ta đã rời khỏi vùng này. Khi ra đi, ông Kevin còn để lại hai trăm đôla trong

học bàn giấy, ông chỉ mang theo một chiếc xách tay du lịch nhẹ. Các đồng nghiệp của ông cho rằng Kevin không có ý rời bỏ ngành kịch nghệ. Tối hôm đó, tôi đã có ý nói chuyện riêng với bà, như thế công việc sẽ dễ dàng cho tôi hơn. Tôi mong bà, đừng giấu diếm gì nữa cả vì, một khi tiến hành cuộc đi đầu tra thì không một bí mật nào bị ém nhem. Bà có điện cho ông Kevin MacPartland vào chiều Thứ hai ngày 9 tháng Ba không?

- Không.

- Buổi tối ngày 9 tháng Ba, bà có thấy ông ta không?

- Không.

Ông Kevin đã rời Minneapolis lúc 17 giờ rưỡi. Nếu chạy một mạch, ông sẽ đến đây lúc 21 giờ. Cho rằng ông đã dừng lại ít phút để dùng bữa. Vậy thì thời gian giữa 21 giờ và 22 giờ tối Thứ hai này bà ở đâu?

- Tôi đã lên giường và tắt đèn trước 21 giờ vì rất mệt.

- Vậy thì, bà vẫn khẳng khẳng nói rằng bà không gặp ông Kevin?

- Vâng.

- Nhân viên trực điện thoại ở quận Gunthrie xác định rằng có một phụ nữ đã gọi cho ông Kevin, có thể nào một ai đó đã mạo danh bà để gọi cho ông Kevin? Một người bạn thân của bà?

- Ở đây tôi không có ai là bạn thân. - Nàng đứng lên nói tiếp: - Thưa ông cảnh sát trưởng, ở đây không ai mong kiếm ra Kevin bằng tôi. Anh ấy là cha của các con tôi, giữa chúng tôi, không bao giờ có một tí gì ác ý đối với nhau. Xin ông vui lòng giải thích cho tôi hiểu ý ông muốn gì? Bộ ông muốn cho rằng tôi đã mời ông Kevin đến nhà khi biết rằng chồng tôi đi vắng? Và như vậy, ông cho rằng tôi đã dính dáng về việc mất tích của Kevin ư?

- Thưa bà Erich, tôi không nêu ra một giả thiết nào cả. Tôi chỉ yêu cầu bà nói cho chúng tôi tất cả những đi đầu bà biết. Nếu ông Kevin thật sự có ý

định đến nơi đây nhưng ông ta không đến, đi đâu đó cung cấp cho chúng tôi một chứng cứ để đi điều tra, ngược lại, nếu ông ta có đến đây và nếu chúng tôi biết ông ta đã rời khỏi đây vào lúc nào, thì chúng tôi có thêm một thông tin. Chắc bà đã hiểu những gì chúng tôi muốn biết? Tôi hiểu hoàn cảnh của bà nhưng...

- Tôi nghĩ rằng chúng ta không còn gì để nói với nhau. - Jenni nói và bất thình lình bước ra khỏi thư phòng.

Erich đang ở trong nhà bếp với hai đứa bé. Chàng đã chuẩn bị sandwich, thịt và phô mai. Chàng và hai con đang ngồi ăn và chuyện trò vui vẻ. Nàng không thấy có phần ăn dành cho nàng. Nàng nói:

- Erich à, ông cảnh sát trưởng đã ra về

Vẻ lo lắng, Beth gọi:

- Mẹ!

-Ồ, con yêu, - nàng gượng cười - hôm nay các con cưới ngựa thật giỏi.

Nàng mở tủ lạnh và rót cho mình một ly sữa.

Beth hỏi:

- Mẹ có nhận thấy gì không?

Jenni bế Tina đặt lên đầu gối mình:

- Đi đâu gì chứ?

- Trong khi chúng con cưới ngựa, ba đã nói với Joe rằng: "Đầu bà Erich không yêu cầu nhưng cậu phải lễ phép gọi bằng bà Erich".

- Ba đã nói như thế à?

- Vâng. - Beth gật đầu. - Mẹ biết ba còn nói gì nữa không?

Jenni uống một ngụm sữa:

- Ba nói gì nữa nào?

- Ba nói, hôm nay khi Joe trở về nhà ăn trưa, Joe sẽ thấy một con chó nhỏ mới mà ba đã mua cho chú ấy vì Randy đã xổng mất. Chúng con có thể đến xem con chó nhỏ không mẹ?

- Đương nhiên. Chiều hôm nay chúng ta sẽ đi.

Nàng thầm nghĩ, như thế đó, Erich đã bảo rằng Randy đã xổng mất. Đúng, đó là cách giải thích chính thức về một tai nạn bất thần xảy ra cho con vật tội nghiệp.

Chương 22

Chú chó con mà Erich gửi đến cho Joe là loại chó săn, lông màu beige. Dưới đôi mắt không mấy kinh nghiệm của Jenni thì chú chó này với chiếc mõm dài và thân thon gọn, đích thị là một chú chó giống tốt.

Con chó giờ nằm trên chiếc nệm cũ mà trước đây Randy thường cuộn mình và uống trong cái chậu sơn màu đỏ chói với cái tên Randy do Joe đã viết.

Món quà này xem chừng đã làm vui đi nỗi buồn của bà mẹ Joe.

Bà nói với Jenni:

- Erich là một người công bằng, có thể là tôi sai lầm khi lên án Erich đã giết con chó của Joe năm rưỡi. Nếu đã giết con chó ấy, hẳn ông ta sẽ đến đây để cho tôi biết.

Jenni thẫn nghĩ, nhưng lần này chính mình đã trông thấy và cảm thấy Erich cư xử không đúng.

Beth vuốt ve bộ lông bóng nhảy của chú chó con.

Jenni căn dặn:

- Nhẹ tay thôi các con, vì nó còn nhỏ lắm!

Bà Maude nói:

- Hai đứa bé trông thật dễ thương. Bà Erich à, chúng giống bà như tạc, ngoại trừ mái tóc.

Lúc này, khi vừa đến, Jenni nhận thấy thái độ của bà Maude có sự khác biệt. Bà tiếp đón nàng khá lạnh lùng. Bà ta ngần ngại mời nàng vào nhà. Jenni ngạc nhiên khi thấy là ngay cả một tách trà bà ta cũng không mời nàng.

Beth hỏi:

- Chú chó này tên gì nhỉ?

- Randy. Bà Maude nói: - Joe đã quyết định là nó sẽ là chú Randy thứ hai.

Jenni gật đầu:

- Cũng đúng thôi. Tôi biết rõ Joe không dễ quên con chó trước đây của anh.

Họ ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn trong nhà bếp. Jenni mỉm cười với bà Maude, nhưng nàng rất ngạc nhiên khi thấy bà ta có vẻ bức xúc.

Rồi bà đột ngột nói:

- Thưa bà Erich, xin hãy để cho con trai của tôi được yên. Nó chỉ là một thằng nhỏ chắt phác ở nông trang và tôi cũng đã quá phiền vì chuyện thằng anh trai chết tiết chi đâu nào cũng dẫn nó đi nhậu. Bà đã làm cho thằng con của tôi không còn tỉnh táo. Lẽ ra thì tôi không nói lên đi đâu đó. Nhưng bà đã kết hôn với một nhân vật quan trọng nhất vùng này và bà phải ý tứ với địa vị của bà nơi đây.

Jenni đẩy ghế đứng lên:

- Bà muốn nói gì?

- Bà biết rất rõ những gì tôi muốn nói. Với một phụ nữ như bà, người ta chỉ chuốc lấy sự rắc rối. Cuộc đời anh trai tôi đã hỏng vì vụ tai nạn xảy ra trong xưởng sữa. Hẳn bà đã nghe kể là John Krueger đã buộc tội anh trai tôi bất cẩn trong công việc vì anh ta cứ lai vãng quanh Caroline. Tôi chỉ có

một mình Joe. Nó là tất cả của tôi. Tôi không muốn nó gặp tai nạn lần
bu lần phiền.

Bây giờ, những lời nói ồ ạt tuôn ra từ miệng bà Maude không ngăn
được. Beth và Tina, ngưng đùa với chó con, đứng khoanh tay, vẻ bối rối.

Bà Maude tiếp tục:

- Và còn một việc khác nữa, có lẽ không liên quan đến tôi khi tôi thấy
bà bất cẩn một cách thật buồn cười khi để người chèo trước của mình
lảng vảng gần nông trang trong lúc ai cũng biết rằng Erich đang vẽ tranh ở
căn nhà gỗ.

- Bà nói gì?

- Đây không phải là chuyện ng ỏi lê đôi mách mà là chuyện phải giữ
kín. Có một buổi chiều vào tháng trước, ông chèo kịch sĩ của bà đã mò
đến đây để hỏi thăm đường. Ông ta là một người quá ba hoa. Ông ta đến
đây và khoe rằng bà đã hẹn gặp ông ta tại nhà, ông ta còn kể vừa được nhận
vào làm việc tại *Đoàn kịch Gunthrie*. Tôi phải miễn cưỡng chỉ đường cho
ông ta đến nhà bà.

Giữ bình tĩnh, Jenni nói:

- Bà hãy điện ngay cho ông cảnh sát trưởng Gunderson và báo cho ông
ta nghe những gì bà biết. Chiều hôm đó, Kevin không hề đến nhà tôi. Cảnh
sát đang truy tìm ông ta. Họ đã chính thức thông báo là ông ta đã mất tích.

Giọng bà Maude vang vang:

- Ông ta không hề đến nhà bà ư?.

- Không, tôi van bà hãy gọi ngay cho ông cảnh sát trưởng. Và cảm ơn
bà đã cho chúng tôi xem chú chó con.

Nàng th ần nghĩ, thế là Kevin đã đến nhà bà Maude! và Kevin đã nói
với Maude rằng chính mình đã gọi điện cho anh ta. Bà Maude đã chỉ

đường cho Kevin đến nông trang Krueger, cách đó ba phút đường xe. Nhưng Kevin đã không đến! Ông cảnh sát trưởng đã tỏ vẻ nghi ngờ nàng. Vậy thì giờ đây, ông ta sẽ nghĩ sao?

Nàng dắt các con ra về

- Mẹ, mẹ nắm tay con đau quá! - Beth thốt lên.

- Ô, xin lỗi, nhé cưng. Mẹ không cố ý.

Nàng thẫn thờ, hay là mình nên bỏ nơi này mà đi. Nhưng rồi, thấy không thể được, nàng không thể bỏ đi trước khi chưa biết đi đâu gì đã xảy ra với Kevin. Và hơn tất cả là việc nàng đang mang dòng máu của Erich, thế hệ thứ năm của dòng họ Krueger, người thuộc về chốn này và sẽ là chủ nhân của vùng đất này.

Mãi sau này, Jenni vẫn nhớ đến cái tối hôm 7 tháng Tư như đó là những giờ phút êm ả sau cùng của nàng. Erich không có ở đó khi nàng trở về nhà với hai con.

Tốt thôi, nàng thẫn thờ, như thế thì nàng khỏi phải đóng kịch.

Giờ đây, hẳn bà Maude đã gọi cho ông cảnh sát trưởng. Jenni thắc mắc không biết chiều nay ông ấy có đến gặp nàng không? Nhưng tại sao Kevin lại nói với bà Maude rằng nàng lại gọi điện cho anh ta chứ? Đi đâu gì đã xảy ra cho Kevin?

Nàng nhớ lại những buổi chiều ở New York. Mỗi khi nàng cảm thấy mệt mỏi, hẳn nàng có thể để chén bát chưa rửa vào ngày hôm sau và nàng lên giường nghỉ ngơi, đọc sách và nhâm nhi một tách trà. Nàng thẫn thờ, mình không nhận thức được hạnh phúc của chính mình, nhưng khi nàng nhớ lại căn hộ trước đây của nàng: trần nhà với những vết nứt, những đoạn hành trình miệt mài khi đưa các con đến nhà bà Curtis, nỗi lo âu về tiền bạc và sự cô đơn.

Khi nàng dọn dẹp xong nhà cửa thì đồng hồ đã điểm hai mươi một giờ. Nàng đi một vòng khắp nhà dưới để kiểm tra đèn đuốc. Rồi nàng dừng lại trước tấm vải chắp mảnh đủ màu sắc của Caroline treo ở phòng ăn. Nàng biết bà Caroline yêu hội họa và muốn vẽ tranh và người ta đã hạ thấp giá trị của bà, biến niềm đam mê nghệ thuật của bà thành chuyện khôi hài. Bà Caroline biết rằng, mình phải làm điều gì đó hữu ích.

Và bà Caroline đã bỏ ra mười hai năm trước khi quyết định ra đi. Jenni thầm nghĩ, không biết bà ta có cùng cảm nghĩ bơ vơ lạc lõng như nàng khi ở đây?

Bước chầm chậm lên cầu thang, Jenni chợt thấy mình rất gần gũi với người đàn bà trẻ năm xưa đã từng sống trong ngôi nhà này. Nàng thầm hỏi: Caroline hẳn cũng đã từng đi vào căn phòng này với cái ấn tượng bị mắc bẫy như nàng vậy chăng?

Đêm qua, Jenni lại mất ngủ. Nàng mơ thấy đi dạo trong rừng giữa mùi hương của nhựa thông và thắc mắc không hiểu có phải mình đi tìm căn nhà gỗ?

Nàng bị nôn oẹ khi thức dậy và thắc mắc không hiểu vì ốm nghén hay vì quá lo lắng về vụ Kevin? Như thường lệ, Elsa đến vào lúc chín giờ, lặng lẽ, mất hút ở lầu trên với máy hút bụi và giẻ lau nhà. Khi nàng đang đọc truyện cho các con thì ông cảnh sát trưởng Gunderson đến. Ông đang chờ nàng ở phòng khách vừa trông thấy nàng, ông nói giọng nghiêm trọng:

- Thưa bà Erich, chiều qua, bà Maude Eckers có gọi điện cho tôi.

Jenni nói:

- Vâng, tôi đã yêu cầu bà ấy gọi cho ông.

- Tôi biết, nhưng sở dĩ hôm qua tôi không đến là vì tôi còn phải tìm hiểu xem ông Kevin đi theo hướng nào mà không đến nhà này. Tôi nhận thấy rằng Kevin có thể lạc lối nếu đi theo con đường dẫn ra bờ sông.

Bờ sông. Trời ơi! Jenni thần nghĩ. Nếu Kevin đi về hướng đó và chạy quá nhanh thì sẽ lao thẳng xuống sông thôi bởi con đường quá tối.

Ông cảnh sát trưởng nói tiếp:

- Chúng tôi đã thực hiện những cuộc tìm kiếm và phát hiện một chiếc Buick trắng, đời mới, dưới nước, sát mé sông. Tuyệt đã phủ kín một lớp trên chiếc xe và ở bờ sông không ai có thể nhìn thấy nó nằm khuất sau bụi cây. Chúng tôi đã cho câu chiếc xe lên rồi.

- Thế thì Kevin? - Jenni hỏi nhưng đã đoán được câu trả lời. Khuôn mặt Kevin chợt lóe lên trong trí nàng.

- Thưa bà Erich, trong xe có một cái xác, tuy đã bị trương sinh, nhưng rất khớp với tung tích của Kevin MacPartland kể cả bộ đồ ông ta mặc sau cùng như người ta đã mô tả. Trong túi áo của nạn nhân, có bằng lái với tên Kevin MacPartland.

- Ôi! Kevin! - Jenni nghen ngào thốt lên - Ôi! Kevin.

- Sắp đến đây, chúng tôi hẳn cần bà để xác định tung tích nạn nhân.

Nàng muốn thét lên: - Không! Kevin là một người coi trọng vẻ bề ngoài của mình và rất yêu sự hoàn hảo. Vậy mà giờ đây, xác anh đã thối rữa gớm ghiếc!

- Thưa bà Erich, bà có thể mượn một luật sư, nếu bà muốn.

- Vì sao?

- Vì chúng tôi sẽ mở cuộc điều tra về cái chết của ông Kevin MacPartland và có thể bà sẽ bị xét hỏi về một số vấn đề Bộ bà không có gì để khai báo sao?

- Tôi sẽ trả lời mọi thắc mắc của ông.

- Rất tốt. Vậy thì, tôi muốn nêu lại câu hỏi: Ông Kevin có đến nhà này vào ngày thứ hai 9 tháng Ba không?

- Không. Tôi đã trả lời với ông là không mà.

- Thưa bà Erich, hẳn bà có một chiếc áo choàng dài, lót bông màu nâu chứ?

- Vâng. À, mà không. Trước đây, tôi có cái áo đó nhưng, tôi đã cho nó rã. Tại sao ông hỏi tôi về cái áo?

- Bà có nhớ đã mua chiếc áo đó ở cửa hiệu nào?

- Vâng, tại cửa hiệu Macy's ở New York.

- Thưa bà Erich, một áo choàng hiệu Macy's như tôi vừa mô tả đã được tìm thấy trên băng ghế gần xác nạn nhân. Chúng tôi sẽ mời bà đến để xác định xem có phải đó là chiếc áo mà bà đã cho hay không?

Chương 23

Tám ngày sau đó, cuộc đi điều tra về cái chết của Kevin được tiến hành. Đối với Jenni, đó là một tuần lễ rối bời và buồn thảm. Tại nhà xác, Jenni chăm chú nhìn thi thể của Kevin. Tuy gương mặt đã biến dạng nhưng nàng có thể nhận ra Kevin với sống mũi thẳng, vầng trán lộ, mái tóc dày màu nâu đỏ. Những kỷ niệm lễ đám cưới của họ tại Santa Monica chợt hiện về trong trí nàng. Hôm đó nàng đã nói: "Tôi, Jennifer nhận anh Kevin làm chồng kể từ hôm nay... cho đến chết". Chưa bao giờ cuộc sống của họ đan lẩn vào nhau như lúc này. Nàng thẫn thốt lên: "Ồi, Kevin, tại sao anh theo em mãi tận đây?"

Thấy nàng sững sờ, ông cảnh sát trưởng hỏi giọng hối thúc:

- Thừa bà Erich?

Nàng nghẹn họng. Sáng nay, nàng đã không uống nổi tách trà.

Nàng thì thào:

- Vâng. Đúng là chồng tôi.

Nghe có tiếng cười nho nhỏ phía sau. Jenni biết là Erich. Nàng muốn thốt lên, "Erich, ồ, em không muốn nói rằng..."

Erich đã bỏ đi, tiếng giày nện trên sàn lát gạch vuông.

Sau đó, khi ra khỏi nhà xác, nàng vào xe hơi, ngồi cạnh chàng và thấy nét mặt chàng khép kín. Erich không nói một lời nào với nàng cho đến khi về đến nhà.

Cũng là những câu hỏi đó nhưng trong cuộc đi điều tra, người ta đã nhiều lần nêu lên theo những cách thức khác nhau. "Thưa bà Erich, ông

Kevin MacPartland đã thổ lộ cho một số người rằng bà đã mời ông ta về nhà khi ch ồng bà vắng mặt?"

- Không đúng.

- Thưa bà Erich, chúng tôi muốn biết số điện thoại của bà? - Nàng nói ra số điện thoại của mình.

- Vậy bà có biết số điện thoại của *Đoàn kịch Gunthrie* không?

- Không.

- Như vậy, bà nghĩ sao về con số là 555 - 2824? Con số đó có gọi lên cho bà đi ầu gì?

- Không.

- Bà Erich, tôi có đây một bảng sao chi tiết sử dụng điện thoại của nông trang Krueger vào ngày chín tháng Ba. Trong đó, có một cuộc gọi cho *Đoàn kịch Gunthrie*. - Bà vẫn khẳng khẳng ch ối là mình không phải tác giả của cuộc gọi này ư?

- Vâng, không phải tôi.

- Chiếc áo choàng này h ẳn là của bà?

- Vâng. Nhưng tôi đã cho nó r ồi.

- Bà có một chìa khóa cửa để vào nhà không?

- Vâng, tôi có, nhưng tôi đã làm thất lạc. Nàng chợt nghĩ đến chiếc áo choàng và nhớ cái chìa khóa ở trong túi áo đó. Nàng sẽ khai đi ầu này với ông biện lý.

Ông cảnh sát trưởng cho nàng xem cái chìa khóa có vòng xoắn mang những chữ viết tắt tên Jenni: J.K. Đó là chìa khóa mà Erich đã đưa cho nàng.

- Đây có phải là chìa khóa của bà không?

- Có lẽ thế!

- Bà có cho ai mượn không? Xin bà hãy khai thật cho chúng tôi.

- Tôi không cho ai mượn cả.

- Người ta đã tìm thấy chìa khóa này trong tay của Kevin MacPartland.

- Thật không thể tin được!

Tại phiên tòa, khi đứng ở vành móng ngựa, vẻ khốn khổ và buồn bã, Maude, không ngớt lặp lại câu chuyện mà bà đã kể cho Jenni nghe: "Ông Kevin đã nói với tôi rằng vợ trước của ông muốn gặp ông và tôi đã chỉ đường cho ông ta đi đến nhà bà ấy. Tôi nhớ rõ vì đó cũng là hôm mà con chó của con trai tôi bị giết chết".

Khi đến phiên cung khai trước tòa, Clyde tỏ ra bối rối, nhưng rõ ràng là trung thực: Khi trông thấy vợ tôi mặc chiếc áo choàng nâu đỏ, tôi đã la rầy bà vì bà đã nhận chiếc áo trong khi đã có áo choàng mùa đông rồi. Vì thế, tôi đã mang trả nó về nông trang Krueger. Tôi đã để nó vào tủ hộc tường ở hành lang nhà bếp.

- Bà Erich có biết việc đó không?

- Theo tôi nghĩ thì hẳn bà Erich biết vì cái tủ hộc tường không lớn lắm và tôi móc nó gần chiếc áo vest đi ski mà bà ấy thường mặc.

Jenni thầm nghĩ: "Mình không hề trông thấy chiếc áo". Nhưng nàng cho rằng, bởi vì nàng không để ý đến nó đó thôi.

Khi đến lượt Erich cung khai, những câu hỏi được dành cho chàng thật ngắn gọn và không thiếu sự trọng nề.

- Thưa ông Erich, tối thứ hai ngày 9 tháng Ba, ông có ở nhà không?

- Vào tối hôm đó, ông có báo cho bà nhà biết là ông có ý định vào căn nhà gỗ để vẽ không?

- Ông có biết là bà nhà đi gặp gỡ người chồng trước của bà không?

Rồi Erich trả lời, nói về Jenni như thể nàng là một người xa lạ. Chàng trả lời một cách dửng dưng, đắn đo từng chữ không chút cảm xúc.

Ngồi ở hàng đầu, Jenni chăm chú nhìn chàng. Không một giây phút nào Erich quay lại nhìn nàng. Erich, chính chàng là người đã kinh tởm việc nói chuyện qua điện thoại. Erich, một trong những con người có lối sống rất dè dặt mà nàng chưa từng gặp. Giờ đây, chàng đã xa lánh nàng vì cú điện thoại của Kevin và sự gặp gỡ của họ.

Buổi hỏi cung kết thúc. Theo bác sĩ pháp y thì Kevin bị một chấn thương nghiêm trọng bên màng tang phải, do tai nạn hoặc bị đã thương trước đó.

Tòa chính thức công bố: Nạn nhân chết đuối.

Nhưng khi rời khỏi tòa án, Jenni biết rằng người trong vùng lên án nàng trong việc lén lút gặp lại người chồng cũ. Và tệ hại hơn nữa là việc họ cho rằng nàng đã giết Kevin.

Ba tuần lễ sau ngày họ cung khai trước tòa, những bữa ăn trong gia đình cùng Erich trôi qua trong không khí ngột ngạt. Chàng không còn trực tiếp nói chuyện với nàng mà nói qua hai đứa bé. Như, muốn lấy bánh mì, chàng nói: "Con nói với mẹ đưa bánh mì cho ba". Giọng chàng vẫn nùng ấm và trìu mến. Nhưng chỉ những ai khéo để ý mới biết có sự căng thẳng đang trĩu nặng lấy họ.

Khi đưa các con lên lầu ngủ, nàng luôn thắc mắc, chàng có còn đó khi nàng trở xuống hay không. Phải chăng chàng đến căn nhà gỗ? Hay đi gặp bạn bè? Nàng không dám hỏi. Nếu có ở nhà, thì chàng chỉ ngủ trong căn phòng của cha trước đây. Nàng chẳng biết ai để tâm sự. Tuy vậy, nàng vẫn

nghĩ rằng rồi chàng sẽ nguôi ngoai. Đôi lúc, nàng chợt thấy chàng đã nhìn mình với ánh mắt âu yếm đến nỗi nàng phải kềm chế để không ôm chầm lấy chàng, van nài chàng hãy tin nàng.

Nàng tiếc thương cho cuộc đời đã bỏ đi của Kevin. Lẽ ra, với tài năng đó, anh ấy có thể làm được nhiều việc. Phải chi anh biết sống kỷ luật đôi chút; ít mê gái và rượu.

Nhưng nàng vẫn không hiểu được tại sao chiếc áo choàng của mình lại nằm trong chiếc xe hơi gặp nạn đó.

Một hôm, nàng trông thấy Erich trước tách cà phê.

Chàng nói:

- Jenni, anh cần nói chuyện với em.

Nàng ngẩng xuống, không biết mình nhẹ nhõm hay lo âu trước câu nói ấy. Lúc này, nàng đang mặc bộ áo ngủ màu đỏ mà Nana đã cho nàng. Nàng thấy ánh mắt Erich đang hướng về nàng.

Chàng nói:

- Màu đỏ này thật đẹp, hợp với mái tóc của em. Tưởng chừng như đám mây đen trên nền màu rực rỡ. Rất biểu tượng, em không thấy sao? Tựa như bí ẩn của người phụ nữ. Vì như thế mà em mặc nó?

Nàng nói:

- Em mặc nó vì em cảm thấy lạnh - và nàng thầm nghĩ, thì ra đó là chuyện mà chàng muốn nói với nàng.

Chàng nói:

- Bộ đồ ngủ này thật hợp với em. Phải chăng em đang chờ ai đó?

Jenni thầm nghĩ, sao lạ lùng quá. Mặc bao nhiêu sự việc xảy ra, mình vẫn còn thương cảm chàng. Đi đâu gì đã làm cho chàng đau buồn nhất, cái

chết của Caroline hay chuyện nàng muốn rời bỏ chàng?

Nàng nói:

- Erich à, em không đợi ai cả. Nếu không tin em tại sao anh không ở lại với em đêm nay? - Lẽ ra nàng đã phản nộ, tức giận nhưng nàng không thấy gì ngoài sự thương xót chàng. Trông chàng có vẻ bối rối và dễ bị thương tổn. Với nỗi u buồn, trông chàng lại càng trẻ ra, hầu như thơ dại.

Nàng nói:

- Erich, em rất tiếc vì sự thế đã xảy ra. Em biết thiên hạ sẽ đàm tiếu và điếu ầy thật phiền lòng anh biết bao! Em chẳng thấy có lời giải thích hợp lý nào.

- Thế còn chuyện cái áo choàng của em?

- Em không biết vì sao nó lại nằm trong chiếc xe đó.

- Bộ em nghĩ rằng anh tin điếu đó à?

- Phần em, em tin anh.

- Jenni, anh muốn tin em lắm chứ nhưng không thể được. Nhưng anh tin điếu. Đó là nếu em đã chấp nhận Kevin đến đây là để khuyên anh điếu đừng quấy rầy chúng ta nữa. Anh có thể thông cảm cho em được điếu đó. Nhưng anh không chấp nhận em dối gạt anh. Này Jenni, em hãy thú nhận là em yêu cầu Kevin đến và rầy chúng ta sẽ không đề cập đến chuyện đó nữa. Anh có thể hình dung được diễn tiến mọi sự việc, vì không để Kevin vào nhà nên em đã chỉ cho anh ta vào một lối tắt là con đường dẫn ra sông. Lúc đó, nắm trong tay chiếc chìa khóa, em đã đe dọa Kevin; phải chăng anh ta đã khuyến dụ em? Và em đã to tiếng? Em đã cởi áo choàng và bước ra khỏi xe. Có thể trong cơn rối rắm, Kevin đã lùi xe để ra đi. Này Jenni, mọi việc điếu dễ hiểu đến như thế. Hãy thú nhận đi. Đừng nhìn anh với đôi mắt ngây ngô như thế! Đừng làm ra vẻ mình là một nạn nhân. Hãy thú nhận rằng em đã nói dối và anh hứa với em sẽ bỏ qua tất cả. Chúng ta rất thương yêu nhau và tình yêu đó sẽ không bị mai một.

Nàng thẫn nghĩ, ít ra chàng đã biểu lộ sự trung thực. Nàng có cảm giác như mình đang ng ồi trên một đỉnh núi và nhìn xuống những gì đã xảy ra trong thung lũng với đôi mắt của một khán giả đứng đứng.

Nàng nói:

- Đi đâu dễ dàng hơn cả đó là tuân theo lời anh. Nhưng lạ lùng thật. Chúng ta đã sống như thế nào thì sẽ như thế đấy. Nana rất ghét dối trá. Bà không chấp nhận ngay cả phải nói dối vì lịch sự. Bà thường nói với em: "Jenni à, phải trung thực. Nếu con không muốn đi chơi với ai đó, thì con có thể nói với họ tiếng cảm ơn và không nói dối khi kiếm cớ nhưc đầu hoặc bận làm bài. Không có gì hữu ích bằng sự thật".

- Chuyện nói dối ở đây không đơn giản như thế.

- Erich à, em đi ngủ đây - Nàng nói và thẫn nghĩ, tranh luận nào có ích gì.

Nàng còn nhớ, mới ngày nào, họ đã khăng khít bên nhau đi vào phòng ngủ. Nàng nghĩ đến việc mình mặc chiếc áo ngủ màu ngọc bích cũng vì chi ều ý chàng. Giờ đây, thật không nghĩa lý gì.

Jenni cố bước chậm lên các bậc thang, nàng chờ câu trả lời của Erich nhưng chàng không nói năng gì.

Quá mệt, Jenni nằm xuống giường và ngủ thiếp đi trong một giấc ngủ đầy mộng mị, đó là một giấc ngủ chập chờn, trăn trở ở ngưỡng cửa ý thức, r ồi nàng lại mơ; lần này nàng thấy mình trong xe, đang chống cự với Kevin, anh ta muốn giành cái chìa khóa.

R ồi nàng thấy mình đang đi vào rừng và tìm kiếm, nàng đưa cánh tay lên để tránh các cành cây và chạm phải một khuôn mặt. Những ngón tay nàng lần theo một v ầng trán, r ồi một mí mắt. Có một mái tóc dài đang ve vuốt má nàng.

Nàng vùng dậy, cắn môi để không hét lên. Tay mò mẫm tìm cây đèn ngủ, nàng bật đèn và lơ lảo nhìn quanh. Không một ai. Chỉ có nàng trên giường, một mình trong phòng.

Nàng lại ngã người trên gối, toàn thân run rẩy. Ngay cả khuôn mặt nàng cũng co giật.

Nàng thẫn thờ, mình sẽ điên mất.. Mình không còn tỉnh táo nữa rồi!

Jenni chong đèn và cuối cùng nàng đã ngủ thiếp đi khi những tia nắng đầu tiên trong ngày len qua màn cửa.

Chương 24

Jenni thức dậy trong ánh nắng rực rỡ của một ngày và nhớ ngay đến những gì đã xảy ra. Nàng thẫn nghĩ, mình vừa trải qua một cơn mộng dữ, một ác mộng. Bối rối, nàng tắt ngọn đèn ngủ và đứng lên. Vào lúc này, cái giá rét mùa đông đã vơi đi. Từ cửa sổ Jenni lặng lẽ nhìn cánh rừng. Cây cỏ đang đâm chồi nảy lộc. Từ chuồng gà vang lên tiếng gáy của những chú gà trống. Mở tung cửa sổ, nàng lắng nghe những tiếng động của nông trang và mỉm cười khi nghe tiếng rống của bê con đòi mẹ.

Nàng thẫn ngủ, hẳn đó là cơn ác mộng. Tuy vậy, nàng vẫn ướm dẫm mồ hôi khi nhớ đến nó. Nàng nhận thấy cái cảm giác của bàn tay khi chạm vào một khuôn mặt sao quá thật. Phải chăng nàng đã bị ảo giác?

Nàng thắc mắc thế thì giấc mơ mà nàng thấy mình đang ngủ trong xe với Kevin và đang to tiếng với anh ta thì sao? Có phải mình đã gọi điện cho Kevin? Ngày ấy, nàng đã quá bối rối khi nhớ lại những lời của Erich trong bữa tiệc sinh nhật rằng Kevin có thể phá hỏng cuộc hôn nhân của họ. Phải chăng mình đã yêu cầu Kevin đến rồi quên hẳn chuyện đó?

Nàng còn nhớ, hồi còn bé, sau khi gặp tai nạn, bác sĩ đã khuyên không nên xem nhẹ những chứng đau đầu bất thường.

Nàng đã bị chứng nhức nửa đầu.

Sau khi tắm xong, Jenni cột tóc thành búi trên đầu. Nàng mặc một chiếc quần jean và áo sandai bằng len dày. Các con gái của nàng chưa thức dậy. Sáng nay, nàng phải giữ tinh thần an ổn để có thể ăn một tí gì vì những tháng sau này, nàng đã sụt ít nhất là năm cân. Điều đó thật không tốt. Khi đang nấu nước sôi thì Jenni thấy bà Rooney ló đầu bên ngoài cửa sổ. Lần này, bà ta gõ cửa. Đôi mắt bà sáng hẳn lên và gương mặt trông bình thản.

Bà Rooney nói:

- Tôi có chuyện cần nói với bà.
- Mời bà ngồi đi, bà dùng cà phê hay trà?
- Jenni, tôi đã có lỗi với bà và tôi mong được sửa sai.
- Bà có lần lỗi gì chứ?

Rooney đầm đìa nước mắt:

- Kể từ ngày bà đến đây, tôi cảm thấy rất đỡ. Tôi rất sung sướng được trò chuyện với một phụ nữ trẻ đẹp như bà và còn được dạy bà may vá. Và, tôi không chê trách gì bà khi biết bà đã gặp gỡ ông ấy đôi phút, những người đàn ông của dòng họ Krueger rất khó tính. Bà Caroline hẳn đã biết đi đâu gì đó. Tôi thì thấy việc đó bình thường, và tôi không có ý kể nó ra.

- Nói ra đi đâu gì, Rooney? Không có lý do gì để bà bối rối như thế?

- Ồ, có chứ. Chiều qua, tôi bị một cơn khủng hoảng. Bà hẳn biết mỗi lần như thế là tôi nói ra tất cả những gì mình nghĩ. Và, lần này tôi đã kể cho Clyde nghe rằng vào buổi chiều ngày Thứ hai, sau ngày giỗ của Caroline, tôi đã đến gặp bà với ý định cho bà xem xấp vải nhung màu xanh. Lúc này trời đã tối, gần hai mươi hai giờ thì phải. Bà biết không, trong những ngày kề cận của ngày giỗ của Caroline, tôi thường căng thẳng. Lúc đó, khi tôi bước đến để xem nhà bếp của bà còn thấp sáng không thì tôi trông thấy bà đang bước lên chiếc xe màu trắng. Tôi trông thấy là bà đã lên xe và đi với ông ta về phía bờ sông. Tôi không có ý tiết lộ chuyện đó. Tôi không thể nào làm hại bà.

Jenni ôm lấy đôi vai run rẩy của bà ta:

- Tôi biết là bà sẽ không làm hại tôi. - Nàng nói và thẫn thờ - Như thế là ta đã đi với Kevin. Ta đã đi thật sự. Ồ, không thể được. Mình không thể nào tin một việc như thế.

Bà Rooney nức nở nói tiếp:

- Và Clyde đã nói rằng là ông ta sẽ đi báo với Erich cùng ông cảnh sát trưởng, sáng nay tôi nói với Clyde rằng tôi bịa ra chuyện đó và tôi lẫn lộn tất cả. Nhưng Clyde cho biết: ông còn nhớ, đêm ấy, ông đã thức giấc và thấy tay tôi còn kẹp xấp vải. Ông tức giận vì thấy tôi đi ra ngoài. Thưa bà Erich, Clyde đã báo chuyện ấy cho Erich và ông cảnh sát trưởng biết rồi. Tôi sẵn sàng nói dối vì bà. Chuyện đó đối với tôi không hề gì, nhưng tôi thấy tôi đã mang lại cho bà nhiều rắc rối.

Cân nhắc từng chữ, Jenni nói:

- Rooney à, bà hãy nghĩ kỹ đi, có lẽ bà đã lẫm rẫm đấy. Tối hôm ấy, tôi ngủ ở phòng tôi. Tôi không hề yêu cầu Kevin đến gặp tôi. Bà không nói dối đâu khi nói rằng mình đã lẫm. Tôi cam đoan với bà.

Rooney thở dài:

- Bây giờ hãy cho tôi một tách cà phê. Tôi rất mến bà, Jenni. Mỗi khi ở cạnh bà, đôi lúc tôi nghĩ rằng Arden không bao giờ trở về nữa nhưng tôi sẽ được lành mạnh.

Khoảng gần trưa, khi ba người đi vào nhà. Họ là Erich, Mark và ông cảnh sát trưởng. Jenni thắc mắc, tại sao lại có cả Mark?

Ông cảnh sát trưởng hỏi:

- Thưa bà Erich, hẳn biết lý do khiến chúng tôi có mặt ở đây.

Nàng chăm chú lắng nghe. Họ đang kể về ai đó, về một người mà nàng không quen biết, một người đã bị trông thấy lên xe và ra đi.

Erich có vẻ không mấy tức giận, chỉ có buồn phiền.

Erich nói rồi bước đến bên nàng, lấy đôi tay ôm khuôn mặt và ve vuốt mái tóc nàng:

- Rooney tỏ vẻ muốn rút lại lời nói nhưng, chúng tôi không thể nào giấu diếm sự việc này với ông cảnh sát trưởng.

Lúc này, nàng có cảm giác như bị lột trần trước công chúng. Erich nói tiếp:

- Em yêu, chúng tôi là bạn của em, hãy nói lên sự thật. - Cảm thấy ngộp thở, nàng gỡ tay chàng ra khỏi khuôn mặt mình và nói:

- Tôi sẽ nói ra sự thật như tôi đã biết.

Ông cảnh sát trưởng nói, giọng không chút ác ý:

- Thưa bà Erich, trong đời, bà có khi nào bị khủng hoảng?

- Trước đây, tôi đã có lần bị sốc. - Nàng đáp và kể vắn tắt cho ông ta nghe về tai nạn mà nàng đã gặp khi còn bé. Mark Garrett chăm chú nhìn nàng đến nỗi nàng phải thẫn nghĩ, "Hắn ông ta cho rằng mình bịa chuyện".

Ông cảnh sát trưởng hỏi:

- Thưa bà Erich, bà còn quyến luyến với ông Kevin MacPartland không?

Nàng thấy đó là một câu hỏi thật kinh khủng khi được nêu ra trước mặt Erich! Thật quá sỉ nhục cho chàng! Phải chi nàng có thể mang theo các con để ra đi, trả lại sự yên ổn cho chàng!

Nhưng nàng đang mang thai và hẳn Erich sẽ yêu thương con trai của chàng? Nàng tin chắc đó là một đứa con trai.

Nàng nói:

- Tôi không quyến luyến Kevin theo cái cách mà ông nghe người ta nói.

Ông cảnh sát trưởng hỏi tiếp:

- Như vậy, chuyện bà đã biểu lộ tình cảm với Kevin tại nhà hàng Groveland, đến nỗi làm cho cô phục vụ và hai thực khách hôm ấy phải lấy làm ngạc nhiên, là đi đâu không đúng.

Jenni tưởng chừng không thể nén được tiếng cười ồ. Nàng nói:

- Những người trong nhà hàng hôm ấy sao dễ ngạc nhiên đến thế! Kevin đã hôn tôi. Nhưng tôi không hôn trả lại ông ta.

- Thưa bà Erich, tôi có thể nêu câu hỏi theo một cách thức khác được chứ? Bà có bối rối khi gặp lại người chồng cũ của bà? Bà có nghi ông Kevin là một mối đe dọa cho cuộc hôn nhân của bà hay không?

- Ông có ý gì?

- Trước đây, bà đã cho ông Erich biết bà là một bà góa. Ông Erich là người giàu có. Ông ấy có ý định nhận các con bà làm con nuôi, ông Kevin có thể làm sụp đổ mọi dự tính của bà.

Jenni nhìn chằm Erich. Nàng tính trả lời rằng, cứ việc xem chữ ký của Kevin trên hồ sơ "nhận con nuôi" thì rõ và rằng Erich đã biết Kevin trước khi họ cưới nhau. Nhưng nào ích gì?

Tất cả đi đâu đó cũng đủ làm phiền lòng Erich rồi! Và thật là vô ích khi nói với mọi người rằng chàng đã cố tình lừa dối họ khi nói nàng là bà góa vì như thế sẽ làm chàng phiền lòng thêm.

Jenni tránh khéo việc trả lời câu hỏi này.

Nàng nói:

- Chồng tôi và tôi rất thuận hòa. Chúng tôi không muốn Kevin đến nhà để làm mấy đứa nhỏ phải bối rối.

- Nhưng cô phục vụ nhà hàng, khi ấy, đã nghe ông Kevin nói với bà rằng ông ta sẽ không đồng ý xúc tiến thủ tục "nhận con nuôi" và bà đã trả

lời: "Tôi cảnh báo anh, Kevin". Như thế, có phải đối với bà, Kevin là một sự đe dọa?

Nàng thắc mắc, tại sao Erich không nói lên lời nào để giúp nàng? Nàng nhìn chàng và thấy gương mặt chàng sa sầm.

Cuối cùng, Erich lạnh lùng nói:

- Thừa ông cảnh sát trưởng, tôi thấy như thế là đủ rồi. Không gì có thể khuấy động cuộc hôn nhân của chúng tôi, kể cả Kevin dẫu anh ta có sống hay chết. Chúng ta đều biết Rooney bị bệnh rối loạn tâm thần. Vợ tôi đã bảo rằng không hề leo lên chiếc xe đó. Chẳng hay ông còn có ý định tiếp tục cuộc đi đầu tra? Nếu không, xin ông hãy để cho vợ tôi được yên.

Ông cảnh sát trưởng gật đầu:

- Thôi được, Erich ạ. Nhưng tôi xin báo ông biết, có thể chúng tôi sẽ mở lại cuộc đi đầu tra.

- Trong trường hợp đó, chúng tôi sẽ có mặt.

Erich đã che chở cho nàng! Jenni ngạc nhiên về thái độ thư thái của chàng. Nàng thắc mắc, tại sao đột nhiên Erich chịu đựng được sự tai tiếng như thế?

Ông cảnh sát trưởng nói:

- Tôi không thể kết luận sớm về trường hợp của bà nhà. Biết đâu lời khai của bà Rooney có thay đổi đi đâu gì đó. Bao lâu mà bà Erich không thể nhớ rõ những đi đầu xảy ra thì cuộc đi đầu tra của chúng tôi không thể tiến triển được. Nhưng tôi nghĩ rằng, bởi thẩm đoàn hẳn có đôi chút nghi ngờ rằng bà Erich đã từng có mặt trong chiếc xe.

Erich tiễn ông cảnh sát trưởng ra xe. Họ nói chuyện với nhau một cách nghiêm trọng trong ít phút.

Nán lại một lúc cạnh Jenni, Mark nói:

- Jenni à, tôi sẽ hẹn với một bác sĩ để khám bệnh cho chị.

Nàng trông thấy vẻ lo lắng hằn sâu lên nét mặt anh ta. Nàng không hiểu Mark lo ngại cho nàng hay cho Erich? Nàng hỏi:

- Một bác sĩ tâm lý ư?

- Một bác sĩ nội khoa rất giỏi. Tôi đã biết ông ấy tại Waverly. Chị trông không được khỏe. Những chuyện này làm chị kiệt sức.

- Tôi nghĩ rằng chưa cần thiết lắm. Nhưng thôi cũng được. Cảm ơn anh.

Lúc này, nàng thấy mình cần phải đi ra khỏi nhà. Các con đang chơi đùa trong phòng chúng, nàng lên lầu gặp các con. nàng nói:

- Chúng ta đi dạo nhé, các con.

Bên ngoài thời tiết như là mùa xuân.

Tina hỏi:

- Con có thể cưới ngựa không mẹ?

Beth nói:

- Không, bây giờ không được, ba đã nói chính ba sẽ dẫn chúng ta đi cưới ngựa.

- Mẹ à, con muốn cho con *Linh Hoạt* ăn đường.

Jenni gật đầu:

- Được, chúng ta hãy đến chuồng ngựa.

Giờ đây, Jenni nhận thấy mình có thể mơ mộng đôi chút. Với một ngày đẹp trời như hôm nay mà nàng được cùng Erich cưới ngựa thì tuyệt. Trước đây họ đã từng dự tính như thế và xem đó là một niềm vui.

Nàng gặp Joe trong chuồng ngựa với vẻ trăn mặc. Kể từ ngày mà nàng hiểu Erich đã phiên lòng và ghen tuông vì tình bạn của nàng đối với Joe, Jenni cố tránh gặp chàng trai trẻ.

Nàng hỏi:

- Chú chó Randy thế nào rồi?

- Nó khỏe. Chúng tôi sống ở phố với cậu tôi. Chỉ hai người thôi. Căn hộ của chúng tôi nằm sau Bưu điện. Bà có thể đến đó xem.

- Anh sống xa bà cụ rồi sao?

- Vâng,

- Joe, hãy nói cho tôi biết, vì sao anh không sống với bà cụ.

- Vì bà ta là một người lắm chuyện. Thưa bà Erich. À Jenni. Tôi đã quá chán về những đi đâu mẹ tôi kể về cô. Tôi đã nói với mẹ tôi rằng, nếu cô chối không gặp cái ông tên Kevin vào tối hôm đó, thì chỉ vì cô buộc phải như thế thôi. Tôi đã nói với mẹ là cô rất tốt đối với tôi, nếu không có cô hẳn tôi đã bị đuổi từ hôm Baron bị xổng chuồng, nếu mẹ tôi không lắm chuyện thì sẽ không có những lời bép xép về cô. Đây đâu phải là lần đầu có xe rơi xuống sông! Mỗi khi xảy ra chuyện đó người dân trong vùng họ đều nói "thật là xui xẻo!". Có người thì bảo cần phải có cái biển báo đặt ở nơi khu vực này. Và lần này, thay vì như thế, thì mọi người đều cười nhạo cô và ông Erich nói rằng: "Đây là những gì xảy ra cho những ai mê gái New York".

- Joe, thôi anh đừng nói nữa. - Jenni đặt bàn tay lên cánh tay của chàng trai. - Tôi đã gây ra khá nhiều rắc rối ở nơi đây. Mẹ của anh hẳn phải đau đầu. Joe. Anh nên nghe tôi, trở về nhà với mẹ.

- Không đâu. Bà Erich, nếu bà muốn cưới ngựa, hoặc các cháu muốn đến thăm Randy, thì tôi sẽ phục vụ bà trong những giờ rảnh, bà cứ việc bảo.

- Thôi, im đi, Joe. Nói chuyện kiểu này không ích lợi gì đâu, - rồi đưa tay chỉ cánh cửa để mở. Jenni nói tiếp: - Người ta có thể nghe anh nói đó!

- Nghe hay không tôi cóc cần. - Mặt anh ta dịu lại: - Jenni, tôi sẽ làm mọi việc để giúp cô.

Beth kéo tay nàng nói:

- Mẹ, chúng ta đi thôi.

Có điều gì đó trong câu nói của Joe làm Jenni thắc mắc. Điều gì nhỉ?

Nàng bỗng nhớ ra và hỏi:

- Joe à, tại sao anh nói với mẹ anh là tôi phải chỗi việc tôi ngồi trong xe hơi? Tại sao anh nói như thế?

Mặt Joe tái xanh. Anh ta vụng về thọc tay vào túi quần, hướng mắt nhìn nơi khác. Cuối cùng Joe nói nhỏ nhỏ:

- Jenni à, cô không cần phải đóng kịch với tôi. Hôm đó tôi đã đứng ở đây để kiểm tra lại chuồng của Baron rồi tôi đã trông thấy bà Rooney khi tôi băng qua vườn cây ăn trái. Bà Rooney đang ở bên ngoài nhà cô và tôi đã dừng lại vì tôi cần nói chuyện với bà. Chính lúc đó, một chiếc xe Buick màu trắng xuất hiện; cửa nhà cô mở và cô chạy vội ra. Jenni à, tôi đã trông thấy cô vào. Tôi thề tôi sẽ không nói với ai về chuyện đó. Tôi...Tôi yêu cô, Jenni. - Joe rút rề lấy tay ra khỏi túi quần và nắm lấy cánh tay Jenni.

Chương 25

Ánh nắng chiều chênh chếch trên những cánh đồng khi Erich về nhà. Jenni quyết định báo cho chàng việc nàng mang thai đầu cho việc gì có xảy đến.

Chàng đã kể cho nàng nghe những sự việc trong ngày một cách dễ dàng đến kỳ lạ. Erich đã mang những bức tranh, từ căn nhà gỗ về để chuẩn bị đem đi triển lãm tại San Francisco.

Chàng hỏi:

- Em nghĩ sao? - Chẳng có gì trong giọng nói lẫn thái độ của chàng còn ghi lại dấu vết của cuộc nói chuyện sáng nay với ông cảnh sát trưởng Gunderson.

- Tranh quá đẹp! Nàng nói và thầm nghĩ: "Mình có nên kể cho chàng nghe câu chuyện của Joe? Hay tốt hơn là hãy đợi? Một khi mình đi khám bệnh, mình sẽ hỏi bác sĩ liệu việc mang thai có thể gây ra chúng mất trí nhớ chẳng?"

Erich nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ.

Chàng hỏi:

- Em có muốn theo anh đi San Francisco không?

- Chúng ta sẽ bàn việc đó sau.

Chàng ôm nàng trong vòng tay:

- Em yêu, đừng sợ gì cả, anh sẽ lo cho em. Sáng nay, trong khi ông cảnh sát trưởng đang vặn hỏi em, anh chợt hiểu ra em là người anh yêu

dấu, mặc dù những gì có thể đã xảy ra trong đêm hôm ấy. Em là tất cả đời anh.

- Erich, em không còn biết em như thế nào nữa.

- Chuyện gì thế, em yêu?

- Erich, em không còn nhớ em đã lên chiếc xe đó hay không nhưng bà Rooney thì không nói dối.

- Em đừng lo. Rooney không phải là một nhân chứng đáng tin. Vả lại Gunderson hẳn sẽ mở lại cuộc đi điều tra theo như ông ta đã nói với anh.

- Phải chăng anh muốn nói rằng nếu có ai đó đến khai với cảnh sát rằng đã thấy em lên chiếc xe đó thì cuộc đi điều tra sẽ mở lại và họ sẽ kết tội em?

- Em đừng lo. Chẳng có ai là nhân chứng.

Jenni thẫn thờ, ồ, có chứ, có một người, nếu có ai nghe được những lời Joe nói hôm nay? Joe không kín miệng. Anh ta bắt đầu nhậ nhệ như ông cậu của anh ta và đi đâu đó làm mẹ anh lo ngại, và, nếu một tối nào đó, trong tiệm rượu, anh ta vui miệng kể ra rằng đã thấy Jenni bước vào trong xe với Kevin?

Nàng hỏi Erich:

- Có thể nào em quên được việc em đã lên chiếc xe đó?

Chàng ôm nàng trong tay, vuốt ve mái tóc nàng.

- Jenni à, em đã phải trải qua những giây phút thật kinh khủng. Chiếc áo choàng của em cũng không còn. Khi người ta tìm thấy Kevin thì trong tay anh ta cầm chìa khóa của em, như anh đã nói với em, Kevin đã khuyến dụ em và lấy chìa khóa của em. Có lẽ em đã chống lại anh ta. Lúc đó, chiếc xe lăn bánh và em đã thoát ra được trước khi nó lao xuống sông.

Jenni nói:

- Em không biết, em không thể tin đi đâu ấy được.

Một lúc sau, khi lên phòng ngủ. Chàng nói với nàng:

- Em yêu, hãy mặc chiếc áo ngủ màu ngọc bích.

- Em không thể.

- Em không thể ư? Tại sao?

- Chiếc áo không vừa với em nữa. Em đang có thai.

Nàng còn nhớ phản ứng của Kevin khi lần đầu tiên nàng báo tin này với anh ta. Và câu nói của anh, "Chúa ơi! Jenni, chúng ta không có khả năng cho phép để có con. Em không thể giữ nó".

Hôm nay, Erich đã vui mừng hơn hở khi nghe cái tin đó.

Chàng nói:

- Em yêu, vì vậy, nên trông em phờ phạc đến thế này.Ồ, người yêu của anh, em nghĩ rằng liệu có thể là một đứa con trai?

Jenni tươi cười, nói:

- Em chắc chắn nó là con trai.

Nàng tận hưởng phút giây hòa hoãn thoáng qua này và nói tiếp:

- Trong ba tháng, nó hành em gấp đôi lần mang thai hai đứa con gái.

- Chúng ta sẽ đến gặp một bác sĩ thật giỏi ngay tức khắc. Con trai của anh. Anh sẽ đặt tên cho con là Erich được chứ.

Đó là truyền thống của gia đình anh.

- Vâng, đó là đi đâu em tha thiết nhất.

Ngồi trên divan, Jenni nép vào lòng chàng. Mọi ngờ vực đều tan biến.

Erich nói:

- Jenni à, chúng ta đã trải qua những lúc tồi tệ. Thôi hãy quên mọi chuyện đi. Sau khi anh đi San Francisco về, chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn để ăn mừng. Theo anh nghĩ, em nên ở nhà, em đồng ý chứ? Vả lại em cũng không mấy khỏe. Chúng ta sẽ tạo dựng một gia đình hạnh phúc để làm cho thiên hạ câm miệng. Thủ tục nhận con nuôi sẽ được kết thúc vào cuối mùa hè này. Tội nghiệp cho Kevin nhưng ít ra anh không còn là mối đe dọa đối với chúng ta.

Nàng thầm nghĩ, còn hơn cả một sự đe dọa. Liệu nàng có nên kể cho chàng về chuyện Joe? Thôi, để dành đêm nay cho đứa bé.

Cuối cùng, họ vào phòng ngủ. Erich đã vào giường khi nàng ra khỏi buồng tắm.

Chàng nói:

- Jenni à, anh rất nhớ những lúc nằm bên em. Anh cô đơn quá!

- Em cũng thế! Em cũng chỉ một mình.

Sau bao ngày xa cách, họ làm tình trong sự cuồng nhiệt, cố quên đi những tuồn lể khổ đau.

Erich nói:

- Anh yêu em Jenni, anh yêu em nhiều lắm!

- Erich, em nghĩ rằng mình sẽ hóa điên khi cảm thấy quá xa cách anh.

- Anh hiểu, Jen à.

- Vâng, anh yêu?

- Anh nóng lòng muốn biết em bé sẽ giống ai?
- Mmmm, giống anh, em cho rằng... nó sẽ giống anh y tạc.
- Anh mong như thế biết bao.

Chàng đã chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đặn.

Khi chợt chìm vào giấc ngủ, Jenni bỗng giật mình sửng sốt. Nàng thẩn thẫn, Ồ! lạ Chúa, lẽ nào, Erich đã không chút nghi ngờ chàng chính là cha của đứa bé? Không, không thể có chuyện đó. Chỉ vì nàng quá rối óc đấy thôi và lo sợ đủ chuyện, nhưng cái lời nói của chàng khi đề cập đến đi đâu đó...

Sáng mai khi thức dậy. Erich nói với nàng:

- Em yêu. Đêm qua, anh nghe em thét lên trong giấc ngủ.
- Thế mà em chẳng hay biết gì.
- Anh yêu em. Jenni.
- Tình yêu là đồng nghĩa với sự tin tưởng, Erich. Anh đừng quên rằng hai đi đâu đó không thể tách rời nhau.

Ba ngày sau, Erich dẫn nàng đến một bác sĩ sản khoa ở Granite Place. Ngay lần đầu gặp bác sĩ Elmendorf, Jenni cảm thấy ông ta là một người rất dễ mến. Ông ta nhỏ con, đầu hói, có ánh mắt tinh tường. Ông trạc độ ngoài ngũ tuần.

Bác sĩ hỏi:

- Bà Erich, bà có bị huyết trắng không?
- Vâng, trước đây tôi có bị hai lần, nhưng tôi vẫn cảm thấy khỏe.
- Trong hai lần mang thai trước đây, bà có gầy đi như thế này không?

- Thừa bác sĩ không.

- Bà có bị thiếu máu không?

- Không ạ.

- Hồi nhỏ, khi mới sinh bà có gặp phải căn bệnh gì không?

- Vì là đứa con nuôi nên tôi không thể biết. Bà ngoại tôi không nói gì với tôi. Tôi được sinh ra ở New York, đó là điều mà tôi biết về nguồn gốc của tôi.

Bác sĩ nói:

- Tôi hiểu, tôi sẽ giúp bà ổn định trở lại. Tôi biết bà đã trải qua những cơn căng thẳng thần kinh.

Nàng thầm nghĩ, lối nói chuyện của ông ta thật tế nhị biết bao!

Bác sĩ Elmendorf nói:

- Để bắt đầu, bà hãy dùng vitamin, hãy tránh đẩy, nâng hoặc kéo vật nặng. Bà hãy nghỉ ngơi nhiều.

Ngồi cạnh Jenni, Erich ve vuốt đôi tay nàng. Chàng nói với bác sĩ:

- Tôi sẽ chăm sóc vợ tôi chu đáo hơn.

Ông bác sĩ nhìn Erich với ánh mắt đăm chiêu:

- Tôi nghĩ hai ông bà nên tránh việc tình dục ít ra là trong suốt tháng tới và có thể trong suốt thai kỳ nếu chứng huyết trắng còn dai dẳng, có thể điều đó sẽ khó khăn cho ông.

- Chẳng có gì là khó khăn một khi nó liên quan đến sức khỏe của thai nhi.

Vị bác sĩ gật đầu.

Jenni th ần nghĩ, nhưng đó quả là một vấn đề, vì mối quan hệ tình dục của mình và Erich là những lúc duy nhất của hai kẻ đang yêu và muốn được gần nhau. Chỉ có những giây phút đó, mình và chàng mới quên đi được bao nỗi ghen tuông, ngờ vực và những sức ép từ bên ngoài.

Chương 26

Mùa xuân đến muộn, mang theo cái nóng và những cơn mưa rào vào buổi chiều. Bao phủ trên đất đai màu mỡ là màu xanh ánh mượt của cây cỏ. Những cánh đồng cỏ linh lăng thơm rực, rải rác những bông hoa xanh, đang chờ đợi vụ mùa trong năm. Những đàn gia súc đã rời xa máng ăn và đang gặm cỏ trên những cánh đồng trải dài theo sườn dốc về hướng bờ sông. Cây cối xào xạc, những cành cây rậm tạo thành một bức tường xanh um ở bìa rừng. Đôi khi, dăm ba chú nai tơ nhảy qua nơi ấy, dừng lại nghe ngóng, tìm nơi ẩn núp và lẫn trốn vào cánh rừng. Ngay cả ngôi nhà cũng rộn rã hẳn lên trong tiết xuân, mặc cho những màn cửa nặng trĩu và cứng ngắc, gió vẫn mang hương thơm của hoa huệ trắng, hoa hồng và hoa lài vào tận bên trong.

Jenni thích thú trước sự đổi thay này. Nàng cảm thấy cái nóng của nắng xuân đang dần dần xâm chiếm cơ thể giá lạnh của nàng. Hương thơm của các loài hoa đã lấn át hẳn mùi nhựa thông dai dẳng, sáng sớm, khi thức dậy, Jenni mở rộng các cánh cửa sổ, rồi trở lại nằm dài trên giường, thích thú với cái mát mẻ của cơn gió thoảng. Các loại thuốc chống ốm nghén đối với nàng không có hiệu quả. Nàng vẫn buồn nôn, vào mỗi sáng, khi thức dậy. Thấy thế, Erich buộc nàng phải nằm nghỉ trên giường. Giờ đây, chàng luôn ở nhà mỗi tối và săn sóc nàng thật chu đáo.

Chàng nói:

- Em yêu, anh không muốn để em một mình, anh đã chuẩn bị xong cho cuộc triển lãm tại San Francisco. Theo bác sĩ Elmendorf, thì từ đây đến ngày ấy thì em sẽ đỡ hơn.

Chàng dự định sẽ đi ngày 23 tháng Ba.

- Em hy vọng sẽ khỏe hơn. Anh sẽ không bỏ công việc ở xưởng họa chứ?

- Đương nhiên. Anh rất sung sướng dành thêm thời gian cho các con. Và, thú thật với em, trong vùng này anh là người ít bị gò bó với thời gian nhất.

Giờ đây, mỗi buổi sáng Erich đều đặn dẫn các con đến chuồng ngựa và cho chúng tập cưỡi ngựa. Bà Rooney thường đến thăm nàng. Nàng đã đan gần xong chiếc áo san-đai và tính sẽ làm một tấm chăn đắp mảnh. Cho đến lúc này, Jenni vẫn chẳng hiểu tại sao chiếc áo choàng của nàng lại ở trong xe của Kevin. Nàng ngẫm nghĩ phải chăng Kevin đã vào nông trang từ cửa phía tây vì cửa này chẳng bao giờ khóa. Nơi đây có cái tủ hộc tường, có thể Kevin đã lấy cái áo choàng với ý định chứng tỏ cho mọi người biết Kevin đã gặp nàng rồi, chàng đã lên xe và lạc hướng. Hẳn là Kevin đã lục túi áo với hy vọng tìm thấy tiền, nhưng chỉ thấy chiếc chìa khóa. Kevin lấy ra và cầm nó trên tay và lúc đó xe chệch hướng lao xuống sông.

Nhưng đi đâu đó không thể giải thích cho cú điện thoại.

Như thường lệ, sau giấc ngủ trưa, hai đứa bé thích chạy chơi trên những cánh đồng. Ngồi ở hiên nhà, Jenni vừa đan áo vừa nhìn các con. Thấy Jenni chuẩn bị làm tấm chăn đắp mảnh, bà Rooney lên tầng gác dưới mái và, lấy ra những khúc vải dư trong đó có một khúc vải màu xanh đậm. Bà nói với Jenni:

- Khúc vải này, khi xưa phụ thân của Erich đã mua để tôi may màn cửa phòng ngủ của ông ở cuối hành lang. Hồi đó, tôi đã nói với ông John rằng màu ấy tối lắm, nhưng ông ấy vẫn khẳng định treo nó suốt hai tháng rồi sau đó mới thấy những màn cửa mà nay vẫn còn.

Không hiểu tại sao, Jenni không hề muốn ngồi trên chiếc xích đu đáng thuyền của bà Caroline. Nàng chọn một ghế bành bằng mây để ngồi, tựa người bên những chiếc gối êm ái. Nàng thầm nghĩ, Caroline cũng đã từng ngồi nơi hiên nhà này để may vá và ngắm nhìn đứa bé trai của bà chơi đùa trên những cánh đồng.

Giờ đây, Jenni không còn cảm thấy cô đơn nữa, bởi Erich luôn rủ nàng đi ăn tiệm thì chính nàng là người luôn từ chối bằng câu nói:

- Chưa được đâu, anh yêu, vì em không chịu nổi mùi thức ăn.

Mỗi khi ra phố, Erich thường dẫn theo hai bé gái. Khi trở về, chúng thích thú kể cho nàng nghe về những nơi chúng đã dừng lại để uống sữa tươi và ăn bánh ngọt; những người chúng gặp...

Erich dọn đến ngủ ở căn phòng cuối của thân phụ chàng ngày trước. Chàng nói:

- Jenni à, anh ngủ ở đây thì dễ cho anh hơn. Nếu hằng đêm chúng ta nằm bên nhau, anh cảm thấy không thể nào kềm chế việc ôm em. Hơn nữa, em thường trăn trở trong giấc ngủ. Tốt hơn là em nên ngủ một mình.

Jenni cố tỏ ra đồng ý với chàng, nhưng cơn ác mộng đầu dẫn đến trong giấc ngủ của nàng, và cũng vẫn là cái cảm giác chạm phải một khuôn mặt trong bóng đêm, với mái tóc dài ve vuốt má nàng, nàng không dám kể cho Erich nghe việc đó. Hẳn chàng sẽ cho rằng nàng điên.

Đêm trước chuyến đi San Francisco của Erich. Chàng yêu cầu Jenni theo chàng đến chuồng ngựa. Hai ngày nay, cơn buồn nôn đã ngưng vạ nàng.

Chàng nói:

- Anh sẽ an tâm hơn nếu em có mặt khi các con cưới ngựa. Anh không mấy tin Joe!

Nàng rùng mình lo sợ: Tại sao?

- Anh nghe nói tối nào Joe cũng say khướt với cậu hấn. Joe bị ảnh hưởng xấu bởi Josh Brothers. Dầu sao, nếu Joe có vẻ không bình thường thì em không nên để hấn tập các con cưới ngựa. Lẽ ra anh đã cho hấn thôi việc.

Nàng trông thấy Mark đang đứng với Joe trong chuồng ngựa. Giọng nói vốn trầm tĩnh của Mark bỗng cất cao lạnh lùng:

- Bộ chú không biết đề thuốc chuột gặm kho trũ thốc như thế là rất nguy hiểm hay sao? Nếu ngựa ăn phải thứ cỏ vậy thuốc này thì chúng sẽ hoá điên. Joe à, độ này chú sao thê? Báo cho chú biết, nếu đi đầu này xảy ra một lần nữa, tôi sẽ yêu cầu ông Erich cho chú thôi việc. Chú phải nhớ rằng, mấy đứa trẻ thì ngày nào cũng tập cưỡi ngựa. Con ngựa của Erich thì rất khó cưỡi ngay cả với người nài xuất sắc như ông ta mà cũng không thuần nó được, nếu con Baron ăn phải một tí stricnin đựng trong chiếc hộp ấy, thì nó sẽ đá tung bất cứ ai đến gần nó.

Nghe tiếng la lối, Erich buông tay Jenni và hỏi:

- Có chuyện gì thê?

Mặt đỏ tía, chực khóc, Joe thú nhận:

- Thừa ông, tôi tính bỏ thuốc chuột nhưng vì trời mưa nên tôi đã mang hộp thuốc chuột vào trong chuồng ngựa.

Erich lạnh lùng nói:

- Joe à, tôi cho cậu thôi việc.

Joe đưa mắt nhìn Jenni. Nàng thầm nghĩ, liệu mình có thể biết được gì hơn trong khuôn mặt ấy hay chỉ là một lời cầu xin? Nàng không biết phải nói sao?

Nàng bước đến, nắm lấy cánh tay chàng và nói:

- Thôi anh, em năn nỉ, hai đứa bé rất quý Joe, cậu ấy đã kiên trì tập hai đứa bé cưỡi ngựa, nếu anh đuổi cậu, chúng sẽ buồn lắm.

Erich nhìn nàng xoi mói, rồi nói ngắn gọn:

- Được, nếu đối với em đi đầu đó quá cần thiết. - Rồi, quay sang Joe, chàng nói - Đây Joe, chỉ một lỗi nhỏ nữa thôi, như quên đóng cửa chuồng

ngựa; để chó đi rong trên đất của tôi, chẳng hạn... thì tôi sẽ đuổi cậu ngay, hiểu chưa?

Joe nói nho nhỏ:

- Vâng. Thưa ông. Cảm ơn ông, cảm ơn bà Erich.

Erich nói tiếp giọng khô khốc:

- Dẫu bà Erich có nói gì chẳng nữa... Đây, Jenni. Anh không muốn các con cưỡi ngựa trước khi anh trở về Hiều rõ chưa?

- Vâng. - Nàng đồng ý. Trông nét mặt Joe thật khổ sở. Vết nhằn hiện trên vầng trán anh ta.

Cùng với Erich và Jenni, Mark rời chuồng ngựa. Anh nói:

- Erich à, có một con bê con vừa mới sinh ra trong xưởng sửa. Chính vì thế nên tôi đến đây. Anh nên coi chừng Joe. Tối hôm qua, hắn vừa đánh lộn.

Erich cau kỉnh hỏi:

- Hắn gặp phải chứng gì thế?

Mark sa sầm mặt. Anh nói:

- Một thanh niên học đòi uống rượu là như thế đấy!

Erich đề nghị:

- Anh dùng cơm trưa nay với chúng tôi nhé? Dạo sau này chúng tôi ít gặp anh.

- Anh đến nhé, Mark. - Jenni thăm thì.

Họ cùng vào nhà.

Erich nói:

- Hai người hãy vào nhà trước đi. Mark, anh hãy rót rượu giùm tôi nhé, tôi phải ghé qua văn phòng để lấy thư.

Chờ Erich đi khỏi, Mark nói với Jenni:

- Có hai điều tôi muốn nói với chị, Jenni. Trước tiên đó là tin chị mang thai. Xin chúc mừng chị. Thế nào, chị có khỏe không?

- Bây giờ tôi đã khỏe nhiều rồi.

- Jenni, một chuyện khác mà tôi muốn nói với chị. Chị thật tử tế khi can thiệp cho Joe, nhưng không phải lúc. Đã có lý do khiến Joe thường gây gổ trong quán rượu. Hắn ta không biết che giấu tình cảm của mình. Hắn tôn thờ chị và những gã trong quán đã chế diễu hắn ta vì chuyện đó. Tôi thấy tốt hơn là hắn nên rời xa nông trang.

- Và rời xa cả tôi?

- Đúng, chị rất trung thực.

Chương 27

Trước khi lên đường đi San Francisco, Erich quyết định lái chiếc Cadillac và gửi tại phi trường cho đến ngày chàng trở về

Chàng hỏi:

- Em không cần dùng xe chứ, em yêu?.

Nàng thắc mắc, không hiểu câu hỏi của chàng có hàm ý gì? Trong lần trước đây khi chàng đi vắng, nàng đã dùng xe này để đi gặp Kevin. Nàng nói:

- Em không dùng xe đâu anh ạ. Elsa sẽ mua những gì em cần.

- Thuốc bổ của em còn đủ chứ?

- Còn nhiều anh ạ!

- Nếu em không thấy khỏe, Clyde sẽ đưa em đến bác sĩ. Họ đang đứng ở ngưỡng cửa. Erich gọi:

- À các con, đến hôn ba đi!.

Beth và Tina chạy đến. Beth nói:

- Nhớ mua quà về cho con nghe ba!

- Cả con nữa. Tina nói nhỏ nhỏ.

Jenni nói với chàng:

- Erich à, anh hãy nói với hai đứa bé là anh cấm chúng cưới ngựa cho đến khi anh trở về

Hai đứa bé sững sờ la lên:

- Con không chịu đâu.

Erich quay sang nói với Jenni:

- Joe đã đến xin lỗi anh và thú nhận trong thời gian qua hắn đã thiếu tỉnh táo. Giờ đây, hắn đã trở về sống với mẹ hắn. Anh nghĩ rằng em có thể giao hai đứa bé cho hắn tiếp tục tập cưỡi ngựa mà không phải lo sợ; chỉ một điều là em đừng mất đến chúng, đừng để chúng một mình với Joe.

- Em không biết là có thể giữ đúng lời anh dặn không.

Chàng nhướn mày hỏi:

- Vì lý do gì?

Nàng nhớ lại những lời nói của Mark. Nhưng làm thế nào để giải bày cho Erich?

Nàng nói:

- Nếu anh tin rằng các con sẽ không gặp rủi ro khi cưỡi ngựa thì đâu cần có sự hiện diện của em.

Chàng ôm nàng:

- Anh sẽ nhớ em lắm!

- Em cũng thế!

Nàng tiễn chàng ra xe. Clyde đã đưa chiếc Cadillac ra khỏi nhà xe và lúc này Joe đang đánh bóng nó. Mark đã đến để tiễn Erich.

Erich nói với Jenni:

- Jenni à, anh sẽ gọi về cho em khi đến khách sạn, khoảng hai mươi hai giờ nhé!

Tối hôm đó, nàng không ngủ để chờ điện thoại. Ngôi nhà trông rộng lớn quá. Nàng thẫn nghĩ, bất cứ ai cũng có thể đột nhập vào ngả cửa trước, cửa bên hiên hoặc cửa sau và, họ có thể lên cầu thang mà mình không tài nào biết được! Ban ngày, chùm chìa khóa treo trong văn phòng, người ta chỉ cất chúng vào nơi an toàn vào buổi tối. Nhưng văn phòng thì luôn vắng vẻ, bất cứ ai cũng có thể lấy một chìa trong chùm chìa khóa để làm thêm cái thứ hai và trả nó vào chỗ cũ mà không hề bị ai biết.

Nàng tự hỏi, tại sao lúc này chuyện đó làm mình lo lắng?

Cũng vẫn là cơn ác mộng mà trong đó nàng thấy những ngón tay mình chạm phải một gò má, cái tai và mái tóc, giờ đây nó xuất hiện hệt như mỗi đêm trong giấc ngủ. Vẫn luôn là như thế. Mùi thông dai dẳng phảng phất đâu đây, cái ấn tượng về sự hiện diện của một ai đó, cái cảm giác chạm nhẹ trên một cơ thể, sau đó là một tiếng thở dài yếu ớt và, khi nàng bật sáng đèn thì căn phòng vẫn trống trơn.

Phải khi nàng có thể kể chuyện này cho một ai đó. Nhưng với ai? Bác sĩ Elmendork khuyên nàng hãy đến một bác sĩ tâm lý. Nàng thẫn nghĩ, hẳn phải như thế. Rồi đây, thiên hạ vùng Ganite Place có dịp để bàn tán thêm và cho rằng: Thế là bà Erich có đầu óc không ổn.

Vào khoảng hai mươi hai giờ. Điện thoại reo. Jenni vội vã cầm máy.

- Ai?

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời. Hay đúng hơn là nàng nghe một tiếng gì đó. Không phải là tiếng thở nhưng chắc là một thứ tiếng gì đó.

- Alô? - Nàng bắt đầu run rẩy.

Ở đầu dây bên kia có tiếng thì thầm:

- Jenni.

- Ai ở đầu dây đó?

- Jenni, cô ở một mình sao?

- Ai đó thế?

- Có gã New York si tình nào đang ở bên cạnh cô không?

Hắn thích bơi lội chứ?

- Ông nói cái gì thế?

Giọng nói bỗng vang lên the thé, nửa cười, nửa khóc, khó nhận biết:

- Đồ đĩ, quân sát nhân. Đi ra khỏi giường của Caroline. Đi ra ngay lập tức.

Nàng dẫn mạnh ống nghe, đưa hai tay ôm má và thốt lên:

- Ôi, Chúa ôi!

Điện thoại lại reo. Jenni quyết định không nhấc máy.

Bốn năm lần như thế, chuông điện thoại vẫn reo. Rồi ngưng. Rồi lại reo. Nàng thầm nghĩ: "Đã quá mười hai giờ. Hắn lần này là Erich". Nàng cầm lấy ống nghe.

Ở đầu dây, giọng Erich đầy lo lắng:

- Jenni, chuyện gì xảy ra thế em? Anh vừa gọi em cách ít phút mà đường dây bận, sau đó không ai nhấc máy. Em khỏe không? Ai gọi điện thế?

Nàng nói, giọng như người mất trí:

- Em không biết. Đó chỉ là một tiếng nói.

- Sao em có vẻ hoảng loạn thế, Jenni. Người ta nói với em chuyện gì qua điện thoại?

Không thể kể ra chuyện đó, nàng nói:

- Em... em không hiểu được...

- Anh hiểu. - Chàng nói rồi lặng yên một lúc, chàng tiếp giọng nhàn nhạt - Thôi chúng ta hãy khoan nói đến chuyện đó đã.

Sững sờ. Jenni hỏi:

- Khoan nói đã, nghĩa là sao? Em muốn nói về chuyện đó. Anh có biết là người ta đã nói như thế nào không?

Nàng nức nở kể cho chàng nghe lời nói ban nãy trong điện thoại rồi hỏi: "Ai có thể buộc tội em như thế? Ai có thể ghét em đến mức độ đó?"

- Em yêu, bình tĩnh đi em.

- Nhưng Erich, ai chứ?

- Em yêu, hãy suy nghĩ xem. Chắc hẳn là Rooney.

- Nhưng vì sao? Rooney yêu em lắm cơ mà?

- Có thể bà ta rất yêu em. Nhưng bà ta tôn thờ Caroline. Đi đâu mà bà ấy ước ao hơn hết là Caroline trở về và trong những cơn khủng hoảng, bà ta đã xem em như một kẻ tiếm vị. Em yêu, anh đã nói trước với em về tính bất thường của bà Rooney. Jenni à, thôi em đừng khóc nữa rồi mọi việc sẽ ổn. Anh sẽ lo lắng cho em. Anh sẽ luôn chăm sóc em.

Trong cái đêm dài mất ngủ đó. Jenni đã bắt đầu bị chứng co thắt. Thoạt đầu, là những cơn đau nhói trong bụng, rồi tiếp đến là những cơn co thắt đầu đạn. Đến tám giờ sáng, nàng liền gọi cho ông bác sĩ Elmendorf.

Ông ta trả lời:

- Tốt hơn là bà nên đến phòng mạch của tôi.

Jenni tìm người để đưa nàng đi bác sĩ, nhưng Clyde đã ra đi từ sáng sớm để lo việc buôn bán gia súc cùng vợ Rooney. Jenni không dám yêu cầu Joe đưa nàng đến bác sĩ, ngoài ra ở nông trang cũng có khoảng bảy tám người đàn ông làm việc ăn lương công nhật nhưng nàng thấy không thể nhờ họ giúp đỡ vì trước đây Erich luôn căn dặn nàng không nên quá thân thiện với họ.

Cuối cùng, nàng quyết định gọi điện cho Mark. Anh trả lời nàng:

- Jenni à, sau giờ làm việc tôi sẽ đến đón chị. Chị chờ được chứ? Còn nếu chị cần phải đi ngay thì, bố tôi có thể giúp chị, ông ta vừa ở Florida về và đang nghỉ hè ở đây.

Jenni luôn nóng lòng muốn được gặp ông Luke Garrett, thân phụ của Mark.

Mark đến nhà nàng vào lúc chín giờ mười lăm phút trong buổi sáng nóng và đầy sương mù báo hiệu một ngày oi ả. Jenni cố tìm một chiếc áo mỏng để mặc, nhưng mới quăn áo mà Erich sắm cho nàng vào dịp đám cưới chỉ là quăn áo lạnh. Cuối cùng, nàng cũng tìm thấy một bộ áo váy bằng vải bông mà nàng đã mặc năm trước ở New York. Khoác bộ cánh lên mình, bỗng chốc nàng có cảm giác tìm thấy lại chính mình, nàng đã mua bộ áo váy vải bông màu hồng này trong dịp bán giảm giá. Chiếc váy vải mềm và rộng chỉ hơi ôm vòng hông của nàng; áo mặc bên trên khá rộng đủ để che giấu thân hình gầy yếu của nàng.

Mark lái một chiếc xe break cũ kỹ hiệu Chrysler. Trong xe, ở băng sau bên những sách vở. Đây là lần đầu Jenni thật sự được ngồi riêng một mình với Mark. Nàng thầm nghĩ, ngay cả loài thú hản cũng cảm thấy an ổn khi ở cạnh anh ta. Jenni nói ra đi đầu đó với Mark.

Mark liếc nhìn nàng và nói:

- Tôi muốn tin như thế và, tôi hy vọng bác sĩ Elmendorf cũng đem lại đi đầu đó cho chị. Ông ấy là một thầy thuốc giỏi. Jenni à. Hãy tin nơi ông ta.

- Vâng.

Xe rời nông trang và trên con đường đất dẫn về Granite Place. Jenni thẩn nghĩ, nơi đây biết bao là đất đai thuộc quyền sở hữu của gia đình Krueger, tất cả những con vật đang gặm cỏ trên cánh đồng này là đàn gia súc tham gia dự thi trong các kỳ hội chợ. Vậy mà lúc trước mình cứ hình dung ở đây chỉ là một nông trang nhỏ xinh xinh với dăm ba cánh đồng lúa mì! Mình thật không ngờ!

Mark hỏi:

- Chị có biết Joe đã trở về nhà mẹ anh ta chưa?

- Vâng, Erich có nói cho tôi.

- Như thế là ổn cho hẳn. Maude là một người đàn bà thông minh. Gia đình đó nát rệu. Bà Maude chắc sẽ kềm giữ Joe.

- Tôi nghĩ rằng vì vụ tai nạn đó mà người anh của bà Maude trở thành nát rệu.

- Tôi không biết rõ. Nhưng theo lời cha tôi và John Krueger thì Josh Brothers đã uống rượu vào cái ngày xảy ra tai nạn. Có thể Josh lấy cớ này để nghiện rượu chăng?

Rồi nàng buột miệng:

- Liệu một ngày kia Erich có thể tha thứ cho tôi vì những chuyện đã xảy ra không? Đó là những chuyện đã phá hỏng cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Nàng thắc mắc không biết mình có dám kể cho Mark nghe về cú điện thoại trong đêm? Và phản ứng của Erich?

Bằng một giọng cân nhắc, Mark nói:

- Jenni à, sau ngày gặp chị ở New York, Erich đã thay đổi rất nhiều. Trước đây, anh ấy vẫn luôn đơn độc và thường đến sống tại căn nhà gỗ. Bây giờ, chúng tôi đã hiểu tại sao anh ấy lại như thế. Nhưng chị hãy nghĩ

xem theo tôi biết thì ông John Krueger không bao giờ tỏ vẻ yêu thương khi anh ấy còn bé. Ngược lại, Caroline là người rất đa cảm và luôn muốn biểu lộ tình cảm của mình. Người dân của vùng này thì không như thế. Chúng tôi là những người tương đối khép kín. Như chị đã biết, bà Caroline là một phụ nữ lai Ý. Tôi nhớ lại bố tôi đã trêu bà ta vì tính khí latin đó. Chị tưởng tượng xem h ồi ấy Erich sẽ đau khổ đến chừng nào khi biết mẹ sẽ bỏ đi. Vì thế sự xuất hiện của ch ồng trước của chị làm cho Erich buồn khổ thì cũng dễ hiểu thôi. Thôi, chị hãy nhẫn nại với Erich một thời gian. R ồi thiên hạ cũng sẽ thôi đàm tiếu.

- Mọi chuyện đối với anh sao dễ dàng quá!

- Không dễ lắm nhưng cũng ít khó khăn hơn chị tưởng!

Dừng xe trước phòng mạch của bác sĩ. Mark nói:

- Tôi sẽ ng ồi đây đọc sách trong khi chờ đợi chị. Chắc không lâu lắm đâu.

Sau khi khám cho Jenni, ông bác sĩ sản khoa nói:

- Đây là sự co thắt sớm phát và vào giai đoạn này của thai kỳ là không tốt đấy. Phải chăng bà đã quá gắng sức?

- Thưa bác sĩ không.

- Bà sụt cân thêm nữa r ồi!

- Tôi không ăn gì được.

- Bà nên cố ăn để dưỡng thai. Hãy uống sữa lúa mạch, ăn kem và những thức ăn giàu dinh dưỡng. Nên tránh đứng quá lâu một chỗ. Có đi đâu gì làm bà lo lắng chăng?

- Jenni lặng im, nàng th ần mong được nói với bác sĩ về cú điện thoại mà ai đó đã gọi cho nàng trong khi ch ồng nàng vắng nhà; về chứng bệnh càng trầm trọng hơn của Rooney và bà Maude nữa chứ? Bà ấy không ưa

gia đình Krueger và nhất là nàng. Nàng thắc mắc không hiểu ai là kẻ đã biết rõ chuyện đi đứng của Erich?

Ông bác sĩ nhắc lại:

- Thưa bà Erich, có đi đâu gì làm bà lo lắng chẳng?

- Thưa bác sĩ, không.

Khi ra xe, Jenni kể lại cho Mark nghe những đi đâu ông bác sĩ nói. Nàng nhìn Mark ng ồi sau tay lái, dáng anh trông thật vững chãi và tự tin. Nàng nghĩ, hẳn anh ta là người không hề biết cúi kính và nóng giận. Mark vút cuốn sách đang đọc ra bằng sau và r ồ máy xe.

Chàng nói:

- Jenni à, chị có bạn gái hoặc người thân nào có thể đến đây ở chơi với chị khoảng hai tháng được chẳng? Tôi thấy ở đây chị quá cô đơn. Tôi nghĩ rằng đi đâu đó sẽ làm chị đỡ buồn.

Jenni nghĩ đến Fran, ước gì có Fran nơi đây. Nàng nhớ lại tiếng cười của họ trong những buổi tối, khi Franc dài dòng kể lại chuyện tình của cô ta. Nhưng Erich rất ghét Fran, chàng đã yêu cầu Jenni dứt khoát không mời Fran đến nhà. Jenni bỗng nghĩ đến đôi ba người bạn khác, không ai trong số họ đủ giàu có thể bỏ ra bốn trăm đô mua vé máy bay để đến đây nghỉ ngơi vào dịp cuối tuần, hơn nữa họ đều bận gia đình và công ăn việc làm.

Nàng đáp:

- Chẳng ai có thể đến.

Xe đang hướng về nông trang của gia đình Garrett nằm ở đầu mút phía bắc Granite Place.

Mark nói:

- So với Erich, đất đai của chúng tôi rất ít. Chúng tôi chỉ có một mảnh đất độ chừng hai trăm héc-ta, bao g ãm trung tâm chữa bệnh cho súc vật.

Ngôi nhà này thật đúng như những gì nàng đã hình dung cho nông trang của Erich. Nó rộng rãi, sơn màu trắng với những bức rèm màu đen ở các cửa sổ và một cái hiên rộng ở chính diện.

Đang ng ồi đọc sách ở ghế bành, ông bố của Mark ng ẩng đầu nhìn lên khi họ bước vào. Jenni thấy nét s ửng sốt hiện rõ trên mặt của ông ta. Đó là một người đàn ông cao lớn và cũng tựa như Mark, ông cũng có đôi vai rộng và mái tóc dày cùng một lối rẽ đường ngôi nhưng đã bạc trắng. Đôi mắt ông màu xanh xám nổi lộ sau cặp kính trắng dưới đôi mày đã bạc hẳn. Tuy mắt màu đen không giống bố nhưng cả hai đều có cùng một ánh mắt dò hỏi như nhau.

Ông hỏi:

- Cô chính là Jenni Krueger?

- Vâng, đúng cháu. Nàng cảm thấy ông ta thật dễ mến.

- Chẳng lạ gì khi Erich... - Ông nói. Rồi ng ắm nghĩ mọi lúc, ông tiếp: - Bác nóng lòng được biết cháu. Lần trước khi bác ghé vào đây vào cuối tháng Hai, bác mong được gặp cháu nhưng không có dịp.

- Vậy là bác đã ghé lại đây trong tháng Hai?- Jenni hỏi.

R ồi quay sang Mark: "Tại sao anh không mời bác đến nhà chúng tôi?"

Mark nhún vai:

- Đạo đó Erich có ý cho chúng tôi biết là cô và anh ta đang trong tuần trắng mặt. Jenni à, chỉ còn mười phút nữa là tôi phải đến Trung tâm thú y. Chị dùng gì? Trà hay cà phê?

Mark đi vào nhà bếp và chỉ còn lại một mình nàng với ông Luke Garrett. Nàng có cảm tưởng như bị kiểm tra bởi thầy giám thị và ông ta sẽ

hỏi: "...Cô có quan tâm đến việc học? Cô có phải là một học trò ngoan?"

Nàng nói ra cái cảm nghĩ đó. Ông Luke mỉm cười: "Có thể bác đang tìm hiểu cháu đây, mọi việc xảy ra thế nào?"

- Vậy thì, bác đã biết những gì?

- Vụ tai nạn hay cuộc đi điều tra?

- Như vậy là bác đã biết hết cả rồi. - Nàng đưa tay lên như thể để đẩy đi một vật nặng đang chực nghì ền nát nàng... - Cháu không thể trách khi thiên hạ nghĩ đến chuyện t ồi tệ. Người ta đã tìm thấy chiếc áo choàng của cháu trong xe của nạn nhân. Đã vậy, có một người đàn bà đã từ nhà cháu gọi điện đến *Đoàn kịch Gunthrie* vào chiều hôm đó.

- Bác vẫn tin rằng hẳn có một lời giải thích hợp lý cho chuyện ấy và nếu bác khám phá ra nó thì mọi việc sẽ được sáng tỏ.

Nàng định kể cho ông Luke nghe về chuyện bà Rooney rồi lại thôi, nàng biết nếu tối qua, khi lên cơn tâm thần, bà Rooney có gọi điện cho nàng thì giờ đây bà hẳn không còn nhớ. Mặt khác, Jenni không còn muốn nhắc lại những lời nói ấy.

Mark trở lại phòng khách, theo sau là một phụ nữ nhỏ nhắn đang bê khay nước. Mùi thơm hấp dẫn của moka làm nàng nhớ đến thứ bánh nướng nhân cà phê của Nana. Nỗi buồn xa xứ dâng lên như một con sóng làm nàng phải chớp mắt để ngăn dòng lệ của mình.

- Mình như cháu không được hạnh phúc lắm khi sống ở đây nhỉ! Phải không Jenni?

Jenni thật thà đáp:

- Cháu đã từng hy vọng được hạnh phúc và lẽ ra cháu đã có được điều ấy.

Luke dịu dàng nhận xét:

- Cháu nói đúng y như bà Caroline.

Rồi quay sang Mark, ông nói: "Mark à, hẳn con còn nhớ, buổi chiều cuối cùng mà bố mang những chiếc vali của bà Caroline lên xe?"

Vài phút sau đó, Mark đi đến Trung tâm thú y và Luke đưa nàng về nhà.

Suốt đoạn đường, ông ta trầm ngâm lái xe, về đêm chiều, nàng cố gắng gợi chuyện nhưng sau cùng, họ cũng rơi vào im lặng.

Xe băng qua cửa rào, chạy một vòng và dừng lại trước cửa hướng tây của ngôi nhà. Nàng thấy Luke đang hướng mắt về chiếc xích đu đáng kiêu chiếc thuyền nơi hàng hiên.

Ông đột ngột nói:

- Vấn đề là chốn này không có gì thay đổi. Hãy chụp một bức hình ngôi nhà hiện nay và so sánh với bức hình của nó cách đây ba mươi năm, thì sẽ thấy chúng y hệt nhau. Chẳng có gì thêm vào, chẳng có gì bớt đi, chẳng có gì dời đổi. Phải chăng vì lý do đó mà mọi người ở đây cứ tưởng như bà Caroline vẫn còn hiện diện, như thể bà đang vội vã đi ra ngoài, luôn thích thú khi gặp bạn bè và giữ họ lại để dùng cơm tối. Sau khi bác ly dị với mẹ của Mark, bà Caroline đã thành một nhũ mẫu của Mark.

Jenni hỏi:

- Còn đối với bác, bà ta thì sao? Caroline là một người như thế nào?

Ông Luke quay sang nhìn nàng và trong thoáng chốc nàng trông thấy vẻ sầu khổ hiện lên trong ánh mắt của ông.

Ông nói:

- Bà Caroline có tất cả những gì đáng mơ ước nơi một người phụ nữ.

Ông đờ đẫn như sợ đã nói quá nhiều về mình.

Khi ra khỏi xe, Jenni nói:

- Khi nào Erich về, chúng cháu sẽ mời bác và Mark đến nhà dùng cơm.

- Chúng tôi sẽ rất vui, Jenni. Hẳn là cháu không cần gì cả chứ?

- Thừa vâng.

Nàng đi vào nhà.

Ông Luke gọi:

- Jenni.

Quay lại. Nàng trông thấy khuôn mặt Luke hẳn vẻ đau khổ. Ông nói:

- Tha lỗi cho bác. Nhưng sao cháu trông giống Caroline đến thế. Đó là điều hơi đáng sợ. Jenni à, cháu hãy cẩn thận. Coi chừng kẻ gặp tai nạn đấy.

Chương 28

Erich hẹn sẽ về ngày 3 tháng Sáu. Vào buổi chiều ngày 2, chàng gọi điện cho nàng: "Jenni à, anh đau khổ quá. Em yêu. Ước chi anh có thể hy sinh tất cả để đừng thấy em day dứt như thế!"

Nàng trầm nghĩ, hẳn Mark nói có lý. Những lời bàn tán r ồi cũng sẽ chấm dứt. Ước chi nàng có thể bám víu với cái ý nghĩ đó để thấy rằng mọi việc r ồi sẽ ổn.

Ở đầu dây bên kia, Erich hỏi:

- Jenni à, em có khỏe không?

- Cũng đỡ r ồi anh ạ.

- Em ăn được nhiều không?

- Em sẽ cố gắng ăn. Cuộc triển lãm thế nào anh?

- Rất tốt đẹp. *Fondation Gramercy* đã mua ba bức sơn dầu rất được giá. Các nhà phê bình nghệ thuật đã dành cho anh những lời rất tốt.

- Em rất mừng, anh sẽ về lúc mấy giờ?

- Anh sẽ xuống sân bay lúc mười một giờ và về đến nhà vào khoảng 2 giờ trưa. Anh yêu em Jenni.

Chiều hôm đó, nàng thấy căn phòng ngủ của mình trông bớt vẻ buồn bã. Nàng trầm nghĩ, nào mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Sau bao tuần lễ, đêm đó nàng được ngon giấc.

Sáng hôm sau, khi Jenni đang dùng điêm tâm với Beth và Tina thì tiếng ầm ĩ vọng lại, thứ tiếng hí man rợ lẫn với tiếng thét đau đớn khủng khiếp.

Beth nhảy xuống ghế và chạy ào ra cửa.

- Mẹ!.

Jenni ra lệnh:

- Con hãy ở yên.

Nàng vội vã đi về hướng chuồng ngựa nơi có tiếng la. Nàng thấy Clyde, tay cầm súng đang chạy ra khỏi văn phòng.

Ông ta nói:

- Đừng đến gần chuồng ngựa. Bà Erich, đừng đến gần.

Biết tiếng gào thét của Joe, nàng làm ngơ trước lời cản ngăn của Clyde. Trong chuồng ngựa, Joe đang thu mình vào bức tường, tuyệt vọng né tránh hàng loạt cú đá của chú ngựa Baron đang dựng đứng trên đôi chân sau, giương đôi mắt lồi và tung đôi vó sắc trên không. Máu tuôn xối xả trên đầu Joe. Một cánh tay của anh ta đã xuôi lơ một bên. Jenni trông thấy Joe ngã sụm xuống sàn; và đôi vó của con Baron đang nện trên ngực anh.

Nàng nước nở cầu khẩn:

- Ôi! Chúa ôi! Chúa.

Rồi nàng bị đẩy sang một bên, trong khi có tiếng hét lớn của Clyde:

- Joe, hãy né sang một bên bên, tôi bắn đây. Clyde nổ súng khi con ngựa đang chồm lên lần nữa. Một tiếng nổ chát chúa cùng lúc với tiếng ngựa hí vang và Baron khựng sững như một pho tượng rồi ngã vật trên rơm rạ.

Joe cố lê mình ép sát bức tường để tránh sức nặng của con vật ngã đè lên mình. Anh nằm bất động, thở hỗn hển, đôi mắt mờ đục vì kinh hoàng, cánh tay khoèo lại trông thật thảm hại. Clyde vất cây súng xuống và chạy ào đến bên Joe.

Jenni hét lớn:

- Hãy để anh ta nằm yên! Gọi xe cứu thương. Nhanh lên!

Đi vòng qua xác con ngựa, Jenni quỳ xuống bên Joe, nằng ve vuốt vầng trán của anh, lau dòng máu đang chảy xuống mắt. Từ những cánh đồng lân cận, người ta chạy đến. Có tiếng nức nở của bà Maude Eckers: "Joe, Joe".

- Mẹ!

- Joe.

Xe cứu thương đến. Những nhân viên cấp cứu, mặc đồ trắng dạt mọi người sang một bên rồi đặt Joe lên cáng. Mắt Joe giờ đã nhắm kín và khuôn mặt trắng bệch. Giọng một người y tá nói nhỏ nhỏ:

- Tôi nghĩ rằng anh ấy không qua khỏi.

Maude Eckers khóc khản tiếng.

Joe mở mắt, nhìn chăm chăm Jenni. Anh nói giọng bối rối và rõ ràng đến kỳ lạ: "Tôi sẽ không nói với ai về việc tôi thấy bà lên xe vào tối hôm ấy, tôi thề đấy!"

Maude Eckers quay lại nhìn nàng khi bà leo lên xe cứu thương theo con trai.

Bà ta quay lại, lớn tiếng nói với Jenni:

- Jenni Krueger, nếu con tôi chết là vì lỗi của bà. Chết tiệt cái ngày bà đến nơi đây! Chúa chúc dữ cho mọi người đàn bà trong gia đình Krueger vì

những đi ầu tậ hại mà họ đã gây nên cho gia đình tôi! Chúa sẽ nguy ền rửa đứa con mà bà đang mang, dẫu đó là con của ông nào!

Xe cứu thương vội vã lăn bánh và tiếng còi hú xóa tan sự êm ả của một buổi sáng mùa hè.

Vài tiếng đ ồng hồ sau đó, Erich về đ ến nhà. Chàng đã thuê một chiếc máy bay riêng để mời một chuyên gia phẫu thuật cùng các y tá của bệnh viện Mayo đến nhà. Rồi, chàng đi đến chu ồng ngựa, ng ửi xôm bên Baron, lấy tay vỗ nhẹ cái đ ầu xinh đẹp mượt mà của con vật đã chết.

Mark đã đưa đi phân tích mẫu phần ăn của Baron. Kết quả là có chất strychnine trộn lẫn trong lúa mạch.

Vào xế chiều, ông cảnh sát trưởng Gunderson đến và đậu chiếc xe ở ngõ vào nông trang - vẫn là chiếc xe cảnh sát mà giờ đây đã thành quen thuộc.

Ông hỏi Jenni:

- Thừa bà Erich, một số người đã nghe Joe th ề rằng anh ta sẽ không nói với ai là anh đã thấy bà lên xe vào tối hôm ấy. Joe nói như thế nghĩa là gì?

- Tôi không hiểu câu nói của anh ta.

- Bà Erich à, cách đây vài hôm thì bà đã có mặt tại chu ồng ngựa khi bác sĩ Garrett quở trách Joe vì đã để thuốc chuột bừa bãi gần kho lúa mạch. Hẳn bà đã biết chất độc đó có thể gây hại cho Baron và bà cũng đã nghe bác sĩ Garrett cảnh báo cho Joe là chất strychnine sẽ làm cho con ngựa phát điên?

- Bác sĩ Garrett đã kể cho ông?

- Ông ta nói với tôi rằng Joe rất cầu thả trong việc sử dụng thuốc diệt chuột và anh ta đã rầy la cho anh ta một trận trước mặt ông Erich và bà.

- Ông muốn ám chỉ đi đâu nữa thế?

- Thưa bà Erich, tôi không ám chỉ đi đâu gì cả. Joe đã xác nhận rằng anh ta đã trộn hai cái chậu vào nhau, nhưng tôi không tin. Chẳng ai tin đi đâu đó.

- Thưa ông, liệu Joe có qua khỏi?

- Còn quá sớm để nói. Nhưng nếu có sống chẳng nữa, thì cần phải rất lâu mới hồi phục. Joe đang trong giai đoạn cấp cứu, nếu trong ba ngày nữa anh qua khỏi, thì sẽ được đem đến bệnh viện Mayo để đi điều trị.

Trước khi quay gót ra về, ông cảnh sát trưởng nói:

- Có lẽ đúng như mẹ Joe đã nói, hẳn ở đó Joe sẽ được an toàn hơn.

Chương 29

Cùng với thời gian trôi qua, Jenni bắt đầu đếm từng ngày, từng tuần mong sao đến ngày sinh nở. Mười hai tuần, mười một tuần, rồi mười tuần. Erich sẽ có đứa con trai. Giờ đây, chàng đã chung phòng với nàng, và nàng lại cảm thấy yên ổn. Như vậy là không có lý do gì để người ta xì xầm bàn tán và đứa bé hẳn sẽ giống Erich như tạc.

Joe đã trải qua một cuộc phẫu thuật nhưng cũng chưa thể rời khỏi bệnh viện Mayo trước cuối tháng Tám. Để chăm sóc Joe, bà Maude đã thuê một căn hộ gần bệnh viện. Nàng biết mọi phí tổn này do Erich đài thọ.

Giờ đây, Erich cưới con *Ngọn Lửa* mỗi khi cùng dạo chơi với các con. Chàng không còn nhắc đến tên Baron trước mặt Jenni. Qua Mark, nàng biết rằng Joe đã tự nhận là có trộn thuốc vào lúa mạch để ông thời Joe cho hay rằng không hay biết đã nói có gặp Jenni lên xe của Kevin vào tối hôm đó.

Mark không cần phải nói thêm rằng chẳng ai tin lời Joe.

Lúc này, Erich ít đến căn nhà gỗ và dành thời gian nhiều hơn để làm việc cùng với Clyde và đám nhân viên. Khi Jenni thắc mắc hỏi, Erich đã trả lời: "Anh không có hứng để vẽ".

Chàng tỏ vẻ quan tâm đến nàng, nhưng khá lạnh nhạt. Nàng luôn có ấn tượng bị Erich dòm ngó. Buổi tối, họ thường đọc sách trong phòng khách. Chàng ít trò chuyện với nàng. Nhưng mỗi khi nhìn chàng thì nàng bắt gặp chàng nhìn xuống như thể không muốn bị bắt gặp là đang nhìn trộm nàng.

Trong thời gian này, ông cảnh sát trưởng Gunderson hầu như có thói quen mỗi tuần ghé lại nhà vợ chồng nàng mỗi tuần một lần để chuyện trò. Có lần, ông nói: "Chúng ta hãy nói về buổi chiều mà Kevin MacPartland

đến nhà bà". Khi khác ông nêu ra những nghi vấn: "Bà Erich à, Joe xem chừng rất mến mộ bà thì phải, khá mến mộ để mong muốn che chở cho bà. Bà nghĩ sao, thưa bà?"

Mỗi tối, khi vào phòng, cái ấn tượng về sự hiện diện của ai đó luôn đeo đẳng nàng. Kịch bản luôn diễn ra như thế.

Cũng là giấc mơ nàng tiến vào rừng; một vật gì đó lù lù đi về phía nàng, lảng vảng quanh nàng; đưa tay ra phía trước, nàng chạm phải một mái tóc dài, mái tóc của một người đàn bà. Có tiếng thở càng lúc càng gần hơn. Nàng mò mẫm bật đèn. Và, khi đèn sáng lên, nàng lại thấy mình đơn độc trong căn phòng.

Nàng đã nói cho bác sĩ Emendorf về câu chuyện này

Ông hỏi:

- Bà nghĩ sao về việc ấy?

Nàng ngập ngừng:

- Tôi không biết. Không, không hẳn là thế. Dường như giấc mơ của tôi liên quan đến bà Caroline.

Nàng kể cho ông ta nghe về mẹ của Erich và cho ông biết rằng mọi người ở nông trang đều cảm nhận có sự hiện diện của bà Caroline trong ngôi nhà.

- Theo tôi nghĩ là trí tưởng tượng của bà đã gây ra điều đó. Bà có muốn tôi giới thiệu bà một bác sĩ tâm lý?

- Không, hẳn ông có lý, đó là do trí tưởng tượng của tôi mà ra.

Lúc này, nàng chong đèn sáng để ngủ trong một thời gian rồi sau đó đã dứt khoát tắt đèn. Chiếc giường của nàng kê phía phải cửa ra vào, sát vách tường hướng đông, đầu giường về hướng bắc. Jenni tự hỏi không hiểu Erich có chấp nhận việc dời chiếc giường đến đặt giữa hai cửa sổ

hướng ra phía Nam? Từ nơi đây, ánh trăng rọi vào căn phòng thật là thích! Mỗi khi mất ngủ, Jenni thường đứng đây để nhìn ra ngoài.

Nàng thấy tốt hơn không nên xin chàng được dời giường.

Có một sáng. Beth đột ngột hỏi nàng:

- Mẹ à, tối qua, mẹ vào phòng con sao mẹ không nói năng gì cả?

- Cukup à, mẹ không hề vào phòng con.

- Có, mẹ có vào mà.

Nàng thẫn thờ, phải chăng mình bị mộng du?

Nàng thấy thai nhi trong bụng không có những cú đạp mạnh như Beth và Tina trước đây. Nàng cầu xin cho đứa bé được mạnh khỏe. Mong sao sinh được một đứa con trai cho Erich.

Tháng Tám đêm về thật mát mẻ sau những buổi chiều oi ả. Những cánh rừng đã khoác lên những sắc vàng óng. Rooney đã báo trước: "Mùa thu sẽ đến sớm và khi lá cây đã trở vàng thì bà đã may xong tấm vải chập và bà có thể treo nó lên ở phòng ăn".

Jenni cố tránh không gặp Mark, nàng không ra khỏi nhà mỗi khi thấy xe anh đậu gần văn phòng, nàng thẫn thờ, liệu anh ta cũng có thể nghĩ mình bỏ thuốc chuột vào lúa mạch của Baron? Nàng không thể chấp nhận được những nghi ngờ của Mark.

Vào những ngày đầu của tháng Chín, Erich mời Mark và Luke dùng cơm tối. Chàng đột ngột nói:

- Jenni à, ông Luke sẽ trở về Florida, vậy mà anh chưa có dịp gặp. Anh sẽ bảo Elsa chuẩn bị bữa tiệc. Anh sẽ mời ông Luke và Mark, có cả Emily nữa.

- Không, anh phải để em nấu nướng chứ, vì đó là cái việc duy nhất mà em có thể làm.

Nàng nhớ lại buổi tiệc đầu tiên mà gia đình nàng mời họ là cái ngày ông cảnh sát trưởng đến báo tin Kevin mất tích. Nàng nóng lòng gặp lại ông Luke Garrett. Nàng biết Erich thường đến nhà Mark và dẫn theo Beth và Tina. Chàng không bao giờ nói cho nàng biết những nơi chàng đến với các con. Chỉ đơn giản cho biết: "Jen, em hãy nghỉ ngơi đi, anh giữ hộ các con cho em".

Sau khi Erich đã dẫn các con ra đi. Jenni đi dạo trong nông trang, nàng đi dọc theo bờ sông, cố xua đi hình ảnh chiếc xe của Kevin rơi xuống nước ở ngã rẽ của con đường. Nàng đi ngang qua nghĩa trang, những cánh hoa mùa hè khoe sắc trên phần mộ của bà Caroline.

Một ý muốn thôi thúc nàng đi vào rừng, để tìm căn nhà gỗ của Erich, có lần, nàng đã đi sâu năm mươi mét vào rừng, nơi những cành cây rậm rạp che khuất ánh mặt trời rồi một chú chồn chạy ngang qua chạm phải nàng để đuổi theo một con thỏ. cảm thấy sợ hãi, nàng liền quay lui.

Nàng đã đặt mua áo bầu tại cửa hiệu Dayton, nàng thầm nghĩ, mình có thai đã bảy tháng rồi mà còn có thể mặc vừa những quần áo cũ. Nhưng nàng thấy ham thích mua sắm quần áo mới mà không quên trước đây nàng đã không mua sắm gì nhiều trong kỳ mang thai Beth và Tina. Lần này, Erich nói với nàng: "Em cứ đặt mua những gì em thích".

Buổi chiều dọn tiệc, nàng mặc một chiếc robe rất đơn giản và cắt thật khéo, bằng vải lụa màu xanh ngọc bích có cổ viền ren. Jenni biết Erich thích màu xanh này vì nó hợp với màu mắt nàng, cũng như chiếc áo ngủ màu xanh ngọc bích.

Gia đình Garrett và Emily đến cùng lúc. Jenni nhận thấy Mark và Emily có vẻ thân tình hơn. Họ ngồi bên nhau trên trường kỷ. Và trong một lúc, Emily đặt tay trên cánh tay của Mark. Jenni thầm nghĩ, có thể họ đã hứa hôn? Sự bất ngờ đó làm nàng sửng sốt. Tại sao?

Emily cố tỏ ra dễ mến, nhưng khó khăn để tìm một đề tài cho câu chuyện. Cô ta nói về lễ hội ở quận.

- Các khu hội chợ có vẻ tấp nập thường nhưng tôi thấy cũng vui. Và mọi người đều tràn trề về các con của anh chị đấy!

Erich mỉm cười:

-Ồ, chúng rất dễ mến... Cô hẳn sẽ rất sung sướng khi nghe tin việc nhận con nuôi đã hoàn tất. Từ nay, luật pháp công nhận Beth và Tina là con của gia đình Krueger.

Dĩ nhiên Jenni đã chờ đợi đi đầu đó, Erich đã biết tin đó từ lúc nào? Đạo gầy đây, Erich đã không còn hỏi ý kiến của nàng mỗi khi chàng dẫn hai đứa bé đi. Phải chăng vì chúng đã được luật pháp công nhận là con của gia đình Krueger?

Luke Garrett ngẩng lặng im trong chiếc ghế bành rộng. Jenni nhanh chóng hiểu ra tại sao. ông ta đang ngắm nhìn bức chân dung của bà Caroline, nàng thắc mắc, không hiểu ông ta muốn nói gì khi căn dặn nàng hãy coi chừng gặp tai nạn?

Bữa tiệc diễn ra tốt đẹp. Dựa theo một cuốn sách cũ dạy nấu ăn, Jenni đã nấu món canh tôm cua với cà chua, ông Luke thích thú nói:

- Erich à, bác còn nhớ, đây là một trong những món đặc sản của bà ngoại cháu nấu khi cháu còn bé. Thật ngon tuyệt! Jenni.

Như để bù lại sự im lặng khi mới đến, ông Luke kể về những kỷ niệm thời thơ ấu:

- Ông bố của cháu chơi thân với bác như bây giờ cháu với Mark vậy.

Họ ra về lúc hai mươi hai giờ. Erich giúp Jenni dọn dẹp bàn ăn. Trông chàng có vẻ hài lòng với bữa tiệc hôm nay.

Chàng nói:

- Anh nghĩ rằng Mark và Emily có ý định đính hôn. Bác Luke hẳn sẽ vui sướng vì ông ta nóng lòng chờ Mark lập gia đình.

- Em cũng nghỉ như anh. Jenni nói.

Tuy cố gắng nhưng giọng nàng không mấy vui.

Trời rét căm căm khi tháng Mười đến. Từng cơn gió mạnh tước đi các sắc vàng của cây; cỏ xỉn màu dưới lớp đóng băng; mưa rét buốt. Lúc này, trong ngôi nhà n ấi hơi của hệ thống sưởi liên tục phát ra tiếng ù ù.

Jenni không còn ai ra ngoài, Những cuộc đi dạo làm nàng mệt nhoài và bác sĩ Elmendorf khuyên nàng nên chấm dứt. Mỗi chiều Rooney đều đặn đến thăm Jenni. Họ may tả lót cho em bé. Jenni than thở:

- Tôi may vá sao vụng v ề quá!

Tuy vậy nàng cảm thấy thật sự thích thú khi được may các chiếc áo trẻ em bằng vải hoa mà bà Rooney đã mua ở phố.

Bà Rooney cũng là người đã chỉ cho nàng chiếc nôi đã từng sử dụng cho các em bé trong gia đình Krueger, cái nôi được bỏ trong góc kho t ầng dưới mái, che phủ bởi những cái khăn trải giường.

Bà Rooney nói:

- Tôi sẽ thay một lớp ren mới cho chiếc nôi. Công việc làm bà thích thú và trong nhi ều ngày li ền bà không h ề có một biểu lộ nào v ề chứng rối loạn th ần kinh.

Jenni nói:

- Tôi sẽ đặt chiếc nôi vào phòng ngủ trước đây của Erich.

Tôi không muốn dời chỗ mấy đứa con gái. - Nhưng căn phòng khác thì quá xa. Tôi sợ ban đêm không nghe được tiếng em bé khóc.

Rooney buột miệng:

- Bà nói cứ như bà Caroline. Phòng của Erich khi cậu ấy còn bé là một phần của phòng ngủ chính, một loại như hốc kê giường. Caroline đã đặt

chiếc nôi ở đây và một chiếc bàn để thay tả cho em bé. Ông John không chấp nhận để nôi em bé trong phòng ngủ vì ông không muốn phải rón rén lo sợ làm đứa bé thức giấc. Chính vì thế người ta dựng lên một vách ngăn.

- Vách ngăn nào nhỉ?

- Erich không nói cho bà nghe sao? Trước đây, cái giường của bà đang nằm sát vách hướng Nam. Giờ đây trên đầu giường của bà có cái cửa trượt.

- Chỉ cho tôi xem đi Rooney.

Họ lên phòng ngủ trước đây của Erich.

Rooney nói:

- Dĩ nhiên, từ phòng bà, vì cái giường nên ta không thể đẩy cánh cửa. Nhưng, bên này thì khác, bà nhìn xem.

Bà ta đẩy chiếc ghế bập bênh và chỉ cho nàng thấy một nắm đấm cửa nằm trong bức vách dán giấy: "Bà hãy nhìn cánh cửa này, nó có thể đẩy được rất nhẹ nhàng".

Cánh cửa trượt đi không một tiếng động: "Caroline cho đặt cánh cửa này để có thể chia căn phòng ra làm hai khi Erich lớn lên. Clyde đã làm vách ngăn này với sự trợ giúp của John Brothers. Họ làm cánh cửa thật tốt nhỉ? Bà hẳn không bao giờ đoán ra là ở đây có cánh cửa?"

Jenni đứng một lúc nơi ngưỡng cửa trượt, nàng thấy rõ là mình đang đứng ngay trên đầu giường ngủ của nàng, nàng hơi nghiêng mình và hiểu ra rằng tại sao nàng đã cảm thấy có một sự hiện diện một khuôn mặt, nàng chắc rằng, mái tóc của Rooney hẳn là rất dài khi bà xõa tóc.

Cố giữ giọng bình thản, nàng hỏi:

- Này, Rooney, bà đã từng mở tấm vách ngăn này vào ban đêm để nhìn tôi?

- Tôi không hề, nhưng Jenni à...

Rồi, kể sát tai Jenni, bà nói tiếp: "Tôi không muốn nói đi đâu đó cho Clyde nghe bởi ông ta sẽ cho rằng tôi khủng, đôi khi ông ta đã làm tôi sợ khi bảo rằng phải đưa tôi đi xa khỏi nơi này hầu tẩm trí tôi được yên ổn. Nhưng Jenni à, trong những tháng gần đây, tôi đã thấy Caroline lảng vảng quanh ngôi nhà, tôi đã đi theo và tôi thấy bà Caroline lên cầu thang phía cuối nhà. Vậy thì, bà hiểu chứ, Jenni, nếu Caroline có thể về được thì Arden cũng sẽ trở về

Chương 30

Bình thản nằm dài trên giường, Jenni nhắm tính khoảng thời gian trôi qua giữa những cơn co thắt, chúng kéo dài trong suốt hai tiếng, cách khoảng mỗi mười phút và rồi bỗng chốc chúng kề cận nhau hơn, mỗi một năm phút. Jenni dịu dàng ve vuốt cái bụng bầu. Nàng thầm nghĩ, thế là ta sắp sinh con! Nàng nhớ lại trong lần khám thai sau cùng, bác sĩ Elmendorf đã tỏ ra hài lòng.

Ông ta nói:

- Em bé cân nặng khoảng năm li-vơ. Tôi mong em bé được nặng hơn chút đỉnh, nhưng như thế cũng tạm được. Thật ra, tôi nghĩ bà sẽ sinh sớm".
- Sau khi cho nàng siêu âm, ông cho biết thêm: - "Bà Erich, bà sẽ sinh bé trai".

Nghĩ đến đó, nàng đứng dậy và đi ra hành lang để báo cho Erich biết về sự chuyển bụng nhưng phòng của chàng đã đóng cửa. Jenni chưa bao giờ vào trong ấy, rụt rè gõ cửa, nàng nhẹ nhàng gọi:

- Erich à!

Không có tiếng trả lời. Nàng thầm nghĩ, phải chăng trong đêm chàng đã đến căn nhà gỗ, dạo này, chàng đã về trở lại và luôn về nhà để ăn tối và ngay cả khi trở lại căn nhà gỗ sau đó thì chàng cũng không ở qua đêm.

Nàng nhớ rằng mình đã nói cho Erich nghe về chuyện cái bức vách ngăn giữa phòng ngủ lúc trước của chàng và phòng ngủ chính, lúc đó chàng đã đáp: "Chà, anh đã hoàn toàn quên những chuyện đó. Tại sao em cứ thắc mắc với cái chuyện có ai đó đã mở nó ra? Anh biết chắc rằng chỉ có Rooney là người mặc sức ra vào ngôi nhà này; anh đã dặn em rằng đừng thân thiết với bà ta". - Nàng không dám kể cho chàng nghe việc Ronney tin đã trông thấy bà Caroline.

Nàng mở cửa phòng Erich rồi bật đèn. Khăn trải giường vẫn y nguyên. Erich không có ở đó.

Jenni thấy mình cần phải đi bệnh viện. Lúc này là bốn giờ sáng và tại nông trang này chẳng ai thức giấc trước bảy giờ. Trừ khi ...

Bằng đôi chân trần, Jenni rón rén đi qua hành lang, qua những dãy phòng kín cửa. Nàng biết Erich không bao giờ ngủ trong bất cứ căn phòng nào ở đây ngoại trừ...

Jenni mở nhẹ cánh cửa phòng mà Erich đã sống h ồi còn bé. Ánh trắng lấp lánh trên chiếc cúp của đội thiếu niên bóng chày. Cạnh giường là một chiếc nôi với lụa vàng và voan trắng mới tinh.

Trên chiếc giường với khăn trải đã nhàu, Erich nằm co ro trông tư thế thai nhi, tư thế mà chàng luôn yêu thích, bàn tay chàng đặt lên cái nôi như ôm lấy nó mà ngủ. Jenni bỗng nhớ đến lời nói của Rooney: "Tôi tương chừng như còn thấy bà Caroline đang ru đứa bé trai trong chiếc n ời này. Tôi thường nói với Erich rằng hẳn là ông ta gặp may khi có một bà mẹ kiên nhẫn như thế.!"

Chạm vào vai chàng, Jenni gọi nhỏ:

- Erich...

Chàng đột ngột mở mắt và bật dậy:

- Chuyện gì thế, Jenni?

- Em đang chuyển bụng, hẳn phải đến bệnh viện thôi!

Vội vã ra khỏi giường, chàng ôm nàng và nói:

- Một đi ều gì đó khiến anh đêm nay đến nơi đây, để được gần em. Trong khi ngủ thiếp đi anh đã nghĩ thật tuyệt vời biết bao khi được thấy con trai của chúng ta nằm trong chiếc nôi này.

Đã nhiều tuần qua, chàng không gần nàng và nàng nhận thấy cần chàng ôm ấp biết mấy. Nàng ve vuốt khuôn mặt chàng, trong bóng tối, nàng cảm thấy những ngón tay mình lướt nhẹ trên đường nét của đôi má, cặp mi mềm dịu của chàng.

Nàng rùng mình.

Thấy thế, Erich hỏi:

- Gì thế, em yêu? Em không được khỏe ư?

Thở dài, nàng nói:

- Chẳng hiểu sao nữa, em bỗng nhiên thấy sợ. Tưởng chừng như em đang có đứa con đầu lòng. Phải thế không anh?

Ngon đèn trần trong phòng sinh quá sáng làm Jenni lóa mắt. Nàng ngất đi từng lúc. Erich mặc bộ đồ trắng và đeo khẩu trang như một người thầy thuốc đang đứng bên cạnh và không rời mắt khỏi nàng. Nàng thầm nghĩ, tại sao Erich lại chăm chú nhìn nàng đến thế?

Nàng cảm thấy, một cái rùng mình của cơn đau sau cùng. Bác sĩ Elmendorf nhắc lên một thân hình bé bỏng mềm mại. Mọi người hướng mắt về phía đứa bé. Có tiếng ai đó nói lớn: "Oxy".

Đứa bé cần phải sống!

Jenni muốn thốt lên: "Hãy trao nó cho tôi", nhưng không nói nên lời.

Nàng nghe tiếng nói căng thẳng và lo lắng của Erich:

"Đưa nó cho tôi xem nào". Sau đó là tiếng thầm thì thất vọng. "Nó có mái tóc màu nâu đỏ! Giống mấy đứa con gái".

Lần này, khi nàng mở mắt, căn phòng đã chìm trong bóng tối. Bên giường nàng có một nữ y tá đang ngủ.

Jenni nói:

- Bé đâu?

Bằng giọng bình thản, cô y tá nói:

- Thừa bà, mọi việc đã ổn... Em bé chỉ, hơi yếu một chút thôi, Bà hãy gắng tĩnh dưỡng đi.

- Chồng tôi đâu?

- Ông ấy về nhà rồi.

Nàng cố nhớ lại những lời mà Erich đã nói trong phòng sinh nhưng không tài nào. Nàng bồng bênh trong cơn mê - tỉnh.

Trong buổi sáng, một thầy thuốc khoa nhi đến phòng nàng.

Ông bác sĩ nói:

- Tôi là bác sĩ Bovich. Phổi của cháu chưa được phát triển đúng mức, có vài vấn đề khó khăn nhưng chúng tôi cũng sẽ giải quyết được, bà hãy yên tâm. Tuy vậy, vì bà đã khai là người đạo Công giáo nên tôi thấy việc cho bé rửa tội vào tối hôm qua là đi đầu rất tốt.

- Bộ con tôi yếu lắm ả? Tôi muốn nhìn thấy nó.

- Lát nữa, bà có thể đến khu tiết trùng để nhìn cháu, Bé đang còn thở oxy. Kevin là một em bé xinh đẹp. Bà Krueger à!

Jenni thốt lên

- Kevin!

- Vâng. Trước khi rửa tội, linh mục đã hỏi chồng bà tên cháu thì ông ta nói tên là Kevin. Thừa bà tên cháu là Kevin MacPartland Krueger phải không ạ?

Tay ôm bó h ãng lớn đồ thẳm, Erich bước vào phòng và nói ngay:

- Jenni, Jenni à, họ nói con chúng ta sẽ qua khỏi, bé sẽ lành mạnh. Khi về đến nhà, anh đã khóc suốt đêm, nghĩ rằng không còn chút hy vọng nào.

- Tại sao anh nói với họ con tên là Kevin MacPartland?

- Em yêu, họ nói rằng con chỉ còn sống thêm ít giờ thôi, anh thì chỉ muốn dành cái tên Erich cho đứa con trai sống khỏe mạnh, nên lúc đó chợt xuất hiện cái tên Kevin và anh nghĩ như thế sẽ làm em vui thích.

- Erich à, hãy đổi cái tên đó đi anh!

- Hả nhiên, em yêu. Con sẽ mang tên Erich Krueger trên giấy khai sinh của nó.

Trong thời gian nằm viện, Jenni đã cố gắng tĩnh dưỡng để lấy lại sức. Sau bốn ngày, người ta đã đưa bé ra khỏi l ồng oxy và nàng có thể ẵm con trên tay. Đứa bé quá mong manh. Tình âu yếm lai láng trong lòng khi nàng nhìn đến chiếc miệng bé xiu nút sữa. Nàng chưa từng nuôi Beth và Tina bằng sữa mẹ vì lúc đó nàng bận đi làm, nhưng đối với đứa bé này, nàng quyết tâm tận dụng thời gian cùng tâm huyết để lo cho con.

Năm ngày sau khi sinh, Jenni rời bệnh viện. Trong ba tuần kế tiếp, nàng dành thời gian lui tới bệnh viện để nuôi con. Đôi khi Erich chở nàng đi, đôi khi nàng lái xe đi một mình.

Erich đã nói với nàng:

- Anh sẽ làm hết mình cho đứa bé, em yêu.

Sau ngày lễ Tạ ơn, bệnh viện cho phép Jenni mang đứa bé về nhà. Nàng ôm lấy thân hình bé nhỏ của con, dịu dàng thay áo cho bé. Nàng mặc cho bé một chiếc áo sơ mi vải có bông hoa nhỏ, một bộ đồ áo li ền quần và đội cho bé một chiếc nón len màu xanh, nàng bọc bé trong chiếc chăn nhỏ và đặt bé vào chiếc giỏ mây như một tổ chim được tô điểm ren tua và nệm bằng satin.

Bên ngoài trời rất rét, tuyết không ngừng rơi trong tháng mười một. Gió hú trong lùm cây, không ngớt lay động những cành cây trơ trụi. Những cuộn khói liên tục dâng lên từ ngôi nhà và văn phòng, từ nông trại của Clyde và Rooney gần phía nghĩa trang.

Mark và Emily đến thăm đứa bé.

Emily thốt lên:

- Đứa bé thật kháu khỉnh!

Erich cho mọi người xem ảnh của cháu.

Jenni nói nhỏ nhỏ:

- Cám ơn cô đã tặng hoa, ông bà cụ cũng biếu tôi một bó hoa rất đẹp. Tôi đã điện để cám ơn bà cụ nhưng mà không gặp. Có lẽ bà cụ đã vắng nhà.

Nàng đã cân nhắc khi nói lên chữ "có lẽ". Jenni tin chắc rằng bà Hanover đã có nhà khi nàng gọi điện đến.

Emily vui vẻ nói:

- Cha mẹ tôi rất lấy làm mừng cho bà... và dĩ nhiên cho cả Erich, tôi chỉ mong đi đâu đó sẽ gọi cho ai đó một ý nghĩ...

Nói xong, cô ta nhìn Mark và cười.

Anh ta mỉm cười đáp lại.

Jermi thẫn thờ, hẳn Emily rất tự tin khi nói lên đi đâu đó.

Cố giữ thái độ điên tĩnh, Jenni nói với Mark:

- Này, anh nghĩ sao về con trai tôi? Liệu cháu có thể đạt được giải thưởng trong cuộc thi bé đẹp của hạt chúng ta không?

Mark đáp:

- Đương nhiên thôi.

Jenni nghe thấy trong âm giọng của Mark một điếu gì đó. Phải chăng sự lo sợ? Sự thương xót? Phải chăng cũng như nàng anh đã ưu tư trước vẻ quá ốm yếu của đứa bé?

Nàng tin chắc điếu đó.

Rooney đã chứng tỏ mình là một y tá thành thạo, điếu mà bà ưa thích hơn cả là cho bé bú dặm thêm sau khi đã bú sữa mẹ, hoặc bà ta đọc truyện cho các bé gái nghe khi em bé đã ngủ.

Jenni rất hài lòng có được sự giúp đỡ của Rooney, như vậy, tình trạng của đứa bé vẫn làm nàng ưu tư, cháu quá xanh xao và ngủ quá nhiều. Đạo này, bé bắt đầu biết nhìn, hắt mắt bé sẽ lớn và có màu hạt dẻ của đôi mắt Erich, nhưng lúc này, thì nó vẫn là màu xanh biếc.

Nàng nói với Erich:

- Em tin chắc là trong đôi mắt con có những chấm màu xanh lục. Theo em nghĩ thì đôi mắt thằng bé sẽ trông giống đôi mắt của mẹ anh, Erich, anh hài lòng chứ?

- Rất hài lòng.

Erich chuyển chiếc giường rộng kiểu có tán về phía vách tường hướng nam, để mở vách ngăn giữa căn phòng chính và căn phòng nhỏ, như thế, nàng có thể nghe mỗi tiếng động của con trong nôi.

Erich vẫn ngủ ở phòng của chàng.

Chàng nói:

- Jenni à, em vẫn cần phải nghỉ ngơi!

- Nếu được anh cùng ngủ chung phòng, em rất thích.

- Chưa được đâu em!

Nàng thẫn thờ, thật ra, tự thâm tâm nàng cũng mong đi đầu đó, bởi đi đầu óc nàng luôn bận rộn vì đứa bé, sau tháng đầu tiên, bé đã sụt mất một trăm tám mươi gam và vị bác sĩ nhi khoa đã tỏ vẻ lo âu, ông đã nói: "Chúng ta sẽ tăng lượng sữa bình cho bé, tôi e rằng sữa mẹ không đủ chất dinh dưỡng. Bà ăn uống có đầy đủ không? Hay có đi đầu gì đã làm bà băn khoăn? Bà nên nhớ rằng người mẹ thoải mái giúp cho đứa con khỏe mạnh hơn".

Nàng cố gắng ăn uống thật nhiều và đầy đủ chất dinh dưỡng. Đứa bé bắt đầu ham hố bú mẹ rồi mệt mỏi và lăn ra ngủ. Nàng nói cho bác sĩ nghe đi đầu ấy.

Bác sĩ nói:

- Thưa bà, bà nên đem cháu đi xét nghiệm.

Em bé phải ở lại ba ngày trong bệnh viện. Jenni ở phòng bên cạnh nhà nuôi trẻ.

Để an ủi nàng, Erich đã nói:

- Jenni à, em an tâm, ở nhà, anh sẽ lo cho mấy đứa con gái.

- Vâng, em biết. Erich.

Lúc này, nàng chỉ được thật sự sống khi ôm con trên tay.

Sau khi chuẩn đoán bác sĩ nói với nàng:

- Một trong những van tim của cháu bị hẹp, hẳn là sau này phải giải phẫu cho bé, nhưng người ta không thể li đầu để làm việc đó bây giờ.

Nàng nhớ lại lời nguyện rủa của Maude Eckers: "Chúa sẽ nguyện rủa trên đứa trẻ mà bà đang mang". - Jenni ôm chặt lấy đứa con mới sinh.

Jenni hỏi bác sĩ:

- Thưa bác sĩ, liệu con tôi có gặp nguy hiểm khi phải giải phẫu?

- Mọi cuộc giải phẫu đều nguy hiểm. Nhưng hầu hết các cháu nhỏ có thể vượt qua.

Một lần nữa nàng lại ôm con về nhà. Những sợi tóc tơ lúc mới sinh bắt đầu rụng và dần dần thay vào mớ tóc vàng ánh.

Nàng nói với Erich:

- Erich à, thằng bé sẽ có mái tóc giống anh!

- Anh nghĩ rằng nó sẽ tóc hung như hai chị nó.

Tháng Chạp đã đến. Mọi người chuẩn bị đón lễ Giáng sinh. Erich đặt một cây thông lớn trong góc, cạnh lò sưởi. Hai đứa bé giúp chàng trang hoàng cây thông. Ấm con trên tay, Jenni ngẩng nhìn họ lảng xảng nàng không muốn đặt con vào nôi và nàng thầm nghĩ như thế này thì con dễ ngủ hơn, nó có vẻ luôn bị lạnh, hẳn vì sự tuần hoàn của nó không được tốt.

Erich nhận xét:

- Anh thấy em chỉ lưu tâm đến thằng bé. Còn anh, Tina và Beth thì hình như bị em hoàn toàn bỏ rơi.

Erich dẫn các con gái đi ngắm ông già Noel ở Trung tâm thương mại trong vùng và mua quà cho chúng.

Luke đã trở lại nghỉ đông tại Minnesota, cùng Mark và Emily, ông đã đến thăm họ vào buổi chiều lễ Giáng sinh. Emily diện rất đẹp, cô ta khoe với nàng chiếc xắc tay bằng da đắt tiền là quà của Mark.

Emily nói:

- Chị thấy có đẹp không?

Jenni thầm nghĩ, phải chăng cô ta đang chờ một hôn lễ.

Luke muốn ẵm con nàng một lúc.

Jenni hãnh diện nói:

- Bé đã tăng thêm được hai trăm bốn mươi gam, phải thế không? Pitou?

Emily hỏi nàng.

- Bà vẫn gọi cháu là Pitou?

- Gọi như thế thì nghe cũng kỳ thật. Nhưng nếu gọi cháu là Erich thì có vẻ trịnh trọng quá khi cháu còn nhỏ thế này.

Nàng mỉm cười nhìn họ, Erich không nói năng gì. Ba người khách nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên. Nàng thầm nghĩ, dĩ nhiên họ đã đọc trong mục tin vui đăng trên báo về ngày sinh của con nàng, trong mục này em bé mang tên Kevin, nhưng sao Erich lại chưa giải thích cho họ?

Emily đánh tan sự im lặng bối rối giữa họ khi cúi xuống trên đĩa bé sơ sinh, cô nhận xét:

- Tôi nghĩ rằng cháu có màu tóc giống các cháu gái nhỉ?

Jenni lại nở nụ cười:

- Ô, tôi tin chắc rằng đây nó sẽ vàng giống tóc của Erich. Sáu tháng nữa thôi thì cháu bé sẽ là một Krueger thật sự với mái tóc xoăn. Rồi, ẵm lấy đứa bé từ tay Luke, nàng nói:

- Con sẽ giống bố như tạc chữ, Pitou!

Erich nhận xét:

- Đó là đi ầu mà tôi đã dành nhiều thời gian để nói.

Sững sờ khi nghe Erich nói, nàng thầm nghĩ, không, chàng không hề có ý cạnh khỏe về đi ầu đó! Nàng dò xét vẻ mặt của từng người: Emily trông rất là ngượng ngịu; Luke thì vẫn nhìn thẳng về phía trước; Mark có

khuôn mặt lạnh lùng, nàng có cảm giác là anh ta đang nổi giận. Erich đang âu yếm cười với đứa bé.

Nàng biết chắc là Erich không đổi tên cho con trong giấy khai sinh của nó.

Lúc này, đứa bé bắt đầu rên khóc, thấy thế, nàng đứng lên và nói:

- Tội nghiệp cho con yêu của mẹ. - Xin lỗi, tôi cần phải... lo cho Kevin.

Sau khi con đã ngủ yên, Jenni vẫn ngồi bên chiếc nôi. Nàng nghe tiếng bước chân của Erich đi lên lầu cùng với hai đứa bé gái, có tiếng nói nhỏ nhẹ của chàng: "Các con đừng làm ồn kẻo em bé thức giấc, ba sẽ đi chào mẹ giùm các con. Hôm nay thật là một ngày lễ Noel vui vẻ? Phải không nào?"

Nghe đến đó, Jenni thầm nghĩ, tôi không thể tiếp tục sống như thế này.

Cuối cùng nàng đi xuống nhà dưới. Erich đã cho lại những món quà vào hộp và bày biện chúng quanh cây Noel. Chàng đang mặc một chiếc áo vest nhưng mà nàng đã đặt mua ở cửa hiệu Dayton, màu xanh đậm thật hợp với chàng, nàng nhận thấy mọi màu sắc đều hợp với Erich...

Erich nói:

- Jenni à, anh rất sung sướng nhận được món quà của em. Mong rằng em cũng hài lòng với món quà của anh.

Erich đã tặng cho nàng một áo vest bằng lông vison trắng.

Không đợi nàng trả lời, Erich tiếp tục sắp xếp các món quà và nói:

- Hai đứa bé rất thích các món quà của chúng, còn đối với thằng bé còn quá nhỏ chưa biết thích gì, nhưng rồi đây nó có thể chơi với các con thú nhồi bông.

- Erich, anh cất đâu giấy khai sinh của con?
- Trong tập hồ sơ ở văn phòng, tại sao em hỏi thế?
- Tên con thật sự được ghi như thế nào?
- Tên nó là Kevin.
- Anh nói với em là anh đã thay cái tên đó rồi mà.
- Theo anh nghĩ, việc thay tên như thế là sai lầm lớn lao.
- Vì sao chứ.

- Jenni à, thiên hạ đã xôn xì quá nhiều về chúng ta vậy thì họ sẽ nghĩ sao khi chúng ta đi đầu chỉnh tên con? Hẳn thì họ sẽ bàn tán thêm mười năm nữa! Đừng quên rằng chín tháng trước khi sinh đứa bé, chúng ta chưa kết hôn.

- Nhưng tại sao anh đặt tên cho con là Kevin?

- Jenni, anh đã giải thích cho em rồi mà. Như em biết đấy, lúc này, thiên hạ đã bớt bàn tán về chúng ta; ngay cả khi những người trong vùng nói về vụ tai nạn, họ không nhắc đến tên Kevin mà chỉ nói là người chồng trước của bà Jenni Krueger, cái gã đi theo bà ta đến Minnesota và lao xuống sông. Nhưng anh tin chắc một điều là giờ đây, nếu chúng ta đi đầu chỉnh tên con, mọi người sẽ thắc mắc cho đến năm mươi năm nữa và như thế, họ sẽ nhớ đến cái tên Kevin MacPartland.

Jenni lo lắng hỏi:

- Erich à, còn lý do nào khác khiến anh không chỉnh tên con trên giấy khai sinh nữa không? Phải chăng là đứa bé bệnh nặng hơn là em nghĩ, hay là anh chỉ muốn dành tên họ của anh cho đứa bé khỏe mạnh? Nói cho em biết đi Erich. Em van anh. Bác sĩ và anh đã giấu em đi đâu gì?

Erich đến bên nàng, ánh mắt dịu dàng trù mến:

- Bộ em không thấy sao, mọi việc sẽ ổn, đừng lo lắng nữa, Jenni, con khỏe mạnh lên từng ngày đấy!

Jenni nói lên một đi ầu nữa đang làm nàng thắc mắc:

- Erich à, khi em còn ở trong phòng sinh, anh đã nói là thằng bé có mái tóc nâu đỏ giống hai bé gái. Kevin cũng có mái tóc màu nâu đỏ. Này, Erich, nói cho em biết, phải chăng anh muốn ám chỉ rằng Kevin là cha của đứa bé? Anh không có quyền nghi như thế!

- Tại sao anh phải nghi như thế?

- Vì sự nhận xét của anh về màu tóc của con. - Rồi nàng nói tiếp giọng run rẩy - Rồi anh sẽ thấy, con sẽ giống anh như đúc, rồi tóc của con sẽ vàng óng cho anh xem. Vậy mà, ban chiều, khi khách khứa còn ở đây, anh đã có thái độ dè bĩ khi em nói rằng nó giống cha nó... Này Erich, không lẽ anh cho rằng Kevin là cha của đứa bé ư?

Nàng chăm chú nhìn chàng. Mái tóc vàng của chàng ánh lên màu hồng phách trên nền nhưng xanh. Lần đầu tiên nàng chú ý đến đôi mi và cặp mày của chàng sao mà đậm nét thế! Nàng nhớ lại những bức tranh trong lâu đài ở Venise. Trên đó mô tả những người của thế hệ quyền quý với khuôn mặt mỏng, dáng điệu ngạo nghễ, đôi mắt với nét nhìn coi thường thiên hạ. Lúc này, đôi mắt của Erich biểu lộ một ít vẻ khinh thường ấy.

Nàng thấy mặt chàng đanh lại khi nói:

- Này Jenni, khi nào em mới chấm dứt cái trò suy diễn sai lệch về những đi ầu anh làm hoặc nói? Anh đã tỏ ra tử tế với em, anh đã đưa em và các con gái em ra khỏi căn hộ một phòng nghèo khổ, để đến sống trong ngôi nhà xinh đẹp này, đã cho em nữ trang, quần áo và mọi thứ xa hoa. Em đã có những gì em ao ước, vậy mà em đã lén lút hẹn hò với Kevin MacPartland và gây tai tiếng. Anh biết chắc rằng chuyện vợ chồng chúng ta là đề tài mà người ta bàn tán trong bữa cơm chiều. Anh tha thứ cho em, nhưng em không có quyền buộc tội anh, nghi ngờ từng lời nói của anh. Thôi, chúng ta hãy đi ngủ, bây giờ là đến lúc chúng ta chung giường.

Jenni nhận thấy, đôi tay Erich bấu chặt cánh tay nàng, toàn thân chàng toát ra sự căng thẳng và một điếu gì đó khủng khiếp.

Bối rối, quay mặt đi, Jenni dịu dàng nói:

- Erich à, hai chúng ta đều mệt mỏi lắm rồi, trong một thời gian quá lâu chúng ta đã chịu đựng nhiều thử thách, theo em nghĩ, thì anh nên quay lại với hội họa. Anh đã không vào căn nhà gỗ từ khi em có thằng bé. Vậy tối nay, anh hãy ngủ trong phòng của anh để ngày mai đi sớm, nhưng anh hãy mặc đồ ấm nhé! Lúc này, ở nơi đó, hàn rét lắm!

- Làm sao em biết ở đó lạnh? Em đến đó lúc nào?

- Erich à, anh biết là em không bao giờ đến nơi đó.

- Vậy thì, làm sao em biết...?

- Suyt, nghe nào!

Họ nghe một tiếng rên trên lầu một.

Jenni nói:

- Đó là tiếng của con.

Jenni quay người, phóng lên lầu từng bốn bậc một. Erich theo sau nàng. Đưa trẻ vùng vẫy tay chân, đôi má ửng đỏ. Họ thấy con đang mút nắm tay.

Nàng nói tiếp:

- Ô! Erich, nhìn xem. Con nó đang khóc đến chảy nước mắt. - Nàng dịu dàng cúi xuống ẵm con - Đây, đây, nhỏ Pitou của mẹ. Mẹ biết con đói rồi. Con cừu xinh đẹp của mẹ. Erich à, con nó đang lấy sức".

Nàng nghe có tiếng cửa khép lại. Erich đã rời phòng.

Chương 31

Trong giấc mơ, Jenni trông thấy một con chim bồ câu với vẻ rất hung dữ, đang bay lượn trong ngôi nhà và nàng phải bắt cho được nó. Chim bay vào phòng hai đứa bé và nàng đuổi theo, hoảng sợ, nó bay đủ hướng, thế rồi, nó bay vút qua phòng em bé và đậu trên chiếc nôi. Nàng hoảng sợ gào lên: "Không, không, không".

Đầm đìa nước mắt, nàng thức giấc và nhào đến bên nôi con. Đứa bé đang say ngủ.

Nàng xuống bếp và thấy trên bàn, mảnh giấy của Erich có ghi với lời: "Theo lời em, anh sẽ ở lại căn nhà gỗ để vẽ trong ít ngày".

Trong bữa ăn sáng, Jenni ngạc nhiên khi nghe Tina hỏi:

- Tối qua, khi vào phòng con, sao mẹ không nói năng gì với con cả thế?

Buổi chiều, Rooney ghé qua thăm nàng và bà thấy em bé bị lên cơn sốt.

Theo bà Rooney kể lại thì Clyde và bà đã cùng ăn Noel cùng với Maude và Joe, bà nói: "Joe đã khỏe nhiều rồi. Sau khi xuất viện, Joe đã đi Florida cùng với Maude. Họ vừa trở về trông khỏe ra và râm nắng, tháng tới, người ta sẽ cắt băng cho Joe".

Jenni nói:

- Tôi thật mừng khi biết như thế!

- Hẳn nhiên, Maude rất bằng lòng khi được về nhà. Bà ta kể cho tôi nghe rằng Erich rất quảng đại với họ. Hẳn bà đã biết là ông đã thanh toán viện phí cho Joe và còn cho họ thêm một ngân phiếu là năm trăm đôla, đồng thời cũng viết thư cho Maude để nói rằng ông ta cảm thấy mình có trách nhiệm.

Lúc này, Jenni đang kết mảnh vải vuông cuối cùng của tấm vải chắp. Nàng ngược mắt nhìn bà Rooney:

- Trách nhiệm ư?

- Tôi không biết ông ta nghĩ gì về việc đó. Nhưng Maude đã hối hận vì em bé không được khỏe. Bà ta nhớ lại những lời nguyền rủa đã nói với bà.

Jenni nhớ lại những lời nguyền rủa khủng khiếp của bà ta.

Nàng nói:

- Theo tôi nghĩ là sáng hôm đó, Joe đã say khướt và anh liên tục nói rằng anh đã trộn thuốc độc và lúa mạch.

- Joe nói như thế à?

- Vâng. Dẫu sao, Maude cũng muốn nhờ tôi chuyển lời xin lỗi bà. Tuần vừa rồi, khi họ về nhà, Joe đã đến gặp ông cảnh sát trưởng. Anh ta rất bức vì những chuyện thiên hạ bàn tán quanh tai nạn của anh. Bà biết không, người ta bàn tán nhiều vì chuyện Joe cho rằng đã trông thấy bà, Joe không biết vì sao mà mình đã nói như thế.

Do bị ám ảnh rằng mình có thể bị bệnh mộng du nên hôm nay nàng chẳng nghĩ ngợi gì thêm nữa.

Hồi đêm, trong giấc mơ nàng thấy mình cố đuổi theo một con chim bồ câu ra khỏi phòng các con gái, nàng thắc mắc chẳng hiểu mình có thật sự đã vào trong phòng đó hay không?

Trong những tháng gần đây, có quá nhiều những chuyện như thế đã xảy ra. Nàng sẽ nói việc ấy cho bác sĩ Elmendorf nghe trong lần tới đây. Nàng đắn đo không biết mình có nên đến một bác sĩ tâm lý không?

Nàng thàn nhủ: "Ta quá sợ"

Nàng thắc mắc không hiểu Erich có thứ lỗi cho nàng đã làm chàng bị tai tiếng? Mặc dù nàng và Erich đã có những nỗ lực chung, nhưng mọi việc sẽ chẳng còn như trước nữa. Và mặc dầu chàng có chối cái đi đầu ấy, nàng cũng tin chắc rằng, trong thâm tâm Erich cũng tự hỏi hẳn chàng có thật là cha của đứa trẻ? Nàng sẽ không thể nào chịu đựng nổi khi phải sống với sự trĩu nặng đó giữa hai người.

Nhưng vì đứa bé là người thuộc dòng họ Krueger nên nó cần được đi đầu trị bằng những phương tiện y khoa và chỉ có sự giàu có của Erich mới chi trả nổi! Một khi đứa bé đã được cuộc giải phẫu và lành mạnh, nếu quan hệ giữa vợ chồng nàng không khá hơn, thì nàng sẽ ra đi, sẽ trở về New York để sinh sống, trở lại làm việc tại phòng triển lãm, chắt vớt đưa đón con từ nhà trẻ, vội vàng trở về nhà để chuẩn bị bữa tối. Những việc đó không dễ dàng. Nhưng đời này chẳng có gì là dễ dàng cả và biết bao người đàn bà đã vượt qua được những hoàn cảnh khó khăn và tất cả đi đầu ấy còn tốt hơn là cái cảm giác đơn độc ghê tởm này, cái cảm giác bị cắt đứt với thực tại.

Những cơn ác mộng, những cơn bệnh mộng du, chứng mất trí nhớ, nàng nghĩ đến những đi đầu đó và không biết liệu mình có bị chứng mất trí nhớ? Ở New York, nàng không bao giờ bị sa sút tinh thần, tuy sau một ngày làm việc cật lực, nàng vẫn ngủ ngon, có thể ở đấy nàng không thể nào dành nhiều thời gian cho các con, nhưng lúc này nàng thấy dường như cũng thế thôi, bây giờ nàng tập trung cho thằng bé và Erich thì đầu đặn đưa Beth và Tina đi chơi đây đó.

Nàng thàn nhĩ, tôi muốn sống ở nơi của tôi, nơi của tôi không phải một ngôi nhà hoặc căn hộ, mà là một nơi tôi có thể đóng cửa và sống trong sự bình yên.

Cái xứ này, ngay trong mùa này tuyết vẫn còn rơi và gió vẫn thổi mạnh, nàng yêu thích vẻ khắc nghiệt của mùa đông, nàng hình dung ngôi nhà theo ý nàng: với những bức màn dày đã vén lên, chiếc bàn đặt bên cửa sổ, những người bạn mà nàng mong được gặp, những buổi chiều dài trong mùa hè.

Rooney đột ngột nói:

- Jenni, trông bà có vẻ buồn.

Nàng gương mím cười: "Đó chỉ là.." có sự vụn vỡ trong âm giọng của nàng

Bà Rooney nói:

- Đây là Giáng sinh vui nhất kể từ khi Arden ra đi, thật vui khi trông thấy hai cháu bé vui sướng và được giúp bà săn sóc bé sơ sinh.

Jenni nhận thấy Rooney không bao giờ gọi em bé bằng tên của nó.

Nàng đưa cho Rooney xem tấm vải chắp đủ màu:

- Xong rồi đây!

Rooney nói:

- Bà cho phép tôi ẵm cháu bé xuống đây nhé!

- Được, bà cứ việc, còn tôi đi pha sữa cho cháu.

Chẳng mấy chốc, Rooney trở lại vẻ lo lắng:

- Tôi nghĩ rằng cháu đang sốt đấy.

Bác sĩ Bovitch đến khám cho em bé vào lúc mười bảy giờ.

Ông ta nói với Jenni:

- Bà nên đem cháu đến bệnh viện.

- Không, tôi van ông. - Jenni cố gắng kìm chế giọng nói run rẩy của mình.

Ông bác sĩ dẫn đo:

- Chúng ta có thể chờ đến ngày mai. Nhưng có đi đâu là trẻ sơ sinh thường dễ bị sốt cao, mặt khác, tôi không muốn bà đưa cháu đi trong thời tiết như thế này, thôi được, đợi ngày mai xem sao.

Rooney ở lại để chuẩn bị bữa ăn tối. Jenni cho bé uống thuốc, nàng thấy rét tận xương và không hiểu mình bị cảm lạnh hay chỉ đơn giản vì quá lo lắng?

- Rooney, bà vui lòng đưa giúp tôi chiếc khăn quàng.

Nàng quàng chiếc khăn qua đôi vai và ôm con vào lòng.

Mặt tái xanh, Rooney nói:

- Ồ, Chúa tôi!

- Gì thế Rooney?

- Khi trông thấy màu sắc của chiếc khăn quàng này...với mái tóc sẫm của bà., trong phút giây tưởng chừng như tôi đang trông thấy bức tranh vẽ bà Caroline. Điêu đó gây cho tôi một cảm giác lạ lùng.

Bà Rooney cho biết Clyde sẽ đến đón bà vào lúc bảy giờ chiều. Rồi bà nói thêm:

- Clyde không muốn tôi đi một mình buổi tối, ông nói đã nghe quá nhiều những chuyện vợ vẫn của tôi.

Jenni lo lắng hỏi:

- Chuyện vớ vẩn gì?

Em bé vẫn ngủ, xem chừng thở khó.

Rooney thầnn thì kể tiếp:

- Bà biết không, có hôm trong cơn khủng hoảng tôi đã nói toạc những gì mình có trong đầu. Tôi đã kể cho Clyde rằng tôi thường trông thấy Caroline lai vãng trong nông trang, đi đâu đó làm Clyde điên tiết.

Jenni rùng mình và thầnn nghĩ vậy mà dạo gần đây trông bà Rooney có vẻ lành mạnh, từ khi nàng sinh con đến nay bà ta đã không còn nói về chuyện bóng ma của bà Caroline.

Có tiếng gõ cửa và Clyde bước vào, đứng nơi ngưỡng cửa nhà bếp.

Clyde nói:

- Rooney à, phải đi về nhà để ăn tối thôi!

Rooney thầnn thì thầnn bên tai nàng:

- Ô, Jenni, bà phải tin tôi. Caroline đang ở nơi đây, Caroline đã trở về. Tôi biết vì sao rồi, hẳn bà không biết đâu? Bà Caroline về cốt để nhìn đứa cháu.

Trong bốn đêm kế tiếp, Jenni đặt chiếc nôi của con sát bên giường ngủ của nàng. Cây đèn ngủ giúp nàng chăm sóc bé về đêm, người ta đã lắp đặt máy hút ẩm trong căn phòng này.

Mỗi buổi sáng, bác sĩ đến đây để khám cho em bé.

Ông căn dặn Jenni:

- Không nên xem thường những triệu chứng của bệnh sung phổi, đối với trẻ sơ sinh, chứng cảm cúm có thể gây sung phổi trong vài giờ.

Erich vẫn ở lì trong căn nhà gỗ. Đạo này, Jenni bị ám ảnh rằng mình mắc chứng mộng du, nàng thắc mắc phải chăng mình đã đi ra ngoài ban đêm? Nhìn từ xa, hẳn thiên hạ sẽ lẫn mình là bà Caroline, nhất là khi mình quàng chiếc khăn.

Nếu nàng thật sự bị mộng du, thì đi đâu đó đã giải thích cho những gì mà bà Rooney đã trông thấy và những câu hỏi của Tina "Tại sao mẹ vào phòng con mà không nói năng gì?". Cũng như sự quả quyết của Joe đã trông thấy nàng bước lên xe của Kevin.

Vào dịp đầu năm, ông bác sĩ đã đến thăm và tỏ vẻ mừng rỡ

Ông nói:

- Tôi tin rằng cháu bé sẽ qua khỏi, bà thật là một y tá giỏi. Bà Jenni à, bây giờ, đến lượt bà phải dưỡng sức. Bà hãy đưa em bé về phòng của cháu, nếu cháu không khóc đêm thì bà hãy yên tâm nghỉ ngơi.

Sau khi cho con bú vào lúc hai mươi giờ, Jenny đưa chiếc nôi sang phòng ngủ của bé. Nàng nói với con:

"Pitou ơi! Mẹ thật sung sướng khi con khỏi bệnh. Con biết không, con đã được tám tuần rồi! con lớn rồi đấy, con yêu!" - Nàng ôm con vào lòng, hít mùi thơm dịu dàng của phấn rôm thật dễ chịu. - "Pitou thơm quá! Con ngủ ngon nhé, Pitou của mẹ!" - Dưới hàng mi đen dài, đôi mắt màu xanh thăm của đứa con đăm đăm nhìn nàng.

Nàng khép hờ vách ngăn rồi lên giường ngủ. Trong vài tiếng nữa là Giao thừa. Nàng nhớ mỗi năm trước đây, Fran và những người hàng xóm ở New York đã đến thăm nàng, cho rằng nàng buồn khổ vì đó là dịp đầu năm thiếu vắng Nana, lần đó Fran đã nói với nàng: "Jenni à, tôi có linh cảm là năm mới này sẽ tốt đẹp với chị đấy!". Cả nhóm cùng cười, nàng thản nhiên nghĩ, "Một năm mới tốt đẹp ư? Sau này, khi trở về New York, nàng sẽ nói với cô ta rằng đi đâu cô ta nói chưa hẳn đã đúng. Tuy vậy, nàng đã có đứa bé, thì đó là đi đâu tốt đẹp so với những gì đã xảy ra trong năm nay. Bỗng dưng,

nàng quyết định sẽ đưa con đi New York và đó chính là đi đầu tốt đẹp trong năm".

Khi nàng thức dậy, căn phòng chìm trong thứ ánh sáng trong vắt và lạnh báo hiệu cho một ngày giá rét. Đồng hồ báo thức bằng sứ trên bàn ngủ chỉ tám giờ kém năm phút.

Đứa bé đã ngủ suốt đêm và không hề thức dậy để bú vào lúc sáu giờ. Jenni nhảy phóc xuống giường, đẩy cửa vách ngăn và vội vàng cúi xuống bên chiếc nôi.

Đôi mi dài của bé in bóng bình lặng trên đôi má tái xanh, một sợi gân xanh bên chiếc mũi nhỏ giờ đây là một vết tối sẫm trên làn da trong mờ, đôi cánh tay bé bật ra sau, bàn tay bé nhỏ mở ra với những ngón tay tách rời như một ngôi sao năm cánh.

Bé đã ngưng thở!

Sau này, Jenni nhớ lại rằng nàng đã hét lớn khi sự việc xảy ra, phong phanh trong chiếc áo ngủ và đôi chân trần nàng đã ôm con chạy ào ra khỏi nhà để đến văn phòng nông trang.

Erich, Luke, Mark và Clyde đang có mặt ở đó. Mark đã giành lấy đứa bé để làm hô hấp nhân tạo cho nó.

Nàng cũng nhớ sau đó, bác sĩ Bovich đến và ông ta đã nói với nàng: "Thưa bà Erich, đây là trường hợp chết non của trẻ sơ sinh, cháu bé rất yếu đuối. Tôi nghĩ rằng cháu khó qua khỏi sau cuộc giải phẫu. Như thế này, tôi thấy là đỡ khổ cho bé".

Có tiếng bà Rooney rên rỉ:

-Ồ, không, không, không thể như vậy được.

Và tiếng Erich than vãn:

- Con trai của chúng ta.

Jenni thầnn nghĩ, con trai của tôi. Chứ con của gì anh bởi anh không cho nó mang tên của anh mà!

Tina và Beth hỏi:

- Vì sao Chúa đã mang em lên trời thế?

- Đúng, tại sao nhỉ?

Sau đó, Jenni quay sang nắnn nỉ Erich: "Em muốn chôn con cạnh mộ mẹ anh, Erich. Em nghĩ rằng nó sẽ cảm thấy bớt cô đơnn". Nàng cảm thấy đôi tay mình đau nhức và trống vắng.

Erich nói giọng dứt khoát:

- Jenni à, anh rất tiếc, anh không thể xâm phạm đến vùng mộ của Caroline.

Sau tang lễ, Kevin MacPartland Krueger được chôn cạnh ba ngôi mộ của các đứnn bé thuộc thế hệ trước. Đôi mắt ráo hoảnh, Jenni nhìn chiếc quan tài nhỏ đang từ từ được đứnn xuống huyệt, nàng nhớ lại, buổi sáng ngày mới đến nông trang, nàng đã nhìn những phầnn mộ này và tự hỏi làm sao có thể chịu đựng nỗi đau mất con.

Nàng không ngờ, hôm nay, nỗi đau ấy là của nàng.

Jenni bật khóc, Erich quàng tay ôm Jenni và bỗng dưng nàng né tránh.

Sau đó, họ lần lượt đi về nhà: Mark, Luke, Clyde, Emily, Rooney, Erich và nàng.

Trời rét cănn cănn. Elsa đang chờ họ với đôi mắt sưng đỏ. Chị ta đã chuẩn bị bánh sandwich.

Erich mời mọi người vào phòng khách.

Đến bên nàng, Mark nói:

- Jenni à, chị hãy uống ly rượu này và sẽ thấy đỡ hơn.

Rượu cognac làm cổ nàng cháy bỏng, Jenni thẫn nghĩ, từ ngày mang thai, mình chưa hề uống một giọt rượu nào, giờ đây thì việc kiêng cử không cần thiết gì nữa.

Nàng ng ồi xuống ghế, lẳng lẽ uống từng hớp nhỏ rượu. Thật là khó nuốt!

Mark lại nói với nàng:

- Chị đang lạnh run đấy!

Nghe thế, Rooney nói:

- Để tôi đi lấy khăn quàng cho bà!

Jenni định nói đừng lấy cái khăn màu xanh lá cây, đừng lấy cái khăn mà tôi đã từng quấn em bé. Nhưng Rooney đã phủ chiếc khăn quàng đó lên đôi vai và quấn quanh người nàng. Luke dăm dăm nhìn nàng, nàng hiểu ý nghĩ của ánh mắt ấy và khoát tay để lấy đi cái khăn quàng.

Lúc này, Erich cho phép Tina và Beth đem những cái nôi búp bê vào phòng khách, chúng tỏ vẻ sợ sệt.

Beth nói:

- Mẹ ơi! Nhìn đây. Chúa sẽ bọc em bé như vậy này, để đem lên trời. - Beth quấn vải con búp bê của nó lên đến tận cằm.

Sự im lặng bao trùm phòng khách.

R ồi, giọng nói trong trẻo của Tina vang lên:

- Và như thế này này, bà đó... - Tina chỉ tay về phía bức tranh của bà Caroline. - đã phủ lên em bé vào cái đêm mà Chúa mang em bé về trời. -

Thật chậm và quả quyết, Tina xòe hai bàn tay ra và ấn xuống khuôn mặt con búp bê.

Jenni nghe có tiếng rên khàn đục kéo dài, nàng thắc mắc không hiểu phải chăng đó là tiếng rên của mình? Mọi người đều dán mắt vào bức tranh rồi cùng một động tác: những cái đầu và đôi mắt xoi mói quay về phía nàng.

Chương 32

Bằng giọng đầu đầu, Rooney thốt lên:

- Ồ! không, không! Bà Caroline không thể làm hại cháu bé. - Rồi, nhào đến bên Tina, bà nói tiếp: - Cháu biết không, bà Caroline thường ôm lấy khuôn mặt của Erich khi ông ta còn bé và nói Caro, Caro có nghĩa là cưng. Bà Caroline ôm như vậy này. - Bà Rooney dịu dàng ôm lên đôi má con búp bê. Sau đó, bà Rooney đứng bật dậy và nhìn quanh, đôi con người mở lớn: "Bà Jenni à, quả đúng như tôi nói, bà Caroline đã trở về, có thể bà ấy biết em bé đang bệnh và muốn đến để giúp đỡ bé".

Giọng Erich the thé:

- Clyde, đưa bà ta ra khỏi đây ngay.

Nắm lấy cánh tay Rooney, Clyde nói:

- Thôi đi nào. Im đi!

Né người khỏi Clyde, Rooney nói:

- Nào bà Jenni, hãy nói với họ là tôi đã thấy Caroline, hãy cho họ biết về những gì mà tôi đã kể với bà, nói với họ là tôi không điên đâu.

Trông thấy Clyde đang nắm mạnh cánh tay ốm yếu của bà Rooney, Jenni muốn bật dậy nhưng nàng không đứng lên nổi, nàng muốn nói một điều gì nhưng không thốt được nên lời. Trước mặt nàng là hình ảnh đôi bàn tay bé nhỏ của Tina đang chặn trên miệng và mũi con búp bê...

Cuối cùng, Luke là người lên tiếng. Clyde buông bà Rooney ra:

Luke nói:

- Này, ông bạn, buông bà ta ra, bộ ông không thấy là quá mạnh tay hay sao? - Rồi quay sang bà Rooney, Luke dịu giọng - Rooney à, bà nên về nhà nghỉ ngơi, đối với bà, những buồn phiền của ngày hôm nay như thế là quá đủ!

Xem chừng chẳng nghe thấy gì, Rooney nói tiếp:

- Tôi đã nhiều lần trông thấy bà Caroline. Thỉnh thoảng ban đêm, chờ cho Clyde đã ngủ, tôi rón rén đi ra khỏi nhà vì tôi mong gặp bà Caroline, tôi nghĩ hẳn bà ta biết Arden đi đâu, có lần tôi thấy bà ta đi vào trong nhà. Một tối, tôi thấy bà Caroline xuất hiện ở cửa sổ phòng em bé. Lúc ấy, trăng tỏ như ban ngày, tôi muốn nói chuyện với bà Caroline, nhưng có lẽ bà ấy cho rằng tôi e sợ bà ta? Nhưng sao tôi sợ chứ? Nếu Caroline về được, nghĩa là một ngày kia Arden cũng có thể trở về, ngay cả nếu nó đã chết.

Vùng thoát khỏi tay Clyde, bà Rooney chạy đến bên Jenni. Quỳ xuống và ôm nàng, bà nói tiếp: - Jenni à, như thế có nghĩa là em bé cũng có thể trở về. Tốt lắm! Jenni. Khi bé trở về bà cho tôi ẵm nó chứ. Jenni?

Đã gần hai giờ chiều, bầu vú nàng căng sữa đau nhức. Thật là đau đớn mỗi khi đến giờ cho con bú, tuy vậy nó còn dễ chịu hơn là nỗi dằn vặt về tinh thần. Ở cạnh nàng, bà Rooney đang run rẩy ôm bờ vai gầy yếu của bà ta, Jenni nói:

- Rooney à, em bé không trở về đâu. Kể cả Caroline và Arden cũng thế. Họ không trở về đâu. Tina chỉ mơ đấy thôi.

Mark bất thần nói:

- Hẳn nhiên là Tina nằm mơ..

Luke và Clyde dìu bà Rooney đứng lên.

Luke nói:

- Hẳn bà Rooney cần thuốc an thần, tôi đưa bà đi bệnh viện đây. - Ngay cả Luke trông cũng không được khỏe.

Emily và Mark nấn ná lại ở phòng khách thêm một lúc. Emily e dè trao đổi với Erich về việc hội họa của cô ta.

Erich nói:

- Vào tháng Hai, tôi có tổ chức một cuộc triển lãm tranh ở Houston, tôi sẽ dẫn Jenni và hai đứa bé đến đó. Chúng tôi sẽ khuây khỏa khi đến một thành phố khác.

Mark đến ngồi gần bên Jenni và đi đầu đó khiến nàng thầm nghĩ có một cảm giác rất yên ổn bên anh ta.

Sau khi họ ra về, Jenni cố nén nỗi buồn để chuẩn bị bữa ăn tối cho Erich và các con. Sau khi đã tắm cho các con và đưa chúng lên giường ngủ. Jenni đi xuống nhà dưới và thấy Erich đã rót đầy hai ly rượu cognac.

Chàng nói:

- Nào, uống đi Jenni, nó sẽ giúp em bớt căng thẳng.

Jenni ngoan ngoãn khi Erich kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, chàng đưa tay luồn vào mái tóc nàng, cử chỉ đơn sơ này trước đây đã từng làm nàng xúc động, nhưng giờ đây nàng không còn cảm giác gì.

Chàng nói:

- Jen à, em đã nghe ông bác sĩ nói rồi đó, thằng bé không thể nào sống qua cuộc giải phẫu, thật ra bệnh nó trầm trọng hơn là em tưởng.

Jenni lắng nghe, chờ đợi sự tê cóng cơ thể vơi đi.

Nàng thầm nghĩ: "Này Erich, đừng cố đơn giản hóa vấn đề, những gì anh nói chẳng đáng kể gì!"

Erich nói:

- Jenni à, anh buồn lắm, anh sẽ chăm sóc em. Nhưng Emily là một người hay đặt đi đâu nói xấu người khác, rồi đây, lời nói của Tina sẽ được

loan truyền đi khắp phố. - Chàng ôm nàng và nói tiếp - Cảm ơn Chúa, Rooney không được xem như là một nhân chứng và Tina thì còn quá bé. Nếu không... - Lúc này, Jenni tỏ vẻ tránh né chàng, Erich giữ nàng lại, giọng chàng thật trầm thiết, quá dịu dàng, gần như mê hoặc - Jenni, anh sợ cho em, mọi người thấy em rất giống Caroline, rồi đây thiên hạ sẽ biết về những chuyện Tina đã nói.Ồ ! em yêu, em có hiểu được rồi đây họ sẽ bàn tán ra sao.

Trong phút chốc, Jenni bỗng có cảm tưởng như mình sẽ thức dậy trong căn hộ mà Nana có ở đây. Chợt, tiếng nói của Erich vang bên tai nàng: "Jenni à, em bắt đầu nói chuyện trong khi ngủ mê, hẳn em bị ác mộng, em quá lo lắng đấy, em yêu".

Nhưng đây không phải là căn hộ, mà là trong căn phòng khách lạnh căm và nàng đang nghe Erich nói về một đi đâu vô nghĩa đó là nàng sẽ bị thiên hạ nghĩ rằng nàng là kẻ đã giết đứa con ruột của mình.

Erich nói tiếp:

- Jenni à, cái rắc rối đó là em thật sự bị mộng du. Biết bao lần rồi, các con đã hỏi em tại sao ban đêm em vào phòng chúng mà không nói năng gì? Vì vậy rất có thể là em đã vào phòng em bé, để vuốt ve khuôn mặt của con. Có thể Tina đã trông thấy nhưng không hiểu gì. Theo như bác sĩ Elmendorfl đã nói qua điện thoại với anh là em đã có những ảo giác.

- Ông đã gọi điện cho anh à?

- Phải. Ông ta rất lo lắng, hình như em từ chối không đến bác sĩ tâm lý.

Jenni nhìn chăm vào tấm màn cửa phía sau Erich: ren tua thật trông giống một mạng nhện, nàng đã muốn gỡ bỏ chúng, tìm cách thay đổi không khí ngột ngạt của ngôi nhà, nhưng Erich đã treo chúng lại chỗ cũ.

Lúc này, những tấm màn cửa tưởng chừng như khép lại trên nàng, giữ nàng lại trong màng lưới của chúng, làm nàng ngạt thở.

Ngạt thở. Nàng nhắm nghiền đôi mắt khi nhớ đến bàn tay bé nhỏ của Tina, đang lấy hết sức ấn lên gương mặt con búp bê.

Những ảo giác. Phải chăng là nàng đã mơ màng tưởng thấy khuôn mặt và cái chạm nhẹ của mái tóc trên đầu giường của nàng? Phải chăng hằng đêm nàng đã tưởng tượng ra đi đâu ấy?

Nàng nói với Erich:

- Em không biết mình như thế nào nữa. Em không còn có thể nhận ra thực tại nữa. Ngay cả trước khi những việc này xảy ra. Và bây giờ... em phải ra đi, em sẽ dẫn theo mấy đứa con gái.

- Không được đâu, Jenni. Tinh thần em quá bất ổn, vì lợi ích của em và các con, em không thể sống một mình với chúng. Và, em phải nhớ rằng, hai đứa bé gái đã chính thức là người của dòng họ Krueger, chúng là con của anh cũng như của em.

- Em là mẹ ruột của chúng.

- Này Jenni, em hãy nhớ rằng trước pháp luật, anh có đủ quyền đối với các con em và em đừng ảo tưởng và anh sẽ được pháp luật cho phép giữ chúng lại nếu em rời bỏ anh. Với tai tiếng của em gây ra trong vùng liệu em có thể hy vọng được một quan tòa nào cho em phép giữ các con?

- Nhưng chúng là con ruột của em mà! Đứa bé là con ruột của anh mà anh còn từ chối cho nó mang tên anh. Vậy mà anh lại muốn giữ hai đứa con em, Tina và Beth. Như thế là sao?

- Vì anh muốn em sống với anh. Mặc em đã làm những gì, dù em có bệnh gì thì anh cũng muốn em thuộc về anh. Caroline đã có ý định rời bỏ anh. Nhưng còn em, Jenni à, anh hiểu rõ em, em không bao giờ rời bỏ các con, vì vậy, nên chúng ta sẽ luôn sống bên nhau, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Tối nay, anh sẽ vào ngủ với em.

- Không.

- Em không có quyền lựa chọn, chúng ta sẽ quên đi quá khứ. Anh sẽ không bao giờ nói gì về thằng bé nữa và sẽ ở bên em nếu em có bị mộng du, anh sẽ che chở em. Nếu họ mở cuộc điều tra về cái chết của đứa bé, anh sẽ nhờ đến một luật sư.

Erich dìu nàng đứng lên. Bất lực, nàng để chàng dìu mình lên cầu thang.

Erich nói:

- Ngày mai, chúng ta sẽ dọn dẹp lại phòng ngủ. Như thế em bé chưa bao giờ được sinh ra.

Trong phút chốc, nàng phải chiều theo trò diễn xuất của chàng. Họ vào phòng ngủ. Erich bước đến bên tủ com-mốt, kéo ngăn hộc ra, Jenni hiểu chàng muốn kiểm cái gì trong đó. Tay cầm chiếc áo ngủ màu ngọc bích, chàng nói:

- Jenni à, vì anh, em hãy mặc nó, từ lâu, em đã không mặc chiếc áo này!

- Em không thể.

Erich nhìn nàng với ánh mắt thật lạ lùng, Jenni cảm thấy kinh hãi và thẫn thờ, người đàn ông này là ai mà có thể gán cho nàng là một kẻ giết người, là ai mà buộc nàng phải quên đi đứa con mà nàng vừa mới an táng cách đây vài tiếng đồng hồ?

Tiếng nói của Erich lại vang bên tai nàng:

- Sao lại không thể, bây giờ em gầy đi rồi thì em có thể mặc nó, em xinh đẹp quá.

Jenni cầm lấy chiếc áo và đi vào phòng tắm. Nàng thấy chiếc áo thật vừa vặn, Jenni ngẩng mình trong gương và hiểu ra tại sao thiên hạ cho rằng nàng rất giống bà Caroline.

Nàng thấy ánh mắt mình buồn bã và tuyệt vọng như người đàn bà trong tranh.

Khi trời sáng. Erich nhẹ nhàng trườn khỏi giường và đi nhón gót trong phòng.

Nàng nói:

- Em đã thức dậy rồi!

Đã sáu giờ, giờ cho con bú sữa.

Erich nói:

- Gắng ngủ thêm đi, em yêu.

Mặc vào chiếc áo sandai dày, chàng nói tiếp:

- Bảy giờ, anh vào nhà gỗ đây, anh chưa vẽ xong những bức tranh để đem đi triển lãm ở Houston. Anh, em và các con sẽ cùng nhau đến Houston, hẳn sẽ là tuyệt vời! Ồ, Jenni, anh yêu em nhiều lắm!

Chàng đến ngồi bên nàng và nói tiếp:

- Jenni à, hãy nói yêu anh đi em!

Ngước lên nhìn chàng, ngoan ngoãn nàng đáp lại:

- Em yêu anh, Erich.

Bầu trời buổi sáng ảm đạm. Mặt trời không lộ dạng nên tâm tối và rét căm như báo hiệu cơn bão tuyết.

Nàng mặc đồ ấm cho hai đứa bé để đi ra ngoài. Elsa đang dọn dẹp cây thông Giáng sinh và Jenni đã bẻ vài cành.

Trông thấy thế, Beth hỏi:

- Mẹ ơi, mẹ tính làm gì với những cành cây đó?

- Mẹ nghĩ rằng, chúng ta nên đem những cành thông xinh đẹp này đến đặt ở mộ của em bé.

Qua một đêm, đất trên phần mộ mới đắp đã đóng băng, nàng đặt những cành cây xanh tươi để tô điểm cho phần mộ của con bớt trống trải.

Beth năn nỉ nàng:

- Thôi, mẹ đừng buồn nữa!

- Mẹ sẽ cố gắng, con yêu.

Jenni cùng hai con rời khỏi nghĩa trang, nàng thầm nghĩ, phải chi ta được cảm nhận một điều gì đó, bởi sao ta cảm thấy quá trống vắng! Một sự trống vắng ghê gớm.

Trên đường về, nàng trông thấy xe của Clyde đang vào nông trang, nàng đến gặp ông ta để hỏi thăm về Rooney.

Clyde nói:

- Ở đó họ chưa cho Rooney xuất viện vì còn phải làm một loạt xét nghiệm. Họ nói với tôi nên đưa bà ấy vào một bệnh viện chuyên khoa. Tôi không muốn như vậy vì tôi thấy Rooney đã khỏe nhiều từ khi bà đến đây. Thừa bà Erich, thật tôi không ngờ Rooney đã có tâm trạng cô đơn đến thế. Rooney luôn sợ phải rời xa nông trang vì bà ta cứ nghĩ đến trường hợp Arden gọi điện hoặc trở về thì sẽ không được gặp. Nhưng dạo sau này, Rooney lại trở bệnh, hẳn bà có đã thấy điều đó? Clyde cố nén nước mắt và nói tiếp - Và, như vậy đó, thừa bà Erich, thiên hạ đã biết về điều Tina đã nói và ông cảnh sát trưởng... đã đến nói chuyện với Rooney, ông ta mang theo một con búp bê và yêu cầu Rooney mô tả cách thức mà bà Caroline ve vuốt khuôn mặt Erich khi ông ta còn bé và cách thức mà Tina đã bắt chước bà trong tranh. Tôi không biết ông cảnh sát trưởng có ý đồ gì.

Jenni thẩn nghĩ, Riêng tôi, tôi biết chứ! Erich đã có lý khi cho rằng Emily là một người lảm chuyện.

Ba ngày sau, ông cảnh sát trưởng đến nhà nàng.

Ông nói:

- Thừa bà Erich, tôi phải báo cho bà biết lời thiên hạ đồn đãi. Tôi được lệnh khai quật xác của con trai bà. Bác sĩ pháp y sẽ giải phẫu tử thi.

Jenni đứng đó, đưa mắt nhìn những cú xẻng đang xắn từng mảng đất bằng giá và chiếc xe tang khép kín mang chiếc quan tài nhỏ ra đi.

Lúc này Jennni cảm thấy có một sự hiện diện bên cạnh nàng. Nàng quay sang và trông thấy Mark.

Anh nói:

- Này Jenni, tại sao chị phải khổ sở như thế? Lẽ ra chị không nên đến đây.

- Họ muốn tìm gì thế nhỉ?

- Họ muốn xác định rằng trên khuôn mặt bé không có những vết bầm hoặc bị đụng giập.

Nàng bỗng nhớ đến đôi mi dài in bóng bình lặng trên đôi má tái xanh, cái miệng quá bé nhỏ, làn gân xanh bên chiếc mũi. Gân xanh. Khi đưa bé qua đời, nàng mới để ý đến làn gân xanh này.

Nàng hỏi Mark:

- Anh có nhận thấy điều gì bất thường chẳng?

Nàng nghĩ rằng hẳn Mark có thể nhận ra sự khác biệt giữa làn gân xanh và vết đụng giập

Mark nói:

- Tôi đã giữ chặt đầu đứa bé khi làm hô hấp nhân tạo. Có thể đi đâu đó để lại một vài dấu vết.

- Anh đã nói cho họ biết chứ?

- Vâng.

Jenni quay lại nhìn Mark. Gió đã dịu. Tuy vậy, mỗi một làn gió thoảng cũng làm nàng rung mình.

Nàng nói:

- Anh nói với họ như thế để bao che cho tôi, nhưng đi đâu đó không cần thiết đâu.

- Tôi chỉ nói với họ sự thật.

Chiếc xe tang đã mất hút trên con đường bùn lầy. Mark giục nàng nói:

- Chúng ta về thôi!

Khi đi cạnh Mark, trên lối đi ngập tuyết, Jenni cố phân tích tâm trạng của mình, có lẽ vì đã quen với dáng dấp tằm thước của Erich nên nàng thấy Mark quá cao lớn. Kevin thì cao hơn một thước tám mươi, còn Mark? Chiều cao của anh ta bao nhiêu nhỉ? Một thước chín hoặc chín hai chăng?

Nàng cảm thấy nhức đầu. Nàng thấy nóng ran ở bầu vú căng và thắc mắc không hiểu sao mình chưa dứt sữa? Nào có ích gì nữa! Chiếc áo cánh của nàng bị thấm ướt đầm và nàng biết nếu Erich thấy nàng trong tình trạng này thì chàng sẽ không hài lòng, chàng luôn là người quá sạch sẽ và cẩn trọng, và nàng biết thanh danh của dòng họ Krueger sẽ không bị hoen ố nếu chàng không kết hôn với nàng. Erich cáo buộc nàng đã làm cho chàng bị tai tiếng, thế mà chàng lại nói yêu nàng. Nàng biết Erich thích nàng giống hình ảnh của mẹ chàng, vì vậy nên chàng luôn buộc nàng phải mặc chiếc áo ngủ màu ngọc bích, phải chăng trong những lúc lên cơn mộng du

nàng đã tìm cách để được giống Caroline nhằm làm hài lòng chàng? Nàng thẫn thờ, có lẽ là thế và giật nảy mình khi nghe chính tiếng nói của mình thốt ra. Nàng đã vô tình nói lớn tiếng.

Có tiếng hỏi: Chị nói gì thế, Jenni? Jenni!

Nàng không ngăn được khỏi cái vấp ngã, nhưng một cái gì đó đã giữ lấy nàng khi tóc nàng vừa chạm trên mặt tuyết.

- Jenni! - Mark gọi r ã ã và ẵm nàng lên - Nàng thẫn thờ mong mình không nặng ký lắm - có tiếng Mark nói: "Jenni, chị bị sốt r ã ã!" - Jenni thẫn thờ nghĩ, đó là lý do khiến nàng không được tỉnh táo chứ không phải là nỗi ám ảnh về ngôi nhà. Ô, Chúa ơi! sao nàng căm ghét cái ngôi nhà đó đến thế!

Jenni biết mình được đưa vào xe hơi và Erich đã đỡ lấy nàng, Jenni vẫn còn nhớ chiếc xe này: đó là chiếc xe thùng của Mark, với mớ sách bìa bìa luôn ở băng sau.

Bác sĩ Elmendorf nói:

- Bệnh nhân bị choáng. Quá căng sữa ... Chúng tôi sẽ giữ bà ở lại đây.

Jenni cảm thấy thật là dễ chịu khi được b ằng b ằng như thế! Thật dễ chịu khi mặc một trong những chiếc áo ngủ vải nhám của bệnh viện. Nàng thật căm ghét chiếc áo ngủ của bà Caroline.

Erich có đến thăm nàng, cho nàng biết Beth và Tina vẫn khỏe mạnh r ã ã đi ngay. Sau cùng, Mark mang đến tin nàng đang mong đợi. Mark cho biết: Người ta đã chôn em bé lại trong phần mộ.

Mark nói:

- Giờ đây, họ đã để cho bé yên nghỉ.

Nàng nói với Mark

- Cảm ơn anh..

Nắm tay Jenni, Mark nói:

- Ôi, Jenni! có đáng gì đâu mà phải cảm ơn.

Tối hôm nay, khẩu phần ăn của nàng chỉ có hai tách trà và một miếng bánh mì nướng.

Cô y tá nói:

- Thưa bà Erich, tôi thật vui sướng khi thấy bà đã khá hơn. - Cô y tá thật tử tế với nàng nhưng sao đi đâu đó làm nàng muốn khóc? Phải chăng từ trước đến nay nàng cứ xem việc được mọi người thương yêu là đi đâu bình thường.

Tuy cơn sốt không cao nhưng nó vẫn không dứt.

Ông bác sĩ nói:

- Tôi không để bà xuất viện khi bà chưa hoàn toàn bình phục.

Nàng khóc rất nhiều. Sau giấc ngủ, nàng thường thức dậy với nước mắt dầm dìa.

Bác sĩ Elmendorf nói:

- Thưa bà, trong thời gian bà ở đây, tôi nghĩ tốt hơn là bà nên gặp bác sĩ Philstrom, ông ta là một bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ Philstrom là một người đàn ông nhỏ thó, tươm tất, có dáng dấp như một nhân viên ngân hàng, ông bác sĩ đến ngồi bên mép giường nàng và nói:

- Thưa bà, tôi nghĩ rằng bà đã thường xuyên bị ác mộng?

Nàng thẫn thờ nghĩ, hẳn họ đã cho rằng mình điên.

Nàng nói:

- Tôi không còn bị ác mộng nữa.

Nàng không nói dối. Kể từ khi nhập viện, đêm nào nàng cũng ngủ ngon. Mỗi ngày nàng cảm thấy mình khỏe hơn nhiều so với đi đầu nàng tưởng. Buổi sáng, đôi khi nàng cũng đã trò chuyện vui vẻ với cô y tá. Nhưng vào buổi chiều thì tệ hơn vì nàng không thích gặp mặt Erich. Khi nghe tiếng bước chân chàng trong hành lang, lòng bàn tay nàng đã rịn mồ hôi.

Tối hôm đó, nàng dùng bữa rất ngon miệng, nàng thấy mình cần phải phục hồi sức khỏe hầu có thể rời khỏi nông trang Krueger, nơi nàng chẳng còn tha thiết. Erich và nàng không bao giờ tìm thấy những gì mà họ mong ước. Nàng hình dung cách thức ra đi: việc đó sẽ xảy ra trong thời gian đi du lịch đến Houston. Trong một thời điểm được ấn định, nàng cùng các con sẽ rời Erich và đáp máy bay đi New York. Ở Minnesota, luật pháp sẽ cho anh ta có quyền giữ hai đứa bé nhưng ở New York không ai cho phép anh ta làm như thế.

Nàng nghĩ mình không có tiền thì nàng sẽ bán sợi dây chuyền của Nana tặng. Mấy năm trước, tiệm kim hoàn đã trả nó với giá một ngàn một đô la, với số tiền như thế, nàng có thể mua vé máy bay và chờ đợi kiếm ra việc làm.

Được xa ngôi nhà của bà Caroline, chân dung của Caroline, chiếc giường của Caroline, áo ngủ của Caroline, con trai của Caroline, nàng sẽ tìm lại được chính mình, được an ổn để suy nghĩ và chấm dứt những ý tưởng đang không ngừng quay cuồng trong đầu nàng, Jenni có quá nhiều ấn tượng chóng qua và không định nghĩa được.

Nghĩ đến đó, Jenni ngủ thiếp đi với nụ cười trên môi.

Sáng mai, nàng gọi điện cho Fran. Nàng cảm thấy sung sướng khi không còn bị ai ngăn trở trong những cuộc gọi.

Fran nói:

- Jenni à, chị không trả lời cái thư nào của tôi. Tôi nghĩ là chị đã bỏ rơi tôi luôn rồi.

Thấy không thiết phải giải thích việc tại sao nàng không đọc thư, Jenni nói ngắn gọn:

- Fran, tôi rất cần chị, tôi phải đi khỏi nơi đây.

Cái giọng thường tươi vui của Fran bỗng nghèn nghẹn:

- Không ổn phải không, Jenni, nghe giọng là đủ hiểu rồi.

Nàng thầm nghĩ, sau này mình sẽ kể cho Fran nghe tất cả. Lúc này, nàng chỉ nói: - Quá tệ!

- Chị đừng lo, tôi sẽ gọi lại cho chị.

- Fran à, hãy gọi điện cho tôi sau tám giờ tối, sau giờ thăm nuôi.

Ngày mai, Fran gọi cho nàng lúc bảy giờ mười phút khi chuông điện thoại reo, Jenni đã biết chuyện gì xảy ra. Fran không tính múi giờ chênh lệch, bây giờ là tám giờ mười ở New York và Erich đang ngủ bên giường nàng.

Tiếng nói của Fran run lên, hớn hờ:

- Tôi có một kế hoạch tuyệt vời!

- Fran à, tôi rất vui khi nghe giọng nói của chị.

Rồi quay sang Erich, Jenni nói: "Đó là Fran, anh có muốn chào cô ta không?"

Ngay lập tức, Fran đã hiểu, cô ta nói:

- Anh thế nào, Erich? Tôi rất tiếc khi biết Jenni bị bệnh.

Sau khi gác ống nghe. Erich hỏi nàng:

- Kế hoạch gì thế. Jenni?

Chương 33

Jenni xuất viện vào cuối tháng Giêng. Beth và Tina trông thay đổi nhiều, chúng ít nói hơn và buồn chán.

Nàng dành thời gian buổi tối để chăm sóc cho hai đứa bé nhiều hơn.

Nàng thầm nghĩ, Erich có nghĩ ngợi gì sau cú điện thoại của Fran? Lúc đó, Jenni đã giải thích với Erich: "Bỗng nhiên em muốn gọi điện cho Fran vì đã lâu em không được biết tin gì của cô ta. Fran thật tử tế khi gọi lại để hỏi thăm sức khỏe của em, như anh thấy đấy!"

Nàng còn nhớ, sau khi Erich ra về, nàng liền gọi lại cho Fran, cô ta vui mừng nói ngay với nàng: "Tôi có một người bạn dạy lớp mẫu giáo gần Red Bank ở New Jersey, đó là một trường học tuyệt vời. Tôi có nói với họ là chị có thể dạy nhạc và môn nghệ thuật và bạn tôi sẽ giữ cho chị một chỗ làm nếu chị muốn, ngoài ra cô ấy hứa sẽ kiếm cho chị một căn hộ".

Kể từ ngày đó, Jenni nóng lòng chờ đợi cơ hội.

Erich mang về từ căn nhà gỗ những bức tranh để chuẩn bị cho cuộc triển lãm tại Houston.

Nâng một bức tranh sơn dầu màu xanh lục, Erich nói:

- Anh đặt tên cho bức tranh này là *Tình mẫu tử*.

Bức tranh mô tả một tổ chim trên thân cây du, chim mẹ, mỏ kẹp sâu đang bay về phía thân cây, tổ chim ẩn trong lá cây khiến người ta không thấy được những chú chim con, nhưng, theo lối nào đó, người ta vẫn cảm thấy sự hiện diện của chúng.

Erich nói tiếp:

- Sở dĩ anh có ý tưởng này là vì buổi đầu khi thấy em đang ẵm các con đi trên đại lộ Thứ Hai, hôm đó trông em rất can trường và em chỉ có nỗi bận tâm duy nhất là mang con về nhà và nuôi chúng. - Giọng chàng đầy âu yếm, ôm lấy nàng, chàng nói tiếp: "Em thấy thế nào?"

- Rất đẹp.

Hầu như chỉ có những lúc ngắm tranh chàng là nàng không cảm thấy căng thẳng với sự hiện diện của chàng, trong những lúc đó nàng mới tìm thấy lại người đàn ông nàng yêu, người nghệ sĩ với tài năng lạ thường đã biết nắm bắt cùng lúc sự đơn giản của cuộc sống thường nhật và những cảm xúc do nó khơi dậy.

Jenni nhìn bức tranh với cây cối làm nền, nàng nhận ra hàng cây thông đen Na Uy mọc cạnh nghĩa trang.

Nàng hỏi chàng:

- Erich à, anh vừa vẽ xong bức tranh này sao?

- Đúng thế, em yêu.

Nàng lấy ngón tay chỉ trên bức tranh nói:

- Nhưng cây du này ngày nay đâu còn, anh đã cho đốn bỏ hầu hết những cây này gần nghĩa trang vào mùa xuân năm ngoái đấy?

- Anh đã khởi đầu bức tranh bằng cách vẽ cây du đó, nhưng rồi anh không diễn tả được ý tưởng của mình. Thế rồi, một hôm khi trông thấy chú chim mẹ đang tha mồi về cho chim con và anh nghĩ đến em. Em luôn là nguồn cảm hứng của anh, Jenni ạ!

Trước đây, hẳn một câu nói như thế đã làm nàng thích thú nhưng giờ đây chỉ làm cho nàng sợ mà thôi, nàng biết rằng cái lối nói đó sẽ luôn kéo theo một câu nói khác làm cho thần kinh nàng suốt ngày căng thẳng.

Và điều đó luôn diễn ra như thế.

Erich bọc bức tranh lại và nói:

- Anh gửi đi tất cả là ba mươi bức tranh, người gửi sẽ đến nhận trong sáng nay, lúc đó, em sẽ có mặt để kiểm tra công việc chứ?

- Vâng, anh muốn em có mặt ở đâu?

- Jenni à, chớ bồn chồn như thế, anh nghĩ rằng Mark sẽ đến thăm em trước khi anh ta đi đây.

- Erich, anh muốn nói gì?

- Sau khi trở về Florida, ông Luke lên cơn đau tim, nhưng không vì thế mà ông ta có quyết tâm làm tan nát cuộc hôn nhân của chúng ta.

- Erich, anh nói gì lạ thế?

- Thứ năm vừa qua, ông Luke điện cho Mark, cho biết ông ta vừa xuất viện, ông ta có nhã ý mời em và các con đến Florida. Ngày mai Mark sẽ đi Florida và ở lại một tuần, ông Luke còn dám nghĩ rằng anh để cho em đi cùng với con trai ông ta!

- Ông ta thật là tử tế. - Jenni nói và biết rằng lời mời của Luke sẽ bị từ chối.

Erich nói:

- Tử tế cái nỗi gì, rất đơn giản là ông ta chỉ muốn em về đó để tách xa anh.

-Ồ, Erich, anh đừng nói thế !

- Đừng có kinh ngạc như thế. Jenni à, em có biết tại sao Mark và Emily đã xa nhau?

- Họ đã xa nhau rồi ư?

- Jenni, bộ em giả mù hay sao? Mark bỗng dưng không muốn lấy vợ và thật là thiếu nghiêm túc khi để Emily uống công chờ đợi và Mark đã nói đi đâu đó cho Emily.

- Em không biết chuyện đó.

- Người đàn ông xử sự như thế chỉ khi họ đã có người đàn bà khác trong đầu.

- Không hẳn phải như thế!

- Mark điên lên vì em, Jenni. Nếu không có anh ta thì hẳn ông cảnh sát trưởng sẽ cho đi đâu tra về cái chết của đứa bé. Em biết đi đâu đó chứ?

- Không, em không biết. - Sự thanh thản của tâm trí mà nàng khó khăn lắm mới có được sau thời gian tĩnh dưỡng ở bệnh viện giờ không còn.

Run rẩy, Jenni nói:

- Erich anh tính nói chuyện gì nữa đây?

- Anh muốn nói có một vết bầm trên mũi phải của đứa bé. Bác sĩ pháp y đã cho biết vết bầm ấy đã có trước khi bé mất. Vậy mà, Mark đã khẳng khái khai rằng anh đã mạnh tay nắm lấy đầu của bé khi làm hô hấp nhân tạo.

Hình ảnh Mark nắm thân hình bé nhỏ của con lóe trong trí nàng.

Đến gần Jenni, Erich thì thầm bên tai nàng:

- Đứa bé đã bị một vết bầm, Mark biết. Em biết và anh cũng biết!

- Anh muốn nói với em đi đâu gì đây?

- Anh không muốn nói đi đâu gì cả, em yêu. Anh chỉ báo cho em biết thôi. Chúng ta đều biết rõ là da của em bé rất mong manh, trong đêm đó, khi lìa đời, hai tay bé đã ngoặt ra sau một cách lạ lùng, có lẽ bé đã có tư thế đó. Nhưng Mark đã nói dối, thật giống hệt như những gì bố anh ta đã làm.

Mọi người đều biết tình cảm của Luke đối với Caroline, ngay cả lúc này, mỗi khi đến đây, Luke luôn ng ỡ ở ghế bành trước bức chân dung của Caroline. Ngày cuối cùng chính Luke là người phải đưa Caroline ra sân bay, Caroline chỉ cần ra dấu là ông ta đến ngay, và hôm nay, Mark tưởng cũng có thể làm như cha mình. Vậy thì, anh ta đã lần to. Anh đã gọi điện cho Lars Ivanson ở Hennepin Grove, để từ nay ông sẽ chăm lo bày thú ở đây thay cho Mark, như thế là khỏi cần anh ta nữa.

- Erich à, anh không thể xử sự như thế!

-Ồ, sao không, anh có thể làm đi đâu đó chứ Jenni, anh biết rằng tuy vô tình, nhưng em đã khuyến khích Mark. Anh đã trông thấy đi đâu đó. Hãy nói cho anh biết Mark thăm em mấy lần rồi?

- Hai lần. Lần đầu là để nói với em việc người ta đã chôn cất lại đứa bé. Lần sau, Mark đem biếu em trái cây của Luke mang về từ Florida. Erich à, anh có hiểu rằng anh đã suy diễn lệch lạc về một tình huống đơn giản nhất, vô tư nhất? Rồi đi đâu đó sẽ đi về đâu?

Không chờ chàng trả lời, Jenni bước ra khỏi phòng và mở cánh cửa nhìn ra hàng hiên. Tia nắng cuối cùng của một ngày khuất sau cánh rừng, ngọn gió chiều đông đưa chiếc xích đu đáng thuy ền của bà Caroline, nàng th ần nghĩ, thật không lấy gì làm ngạc nhiên khi bà Caroline đã buồn bã đến ng ỡ nơi đây và bà cũng đã từng bị xua đuổi ra khỏi nhà.

Buổi tối, Erich đến chung phòng với Jenni. Nàng sống người, e ngại chàng xấp lại gần nàng, nhưng Erich đã quay lưng lại và ngủ. Lúc này, Jenni mới cảm thấy mình được thoải mái.

Nàng biết mình sẽ chẳng có dịp gặp lại Mark. Khi Mark trở về từ Florida hẳn là nàng đã ở New Jersey. Erich có lý chẳng khi buộc tội nàng tìm cách gây sự chú ý của Mark? Hay là chàng quá ghen tuông nên đã nghi ngờ quá đáng và sự tan vỡ giữa Emily và Mark chỉ đơn giản là họ không hợp nhau?

Có thể, Erich không lần.

Sáng hôm sau, Jenni liệt kê một danh sách những vật dụng cần thiết mang theo để đi du lịch, nàng nghĩ rằng Erich sẽ làm khó không cho nàng mượn xe để đi ra phố, nhưng rồi, chàng chỉ đơn giản nói:

- Hãy để Elsa săn sóc các con, em cứ việc đi.

Khi Erich đã đi vào nhà gỗ, Jenni dùng viết chì khoanh tròn dòng chữ: "CHÚNG TÔI SẴN SÀNG MUA VÀNG CỦA QUÝ VỊ VỚI GIÁ CAO" ghi trong danh bạ điện thoại, cửa tiệm này nằm trong Trung tâm Thương mại cách Granite Place vài cây số. Jenni gọi điện cho họ và mô tả sợi dây chuyền của Nana mà nàng muốn bán. Nàng thầm nghĩ, hẳn là họ sẽ quan tâm đến sợi dây chuyền này! Rồi ngay sau đó, nàng gọi Fran, cô ta đi vắng và để lại máy nhắn. Jenni để lại lời nhắn: "Mình và hai con sẽ đến New Jersey ngày 7 hoặc 8. Xin đừng gọi lại!"

Thừa dịp các con ngủ trưa, Jenni đi đến tiệm vàng.

Nàng đã bán sợi dây chuyền được tám trăm đôla, tuy không được giá lắm nhưng nàng không thể làm gì hơn.

Sau đó, nàng đi mua đồ trang điểm, đồ lót và những vật dụng cần thiết khác với thẻ tín dụng mà Erich đưa cho nàng và tính khi về nhà, sẽ cho Erich xem những thứ đó.

Ba tháng Hai. Kỷ niệm một năm ngày cưới của nàng và Erich.

Erich nói với nàng:

- Tại sao chúng ta không tổ chức lễ kỷ niệm ở Houston, em yêu? Anh sẽ tặng quà cho em ở đấy.

- Thật là một ý kiến hay.

Nàng thẫn nghĩ, mình không phải là một diễn viên giỏi để đóng vai một người vợ hạnh phúc trong dịp lễ kỷ niệm này. Nhưng nàng biết, dẫu sao thì mọi sự cũng đã gần kết thúc. Ánh mắt của nàng ngời sáng niềm hy vọng từ lâu đã mất. Tina và Beth cũng vui không kém. Trước đây chúng vốn trầm lặng mỗi khi nàng trò chuyện mà giờ đây chúng tỏ ra hơn hớn.

Nàng nói:

- Hẳn hai con còn nhớ chuyến đi từ New York của chúng ta chứ? Giờ đây, chúng ta sẽ đáp máy bay để đi đến một thành phố lớn.

Erich đột ngột xuất hiện và hỏi:

- Ba mẹ con đang nói chuyện gì thế?

- Em đang nói về chuyến du lịch sắp đến của chúng ta tại Houston.

- Jenni, trông em cười thật tươi kìa! Em có biết đã bao lâu rồi em không có vẻ hạnh phúc như thế?

- Đã quá lâu.

- Tina, Beth, hãy đi với ba ra tiệm mua kem.

Nắm lấy cánh tay nàng, Beth nói:

- Con thích ở nhà với mẹ!

- Con cũng thế! - Tina nói

- Vậy thì ba cũng ở nhà.

Dường như Erich không muốn dành cho nàng những giây phút riêng tư để trò chuyện với các con.

Buổi tối ngày 5, Jenni sửa soạn vali, lấy đủ quần áo cho ba ngày.

Nàng hỏi Erich:

- Em có cần đem theo áo choàng bằng lông thú, áo vest không anh? Thời tiết thế nào ở Houston?

- Chiếc áo vest là đủ rồi. Vì sao em căng thẳng thế, Jenni?

- Đã từ lâu, không đi du lịch nên em bần thần thế thôi, em có cần mang theo chiếc áo dài không anh?

- Anh nghĩ là chỉ cần cái váy và áo cánh lụa là đủ. Em nhớ đeo sợi dây chuyền nhé.

Jenni thắc mắc, phải chăng trong giọng nói của Erich có điều khác lạ? Hay chàng đang chơi trò mèo vờn chuột.

Cố giữ giọng tự nhiên, nàng đáp:

- Vâng!

Họ sẽ đáp chuyến bay lúc hai giờ chiều tại sân bay Minneapolis.

Erich nói:

- Anh đã yêu cầu Joe đưa chúng ta ra sân bay.

- Joe à?

- Đúng thế, lúc này anh ta có thể làm việc lại ở nông trang.

- Anh nhận lại Joe sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra như thế à?

- Đúng, anh đã bỏ qua tất cả.

Lẽ ra thì bà Rooney phải xuất viện vào ngày mười bốn nhưng bác sĩ khuyên Clyde hãy để bà ta nằm viện cho đủ sáu tuần. Jenni mong được gặp bà Rooney trước khi ra đi.

Sau cùng, ngày ra đi rồi cũng đến. Hai đứa bé mặc áo choàng nhung và đội mũ cùng màu.. Lòng rộn rã, Jenni thầm nghĩ, khi đến New York,

mình sẽ dẫn các con đi ăn mì Ý vào buổi tối.

Từ ô cửa sổ phòng ngủ, nàng thoáng thấy một góc nhỏ của nghĩa trang. Sau khi ăn điếm tâm, nàng đã âm thầm đến thăm mộ của bé để chào từ giã con.

Để hành lý vào trong xe, Erich nói:

- Anh đi tìm Joe. Các con, hãy đi theo ba, để mẹ trang điếm.

Nàng nói:

- Em xong rồi đây. Chờ em một phút, em theo với.

Erich xem chừng không nghe nàng nói.

Chạy xuống cầu thang theo Tina và Erich, Beth gào lớn:

- Nhanh lên, mẹ!

Jenni nhún vai và nấn ná thêm năm phút nữa để biết chắc là nàng không bỏ quên gì. Tiền bán sợi dây chuyền nàng đã cất vào túi áo trong của bộ tailleur xếp vào vali.

Trước khi xuống lầu, Jenni đến nhìn qua phòng ngủ của hai đứa bé. Elsa đã dọn giường và sắp xếp ngăn nắp mọi thứ. Căn phòng quá trống trải và quá ngăn nắp đến nỗi tưởng chừng như hai đứa bé sẽ không bao giờ còn trở lại nơi đây.

Nàng thẩn nghĩ, Erich có cảm thấy như thế chẳng?

Bất chợt lo lắng, Jenni chạy xuống cầu thang, bận vội áo vest, nàng tin chắc là Erich sẽ trở về trong ít phút.

Mười phút sau, cảm thấy trong nhà quá nóng, Jenni đi ra hàng hiên, nàng biết Erich sẽ sớm trở về vì chàng luôn dành thời gian để đến sân bay

sớm, nàng nhìn chăm chăm về phía đường, chờ bóng dáng chiếc xe.

Sau nửa tiếng đồng hồ chờ đợi. Nàng gọi điện cho bà Maude, những ngón tay nàng quờ quạng trên phím số, sau hai lần gác máy, nàng mới gọi được.

Ở đầu dây bên kia, bà Maude trả lời:

- Sao bà lại hỏi tôi họ đã đi chưa, lạ thế nhỉ! Tôi thấy Erich ngang qua nhà tôi cách đây bốn mươi lăm phút rồi, với hai bé gái... cái gì Joe? Joe không chở họ ra sân bay đâu, ai nói với bà như thế đấy?

Như vậy là Erich đã bỏ nàng lại và ra đi. Số tiền bán sợi dây chuyền của Nana nằm trong va-li mà anh ta đã mang theo, hẳn anh ta đã đoán được ý đồ của nàng.

Nàng gọi về khách sạn ở Houston nhờ lễ tân nhắn cho ông Erich Krueger rằng hãy gọi điện cho nàng khi ông đến.

Nhưng ở đầu dây bên kia, một giọng lịch sự miền Texas cho biết:

- Thưa bà, có thể bà lầm chẳng, ông Erich Krueger đã hủy việc giữ phòng cách đây hai tuần rồi.

Vào lúc mười bốn giờ. Elsa bước vào phòng khách để chào Jenni. Lúc này Jenni đang ngẩng ngẩng bức chân dung của bà Caroline. Tưởng chị người làm đến chào để ra về như mọi khi nên nàng nói mà không nhìn lại:

- Chào, Elsa.

Nhưng Elsa không đi ngay mà còn nấn ná nơi ngưỡng cửa.

Một lúc sau, Elsa nói:

- Thưa bà, tôi rất tiếc là không được giúp bà trong thời gian này.

Chợt tỉnh khỏi giấc mơ. Jenni quay lại nhìn Elsa:

- Chị nói gì thế?

- Thưa bà, ông Erich báo cho tôi biết là ông ra đi với hai đứa bé và sẽ cho tôi biết ngày ông trở về sau.

- Elsa à, ông ta nói với chị khi nào?

- Thưa bà, ông nói khi lên xe sáng nay. Bà sẽ ở nhà một mình sao?

Khuôn mặt vốn dĩ điềm tĩnh của Elsa thoáng hiện một vẻ xúc động lạ lùng. Từ khi em bé mất, Jenni đã nhận ra nơi con người này lòng trắc ẩn mà nàng không ngờ được.

Chậm rãi, nàng trả lời Elsa:

- Hẳn tôi sẽ ở một mình thôi!

Bốn tiếng đồng hồ sau khi Elsa ra về Jenni vẫn chờ đợi trong phòng khách. Nàng đợi gì nhỉ? Một cú điện thoại ư? Nàng thầm nghĩ, Erich sẽ gọi về và nàng tin chắc như thế.

Nàng không biết mình sẽ tính sao đây khi Erich gọi về? Phải chăng nàng đành thú nhận là có ý định muốn rời bỏ anh ta? Hẳn là anh ta đã biết đi đâu rồi, không nghi ngờ gì nữa. Phải chăng nàng nên hứa là sẽ ở lại sống cùng anh ta? Erich sẽ không tin nàng.

Nàng thắc mắc không biết anh ta mang các con đi đâu nhỉ?

Giờ đây căn phòng đã tối, nàng phải bật đèn lên thôi.

Nhưng nàng không còn can đảm để làm việc đó. Vầng trăng lấp ló sau tấm màn ren để lại một đốm sáng hình mạng nhện trên bức tranh.

Sau cùng, Jenni đi xuống nhà bếp. Nàng pha cà-phê và ngồi bên máy điện thoại. Lúc chín giờ tối, chuông điện thoại reo, run rẩy, Jenni cầm lấy ống nghe:

- Alô?

Giọng nàng quá nhỏ, nàng thắc mắc không biết có đủ nghe. Ở đâu bên kia, giọng Beth thật xa xăm:

- Mẹ, hôm nay, tại sao mẹ không muốn cùng đi với chúng con? Mẹ đã hứa rồi mà !

- Beth, con đang ở đâu?

Có tiếng của ai đó đang giành lấy ống nghe.

Giọng của Beth phản đối:

- Nhưng con muốn nói chuyện với mẹ!

Tina nói xen vào:

- Mẹ ơi, chúng con không đi du lịch bằng máy bay như mẹ nói.

Nàng hỏi:

- Tina, con ở đâu?

- Alô, em yêu? - Tiếng của Erich dịu dàng vang lên trong ống nghe cùng với tiếng khóc nhe của Tina và Beth vắng vắng phía sau.

- Erich, anh ở đâu, tại sao anh làm như thế?

- Em yêu, anh đã làm gì nào? Bộ em muốn ngăn trở không để anh mang các con đi ư? Bộ em không muốn anh đưa chúng ra khỏi hiểm nguy hay sao?

- Hiểm nguy? Anh muốn nói hiểm nguy gì?

- Jenni, anh đã hứa chăm sóc cho em. Anh thật tình với em. Nhưng anh không thể để em cùng ra đi với các con.

- Này Erich, em không đi đâu cả, anh hãy đưa các con về nhà.

- Jenni à, anh không tin đi đâu đó đâu em hãy đến bàn giấy của anh, lấy giấy và bút. Anh đợi máy.

Ngoài tiếng khóc của hai đứa bé Jenni còn nghe tiếng xe chạy. Một chiếc xe tải đang sang số. Như vậy là Erich đang gọi từ ca-bin công cộng trên xa lộ.

Nàng hỏi:

- Erich, anh ở đâu?

- Anh đã bảo em đi lấy giấy bút, rồi anh sẽ đọc cho em một lá thư. Nhanh lên, Jenni.

Cái bàn giấy kiểu cổ 1900 được khóa bằng ổ lớn mạ vàng. Khi cố mở ngăn hộc, Jenni luống cuống làm rơi chiếc chìa và phải khó khăn lắm nàng mới lượm được nó lên. Rồi nàng vội vã về bên máy điện thoại.

Nàng nói:

- Erich à, em đã có giấy bút rồi đây.

- Đây là bức thư mà em viết cho anh. "Erich thân yêu...

Kẹp ống nghe bên vai, Jenni viết hai chữ ấy.

Erich đọc chậm rãi:

"Em hiểu rằng mình bị bệnh rất nặng, em bị mắc chứng mộng du và có những hành động rất khủng khiếp mà không tài nào nhớ nổi. Em đã nói dối khi cho rằng mình không lên xe của Kevin. Em đã yêu cầu Kevin đến đây để thuyết phục Kevin đừng làm phiền đến chúng mình. Em không muốn đánh Kevin mạnh đến thế".

Cố giữ bình tĩnh, Jenni viết như một cái máy. Cuối cùng, nàng hiểu ra ý nghĩa của những dòng thư.

Nàng nói:

- Erich, em không thể viết như thế, đó không phải là sự thật.

- Hãy để anh đọc cho hết, nghe nào. - Lúc này Erich đọc nhanh hơn:

"Joe đã hăm dọa tố giác thấy em lên xe Kevin và em không thể để Joe nói như thế. Em mơ thấy mình đã trộn thuốc độc vào lúa mạch, nhưng em biết đó không phải là một giấc mơ. Tuy anh biết rằng đứa bé không phải là con của anh nhưng em hy vọng rằng anh sẽ thừa nhận nó. Và tốt hơn hết cho hai ta là đứa bé không còn. Em đã quá quan tâm đến nó. Tina đã thấy em đi vào phòng đứa bé và em đã ấn tay lên khuôn mặt đứa bé. Erich, hãy hứa với em rằng đừng bao giờ để em một mình với mấy đứa con vì em không ý thức được những việc em làm".

- Không! - Jenni thốt lên. Cây bút rơi khỏi tay nàng.

Ở đầu dây bên kia, giọng Erich vẫn đầu đầu:

- Jenni à, nếu em ký vào tờ khai này thì anh sẽ trở về. Anh sẽ cất kỹ nó mà không ai có thể biết được.

- Erich, em van anh, anh không thể nào buộc em viết như thế.

- Này Jenni, hãy biết rằng anh có thể vắng mặt trong nhiều tháng, nhiều năm. Hãy suy nghĩ kỹ đi. Trong một hay hai tuần nữa, anh sẽ gọi lại.

- Em không thể.

Giọng Erich bỗng trù mẫn:

- Jenni à, em biết những gì em đã làm, Anh và em yêu nhau và cả hai ta đều biết đi đầu đó. Nhưng anh không thể nào chấp nhận việc mất em và cả các con.

Erich gác máy. Jenni chăm chú nhìn máy điện thoại và tờ giấy bị vò nát trong tay nàng.

Nàng thốt lên:

- Lạy Trời.Ồ! Chúa ôi! Xin thương xót, giúp đỡ con. Phải làm sao bây giờ?

Nàng gọi điện cho Fran và nói ngay:

- Tôi và các con không đến được, bạn đừng chờ nữa nhé!

- Tại sao thế, Jenni? Chuyện gì đã xảy ra?

Đường dây không được tốt. Tuy Fran nói lớn nhưng giọng cô ta tưởng chừng như đến từ một cõi rất xa.

- Erich đã dẫn các con đi du lịch. Tôi không biết khi nào họ về

- Tôi được bốn ngày phép. Jenni, chị có muốn tôi đến nhà chị không?

Jenni biết, Erich không muốn thấy mặt Fran và chính cú điện thoại của Fran đã làm Erich sinh nghi và theo dõi.

Jenni nói trước khi gác máy

- Không, Fran đừng đến, cũng đừng điện thoại cho tôi. Chỉ xin chị cầu nguyện cho tôi thôi.

Nàng không thể ngủ bất cứ nơi nào ở lầu trên, nàng cảm thấy kinh sợ cái hành lang dài tối om, các cửa đóng kín, căn phòng của hai bé gái, căn phòng của đứa bé đã ngủ trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Cuối cùng, trùm chiếc khăn len mà bà Rooney đan cho, nàng nằm xuống trên chiếc divan gần lò sưởi. Lò hơi tự động ngưng vào lúc mười giờ tối. Quyết định đốt lò sưởi, nàng bèn lấy khúc củi chứa trong chiếc nôi. Lúc này, nàng nhớ đến đứa con bé nhỏ với đôi mắt đang chăm chăm nhìn mình, bàn tay bé xiu nắm chặt, nàng rên rỉ: "Ôi, Pitou của mẹ" nàng thẩn nghĩ, mình không thể nào viết lá thư ấy vì khi cơn ghen nổi lên, Erich có thể đưa nó cho ông cảnh sát trưởng. Nàng thắc mắc là Erich sẽ vắng nhà trong bao lâu.

Chuông đồng hồ gõ, một..hai...ba., giờ. Ít lâu sau đó, nàng mới chìm vào giấc ngủ. Rồi, một tiếng động làm nàng thức giấc, ngôi nhà kêu rầm rắc và cọt kệt như tiếng đồ gỗ co giãn. Không, Jenni biết đó là tiếng những bước chân, nàng biết có ai đang đi ở lầu trên.

Nàng quyết định phải lên xem cho biết. Chậm rãi, từng bậc thang một nàng lên đến cuối thang. Trong cái rét căm căm, Jenni kéo sát hơn cái khăn quàng vào người, trước mắt nàng là hành lang vắng tanh, thu hết can đảm, nàng bước vào căn phòng lớn và thấp sáng đèn. Phòng trống trơn.

Nàng bước sang phòng Erich, cửa phòng hé mở, nàng thẩn nghĩ, phải chăng người ta quên đóng cửa? Nàng vào phòng và bật ngọn đèn trần, chẳng một ai!

Như vậy, nàng linh cảm có một điều gì đó, một sự hiện diện. Gì thế nhỉ? À, mùi thơm của thông. Mùi thơm này càng ngày càng thêm hay sao? Jenni chẳng thể hiểu rõ.

Không khí trong phòng làm Jenni cảm thấy ngọt ngào, đến bên cửa sổ, Jenni mở ra và tựa người nhìn ra bên ngoài

Ở phía dưới thấp thoáng có chiếc bóng của một người đàn ông, đang ngược nhìn về ngôi nhà. Ánh trăng lấp lánh trên khuôn mặt ông ta, nàng biết ngay là Clyde. Nàng vẫy tay chào ông ta và không hiểu ông ta đang làm gì ở đó.

Ông ta quay người lại và lao nhanh vào bóng đêm.

Chương 34

Suốt đêm còn lại, nàng nằm trần trọc trên divan lắng tai nghe ngóng.

Thỉnh thoảng, nàng tưởng chừng như nghe tiếng những bước chân, tiếng cửa khép lại và tự nhủ chỉ là tưởng tượng thôi. Jenni thức dậy lúc sáu giờ và nhận ra rằng vẫn còn mặc bộ cánh lụa hoa mà nàng đã chọn để mặc đi du lịch. Chiếc áo giờ đây đã nhàu... Nàng thẫn nghĩ, chỉ vì bộ cánh này mà ta không được thoải mái nên mất ngủ, thế thôi!

Sau khi tắm nước nóng, nàng đã cảm thấy vui đi sự mệt mỏi đã làm nàng đờ đẫn. Choàng chiếc khăn bông dày, nàng đến mở ngăn tủ com-mốt, lấy ra chiếc quần jean bạc màu mà nàng đã mặc khi còn ở New York. Nàng chọn chiếc quần này để mặc và lấy ra một trong những chiếc áo sandai cũ. Khi rời New York, Erich đã buộc nàng phải vứt bỏ những áo quần cũ này, nhưng nàng còn để lại đôi ba cái. Lúc này, thật quan trọng đối với nàng khi mặc lên người những gì thuộc về mình, của chính mình mua. Nàng nhớ lại ngày đầu tiên gặp Erich, nàng cứ cảm thấy mình ăn mặc 'dở' biết bao, ngày ấy, nàng đã mặc chiếc áo sandai rẻ tiền này do Kevin tặng và đeo chiếc dây chuyền vàng của Nana.

Khi nàng đến nơi đây chỉ có món nữ trang này và các con gái. Giờ đây, nàng không còn nữ trang và Erich đã giữ các con.

Jenni sờ sờ nhìn sàn nhà bằng gỗ sồi đen sẫm; rồi có một cái gì đó phía bên ngoài cửa tủ treo áo khiến nàng phải chú ý, nàng cúi xuống để xem, đó là một mảnh áo lông. Nàng vội vã mở tung cửa tủ và trông thấy cái áo choàng lông vison nằm lửng chùng trên móc áo, một tay áo treo toồng ten ở phần sút chỉ. Nàng thẫn nghĩ, như vậy là thế nào? Khi định treo lại chiếc áo, nàng sững người. Những ngón tay nàng đang lướt trên lớp da lột trong của chiếc áo, lần đến phần cổ và nhận thấy những mảnh lông vison dính vào tay nàng.

Chiếc áo lông vison đã bị xé nát.

Lúc mười giờ, Jenni đi đến văn phòng, nàng thấy Clyde ngồi ở bàn của Erich.

Clyde nói với nàng:

- Khi vắng mặt Erich, tôi ngồi vào chỗ này cho tiện.

Trông Clyde già hẳn đi, những vết nhăn quanh đôi mắt ông ta hẳn rõ. Nàng đợi Clyde giải thích việc ông ta đến rình rập quanh ngôi nhà đêm qua, nhưng ông ta không nói năng gì.

Nàng hỏi:

- Ông có biết Erich tính vắng nhà độ bao lâu?

- Thưa bà Erich, ông nhà không cho tôi biết rõ.

- Clyde, đêm qua, vì sao ông lại vắng trước cửa nhà tôi?

- Bà đã trông thấy tôi à?

- Đúng.

- Vậy thì, bà cũng đã trông thấy bà ấy?

- Bà nào?

Bỗng Clyde nói lớn tiếng:

- Thưa bà Erich, dù sao thì Rooney cũng không đến nổi điên lắm đâu, như bà biết đó, Rooney khi nào cũng nói đã thấy bà Caroline. Biết rằng các bác sĩ nói không nên để Rooney ở nhà liên tục nên tôi nghĩ, mình có thể làm gì được cho Rooney, và thế là tôi đã thức dậy trong đêm. Thưa bà Erich, bà hẳn còn nhớ, từ cửa sổ của phòng bà, người ta có thể trông thấy

một phần của nghĩa trang. Tối hôm qua, tôi đã thấy cái gì động đậy phía đó và tôi đã ra khỏi nhà.

Gương mặt Clyde trở nên tái xanh một cách bất thường. Ông ta nói tiếp:

- Thừa bà Erich. Tôi đã thấy bà Caroline. Đúng như những gì Rooney thường nói. Bà Caroline đã đi từ nghĩa trang về phía ngôi nhà bà và tôi đã đi theo bà ta, vẫn mái tóc ấy và cái áo choàng ấy. Bà Caroline đi vào nhà bằng cửa sau, khi đó, sau khi bà ấy vào, tôi thử mở cửa nhưng đã bị khóa, vì không mang theo chùm chìa khóa nên tôi đã làm một vòng quanh nhà và chờ. Một lúc sau, tôi thấy phòng ngủ lớn và phòng ngủ của Erich sáng đèn. Rồi, bà Caroline đã đến bên cửa sổ và vẫy tay chào tôi.

- Clyde, chính tôi đã ở bên cửa sổ và vẫy tay với ông đó!

Nhìn Jenni với đôi mắt khiếp đảm, Clyde nói nho nhỏ:

- Ô, Chúa ơi! Rooney kể là đã trông thấy bà Caroline. Tina thì nói người đàn bà trong tranh, còn tôi, tôi biết chắc rằng mình đã theo dõi bà Caroline, Ô, vậy mà, ông Erich thì luôn cho rằng cái bóng của bà Caroline đó chính là bà.

Jenni phản đối:

- Clyde à, không phải tôi đâu, hôm qua tôi đã lên lầu vì nghe tiếng bước chân.

Nàng im bật trước vẻ không tin lộ ra trên mặt của Clyde.

Trên đường về nhà. Nàng thầm nghĩ, hẳn Clyde đã có lý? Phải chăng nàng có đi dạo gần vùng nghĩa trang trong đêm? Nàng đã nằm mơ thấy em bé. Và ngay cả sáng nay, nàng đã nhận thấy rằng rất cảm ghét thứ áo quần mà Erich đã tặng cho nàng. Phải chăng nàng đã mơ thấy điếu đó và rách nát cái áo choàng lông vison? Có thể đêm qua nàng không hề nghe tiếng bước chân của ai và cũng có thể là nàng bị cơn mộng du và đã lên đến lầu một.

Chính nàng là người đàn bà mà Tina đã thấy, người đàn bà trong tranh.

Nàng pha cà phê và uống từng ngụm nóng. Lúc này, nhớ ra mình không ăn gì từ sáng hôm qua, Jenni liền đi nướng một miếng bánh mì và cố gặm nhấm nó.

Rồi đây, Clyde sẽ nói với các bác sĩ là ông ta đã trông thấy người đàn bà mà ông cho rằng đó là bà Caroline, ông sẽ cho họ biết rằng đã theo dõi bà ta cho đến tận nhà và bà ta công nhận đã vẫy tay với ông. Nàng biết Erich sẽ trở về và chăm sóc nàng và nàng sẽ ký lá thư xác nhận.

Đúng, Erich sẽ về chăm sóc nàng. Sau nhiều giờ ngồi thừ ở bàn ăn, Jenni đến bàn viết và lấy ra cái hộp đựng giấy viết thư. Cố nhớ ra đúng những chữ như Erich đã đọc, nàng bắt đầu viết rất cẩn thận và viết thêm chuyện đã xảy ra trong đêm vừa qua. Nàng viết:

"Và đêm vừa qua, em bị một cơn mộng du khác. Clyde đã trông thấy em đi về từ nghĩa trang, hẳn em đã đến mộ em bé và khi thức dậy, từ ô cửa sổ phòng ngủ, em trông thấy Clyde và đã đưa tay vẫy ông ta".

Nàng thẩn nghĩ, đêm qua mình trông thấy Clyde đang đứng ở ngoài trời trên tuyết đóng băng.

Tuyết.

Lúc ấy hẳn là mình đi chân trần, nếu mình đi ra ngoài hẳn nhiên chân mình phải ướt. Nàng nhìn đến đôi giày boots, đánh xi bóng loáng mà nàng định mang đi du lịch còn để bên divan. Phải chăng khi đi ra ngoài nàng không mang chúng ư?

Có thể nàng đã tưởng tượng đến cơn gió lạnh buốt, tưởng tượng tiếng bước chân, nàng có thể quên rằng mình đã bước đi trong khi ngủ. Nhưng nếu nàng đã đến nghĩa trang, thì đôi chân nàng hẳn đã ướt, đôi vớ hẳn đã vấy bẩn.

Nàng chậm rãi xé lá thư ra từng mảnh nhỏ và hững hờ ném tung trong căn bếp. Kể từ ngày Erich ra đi, đây là lần đầu nàng cảm thấy mình mạnh mẽ hơn.

Nàng biết thế là nàng không rời khỏi nhà nhưng Rooney lại trông thấy Caroline trở về. Tina cũng đã thấy bà ta. Còn nàng, đêm qua đã nghe tiếng bước chân của bà ta trên lầu. Caroline đã xé nát chiếc áo lông vison. Có thể bà ta đã thù ghét nàng vì nàng đã gây quá nhiều phiền phức cho Erich? Hay có thể bà ta đang ở trên ấy? Hay phải chăng hèn bà đã về?

Jenni đứng dậy và gọi lớn:

- Caroline, Caroline!

Giọng nàng cất cao lạnh lạnh. Nàng thẩn nghĩ, hay là bà Caroline không nghe tiếng nàng gọi chẳng. Từng bước một, nàng lên cầu thang. Căn phòng chính trống vắng và thoang thoảng có mùi thông. Hẳn bà Caroline sẽ cảm thấy thoải mái nơi đây nếu Jenni bày ra những bánh xà phòng. Nàng lấy trong chiếc cốc thủy tinh ra ba bánh và đặt chúng trên gối.

Nàng thẩn nghĩ, hay là bà Caroline đang ở trên tầng gác chứa đồ. Đêm vừa qua, hẳn bà Caroline đã đến nơi đó!

Cố lấy giọng dịu dàng, Jenni gọi:

- Caroline! bà đừng có sợ tôi. Hãy đến đây. Tôi van bà. Bà phải giúp tôi tìm thấy các con tôi.

Jenni đi dọc ngang trong tầng gác tối om, nàng nhớ ra chiếc vali nhỏ, cái vé máy bay và cuốn sổ tay của bà Caroline và không hiểu ai đã dẹp chúng nơi đâu? Nàng chẳng hiểu tại sao bà ta luôn trở về ngôi nhà này? Bà ta rất mong được lánh xa nó cơ mà?

Dịu dàng, Jenni gọi tiếp:

- Caroline, nói với tôi đi, tôi van bà.

Trong góc tầng gác, nàng trông thấy chiếc nôi được phủ lại tấm drap. Jenni đến gần, âu yếm vuốt nhẹ và đu đưa chiếc nôi. Nàng thì thầm "Ôi, con bé nhỏ của mẹ!"

Một vật gì đó trượt trên tấm drap và rơi vào tay nàng. Đó là sợi dây chuyền vàng, với mặt đeo hình quả tim đính giữa một viên ngọc, lấp lánh trong không gian tranh tối tranh sáng.

Jenni nắm chặt trong tay sợi dây chuyền của Nana.

"Nana", nàng rùng mình khi gọi lớn cái tên này. Nàng không biết Nana sẽ nghĩ gì khi thấy nàng đứng đây, đang trò chuyện với một hồn ma?

Sự ngọt ngào của tầng gác khiến nàng cảm thấy khó chịu. Nắm chặt trong tay sợi dây chuyền, nàng bước vội xuống lầu một, đến tầng trệt và chạy vào nhà bếp. Khi nhớ lại mình đã gọi tên bà Caroline, nàng thì thầm nghĩ, hân ta điên mất.

Nàng nhớ đến lời Nana đã khuyên nàng: "Jenni, sau khi uống một tách trà, thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng".

Thế là nàng liền đun ngay ấm nước sôi.

Lại lời của Nana: "Jenni, hôm nay con đã ăn gì chưa? Thật là vô lý cái kiểu ăn nhảy bữa như thế này".

Rồi, mở tủ lạnh, nàng chuẩn bị bánh sandwich và mỉm cười một mình.

Vừa nhai bánh, nàng hình dung đang kể những chuyện xảy ra tối hôm qua cho Nana nghe, nàng nói: "Clyde quả quyết đã trông thấy cháu, nhưng đôi chân cháu không ướt nước. Như thế phải chăng Clyde đã trông thấy bà Caroline?"

Nàng tưởng chừng nghe Nana đáp: "Làm gì có chuyện ma quỷ, khi người ta chết thì chẳng còn gì".

Jenni thắc mắc, nhưng tại sao mình tìm thấy sợi dây chuyền ở trên đó?

Nàng tưởng chừng nghe Nana nói: "Thì hãy tìm rõ sự thật".

Lấy cuốn danh bạ để ở ngăn tủ dưới máy điện thoại treo tường, Jenni cầm lấy, tìm mục KIM HOÀN và số điện thoại nơi nàng đã bán sợi dây. Jenni cầm bút khoanh tròn tên cửa hàng.

Nàng liền gọi điện cho ông chủ tiệm và vội vã giải thích trường hợp của nàng: "Tôi là bà Erich. Tuần vừa qua, tôi đã bán một sợi dây có mặt hình trái tim cho cửa tiệm của ông, nay tôi muốn mua lại nó".

- Thưa bà Erich. Tôi đã quá phiền phức về chuyện này. Chẳng bà đã đến đây và nói bà không có quyền đem bán món nữ trang của gia đình, vì thế, tôi phải để cho ông ta chuộc lại với giá tôi đã mua của bà.

- Chẳng tôi ư?

- Vâng, sau khi bà ra về hai mươi phút thì ông ta đã đến cửa tiệm của chúng tôi. - Nói xong, người chủ tiệm gác máy.

Jenni sững sờ ngẩng nhìn cái ống nghe. Thế là Erich đã nghi ngờ nàng. Hẳn buổi chiều hôm ấy, anh ta đã lấy một chiếc xe nào đó ở nông trang và theo dõi nàng, nhưng sao sợi dây chuyền lại ở trên tầng gác chứ?

Nàng đến bàn giấy và lấy một tập giấy trắng. Một tiếng đồng hồ trước đây, nàng đã phải viết lại lá thư mà Erich đã đọc cho nàng. Giờ đây, nàng có việc khác nữa đó là phân tích cho rõ trắng đen.

Ngồi ở nơi bàn trong căn bếp. Nàng viết hàng đầu tiên: Chẳng hề có chuyện ma quỷ; Hàng thứ hai: Đêm vừa qua, tôi không hề ra khỏi nhà, rồi nàng chợt nhớ còn một điều khác nữa. nàng viết bằng chữ hoa hàng thứ ba: **TÔI KHÔNG PHẢI LÀ MỘT NGƯỜI HUNG BẠO.**

Nàng quyết định, bắt đầu ở điểm khởi thủy, rồi xác định mỗi chi tiết bằng cách viết chúng ra. Mọi việc đã bắt đầu từ cuộc gọi đầu tiên của

Kevin...

Clyde không còn lảng vảng quanh ngôi nhà của Jenni. Sang ngày thứ ba, Jenni quyết định đi đến văn phòng. Bây giờ là ngày Chín tháng Hai. Clyde đang nói chuyện với khách hàng qua điện thoại, nàng ng ồi xuống và quan sát ông ta. Khi có Erich ở đây, ông ta l ần l ử như một chiếc bóng, nhưng khi Erich vắng mặt, giọng nói của ông ta rất uy quyền, nàng nghe ông ta đang trao đổi việc bán một con bò tốt hai tuổi với giá hơn một trăm ngàn đô.

Clyde nhìn nàng cách ng ờ vực sau khi gác máy. Rõ ràng ông ta nhớ lại cuộc trò chuyện trước đây với nàng.

- Clyde. Bộ ông không hỏi ý kiến Erich khi bán một con vật với giá như thế sao?

- Thưa bà, khi Erich có ở đây, ông ta quyết định mọi chuyện, nhưng thật ra, ông không mấy quan tâm đến những việc ở nông trang cũng như ở h ăng xi-măng.

- Clyde à, tôi hiểu, tôi đã suy nghĩ nhi ều r ồi. Hãy nói cho tôi biết vào tối thứ Tư, bà Rooney ở đâu khi ông nghĩ rằng đã thấy bà Caroline?

- Cái gì thế, Rooney ở đâu ư?

- Đúng, bà ta ở đâu? Tôi đã gọi điện hỏi bác sĩ Philstrom, một bác sĩ chữa bệnh tâm th ần mà tôi gặp ở bệnh viện.

- Tôi biết ông ta. Đó là bác sĩ chữa trị cho Rooney.

- Đúng thế. Clyde à, ông không nói với tôi là Rooney được phép về thăm nhà trong vòng hai mươi bốn tiếng đ ồng h ồ kể từ tối thứ Tư.

- Tối Thứ tư Rooney đang ở trong bệnh viện.

- Không phải thế, Rooney đang ở nhà Maude Eckers. Hôm đó là ngày sinh nhật của Maude, còn ông phải đi bán gia súc và ông đã cho phép Maude đi đón Rooney. Rooney nghĩ rằng ông ở Saint Cloud.

- Đúng, tôi ở Saint Cloud cho tới khuya mới trở về nông trang. Tôi đã không nhớ là hôm đó bà Rooney đến nhà Maude.

- Clyde à, có thể nào Rooney đã ra khỏi nhà bà Maude và trở về lang vãng quanh nông trang không?

- Không, không thể thế được.

- Clyde à, ông hẳn biết Rooney thường đi rình rập vào đêm khuya, có bao giờ ông trông thấy Rooney khoác cái chăn lên người trông tựa như cái áo choàng không? Ông hãy hình dung bà Rooney mỗi khi bà ta xoa tóc thì rõ.

- Từ hai mươi năm nay không bao giờ Rooney xoa tóc, dĩ nhiên trừ khi...

- Trừ khi nào?

- Trừ khi vào ban đêm.

- Clyde, đó chính là đi đầu mà tôi muốn nói với ông đấy. Bây giờ tôi muốn hỏi thêm một câu nữa là ông có thấy Erich cất vào két sắt một sợi dây chuyền có mặt đeo hình quả tim hoặc Erich có bảo ông cất vào trong đó không?

- Erich đã đích thân bỏ nó vào két sắt. Ông bảo rằng bà thường đánh lạc nó và không muốn thấy nó mất.

- Ông có nói chuyện đó cho bà Rooney không?

- Tôi chỉ nói sơ qua.

- Clyde à, Rooney biết số của két sắt chứ, phải không?

Châu mày lo lắng, Clyde nói:

- Có thể.

- Và không như lời ông nói, bà Rooney đã được phép về nhà thường xuyên hơn chứ?

- Vâng, Rooney được về nhà thường xuyên.

- Và có thể là Rooney đã đi dạo quanh đây vào tối Thứ tư. Clyde à, ông hãy mở kết sắt và đưa tôi xem sợi dây chuyền nào!

Không nói năng gì, Clyde làm theo lời nàng, những ngón tay của ông hơi run khi mở ổ khóa, và, lấy ra một chiếc hộp đựng nữ trang ông cẩn thận mở ra và đưa nó lên cao như để nhìn cho rõ vật muốn tìm.

Dịu giọng một cách khác thường, ông nói:

- Thừa bà Erich, sợi dây chuyền không có ở đây.

Hai ngày sau đó, Erich gọi điện về vào buổi tối. Nàng nghe thấy trong giọng nói anh ta có một vẻ gì đó thật hần nhiên và tinh quái:

- Jenni!

Nàng thốt lên:

- Erich, Erich!

- Em ở đâu đó, Jenni?

- Em đang nằm trên divan, ở nhà dưới.

Nàng nhìn đồng hồ đã gần nửa đêm. Lúc này, nàng đang thiu thiu ngủ.

Erich hỏi:

- Tại sao?

- Erich à, ở trên đó, em cảm thấy cô đơn quá!.

Nàng mong được nói cho Erich nghe những đi đầu bà Rooney làm nàng nghi ngờ.

Ở đầu dây bên kia, giọng tức giận của Erich làm nàng giật mình: "Jenni, anh muốn rằng em ngủ trong phòng của chúng ta, trên giường của chúng ta. Anh muốn em mặc chiếc áo ngủ đặc biệt. Em hiểu không?"

- Erich, em van anh. Tina và Beth thế nào?

- Chúng rất khỏe. Em đọc cho anh nghe lá thư đi!

- Erich à, em vừa phát hiện một đi đầu, có thể anh đã lằm.

Đã quá muộn, nàng đã buột miệng nói ra lời đó. Cố vớt vát, nàng nói tiếp: "Em muốn nói, có thể cả hai chúng ta đã không hiểu nhau lắm..."

- Em chưa viết lá thư...

- Em đã bắt đầu viết, nhưng, Erich à, những gì anh nghĩ không phải là sự thật. Bây giờ, em đã tin chắc đi đầu ấy.

Erich đã gác máy.

Jenni ra khỏi nhà và đến nhấn chuông tìm bà Maude Eckers. Nàng thẫn thờ, đã bao lâu rồi nàng không đến nơi đây? Kể từ ngày mà Maude nói với nàng hãy để cho Joe được yên. Maude đã có lý khi lo lắng cho Joe như thế.

Nàng bấm chuông thêm một lần nữa và khi cánh cửa mở, Joe xuất hiện ở ngưỡng cửa, anh ta trông ốm hơn lúc trước và khuôn mặt trẻ trung

giờ trông chín chắn hơn với những nếp nhăn quanh mắt.

Nàng thốt lên:

- Joe!

Joe chìa tay ra, nàng bất thần nắm lấy và thân tình hôn lên má anh.

- Jenni.Ồ, xin lỗi bà Erich...

Vụng v về, Joe tránh sang bên để nhường lối cho nàng vào nhà.

Jenni hỏi:

- Mẹ anh có nhà không đấy?

- Mẹ tôi đi làm rồi. Chỉ còn một mình tôi.

- Vậy cũng được. Tôi không muốn phải nói với anh nhưng anh đã biết rằng...

- Jenni à, tôi biết mình đã gây cho bà lắm phiền phức. Tôi muốn quỳ xuống để xin lỗi bà vì những gì tôi đã nói vào sáng hôm xảy ra tai nạn. Mọi người đều nghĩ rằng tôi buộc tội bà... Như thế làm tôi đau khổ lắm. Nhưng như tôi đã giải thích cho ông cảnh sát trưởng rõ, đó không phải là những điều tôi muốn nói. Lúc đó, tôi nghĩ rằng tôi chết và đi đâu ấy làm tôi day dứt vì đã nói thấy bà vào tối hôm đó.

Ngồi đối diện với Joe nơi chiếc bàn trong nhà bếp. Jenni hỏi:

- Như vậy là anh cho rằng đã không thấy tôi vào tối hôm đó?

- Đó là điều tôi muốn giải thích với ông cảnh sát trưởng và ông Erich trong tuần vừa qua. Có một điều gì luôn làm tôi day dứt.

- Ai làm anh ray rứt?

- Phải. Tôi day dứt vì dáng vẻ yêu kiều của bà, Jenni. Bà có một dáng đi quá điệu dàng, nhẹ nhàng một vũ công, người bước xuống hiên nhà tối hôm ấy thì có dáng đi khác hẳn. Thật khó để mà giải thích. Hơn nữa, người đàn bà ấy dáng đi có vẻ lom khom khiến mái tóc hời như che khuất mặt. Còn dáng của bà thì luôn thẳng đứng...

- Joe, anh có nghĩ rằng người đó có thể là Rooney và bà ta đã khoác áo choàng của tôi?

Bối rồi, Joe trả lời:

- Thật không thể thế được. Hôm đó, tôi đang đứng nơi góc sân thì thấy Rooney đang đi về phía nhà bà và khi đó tôi muốn tránh mặt bà Rooney. Dĩ nhiên là Rooney đã có mặt ở đó nhưng có người nào khác đã lên chiếc xe.

Jenni ôm trán thần nghĩ, trong một thời gian, mình đã cho rằng Rooney có thể là mấu chốt của những điếu bí ẩn này, bởi bà ta có thể ra vào ngôi nhà này mà không hề gây một tiếng động. Rooney có thể nghe vợ chồng nàng trò chuyện, khi họ nói về Kevin. Rooney có thể là tác giả của những cú điện thoại. Rooney cũng biết về bức vách ngăn giữa hai căn phòng. Mọi việc sẽ sáng tỏ nếu là Rooney người chỉ đầu hôm đó đã khoác áo choàng của Jenni để đến gặp Kevin.

Nhưng nếu không phải là Rooney, thì ai mặc chiếc áo choàng đó? Ai tổ chức buổi gặp gỡ với Kevin?

Nàng thắc mắc, vậy thì ai là người mặc áo choàng của nàng, ai là người đã sắp xếp cuộc gặp mặt với Kevin? Jenni không thể biết được.

Nhưng ít ra Joe có thể xác định rằng anh ta không lẩn khi cho rằng Jenni không phải là người đàn bà đó...

Nàng đứng lên để về và nhận thấy rằng tốt hơn không nên để bà Maude trông thấy nàng đang ở đây, vì như thế bà ta sẽ kinh hoàng.

Gượng cười, nàng nói:

- Joe à, tôi rất vui được gặp anh. Chúng tôi nhớ anh lắm. Tôi rất sung sướng khi biết rằng anh sẽ làm việc lại ở nông trang của chúng tôi.

- Tôi rất mừng khi ông Erich cho tôi làm việc lại. Tôi đã nói cho ông ấy biết những đi ầu y hệt như tôi đã nói với bà.

- Thế thì Erich đã nói sao?

- Ông Erich nói với tôi phải giữ kín vì nếu gọi lại tôi chỉ làm câu chuyện thêm rắc rối và tôi đã thề rằng giữ kín. Nhưng, hẳn nhiên là ông ta không cấm tôi kể cho bà nghe.

Chậm rãi mang đôi găng tay, nàng thầ n nghĩ, mình không nên tỏ ra quá bối rối như thế trước mặt Joe. Erich buộc nàng phải ký vào tờ khai nhận rằng có mặt trên xe của Kevin; ngay cả sau khi Joe đã quả quyết cho Errich rằng đã trông thấy một người nào khác mặc áo choàng của nàng.

Nàng thấy cần phải bình tĩnh để sắp xếp lại các ý tưởng trong đầ u.

Joe nói:

- Jenni à, tôi đã thầ n yêu bà, vì vậy tôi đã không làm cho những chuyện giữa ông Erich với bà trở nên xuôi thuận.

- Joe à, việc đó không hề gì.

- Nhưng, có đi ầu tôi phải nói với bà như tôi đã nói với mẹ tôi, vì, Jenni à, bà chính là mẫu người phụ nữ mà tôi mong được gặp trong những khi tôi suy nghĩ nghiêm túc. Tôi đã giải thích với mẹ tôi, bà đã tỏ vẻ e ngại vì cho rằng hẳn cuộc đời của cậu tôi sẽ khác hẳn nếu không gặp bà Caroline. Nhưng chuyện đó cũng đã ổn r ồi. Sau tai nạn của tôi, cậu Josh đã bỏ rệu. Và họ thường gặp lại nhau.

- Họ là ai?

- Vào lúc bà Caroline gặp nạn, cậu tôi đã có người yêu.

Khi John Krueger đồn đãi với mọi người rằng cậu tôi chẳng quan tâm đến bất cứ việc gì vì suốt ngày chỉ biết quanh quẩn theo bà Caroline, thì người bạn gái của cậu rất bức mình nên đã từ hôn, cậu tôi bắt đầu uống rượu từ lúc ấy. Sau bao năm tháng, bây giờ họ lại hẹn hò nhau.

- Joe à, người phụ nữ hẹn hò với cậu anh là ai?

- Một thiếu nữ vào đạo ấy mà giờ đây là người phụ nữ mà bà đã biết, đó là Elsa, người giúp việc của bà.

Chương 35

Jenni thẫn nghĩ, Elsa đã hứa hôn với Josh Brothers và chị ấy vẫn sống độc thân cho đến ngày nay. Trong những năm qua, biết bao đắng cay chông chênh khi chị phải làm việc trong gia đình Krueger! Vì sao chị ta chấp nhận làm việc tại nhà họ? Erich đối xử với Elsa thật quá quắt. Phải chăng Elsa đã lấy cái áo choàng để ở ngăn tủ? Đã nghe những câu chuyện giữa Jenni và Erich? Và đã hỏi hai đứa bé về nhân vật Kevin.

Nhưng tại sao chị ta phải làm việc ấy?

Hắn nàng đã nói hoặc tâm sự với ai đó.

Jenni dừng lại. Gió quất mạnh vào mặt nàng. Nàng chợt nhớ đến một người mà nàng có thể đặt tin tưởng, một người mà hình bóng giờ đây đang hiện lên trong tâm trí nàng.

Đúng, nàng có thể tin tưởng ở Mark. Hắn giờ đây anh ta đã trở về từ Floride.

Vừa về đến nhà, Jenni cố tìm ngay số điện thoại của Mark để gọi.

Ở đầu dây, nhân viên ở Trung tâm thú y yêu cầu chờ một phút và xin biết quý danh.

Không muốn để lại tên. Jenni hỏi:

- Vào lúc nào tôi có thể gặp được ông Mark?

- Ông ấy luôn có mặt ở Trung tâm từ năm đến bảy giờ chiều.

Nàng quyết định sẽ gọi về nhà Mark.

Nàng đi về văn phòng trong nông trang. Lúc này, Clyde đang khóa kết sắt. Kể từ dạo ấy, giữa nàng và Clyde luôn bao trùm một không khí căng thẳng và ngột ngạt.

Nàng hỏi:

- Bà Rooney có khỏe không?

- Ngày mai, tôi sẽ đưa Rooney về nhà. Nhưng, thưa bà Erich, tôi chỉ yêu cầu bà một điều, tôi muốn bà hãy để Rooney được yên, nghĩa là, tôi muốn nói, bà đừng bảo Rooney lại nhà bà, đừng thăm viếng Rooney.

Rồi với vẻ mặt ông ta thật khó chịu, ông ta nói tiếp: "Bác sĩ Philstrom nói nếu Rooney bị sốc thì tinh thần thì bà ấy sẽ đổ bệnh lại ngay".

- Và ông nghĩ tôi là người khiến bà Rooney bị sốc chứ gì!

- Thưa bà Erich, tất cả những gì tôi biết đó là Rooney không hề trông thấy bà Caroline đi dạo trong hành lang ở bệnh viện.

- Clyde à, trước khi khóa tủ, ông ứng cho tôi một ít tiền được chứ? Tôi cần mua sắm vài thứ nhưng vì Erich đi vội quá, nên tôi không còn tiền mặt. Ngoài ra, ông có thể cho tôi mượn chiếc xe để đi lên phố được chứ?

Khóa kết sắt lại và nhét chìa khóa vào túi, Clyde nói:

- Thưa bà Erich, ông Erich dứt khoát ra lệnh rằng, ông không muốn bà mượn xe và bảo tôi cung cấp đầy đủ những gì bà cần cho đến khi ông trở về. Nhưng ông nghiêm khắc cấm tôi đưa tiền cho bà đâu chỉ là một đòla.

Một điều gì đó trong vẻ mặt của Jenni đã khiến cho Clyde có giọng thân mật hơn. Ông nói tiếp: "Bà Erich, tôi sẽ không để bà thiếu thốn. Hãy nói cho tôi biết bà cần gì?"

- Tôi cần... - Cẩn mời, Jenni quay gót và đóng mạnh cửa khi ra khỏi văn phòng, nàng chạy dọc theo lối đi, nước mắt ràn rụa vì tức giận và nhục.

nhã.

Bóng hoàng hôn như bức màn buông xuống trên bức tường xám của ngôi nhà. Ở bìa rừng, những cây thông đen Na Uy cao vút, khoe sắc xum xuê trước những cành cây trụi lá của cây thích và cây bu-lô. Ẩn mình sau áng mây đen, mặt trời hắt nắng về chân trời, để lại những sắc màu hoa cà, hồng, đỏ tía.

Một khung trời mùa đông, một ngôi nhà mùa đông. Nhà tù của nàng.

Lúc bảy giờ tám phút, Jenni gọi điện cho Mark. Nhưng khi đưa tay định cảm máy thì tiếng chuông reo.

Nàng nhắc ống nghe:

- Alô?

Ở đầu dây là giọng nói dịu dàng chế giễu của Erich pha lẫn câu gắt:

- Jenni à, bộ em sống suốt ngày bên máy điện thoại à? Hay là em đang chờ anh gọi?

Jenni thấy tay mình ướt đầm mồ hôi, nàng vô tình cầm chặt ống nghe hơn: - Em đang chờ tin anh - Nàng thắc mắc không biết mình có giữ được giọng nói tự nhiên, Erich có nhận thấy sự căng thẳng của mình không? - Erich, các con thế nào?

- Tất nhiên, chúng rất khỏe, hôm nay em làm gì?

- Chút việc vặt, vì Elsa không đến, nên em có chút công việc để làm, chẳng có gì để phiền hà cả.

Nhắm mắt lại, Jenni lựa lời nói thật cẩn thận và thản nhiên nói thêm: - Ồ, em đã gặp Joe.

Nàng vội vã nói tiếp, tuy trong thâm tâm nàng không muốn nói dối và đồng thời cũng chẳng muốn thú nhận việc đến nhà Maude. - Erich à, Joe rất mừng khi anh hứa cho anh ta vào làm việc lại.

- Anh nghĩ rằng Joe đã kể mọi việc cho em nghe rồi?

- Anh muốn nói gì thế?

- Anh muốn nói đến cái tính thích làm rắc rối mọi chuyện của Joe. Lúc đầu, hẳn ta đã quả quyết đã trông thấy em lên xe của Kevin và sau lại phủ nhận đi đầu đó. Em biết rằng Joe đã trông thấy em lên xe vào tối hôm đó và em đã giấu anh, anh cứ nghĩ rằng chỉ có Rooney là thấy em thôi.

- Nhưng Joe đã nói... Anh ta nói rằng đã kể cho em nghe... Anh ta dứt khoát cho rằng một người nào khác đã mặc áo choàng của em.

- Jenni à, em đã ký vào tờ khai đó chưa?

- Này Erich, bộ anh không thấy chúng ta có một nhân chứng...

- Em muốn nói một nhân chứng đã thấy rõ em bước lên xe. Và người này vì muốn lấy lòng anh để làm việc trở lại, nên giờ đây sẵn sàng phủ nhận, này Jenni, đừng có khăng khăng chối cãi sự thật, giờ đây, em chỉ còn hai cách để lựa chọn: hoặc em viết tờ khai như anh dặn và đọc lại cho anh nghe trong lần gọi tới, hoặc là em sẽ không được gặp các con cho đến khi chúng trưởng thành?

Mất hết bình tĩnh, Jenni nói:

- Anh không thể làm như thế! Tôi sẽ xin lệnh bắt giam anh. Chúng là các con của tôi anh không thể mang con tôi bỏ đi mất tích.

- Jenni à, chúng cũng là con của anh vậy. Anh chỉ mang chúng đi nghỉ hè thôi. Anh đã báo cho em biết rồi, không có ông tòa nào giao quyền chăm sóc chúng cho em. Anh có mọi người trong phố làm chứng anh là một người cha gương mẫu. Jenni. Anh còn yêu em nên đã dành cho em cơ may được sống với các con và được anh lo lắng, đừng đẩy anh đến bước đường cùng. Thôi, chào nhé Jenni. Anh sẽ gọi lại sau.

Jenni ngấm nhìn cái ống nghe bỗng nhiên im bật. Chút tin tưởng mong manh mà nàng có được giờ bỗng chốc không còn. Tưởng chừng có tiếng

thì thầm - "Thôi, đừng đấu tranh nữa. Hãy viết tờ khai và đọc cho Erich nghe. Hãy dứt khoát một lần cho xong".

Nàng thầm nghĩ, không thể thế được. Mím môi, nàng quay số điện thoại của Mark.

Ở đầu dây bên kia, máy được nhắc lên sau hồi chuông đầu tiên:

- Mark Garrett đây.

Cái giọng nói nồng ấm và sâu lắng đó khiến nước mắt Jenni lưng tròng.

Nàng thốt lên:

- Mark.

- Có chuyện gì thế Jenni? Chị ở đâu?

- Mark, tôi... Anh có thể... Tôi cần nói chuyện với anh. - Nàng im bất một lúc, rồi nói tiếp: "Nhưng tôi muốn là đừng có ai biết anh đến nơi đây. Nếu tôi đi tắt đường về hướng tây và anh có thể đón tôi trên con đường đó được không? Hay là... nếu anh có ý kiến nào khác... tôi không dám làm phiền anh, đừng lo lắng cho tôi.

Jenni không cảm thấy khó chịu khi mình là mục đích của sự chú ý ấy, nàng vững tâm đến kỳ lạ khi nghĩ rằng Mark sẽ phân tích sự việc và dàn xếp ổn thỏa để giúp nàng. Ông Luke cũng có cái dáng vẻ như thế. Nàng bỗng nghĩ đến ông Luke và chợt nhớ ra là mình chưa hỏi thăm về ông.

Nàng lần nữa nói:

- Bác có khỏe không anh?

- Đã khá rồi. Trước khi đi Florida, bố tôi lên cơn đau tim và bị đột quỵ. Giờ thì ông cụ đã về nhà và đã khá hơn rồi. Jenni à, bố tôi rất mong được chị đến thăm.

- Tôi rất mừng khi hay tin bác khỏe.

Nghiêng người về phía trước, Mark nói:

- Nào, chị hãy kể cho tôi nghe!

Nhìn thẳng vào mặt chàng, Jenni kể cho Mark nghe tất cả sự việc đã xảy ra thì ánh mặt chàng tối sầm, những vết nhăn hằn quanh mắt, khóe miệng, rồi khi nghe nàng nghẹn ngào nói về đứa bé, nét mặt anh dịu dần, rồi nàng giải thích: "Như anh thấy đó, tôi hiểu vì sao Erich nghĩ tôi là thủ phạm của những việc ghê gớm ấy. Nhưng, bây giờ tôi biết là không phải tôi, thế nghĩa là có một người đàn bà nào khác đóng vai tôi. Tôi hầu như tin chắc đó là Rooney. Nhưng cũng có thể không phải bà ta. Và tôi thắc mắc... Anh có nghĩ đó là Elsa không? Thật là kỳ lạ khi chị ta giữ mối thù trong suốt hai mươi lăm năm qua... Khi Erich còn là đứa bé".

Mark không trả lời, trông anh có vẻ nghiêm trọng và bối rối.

Jenni thốt lên:

- Như vậy là anh nghĩ rằng tôi có thể làm những việc như thế ư? Chúa ơi! Phải chăng anh cũng như Erich? Anh tin rằng...

Nàng cảm thấy quá căng thẳng và hai đầu gối bắt đầu run. Nàng khom người về phía trước và nắm lấy hai cẳng chân. Lúc này, toàn thân nàng run rẩy không kềm chế được.

Mark thốt lên:

- Jenni, Jenni!

Rồi Mark ôm lấy nàng, để đầu nàng áp vào ngực mình.

Jenni thều thào:

- Tôi không hề làm hại ai. Tôi không thể ký và xác nhận rằng tôi có thể...

Ôm chặt nàng hơn, Mark nói:

- Ô, Jenni, Erich như thế... là không ổn rồi!

Những phút dài trôi qua trước khi nàng bình tĩnh lại. Jenni cố né người để rời vòng tay Mark rồi nàng cảm thấy đôi cánh tay vững mạnh mẽ đó buông ra. Họ im lặng nhìn nhau rồi Jenni quay vội mắt đi. Cần lấy cái khăn quàng trên lưng ghế trường kỷ, Mark khoác cho nàng và nói:

- Tôi nghĩ rằng chúng ta nên uống một tách cà phê thật ngon.

Jenni ngẩng nhìn lò sưởi sau khi Mark đi vào nhà bếp, nàng nhìn những khúc củi nứt nẻ và cháy đỏ thành than. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy mệt mỏi, nhưng đây là nỗi mệt không do căng thẳng và tẻ ngắt mà đúng hơn xuất phát từ sự thư thái tựa như sau một cuộc chạy đua đường dài.

Sau khi đã nói hết sự việc cho Mark, nàng có cảm tưởng như vừa trút xong gánh nặng, ngẩng đầu nghe những tiếng ròn rảng của ly tách, ngửi mùi thơm của cà phê, tiếng bước chân của Mark trong nhà bếp, nàng đang nhớ lại giây phút vừa qua, trong vòng tay của chàng...

Khi Mark đem cà phê vào, để xua tan không khí trĩu nặng cảm xúc, Jenni nêu ra một số sự việc chính xác.

Nàng nói:

- Erich biết là tôi sẽ không sống chung với anh ta. Ngay cả khi Erich mang các con tôi về thì tôi sẽ ra đi.

- Chị muốn bỏ Erich thật sao?

- Đúng, càng sớm càng tốt. Nhưng, trước tiên, tôi buộc anh ta phải đưa các con tôi về. Chúng là các con của tôi kia mà!

- Erich viện lý do mình là cha nuôi và có quyền với chúng cũng như chị. Hơn nữa, Erich có thể giữ hai đứa bé xa chị bao lâu tùy thích. Hãy để tôi hỏi ý kiến vài ba người bạn xem sao, tôi có một người bạn làm luật sư,

chuyên về luật hình sự. Từ nay, mỗi lần Erich gọi về thì dầu thế nào chị cũng không nên chống đối anh ta và đừng cho anh ta biết chị đã tiếp xúc với tôi. Chị hứa với tôi chứ?

- Tất nhiên rồi!

Mark đưa nàng về, dừng xe nơi nhà máy xay và ngỏ ý muốn đi cùng nàng một quãng ngang qua những cánh đồng êm ả đến tận nhà.

Chàng nói:

- Tôi muốn được an tâm thấy chị đã về đến nhà, sau khi vào, chị hãy lên lầu và nếu mọi chuyện ổn cả thì hãy hạ màn cửa xuống.

- Anh nghĩ gì khi nói nếu "mọi chuyện ổn cả"?

- Nếu chẳng may, Erich trở về nhà tối nay mà không thấy chị thì thật là tệ hại. Tối mai, tôi sẽ gọi lại cho chị sau khi tư vấn vài người bạn nhé!

- Không. Hãy để tôi gọi anh thôi vì Clyde sẽ theo dõi tất cả cuộc gọi mà tôi nhận được.

Khi họ đi đến ngang tầm kho lúa, Mark nói:

- Tôi sẽ đứng đây để quan sát tình hình. Chị đừng lo lắng nhiều nhé!

- Tôi sẽ cố gắng, có một điều làm tôi an tâm là Erich rất yêu Tina và Beth, anh ta sẽ chăm sóc chu đáo cho chúng. Ít nhất, đó cũng là điều an ủi cho tôi.

Im lặng, Mark siết chặt bàn tay nàng. Jenni thoăn thoắt bước đi trên đường đất dẫn về cửa nhà bếp. Nàng mở cửa bước vào và nhìn quanh, tách đĩa vẫn còn chỗ cũ trong bồn rửa chén, nàng mỉm cười cay đắng và thầm nghĩ, như vậy là Erich chưa về, nếu không thì tách đĩa này đã được cất dọn.

Nàng vội vã lên lầu, vào phòng ngủ và hạ màn cửa xuống. Từ ô cửa sổ, nàng nhìn thấy cái bóng cao lớn của Mark đã biến mất trong bóng đêm.

Mười lăm phút sau, nàng đã lên giường. Giờ đây, nằm thao thức vì thương nhớ các con, nàng nhớ lại buổi tối hôm đầu tiên chúng ra đi, xem chừng chúng rất lo âu khi nói chuyện qua điện thoại với nàng.

Jenni nhớ lại cái cách mà Mark đã nắm mạnh tay nàng. Jenni thắc mắc, tại sao thế nhỉ?

Nàng trằn trọc suốt đêm. Jenni thầm nghĩ, nếu không phải bà Rooney... không phải Elsa... vậy thì là ai?

Jenni thức dậy lúc bình minh. Nàng thấy mình không đủ kiên nhẫn để chờ Erich trở về, nàng cố chế ngự nỗi sợ hãi khủng khiếp và xua đi những giả thuyết đáng sợ đã diễn ra trong trí nàng suốt đêm qua.

Nàng nghĩ về căn nhà gỗ và quyết định phải tìm cho ra nó. Trực giác báo cho nàng biết sự việc phải bắt đầu từ căn nhà gỗ.

Chương 36

Từ tờ mờ sáng, Jenni bắt đầu đi tìm căn nhà gỗ. Lúc bốn giờ sáng, nàng nghe radio dự báo thời tiết: nhiệt độ hạ thấp rất nhanh, dưới -30°C . Gió lạnh thổi về từ Canada; sẽ có trận bão tuyết rất lớn. Jenni quyết tâm phải đến được Granite Place vào tối ngày mai.

Jenni chuẩn bị bình thủy cà phê, mặc thêm áo sandai dưới bộ đồ đi ski. Bâu vú căng sữa làm nàng quá đau nhức. Đêm qua, chỉ việc nghĩ đến đứa con nhỏ thôi cũng đủ làm khơi dậy trong nàng nỗi nhức nhối. Nàng thấy lúc này không nên nghĩ quá nhiều về Beth và Tina, nàng chỉ biết cầu xin ơn trên phù hộ chúng.

Theo Jenni biết thì căn nhà gỗ hắc phải nằm cách bìa rừng khoảng hai mươi phút đi bộ. Nàng sẽ khởi hành từ điểm nàng thường thấy Erich mất hút trong cụm cây. Trong cuộc tìm kiếm căn nhà gỗ, nàng quyết định sẽ luôn xuất phát từ điểm này dẫu thời tiết có thế nào đi nữa.

Trở về nhà vào lúc mười một giờ trưa, nàng hâm nóng canh, thay đôi vớ và bao tay, nàng kiểm một chiếc khăn quàng khác để trùm mặt và tiếp tục lên đường.

Lúc năm giờ, khi những bóng tối đã trải dài trước mặt thì Jenni cảm thấy thất vọng phải tạm ngưng cuộc tìm kiếm. Ngay lúc đó, Jenni vượt qua một gò đất và trông thấy căn nhà gỗ với mái bằng vỏ cây, ngôi nhà đầu tiên của dòng họ Krueger khi đến sống tại Minnesota.

Ngôi nhà có vẻ khép kín, vắng lặng, thế mà nàng cứ tưởng có làn khói tỏa ra từ lò sưởi và đèn được thấp sáng,... đúng, nàng đã hy vọng tìm thấy Beth, Tina cùng Erich ở nơi đây.

Cởi đôi giày đi ski, Jenni lấy búa đập bể một ô cửa kính và leo qua thành cửa sổ để vào nhà. Vì thiếu nắng trời và lò sưởi nên bên trong rét

cắm. Nheo mắt để làm quen với cảnh tranh tối tranh sáng, nàng bước đến những ô cửa khác, kéo màn cửa lên và nhìn quanh.

Căn phòng rộng khoảng mười hai thước vuông với lò sưởi kiểu thuộc địa, một tấm thảm phương Đông đã bạc màu vì thời gian... và rất nhiều tranh. Bốn bức tường đều phủ kín những tác phẩm hội họa của Erich, cảnh tranh tối tranh sáng nơi đây cũng không che khuất nổi cái đẹp và sức quyến rũ của các tác phẩm. Như mọi khi, tài năng hội họa của Erich xoa dịu tâm hồn Jenni. Nỗi sợ hãi đã ám ảnh nàng suốt đêm qua giờ xem ra đáng nực cười.

Sự tĩnh lặng trong các đề tài mà chàng đã chọn: Ngủ yên sóng trong bão tố mùa đông; Con hươu cái, đầu ngẩng cao nghe ngóng, sẵn sàng lẫn trốn vào rừng; Chú bò con tìm vú mẹ. Nàng thầm nghĩ, có thể nào một con người đã diễn đạt được qua tác phẩm của mình với sự miễn cảm như thế, quyên lực như thế mà biểu lộ tính cách thù địch và đa nghi dường ấy!

Khi đứng trước một tủ nhiều ngăn chật đầy tranh, có một chi tiết làm nàng chú ý; chẳng hiểu sao, nàng xem kỹ từng bức tranh một và thấy bên góc phải có một chữ ký: Caroline Bonardi, chữ ký này bằng bút vẽ, không nắn nót và nhanh như chữ ký của Erich, nhưng dịu dàng và phù hợp với những đề tài tĩnh lặng của những bức tranh này. Những bức tranh ở đây đều mang chữ ký đó.

Jenni chăm chú nhìn những bức tranh treo ở tường. Những bức tranh có khung mang chữ ký của Erich Krueger và những bức không có khung thì ký, Caroline Bonardi.

Vậy mà, Erich bảo rằng bà Caroline không mấy tài năng! So sánh bức tranh có ký tên Erich với bức do bà Caroline ký tên; Jenni thấy cũng là thứ ánh sáng lan tỏa, cũng là nét đặc trưng với cây thông làm nền cho bức tranh và cũng lối xử dụng màu sắc đó. Như thế là Erich đã sao chép phong cách vẽ của bà Caroline.

Nàng thốt lên:

- Không thể như thế được!

Những bức tranh có khung ở đây là những tác phẩm Erich đã chọn để đem đi triển lãm trong lần tới. Chúng mang chữ ký Erich tuy anh không hề vẽ. Tất cả đều do tay của Bà Caroline vẽ và Erich đã tiếm đoạt d'ần. Chính vì vậy mà Erich tỏ ra rất lúng túng khi nàng hỏi về cây du trong bức tranh mà anh vừa vẽ. Cái cây đã được đồn bỏ từ nhiều tháng trước.

Nàng chú ý đến một bức vẽ bằng chì than với đề tựa *Tự Họa*, đó là bức tranh *Hoài niệm về Caroline* được thu nhỏ, có thể là một phác thảo để nghiên cứu trước khi thực hiện, bức tranh này là kiệt tác của họa sĩ.

Nàng thầm nghĩ, ôi, lạy Chúa! Tất cả sự thán phục mà nàng dành cho Erich giờ chỉ là nh'ân lẫn. Vậy thì, tại sao anh ta thường đến nơi đây nhỉ? Erich làm gì ở đây? Trước mắt nàng là cái cầu thang, nàng vội vã đến đó, bước lên và khi đến bậc thang cuối, dốc nghiêng của mái nhà buộc nàng phải khom người, khi ngẩng lên, nàng giáp mặt với muôn ngàn màu sắc bùng nổ như cơn ác mộng. Nàng kinh hãi khi trông thấy khuôn mặt của chính mình hiện ra ở bức tường phía sau, nàng thắc mắc, phải chăng ở đây có một tấm gương? - Không. Khuôn mặt chẳng hề lay động khi nàng bước đến gần. Tia nắng cuối cùng của một ngày xuyên qua ô cửa nhỏ, in bóng ngoằn ngoèo trên bức tranh như ngón tay ma quái đang chỉ vào đó.

Chất ch'ồng cạnh đó là nhiều bức tranh với những cảnh tượng hung bạo và với màu sắc dữ dội: nhân vật chính trong tranh là Jenni với khuôn mặt căng thẳng đau đớn, mắt nhìn chăm chú vào những hình hài trông tựa như những con rối: đó là cơ thể không còn tứ chi của Beth và Tina. Trong chiếc áo đầm xanh xen lẫn nhau, hai đứa bé nằm chết với đôi mắt l'ở ra, lưỡi thè, cổ bị xiết bởi những dải thắt lưng màu nhung xanh. Trên bức tường phía sau nhân vật chính, có một cửa sổ với bức màn xanh và nơi lối mở của bức màn là khuôn mặt đắc thắng của Erich, kẻ thích bạo tàn. Và hiện diện trên toàn bộ bức tranh trong gam màu xanh lục và đen và cái bóng đáng nửa người nửa rắn với khuôn mặt của bà Caroline đang uốn khúc. Chiếc áo choàng ôm quanh thân bà như lớp da rắn. Với vẻ siêu thực, chiếc bóng của bà Caroline cúi xuống trên chiếc nôi treo lơ lửng giữa bầu trời, đôi bàn tay của người phụ nữ thô kệch, to lớn, tưởng chừng như những vây cá, phủ lên mặt em bé và đôi tay của đứa bé bị hất ngược ra sau với những ngón tay nhỏ nhắn xò ra trên gối. Ở một bức tranh khác là chiếc bóng của

bà Caroline, mặc áo choàng nâu phản chiếu qua tấm kính chắn gió của một chiếc xe hơi, bên cạnh bà, khuôn mặt của Kevin, với kiểu vẽ biếm họa, méo mó, thất thần, thái dương tím bầm và sưng vù. Lại chiếc bóng của bà Caroline với chiếc áo choàng rộng không tay phất phới quanh bà theo nhịp đập đôi móng guốc của một con ngựa hung dữ bên trên một tấm thân có mái tóc vàng sóng soài trên đất. Jenni nhận ra ngay đó chính là Joe. Anh ta đang né người sang một bên để tránh móng guốc ngựa.

Jenni không dần được phải thốt ra những âm thanh khàn đục, một tiếng rên thất thanh, tiếng thét phần nộ dữ dội. Cái hình dáng nửa người, nửa rắn của bà Caroline trên tranh không còn là bà ta nữa mà chính là khuôn mặt của Erich với mái tóc rối bù âm u, đôi mắt đang nhìn nàng man dại.

Nàng thẫn ngời, không, không thể như thế được, cái nghệ thuật điên loạn, hiện thân của cái ác này có một ma lực mà ở đó sự dịu dàng trang trọng trong tác phẩm của bà Caroline xem chừng không thích hợp.

Như vậy là Erich đã triển lãm những bức tranh mà anh ta đã tiếm dụng; và những bức tranh mà anh ta thật sự vẽ đã cho thấy tài năng một con người bị quỷ ám. Chúng toát ra một sức mạnh tàn phá và là hiện thân của sự xấu, cũng như sự điên loạn.

Jenni nhìn chăm khuôn mặt của chính nàng trên bức tranh, khuôn mặt của hai đứa con với đôi mắt van nài của chúng khi những chiếc cổ nhỏ bé bị xiết chặt với dải thắt lưng.

Cuối cùng, cố gồng lấy bức tranh ra khỏi vách, Jenni kinh hãi cầm lấy nó, tưởng chừng như những ngón tay mình đang chạm phải lửa địa ngục.

Sau khi cài xong dây giày đi ski, nàng trở lại con đường xuyên qua cánh rừng. Màn đêm buông xuống, bóng tối bao trùm mọi vật. Bức tranh trong tay nàng phách trước gió như một cánh buồm, làm chệch hướng và va phải các gốc cây. Gió thổi mạnh át hẳn tiếng gào kêu cứu của nàng: "Cứu tôi! cứu tôi! cứu tôi!".

Vì lạc hướng nên Jenni đi trở lại những con đường nàng đã đi qua trong bóng đêm và, lại trông thấy chiếc bóng của căn nhà gỗ. Nàng thẩn nghĩ, không thể như thế được! Nàng e rằng mình sẽ chết cứng ở đây trước khi có ai đó kịp thời ngăn chặn hành vi của Erich, nàng không còn ý niệm gì về thời gian, nàng đã nhiều lần vấp ngã, gượng dậy, rồi đi tiếp, nàng đã ôm chặt bức tranh chết tiệt này trong tay. Từ lâu nàng đã thét lên không ngừng. Giờ đây, nàng chỉ còn cảm nhận những âm giọng bị vỡ vụn thành tiếng nấc khi trông thấy ánh sáng lơ mờ xuyên qua bụi cây. Nàng biết rằng đã đến bìa rừng.

Anh sáng mà nàng vừa trông thấy là ánh trắng trên phần mộ bằng đá hoa cương của bà Caroline.

Rồi nàng dùng hết nghị lực để vượt qua cánh đồng phủ tuyết, ngôi nhà chìm trong đêm và chút ánh trắng lơ mờ giúp nàng lơ mờ thấy những đường nét của nó nhưng những cửa sổ của văn phòng thì được thấp sáng, nàng đi về hướng đó. Giờ đây khi Jenni ra khỏi hàng cây gió càng thổi mạnh vào bức tranh hơn.

Lúc này, khàn cả cổ, nàng không thể thốt ra một lời nào ngoài những tiếng rên rỉ tưởng chừng như được phát ra trong tận cùng của con người nàng, đôi môi chỉ còn hé mở những chữ "Cứu tôi, cứu tôi".

Đến trước cửa văn phòng, với đôi tay rét cứng, Jenni cố xoay nắm đấm cửa, cố cởi đôi giày đi ski ra, nhưng không còn sức để làm gì nữa. Nàng chỉ có thể dùng cây gậy đi ski để nện vào cửa cho đến khi cánh cửa mở ra và Mark đón nàng trong vòng tay.

Mark nói:

- Jenni, ôi, Jenni!

Có tiếng ai đó:

- Bà hãy bình tĩnh, thưa bà Erich.- Đôi giày đi ski của nàng được ai đó cởi ra và Jenni nhận ra cái bóng to lớn của cảnh sát trưởng Gunderson.

Mark nắm thẳng những ngón tay co quắp đang bầu lấy bức tranh của Jenni và nói:

- Cho tôi xem nào, Jenni!

Rồi, nàng nghe một giọng nói kinh hãi thốt lên: "Ôi, Lạy Chúa!"

Bằng giọng khàn đục, nàng nói:

- Bức tranh này do Erich vẽ đấy! Erich đã giết đứa con nhỏ của tôi. Anh ta đã giả dạng bà Caroline, có thể anh ta đã giết cả Beth và Tina rồi.

Về không tin, ông Gunderson hỏi:

- Erich đã vẽ bức tranh này à?

Jenni bất thình quay sang hỏi ông cảnh sát trưởng:

- Ông đã kiểm tra các con tôi chưa? Tại sao ông có mặt ở đây?

Giữ Jenni trong tay, Mark ngăn lời nàng:

- Jenni à, tôi mời ông cảnh sát trưởng đến đây vì tôi mất liên lạc với chị. Jenni, chị lấy bức tranh này ở đâu ra thế?

- Trong căn nhà gỗ. Tất cả những bức tranh anh biết đó... không phải do Erich vẽ... Đó là những tác phẩm của bà Caroline.

Ông cảnh sát trưởng chăm chú nhìn bức tranh. Khuôn mặt ông ta bỗng trở nên mệt mỏi, hần những nếp nhăn. Dán chặt mắt vào góc trên phía phải, nơi vẽ chiếc bóng thô kệch của bà Caroline đang khom mình trên chiếc nôi lơ lửng giữa bầu trời, Ông nói:

- Thưa bà Erich, ông nhà có đến gặp tôi và nói có nghe những lời đồn về cái chết về đứa con trai bà. Ông ta khẳng khẳng đòi tôi phải ký lệnh giải phẫu tử thi.

Cánh cửa văn phòng đột ngột mở ra khiến Jenni ngỡ rằng Erich. Nhưng không phải Erich mà là Clyde đang vội vã đến gần họ, vẻ lo sợ và e dè.

Clyde hỏi ngay:

- Chuyện gì thế?

Clyde liếc nhìn vào bức tranh. Jenni trông thấy mặt ông ta trở nên tái mét, làn da vốn rám nắng giờ trắng bệch.

Nàng nghe tiếng Rooney gọi: "Clyde à, ai ở nơi đó thế? - Bà ta đang đến gần, bước chân nghe xào xạc trên tuyết.

Clyde vội vã nói:

- Quý vị nên giấu cái thứ đáng tởm này đi..., để cho bà ta. - Clyde nhét bức tranh vào trong kệ tủ.

Rooney xuất hiện trên ngưỡng cửa. Jenni thấy bà có vẻ khỏe mạnh hơn trước đây, đôi má bà đầy đặn hơn, đôi mắt to tròn tĩnh. Jenni cảm thấy có một vòng tay gầy yếu đang ôm lấy nàng.

Bà Rooney nói:

- Jenni à, tôi nhớ bà quá!

Nàng cố gượng nói:

- Tôi cũng nhớ bà! - Nàng thầm nghĩ, chẳng bao lâu trước đây mình vừa buộc tội Rooney là thủ phạm của những việc đã xảy ra, bác bỏ những lời tâm sự của bà và xem chúng là kết quả của một tâm trí bệnh hoạn bất ổn.

Bà Rooney hỏi:

- Jenni à, mấy đứa nhỏ đâu rồi? Tôi có thể thăm chúng được không?

Câu hỏi làm Jenni choáng váng, nàng trả lời bằng giọng run rẩy:

- Erich đã dẫn chúng đi rồi.

Clyde cố thuyết phục bà ta:

- Nào, Rooney chúng ta về thôi, bác sĩ muốn em phải nằm nghỉ trên giường.

Clyde nắm lấy cánh tay Rooney, đẩy bà tiến bước trước khi quay lại nói:

- Tôi sẽ trở lại ngay.

Trong khi chờ đợi Clyde quay lại, Jenni kể cho Mark và ông cảnh sát trưởng nghe về việc nàng đã phát hiện ra căn nhà gỗ.

Nàng nói:

- Mark à, sự việc là cũng nhờ anh. Tối qua, anh đã yên lặng khi nghe tôi nói là hai đứa bé sẽ bình yên khi ở bên Erich. Sau đó, khi lên giường... tôi biết là anh đã lo ngại cho các con tôi. Tôi bắt đầu suy nghĩ., nếu không phải là Rooney, không phải Elsa, không phải tôi... Một ý nghĩ in sâu trong trí tôi, "Mark e ngại cho sự an toàn của hai đứa bé" và tôi đã nghĩ ra rằng: Thủ phạm chỉ có thể là Erich! - Sau một lúc im lặng, nàng nói tiếp: - Đêm đầu tiên... Erich buộc tôi phải mặc cái áo ngủ của bà Caroline... Anh ta muốn tôi trở thành bà Caroline... Erich đã sang ngủ trong căn phòng thuê còn bé của anh...và, anh ta luôn đặt những bánh xà phòng thơm mùi thông dưới gối các con tôi. Giờ đây, tôi biết chính là anh ta là thủ phạm, về phần Kevin, có lẽ anh ta đã viết thư hoặc gọi điện, để báo ngày giờ anh đến Minnesota... Erich luôn giở trò mèo vờn chuột với tôi. Hẳn Erich biết tôi đã gặp Kevin bằng cách kiểm tra đồng hồ cây số trên xe. Hẳn người ta đã kể cho Erich nghe về người phụ nữ trong nhà hàng.

- Thôi, Jenni!

- Không, hãy để cho tôi kể tiếp. Rồi sau đó, Erich lại đưa tôi đến nhà hàng ấy và khi Kevin dọa anh ta sẽ ngưng làm thủ tục cho con nuôi, Erich mời Kevin đến đây, vì thế nên có cuộc gọi đi từ nhà của chúng tôi. Erich và tôi có t ãn vọc ngang nhau khi tôi mang giày có đế, với chiếc áo choàng của tôi... và đội tóc giả màu nâu vào... người ta có thể tưởng l ầ là chính tôi đang vào trong xe. H ả là Erich đã đánh Kevin, v ềph ầ Joe, Erich đã tỏ ra ghen tuông với Joe. Hôm đó, h ả Erich đã v ề nông trang sớm hơn một ngày, nên đã biết v ề chuyện thuốc giết chuột. Còn việc con trai của tôi, Erich đã ghét nó, có lẽ vì mái tóc đỏ của thằng bé. Lúc ban đầu, khi đặt tên cho bé là Kevin, anh ta đã có ý đồ giết chết con. Vào những đêm mà tôi cảm thấy như có ai đó cúi xuống trên giường mình, thì đó chính là Erich đội tóc giả và mở cửa vách ngăn để đến với tôi. Đêm tôi phải vào bệnh viện để sinh, tôi đã sang phòng Erich để đánh thức anh ta, khi tôi đưa tay trong bóng tối, tôi đã chạm phải mi mắt của anh ta và kinh hải khi nhận thấy... làn da mí mắt sao m ền mại, với hàng mi dày...".

Mark vỗ v ề Jenni. Nàng vẫn nói tiếp: "Erich đã bắt các con tôi. Anh ta đã giữ các con tôi "

Ông cảnh sát trưởng vội v ả hỏi nàng:

- Thưa bà Erich, bà còn nhớ đường vào nhà gỗ không?

Nàng th ầ nghĩ, dấu sao cũng chưa hoàn toàn tuyệt vọng. Nàng nói:

- Vâng, nếu chúng ta xuất phát từ hướng nghĩa trang...

Mark phản đối:

- Jenni à, chị không nên đến đó... Chúng tôi sẽ đi theo dấu cũ của chị.

Nhưng nàng không muốn họ ra đi mà không có nàng. Sau cùng nàng đã đưa họ trở lại căn nhà gỗ.

Những ngọn đèn dầu được thắp lên nhận chìm nội thất của căn nhà gỗ trong thứ ánh sáng dịu dàng của thời xa xưa tương phản với sự giá lạnh sẵn có. Họ chăm chú nhìn cái chữ ký sắc sảo, Caroline Bonardi và sau đó bắt

đầu lục soát trong các học tủ, nhưng không thấy giấy tờ nào và trong cả tủ búp phê thì chỉ có bát đĩa.

Mark thốt lên:

- Hẳn Erich cũng để đồ đạc của anh ta ở đâu đó chứ!

Jenni nói giọng ủ rũ:

- Nhưng xưởng vẽ ở đây thật trống trải và chật hẹp, không có gì khác ngoài những bức tranh.

Clyde cãi lại:

- Trông thế nhưng không hẹp lắm đâu! Gác trên của nhà này cũng rộng như ở dưới, vì thế hẳn có một vách ngăn đâu đó.

Khi lên gác, họ tìm thấy nơi đây một căn phòng dùng làm nhà kho rộng khoảng phân nửa xưởng vẽ mà ở góc phòng có một cánh cửa chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng khiến Jenni không để ý đến. Nơi đây, họ trông thấy la liệt những bức tranh vẽ trên giấy bìa, hàng tá tranh của bà Caroline, một cái giá vẽ, một học tủ chứa đầy vật dụng, hai cái vali mà Jenni nhận thấy chúng có cùng màu với cái trên tầng gác nhà nàng, vớt trên nắp một trong những vali này là chiếc áo choàng rộng không tay màu lục và bộ tóc giả màu sẫm.

Mark dịu dàng nói:

- Cái áo choàng của bà Caroline.

Jenni lục tung học tủ, nhưng chẳng thấy gì ngoài: các mẫu chì than, màu phấn, tinh dầu nhựa thông, cọ và bố vẽ. Chẳng có gì có thể chỉ dẫn cho họ biết nơi Erich đang ở cùng các con nàng.

Clyde tìm kiếm trong chõng tranh gần cánh cửa.

Bỗng tiếng ông cất lên đầy vẻ kinh hãi:

- Nào, nhìn xem!

Clyde đưa lên cao một bức tranh có màu xanh lục của nước ao tù. Đây là bức tranh với nghệ thuật cắt dán theo trường phái siêu thực, mô tả Erich khi còn bé và bà Caroline. Với những cảnh tượng lẫn lộn và chằng chịt: cảnh Erich cầm trong tay cây gậy khúc côn cầu trong khi bà Caroline đang cúi xuống trên con bê. Erich đang đẩy bà ta, xác của bà Caroline nổi lên trong chậu nước - phải, hay đúng hơn là bể nước. - đôi mắt bà ta chăm chú nhìn Erich trong khi anh ta đang đưa cán cây gậy đẩy cái bóng đèn treo ở trần nhà vào trong bể nước. Khuôn mặt bé thơ của Erich trông như ác quỷ, cười cợt trước con người đang giẫy chết trong nước.

Clyde rên rỉ:

- Erich đã giết Caroline, hắn đã giết mẹ khi mới lên mười.

Có tiếng hỏi:

- Ông nói gì?

Mọi người quay lại và trông thấy Rooney đang đứng ở ngưỡng cửa xưởng vẽ. Đôi mắt bà ta mở lớn đầy vẻ lo âu.

Bà ta nói:

- Tôi nghi có chuyện không ổn đã xảy ra.

Rooney không nhìn đến bức tranh nơi tay Clyde, nhưng, bà ta chú ý đến bức nằm trên cùng của chằng tranh. Tuy nét vẽ có bị méo mó nhưng Jenni cũng nhận ra khuôn mặt trong tranh là của Arden. Cô ta đang nhìn qua ô cửa sổ của căn nhà gỗ, phía sau cô ta là một chiếc bóng trùm kín trong chiếc áo choàng không tay, bên trên là khuôn mặt của Erich với mái tóc nâu. Arden đang bị xiết cổ bởi đôi tay có những ngón không liên nhau. Thân xác Arden nằm trên nắp quan tài trong một ngôi mộ và người ta đang hất những xẻng đất trên chiếc váy màu xanh rực rỡ của cô. Và phía sau đầu cô là tấm bia mộ có ghi hàng chữ: CAROLINE DONARDI

KRUEGER. Ở góc bức tranh này có chữ Ký: Erich Krueger sắc bén như vết dao.

Rooney nước nở:

- Chính Erich đã giết con gái của tôi.

Sau cùng, họ trở về nhà. Mark lặng lẽ nắm chặt tay Jenni.

Khi vào nhà, ông cảnh sát trưởng đến bên máy điện thoại và nói:

- Theo chúng tôi hiểu thì những hành động này có thể là sự sáng tạo đầy tưởng tượng của một đầu óc điên rồ. Tốt hơn hết chúng ta không nên để mất thì giờ.

Một lần nữa, nghĩa trang lại bị xâm phạm. Trong đêm tối, những ánh đèn chiếu sáng trên những ngôi mộ tạo ra một thứ ánh sáng chói chang lạ thường. Máy khoan bê tông chọc thủng phần đất cứng trên ngôi mộ của bà Caroline. Giờ đây, bà Rooney không còn xôn xao nữa, bà bình tĩnh đứng ngắm nhìn cảnh tượng đang diễn ra.

Một lúc sau, họ trông thấy những mảnh vải len màu xanh lẫn trong đất cát.

Từ dưới huyệt, có giọng nói người đàn ông thốt lên:

- Tìm ra cô ấy rồi, Chúa ôi, hãy đưa bà mẹ đi xa nơi đây.

Ôm lấy Rooney, Clyde buộc bà lùi lại.

Ông nói:

- Ít ra chúng ta cũng biết được sự thật.

Mặt trời đã ló dạng khi họ trở về nhà.

Jenni hỏi Mark khi anh đang pha cà phê:

- Kể từ lúc nào anh nghĩ rằng hai đứa bé đang lâm nguy khi ở với Erich?

- Tối qua, sau khi chị ra về, tôi đã gọi điện cho bố tôi. Ông rất sửng sốt khi nghe Tina nói bà trong bức tranh đã lấy tay đè lên mặt em bé. Bố đã tiết lộ cho tôi biết là hồi bé Erich đã bị chứng loạn tâm thần. Bà Caroline đã nói với bố tôi rằng Erich bị ám ảnh bởi hình bóng của mẹ anh, đã có lần bà bắt gặp Erich đang rình bà trong khi bà ngủ, anh ta giấu chiếc áo ngủ của bà dưới gối của mình và mặc áo choàng không tay của bà. Bà Caroline đã đưa Erich đi khám bác sĩ, nhưng chẳng bà dứt khoát không để Erich được tiếp tục chữa trị và cho rằng không một ai trong gia đình Krueger bị mắc bệnh tâm thần. Theo ông, chỉ đơn giản vì bà Caroline cưng chiều con thái quá, thế thôi. Sau đó, hầu như bà Caroline bị chứng trầm uất, bà chỉ còn có thể làm được một điếu là giao Erich lại cho chẳng với điếu kiện John phải gởi con vào học nội trú. Bà hy vọng việc thay đổi cách sống sẽ cải thiện được tình trạng của Erich, nhưng khi bà mất, John không giữ lời và không còn ai săn sóc cho Erich. Lúc bố tôi nghe những gì Tina nói về bà trong tranh và Rooney nói đã trông thấy bà Caroline, thì bố tôi bắt đầu nhận ra sự thật, có lẽ những điếu vừa kể làm ông lên cơn đau tim. Phải chỉ bố tôi cho tôi biết sự thể nhưng cũng vì thế mà ông đã yêu cầu tôi thuyết phục Erich cho phép chị và hai đứa bé đến Florida thăm ông.

Ông cảnh sát trưởng hỏi:

- Thưa bà Erich... Bác sĩ Philstrom ở bệnh viện tâm thần vừa đến đây, chúng tôi đã trình bày cho ông ta biết những gì mà chúng ta đã phát hiện ở căn nhà gỗ. Ông ta có vấn đề muốn hỏi bà.

Bác sĩ Philstrom hỏi:

- Thưa bà Erich, bà có thể cho biết chính xác những gì mà Erich nói với bà lần sau cùng qua điện thoại?

- Thưa bác sĩ, anh ta nổi giận khi tôi tìm cách giải thích là có thể anh ta đã lằm vằm về vấn đề của tôi.

- Ông Erich có nói năng gì về hai đứa bé?

- Anh ta cho biết chúng vẫn khỏe.

- Bà nói chuyện với ông ta lần cuối khi nào?

- Cách đây chín ngày rồi.

- Vâng, tôi hiểu. Thật tình mà nói, sự việc diễn ra không mấy tốt đẹp và hình như Erich đã hoàn tất bức tranh này trước khi ra đi với các cháu. Trong bức tranh này có khá nhiều chi tiết làm ta phải quan tâm. Ngoài ra, chúng tôi còn biết rằng ông ta đã trở lại căn nhà gỗ vì người ta đã tìm thấy một cây kéo dính những mảnh vải áo lông chồn vison. Như thế, sự việc đã chỉ cho ta thấy là ông Erich đã vẽ bức tranh này trước khi ra đi với các cháu.

Còn chút hy vọng, nàng hỏi:

- Ông có nghĩ rằng các con tôi vẫn còn sống?

- Tôi không thể nào nói trước được điều gì, nhưng bà hãy suy nghĩ xem, Erich vẫn còn mong ước sống chung với bà, muốn bà trọn vẹn thuộc về anh ta, một khi bà đã ký vào giấy nhận tội. Ông ta biết rằng không có những đứa nhỏ thì ông ta không thể làm gì được bà. Như thế, việc ông ta còn yêu bà, thì còn cơ may, một chút cơ may...

Jenni nói:

- Tôi muốn được gặp các con của tôi, muốn gặp chúng ngay lúc này. Erich có thể nào căm ghét tôi đến độ có thể nhẫn tâm làm hại các con tôi?

Bác sĩ Philstrom nói:

- Vấn đề ông Erich là một con người có tâm trí bệnh hoạn, ông ta yêu bà vì bà rất giống bà Caroline, nhưng đồng thời ông lại căm ghét bà vì bà đã tiếm vị mẹ ông; ông ta không tin rằng bà yêu ông vì ông biết không đủ

khả năng để khơi dậy tình cảm đó và như thế ông ta luôn luôn sống trong nỗi sợ hãi phải mất bà.

Ông cảnh sát trưởng nói:

- Thưa bà Erich, chúng tôi sẽ cho in hình các con của bà trên các lệnh truy tìm và dán khắp các làng và thị trấn của Minnesota, chúng tôi sẽ loan báo trên truyền hình và hẳn có người sẽ trông thấy chúng, về phần Clyde, ông ta phải cho chúng tôi biết về những nông trang thuộc quyền sở hữu của Erich để chúng tôi sẽ mở cuộc tìm kiếm hai đứa bé ở đó. Đừng quên rằng, đã có lần Erich trở về nông trang chỉ năm tiếng đồng hồ sau khi ông ta gọi điện, vì vậy, chúng tôi sẽ tập trung tìm kiếm trong một phạm vi cách chúng ta năm tiếng đồng hồ xe kể từ nơi đây.

Chuông điện thoại reo làm mọi người giật mình, ông cảnh sát trưởng định nhấc máy thì Jenni vội vã giành lấy ống nghe.

Ở đầu dây bên kia có tiếng không rõ:

- A lô?

Nàng thầm nghĩ: "Phải chăng Erich gọi?Ồ, Chúa ơi, phải chăng Erich?"

- A lô, mẹ ơi!

Jenni nhận ra ngay tiếng nói của Beth.

Chương 37

Ôi! Beth! Con tôi. - Jenni nhắm mắt, ép sát nắm tay lên miệng. Như vậy là nàng biết, dù cho Erich có quyết định làm gì hai đứa bé đi nữa nhưng giờ này chúng vẫn còn bình an vô sự. Nàng bị ám ảnh bởi những hình ảnh của Beth và Tina trên bức tranh, những con rối cứng đờ với dải thắt lưng nhung buột quanh cổ.

Lúc này, nhận thấy có bàn tay yên ổn và mạnh mẽ của Mark trên đôi vai, nàng nghiêng ông nghe về phía anh để Mark có thể nghe được câu chuyện.

Nén tiếng kêu Beth, các con ở đâu? Nàng cố giữ giọng tự nhiên và vui vẻ nói: "Beth, a lô, con yêu, các con ở với ba có vui không?"

Tiếng nói rín rĩ của Beth cất cao khiến Mark có thể nghe được:

- Mẹ, mẹ xấu lắm. Tối qua, mẹ vào phòng mà không nói chuyện với chúng con, đã vậy mẹ còn ôm chặt Tina dưới tấm chăn.

Jenni trông thấy nỗi lo sợ dâng lên trong mắt của Mark và biết đó là phản ánh của chính nỗi âu lo của nàng.

Nàng thầm nghĩ, "Ôm thật chặt Tina dưới tấm chăn. Không. Không thể như thế chứ! Xin thương xót. Lạy Chúa! Em bé đã là nạn nhân, bây giờ đến lượt Tina".

Beth nói:

- Mẹ ơi! Tina khóc nhiều lắm!

Nàng hỏi:

- Tina đã khóc ư?

Cố chống chọi lại cơn chóng mặt đang xâm chiếm, nàng nói tiếp:
"Cho mẹ nói chuyện với Tina đi con".

Ở đầu dây bên kia, Beth bắt đầu nức nở:

- Con yêu mẹ lắm, Mẹ hãy đến nhanh lên!

Rồi giọng Tina nức nở:

- Mẹ ơi! Mẹ làm con đau lắm, mẹ đã đè chấn lên mặt con.

- Tina, mẹ rất tiếc. Mẹ xin lỗi con. - Cố nén xúc động, nàng thốt lên -
Mẹ xin lỗi con, Tina.

Có tiếng động khô khốc trong ống nghe và vắng vắng có tiếng khóc của Tina, rồi tiếng Erich:

- Jenni à, sao em cuống cuống lên thế? Hai đứa bé chỉ nằm mơ thế thôi và chúng muốn em đến đây cũng như anh vậy.

Jenni gào lên:

- Erich! Anh đang ở đâu hãy nói cho em biết, em hứa sẽ ký vào tờ khai đó. Em sẽ ký bất cứ cái gì anh muốn. Nhưng, hãy cho em gặp các con cái đã.

Mark xiết bờ vai Jenni để lưu ý nàng cảnh giác. Cấn môi để khỏi thốt lên lời van xin, nàng nói tiếp: - Em rất cần có một gia đình, Erich ạ, chúng ta có thể sống rất hạnh phúc. Em không ngờ đã làm những việc kỳ lạ như thế khi đang ngủ, nhưng anh đã hứa sẽ chăm sóc em cơ mà! Em cố gắng em sẽ khỏe mạnh thôi.

- Em muốn bỏ anh mà Jenni, em giả vờ yêu anh.

- Erich, trở về đi anh rồi chúng ta sẽ nói chuyện đó. Hay là để em viết thư cho anh. Hãy nói cho em rõ anh ở đâu.

- Em có kể chuyện của chúng ta cho ai biết không?

Jenni liếc nhìn Mark. Chàng lắc đầu. Nàng nói tiếp: - Sao em phải kể chứ?

- Chiều qua, anh đã gọi điện cho em ba lần nhưng không có ở đó.

- Erich à. Em đã đợi tin của anh quá lâu. Vì muốn hít khí trời đôi chút nên em ra ngoài để đi ski. Em ước ao được đi ski lại với anh như xưa, thật là thích, anh còn nhớ không?

- Chiều qua, anh cũng gọi Mark mà anh ta không có nhà. Hôm qua em có gặp Mark chứ gì!

-Ồ không, em ở nhà. Em luôn ở đây để đợi anh.

Nàng nghe tiếng Tina thét lên và có nhiều tiếng động cơ xe, hình như là tiếng xe tải đang giảm tốc độ ở sườn đồi. Nàng thắc mắc, không biết tối qua, Erich có về nông trang. Nhưng chắc chắn là anh ta không đến căn nhà gỗ. Bởi nếu đến, anh ta sẽ trông thấy ở cửa kính bể và biết ngay rằng người vào bên trong, như thế Erich sẽ không gọi cho nàng.

Erich nói:

- Jenni à, anh có ý định trở về, em hãy ở nhà, đừng ra ngoài nữa và cũng đừng đi ski. Hãy ở yên đó và, một hôm anh sẽ đột ngột trở về Gia đình chúng ta lại sum họp, đồng ý chứ, Jenni?

- Vâng, em hứa sẽ nghe anh.

Tiếng Beth van xin:

- Ba, cho con nói chuyện với mẹ.

Có tiếng gác máy thô bạo. Chỉ còn lại tiếng vo vo trong ống nghe.

Jenni lắng nghe Mark kể lại cuộc trò chuyện của nàng với Erich và nàng chỉ xen vào khi ông cảnh sát trưởng hỏi: "Nhưng tại sao hai đứa bé lại

nghĩ rằng chính bà đã vào phòng chúng?"

- Vì khi ra đi, Erich đã mang theo chiếc va li của tôi...có thể anh ta mặc một trong những chiếc áo ngủ của tôi có thể là chiếc màu đỏ vì tôi không tìm thấy nó ở đây và hẳn là anh ta đã mang theo bộ tóc giả màu nâu nên hai đứa bé mới ngỡ rằng đã thấy tôi trong giấc ngủ. Thưa bác sĩ Philstrom, liệu Erich sẽ còn làm gì nữa?

- Mọi chuyện đâu có thể xảy ra, đó là điều không thể chối cãi. Nhưng, theo tôi nghĩ, bao lâu mà ông Erich còn hy vọng sống chung với bà, thì hai đứa bé sẽ không gặp hiểm nguy.

- Nhưng, tối qua, Tina...

- Hẳn là bà biết rồi! Chỉ vài qua, khi bà đi vắng, ông Erich đã gọi điện cho bà và cho Mark thì không gặp. Một số bệnh nhân tâm thần đâu có giác quan thứ sáu rất bén nhạy. Hẳn ông Erich đã linh cảm rằng bà và Mark đã gặp nhau vì thế trong cơn ức chế, ông ta đã tấn công Tina.

Cố nén giọng run rẩy, Jenni nói:

- Sự việc xảy ra xem chừng kỳ dị và rời rạc. Giả dụ Erich sẽ trở về nhà ngay, rất có thể anh ta quyết định trở về trong tối nay, chuyện đó không khó khăn gì bởi Erich thuộc nằm lòng vùng này, anh ta có thể đi ski hoặc lái xe hay lợi bộ từ hướng bờ sông để vào nhà và nếu anh ta trông thấy những người lạ trong nhà thì hỏng cả. Quý vị nên rời khỏi đây ngay...Ồ, hãy giả dụ rằng anh ta biết người ta đã khai quật mộ của bà Caroline và khám phá thi thể của Arden. Quý vị hiểu chứ? Ta không nên chộn rộn, tốt hơn đừng ai đến nhà tôi và cũng đừng công bố lệnh truy tìm. Còn căn nhà nữa chứ! Nếu Erich đến đó và trông thấy ô kính bể, những mảnh vải cài ở thân cây trên đường đi...

Lần lượt nhìn Mark và bác sĩ Philstrom, cảnh sát trưởng Gunderson nói:

- Tôi thấy quý vị có vẻ đồng ý. Được lắm, vậy thì Mark anh vui lòng gọi Clyde và Rooney đến đây. Tôi sẽ làm với những người mà bác sĩ pháp

y gọi đến, giờ đây họ đang cố tìm những chứng tích còn lại trong nghĩa trang.

Trái với mọi khi, Rooney đã tỏ vẻ bình tĩnh đến lạ lùng; Jenni thấy bác sĩ Philstrom đang chăm chú nhìn bà. Nhưng Rooney xem chừng chỉ quan tâm đến Jenni, bà ôm lấy và nói: "Cưng à, tôi biết chuyện gì xảy ra rồi" ..

Chỉ vài tiếng đồng hồ qua mà Clyde trông già đến mười tuổi.

Ông nói:

- Tôi đã lập g ần xong danh sách những nông trang thuộc quyền sở hữu của Erich rồi đây.

Chợt nhớ đến bức tranh, Jenni nói:

- Còn về cái bức tranh đó, ta cần phải treo nó vào chừa trong xưởng vẽ.

Bác sĩ Philstrom nói:

- Tôi đã để nó trong kho của văn phòng, còn bà Rooney đây, tôi khuyên bà nên trở lại bệnh viện cho đến khi việc đã kết thúc.

Rooney nói:

- Tôi muốn được ở với Clyde và được ở gần Jenni và thấy trong người rất khỏe và bây giờ tôi đã hiểu biết mọi chuyện rồi.

Clyde nói giọng dứt khoát:

- Rooney sẽ không rời xa tôi nữa.

Đến bên cửa sổ, ông cảnh sát trưởng nói:

- Xem kìa, bên ngoài đây những dấu chân và bánh xe. Cần phải có cơn bão tuyết mới xóa nổi những dấu vết đó. Tin khí tượng sẽ báo đi ầu đó

vào tối hôm nay. Mong rằng đi đầu đó thật sự sẽ xảy ra.

Cơn bão ập đến khi màn đêm buông. Tuyết rơi dày đặc trên ngôi nhà, các kho lúa, cánh đồng. Gió nổi lên cuốn lốc những mảng tuyết tích tụ trên cây cối và nhà cửa.

Sáng hôm sau, Jenni hân hoan khi trông thấy cảnh vật một màu trắng xóa. Như vậy ngôi mộ bị khai quật sẽ được phủ trắng và những dấu vết dẫn đến căn nhà gỗ đã được xóa đi. Nếu Erich có đến đó thì sẽ chẳng có gì để nghi ngờ, dẫu có cẩn thận đến đâu đi nữa.

Đêm qua, mặc dẫu con lộ trơn trượt, ông cảnh sát trưởng cũng đến nhà Jenni với hai người cộng sự. Một trong hai người cảnh sát đã đặt máy nghe trộm điện thoại. Họ trao cho Jenni một máy bộ đàm sau khi hướng dẫn cách sử dụng, người cộng sự kia thì sao chép lại các hồ sơ do Clyde soạn sẵn với rất nhiều trang kê khai chi tiết gia sản Krueger gồm bất động sản, hợp đồng thuê mướn, các văn phòng thương mại, kho bãi. Sau khi trả bản gốc vào chỗ cũ, những bản sao sẽ được trao cho nhân viên đi đầu tra nhằm tìm kiếm những nơi Erich trú ẩn.

Trước lời gợi ý của ông cảnh sát trưởng, Jenni dứt khoát từ chối việc để cho nhân viên cảnh sát ở lại trong nhà. Nàng nói:

- Thừa ông cảnh sát trưởng, Erich có thể về bất kỳ lúc nào và nếu anh ta thấy có người lạ trong nhà thì nguy to. Xin ông hiểu cho, tôi không muốn gặp rủi ro.

Kể từ lúc đó, nàng bắt đầu đếm từng ngày, từng giờ, từng phút... Nàng nhớ lại như thế là mình đã tìm ra căn nhà gỗ ngày 15. Ngày 16, hôm Erich gọi điện cũng là ngày mộ bà Caroline bị khai quật. Cơn bão tuyết chấm dứt vào ngày 18. Và sau đó là việc dọn tuyết trên toàn bang Minnesota. Đường dây điện thoại bị cắt trong suốt ngày 17 và nửa ngày 18. Nàng thầm nghĩ, nếu Erich gọi điện về thì anh ta có thể sẽ hiểu là Jenni không thể làm gì được vì toàn bộ vùng Granite Place bị ảnh hưởng nặng nề bởi cơn bão.

Nàng cầu xin Trời cho Erich đừng tức giận đến nỗi làm hại các con của nàng.

Sáng ngày 19, nàng trông thấy Clyde đang đi về phía ngôi nhà. Lúc này, dáng đi của ông không còn tự tin như trước. Ông còng người lệt trong tuyết xốp, khuôn mặt căng thẳng, tưởng chừng như ông ta đang mang một gánh nặng vô hình.

Bước vào nhà bếp, Clyde nện chân xuống nền nhà để đỡ cồng và nói ngay:

- Ông Erich vừa gọi điện cho tôi.

- Ồ, sao ông không chuyển máy cho tôi? Sao ông không để tôi nói chuyện với Erich?

- Thưa bà Erich, ông nhà không muốn nói chuyện với bà. Ông ta chỉ muốn biết đường dây có bị cắt vào tối hôm qua không? Và hỏi tôi bà có đi ra ngoài không? Jenni à, ông Erich quả là người có trực giác bén nhạy, ông đã bảo rằng giọng tôi nghe khá kỳ lạ và tôi đã trả lời rằng tôi không để ý đến đi đâu đó vì còn phải chăm sóc bầy gia súc trong cơn bão. Nghe như thế, ông Erich tỏ vẻ an tâm và lại nói thêm rằng hôm trước... Bà nhớ không, lúc ông ta gọi về ngay sau khi chúng ta vừa phát hiện xác của Arden?

- Tôi nhớ!

- Ông bảo rằng khi nhớ lại cú điện thoại hôm đó thì lẽ ra tôi phải có mặt ở văn phòng và tôi phải trả lời ngay chứ và Jenni à, có thể nói là ông ta luôn rình rập và biết rõ mỗi hành vi của chúng ta.

- Rồi ông trả lời sao với Erich?

- Tôi nói là sáng hôm đó, tôi đã đến bệnh viện để đón Rooney nên không có mặt ở văn phòng và đường dây điện thoại vẫn còn nối vào ngôi nhà. Rồi, ông ta hỏi tôi, Mark có đến dòm ngó gì quanh nông trang không? Đúng vậy, Erich đã dùng từ "dòm ngó".

- Và ông trả lời sao với Erich?

- Tôi nói rằng ông bác sĩ thú y Ivanson đã đến chữa trị cho các con vật và khi hỏi ông Erich rằng tôi có thể nhờ Mark đến thay thế cho ông Ivanson thì Erich trả lời không.

- Erich có nói gì về mấy đứa nhỏ không?

- Thưa bà, không, ông chỉ nhấn nhủ rằng bà phải ở nhà để đợi điện thoại của ông. Jenni à, tôi đã có nói đông dài để người ta có thể xác định nơi Erich gọi, nhưng ông ta nói rất nhanh và đột ngột gác máy.

Trong thời gian này, Mark đầu đặn gọi điện cho nàng mỗi ngày.

Có lần chàng nói:

- Jenni à, tôi rất muốn ở bên chị.

Và nàng đã trả lời:

- Clyde không nhầm đâu, Erich có giác quan thứ sáu, Erich đã hỏi han về anh, anh không nên đến nhà tôi.

Buổi chiều ngày 25, Joe đến gặp nàng. Joe nói:

- Thưa bà Erich, ông chủ có khỏe không?

- Có chuyện gì mà anh hỏi ông Erich?

- Ông Erich có gọi điện để hỏi thăm tôi. Ông muốn biết rằng tôi có gặp bà không. Tôi trả lời là tôi tình cờ đã gặp bà một lần và không kể chuyện bà đã đến nhà tôi, hẳn bà đã hiểu. Ông Erich bảo tôi có thể làm việc trở lại. Nhưng nếu mon men đến gần bà hoặc gọi bà là Jenni, thì ông ta sẽ bắn tôi với cây súng đã bắn những con chó của tôi. Ông ta đã nói những con chó của tôi. Thế có nghĩa là ông ta đã giết cả con chó kia của tôi nữa. Tưởng chừng ông ta là một người mất trí. Tôi thấy tốt hơn hết tôi không nên quan tâm đến bà nữa, bà hãy nói cho tôi biết, tôi phải làm gì đây?

Tưởng chừng ông ta là một người mất trí. Nàng thẫn thờ lại và thấy rằng giờ đây, Erich đã trắng trợn hăm dọa Joe. Sự tuyệt vọng làm Jenni quên đi nỗi khiếp sợ.

Nàng hỏi:

- Joe à, anh có nói cho ai nghe việc này chưa? Anh có kể cho mẹ anh nghe không?

- Không, thưa bà, tôi không muốn mẹ tôi hoảng sợ.

- Joe à, tôi xin anh đừng kể cho ai nghe cuộc gọi của ông Erich nhé! Và, nếu ông ta có gọi lại, thì anh hãy giữ bình tĩnh và thoải mái với ông ta. Anh hãy nói với ông ta là bác sĩ khuyên anh nên nghỉ vài tuần nữa, nhưng anh vẫn chấp nhận làm việc cho ông ta. Và, điều quan trọng hơn cả là đừng cho ông ta biết là đã gặp lại tôi.

- Jenni à, sự việc diễn tiến rất xấu phải không?

- Đúng thế, Joe. - Nàng đáp và thấy thật vô ích để nói dối.

Joe hỏi:

- Ông Erich dẫn hai đứa bé đi đâu?

- Tôi không biết.

- Tôi hiểu. Jenni à, bà có thể tin ở tôi, tôi xin thề trước Chúa.

- Tôi tin anh và nếu ông Erich gọi lại, hãy cho tôi biết ngay nhé!

- Vâng.

- Và, này Joe... nếu... tôi muốn nói, ông Erich có thể trở về. Nếu có trông thấy ông ta, hoặc xe của ông ta thì anh phải báo cho tôi biết ngay nhé!

- Tôi sẽ báo cho bà ngay. Elsa có đến nhà của chúng tôi với cậu Josh, cô ta nói bà rất tử tế.

- Thế mà, xem chừng như cô ta không mến tôi lắm.

- Cô ấy sợ ông chủ. Ông Erich đã bảo Elsa là hãy ở yên, giữ mồm giữ miệng và không được xê dịch hoặc thay đổi một vật gì trong ngôi nhà.

- Tôi không hiểu tại sao cô ta vẫn tiếp tục làm việc cho chúng tôi mà không kể gì đến cách đối xử tồi tệ của Erich.

- Chỉ vì tiền đó thôi. Cô bảo rằng có thể làm việc với bất cứ ai miễn trả đồng lương cao. - Joe đặt tay lên nắm cửa và nói tiếp trước khi ra về - Và Elsa đã làm việc với một quý dữ, phải thế không, Jenni?

Jenni thẫn thờ, tháng Hai hẳn không là tháng ngắn nhất trong năm, ngày qua ngày, phút qua phút mãi không hề chấm dứt, trong những đêm dài kinh hoàng đó, nàng phải ngẩng đầu để ngắm chiếc cốc thủy tinh nổi bật trong bóng đêm. Mỗi tối, nàng thường mặc chiếc áo ngủ của bà Caroline, đặt bánh xà phòng thơm mùi thông dưới gối để làm thấm mùi thơm của rừng trên giường ngủ và nàng chờ đợi, một đêm nào đó, nếu Erich bất ngờ đến như kẻ trộm, nếu anh ta vào phòng ngủ thì chiếc áo quen thuộc cùng mùi thơm của thông sẽ có tác dụng làm anh ta yên tâm.

Giờ đây, Jenni đã thuộc nằm lòng lời thú tội; vì nàng đã không ngừng lặp đi lặp lại: "Tôi không chịu trách nhiệm..."

Trong ngày, Jenni vẫn chờ Erich gọi về. Buổi sáng, nàng thường dành thời gian để làm việc nội trợ. Rooney thường đến thăm nàng vào buổi chiều, trông bà bình tĩnh và khác hơn trước, giờ đây sự đợi chờ đứa con trở về đã chấm dứt.

Rooney đề nghị với nàng:

- Bà Jenni à, tôi nghĩ rằng chúng ta có thể may thêm những tấm vải kết đủ màu cho giường cửa hai đứa bé. Nếu Erich không làm hại chúng và trong khi đợi chúng trở về, bà phải làm một việc gì, nếu không thì sẽ điên lên mất.

Bà Rooney lên tầng gác để lấy bao đựng vải vụn và bà ta cùng Jenni bắt đầu may vá.

Bà sắp xếp những mẫu vải thẳng hàng trên bàn ở nhà bếp và nói: "Vải phải có đủ màu sắc vui tươi, chúng ta không may những màu tối". - Nhét vào bao những mẫu vải không dùng đến, bà nói tiếp: "Những mẫu vải này xuất phát từ cái khăn bàn của cụ bà Krueger, mẹ của John, hồi trước, tôi và Caroline cứ bảo nhau tại sao người ta có thể chọn những màu sắc u ám như thế. Và miếng vải toan này, Caroline đã mua để trải bàn đi cắm trại vào mùa hè năm ấy, Erich mới năm tuổi. Xem nào, còn đây là một mẫu vải xanh, tôi cứ tự hỏi tại sao cứ giữ mãi mẫu vải này. Jenni, như tôi đã kể cho bà, tôi đã may màn cửa cho phòng ngủ lớn ở cuối hành lang, nhưng khi treo lên thì căn phòng trông tối như cái hang. Ô! Dẫu sao... người ta không biết được, rồi sẽ có khi cần đến chúng. - Bà Rooney lại nhét những mẫu vải vào bao. Jenni nhận thấy bà Rooney không còn vẻ sinh động, giờ đây bà ta chẳng còn hy vọng.

Những lời nói của bà vang lên thật đơn điệu:

- Một khi người ta đã tìm thấy Erich, chúng tôi sẽ làm lễ an táng cho Arden thật lớn. Sự đau khổ nhất của tôi hiện nay là nỗi nhớ về quá khứ, nhớ về cách thức Erich đã động viên tôi để luôn tin rằng Arden còn sống. Clyde luôn quả quyết Arden không thể nào bỏ nhà ra đi, tôi thì chỉ biết như thế và tôi nghĩ rằng đã biết đi đâu đó tự đáy lòng. Nhưng, khi tôi nói hẳn là Arden đã trở về với Chúa. Erich đứng đó thì nói bẻ lại: "Tôi không tin đi đâu đó, Rooney", ông ta rất độc ác khi cho tôi sống trong ảo tưởng, như thế có nghĩa là không để cho vết thương được khép miệng. Tôi nói cho bà biết, Jenni, Erich không xứng đáng để sống trên đời.

- Tôi van bà, Rooney, đừng nói như thế.

- Jenni à, tôi xin lỗi bà,

Dạo này, ông cảnh sát trưởng gọi điện đến mỗi tối.

Ông nói:

- Chúng tôi đã kiểm tra mọi ngôi nhà thuộc sở hữu của ông Erich. Chúng tôi đã gửi những bức ảnh đến các trạm cảnh sát trong vùng với lời yêu cầu phải giữ kín chuyện và không được bắt giữ nếu trông thấy ông Erich hoặc xe của ông ta. Chúng tôi cũng không tìm thấy ông Erich trong những vùng đất khai để nộp thuế. Rồi ông cảnh sát trưởng khéo léo an ủi nàng: "Thưa bà Erich, có lẽ giờ đây hai đứa bé đang đùa giỡn trên bãi biển ngập nắng ở Florida".

Nàng cầu xin Trời ban cho như vậy! Nhưng nàng không mấy tin.

Mỗi buổi tối, Mark gọi điện cho nàng, họ chỉ nói chuyện với nhau khoảng một hai phút.

- Jenni à, không có tin gì mới hả chị?

- Không.

- Thôi nhé! Tôi không muốn để bạn đường đây lâu. Can đảm lên, Jenni!

Nàng thẫn thờ, can đảm ư? Nàng cố gắng sắp xếp công việc trong ngày, những đêm mất ngủ và những cơn ác mộng làm nàng thức dậy từ rạng đông, đã nhiều ngày qua, nàng không ra khỏi nhà, những buổi tối cô đơn trôi qua đầu đần và nàng thường ngồi trong góc căn bếp, đọc sách hoặc cố xem TV, nhưng tâm trí nàng không tập trung để làm được việc gì.

Đêm cuối cùng của tháng Hai, nàng cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ.

Một sự tĩnh lặng âu lo dường như đang ngự trị trong ngôi nhà. Ngồi lặng im, đôi mắt vô hồn nàng nhìn vào khoảng không.

Bỗng, chuông điện thoại reo.

Vì từ lâu đã không còn hy vọng. Nàng nhắc ông nghe:

- Alô?

- Jenni. Tôi là mục sư Bastrom đây. Bà có khỏe không?

- Tôi rất khỏe. Xin cảm ơn ông.

- Hẳn hôm em bé mất, Erich đã chuyển lời chia buồn của chúng tôi đến bà, tôi muốn đến thăm bà nhưng ông ta nói hãy đợi ít thời gian. Erich có ở đây không?

- Thưa ông, Erich đi vắng và tôi không biết khi nào anh ấy trở về.

- A, được, bà báo lại cho ông ta là trung tâm giáo khu đã xây cất gần xong. Được biết ông Erich là một ân nhân hào hiệp của chúng tôi, tôi xin báo cho ông ta biết ngày 10 tháng Ba sẽ làm lễ khánh thành trung tâm Erich là một người rất quảng đại. Jenni - Vâng, tôi sẽ báo lại cho Erich rằng ông đã gọi đến. Chúc ông ngủ ngon.

Chuông điện thoại lại reo vào lúc hai giờ kém mười lăm phút. Lúc đó, Jenni đang nằm trên giường cạnh chồng sách, Jenni đang đọc sách để cố dỗ giấc ngủ.

- Jenni!

- Vâng, - Nàng đáp và thầm nghĩ, phải chăng là Erich?

Ở đầu dây có giọng nói nghe kỳ lạ, chói tai và căng thẳng:

- Jenni à, vào khoảng tám giờ tối, em đã nói chuyện với ai qua điện thoại mà vừa cười vừa nói thế?

- Vào khoảng tám giờ à? - Nàng cố gắng nói giọng bình thản, cố kìm để không gào lên: Beth và Tina ở đâu?. Nàng thầm nghĩ, - Xem nào, lúc đó mình nói chuyện với ông cảnh sát trưởng Gunderson? Mark? Nàng không dám nói tên hai người đó. Chợt nhớ ra là mục sư Barstrom, nàng nói ngay:

Erich à, đó là mục sư Barstrom, ông ta mong được gặp anh để mời anh đi dự lễ khánh thành trung tâm giáo khu.

Đôi tay ướt đầm mồ hôi, miệng run rẩy, nàng chờ phản ứng của anh ta và thần nghĩ phải kéo dài cuộc trò chuyện hầu cảnh sát có thể xác định nơi gọi đến.

Erich hỏi:

- Em có chắc đó là mục sư Barstrom không?

- Erich à, tại sao em phải bịa ra đi đâu ấy? Các con thế nào?

- Ổn cả.

- Cho em nói chuyện với chúng.

- Chúng rất mệt. Anh đã đưa chúng lên giường ngủ rồi. Tối nay, em thật đẹp, Jenni à.

- Em đẹp ư? - Nàng đáp và chột rùng mình.

- Đúng, anh đang ở đây và đang nhìn qua cửa sổ, em hẳn đã đoán ra rằng anh đang ở đây, nếu em yêu anh, em phải đoán ra đi đâu ấy chứ!

Đưa mắt nhìn chiếc cốc bằng thủy tinh màu xanh lục hư ảo trong bóng đêm, Jenni hỏi:

- Tại sao, anh không vào nhà?

- Anh không thích vào, anh chỉ muốn biết rằng em luôn ở nhà và đang chờ đợi anh.

- Erich à, em luôn đợi anh và các con, nếu anh không muốn trở về thì hãy để em đến sống bên cạnh anh.

- Không, chưa được đâu. Jenni à, em đã lên giường chưa?

- Vâng, dĩ nhiên rồi.
- Em mặc áo ngủ nào thế?
- Chiếc áo mà anh thích, em mặc nó thường xuyên.
- Lẽ ra anh nên ở lại nhà.
- Em rất mong đi đâu đó.

Có một lúc yên lặng, vắng vẳng trong ống nghe là tiếng xe cộ di chuyển. Theo nàng nghĩ thì hẳn là Erich vẫn gọi đến từ chỗ cũ và anh ta đang đứng phía sau ô cửa sổ.

- Em không nói với mục sư Bastrom là anh giận em chứ?
- Đương nhiên là không, ông ta vẫn biết rằng chúng ta rất thương yêu nhau.
- Jenni à, anh vừa gọi điện cho Mark mà đường dây bận. Phải chăng lúc đó em đang nói chuyện với anh ta?
- Làm gì có chuyện đó.
- Em thật sự đang nói chuyện với mục sư Barstrom chứ?
- Tại sao anh không gọi ông ta để hỏi.

Tiếng nói của Erich đột ngột thay đổi, rít lên và thiếu tự tin:

- Không, anh tin em. Jenni. Anh muốn thử gọi lại Mark và nhớ ra rằng có cho anh ta mượn một cuốn sách mà lúc này anh muốn lấy lại. Cuốn sách đó nằm ở ngăn thứ ba ở tủ sách, đếm từ phía phải vào là cuốn thứ tư.

Nàng thẫn thờ, đó cũng là cái âm giọng the thé mà dạo nào nàng đã nghe và làm nàng hốt hoảng: "Đó có phải là nhân tình mới của cô không? Anh ta biết bơi không? Đều đã, đi ra khỏi giường của Caroline ngay".

Có tiếng gác máy rồi yên lặng, toàn bộ chỉ còn lại tiếng vo vo trong ống nghe trong tay nàng.

Chương 38

Hai mươi phút sau, ông cảnh sát trưởng Gunderson gọi điện cho Jenni báo rằng cảnh sát đã xác định được nơi gọi đến và đã biết Erich đang ở vùng lân cận của Duluth.

Duluth là vùng cực Bắc của bang Minnesota, phải mất sáu tiếng đồng hồ xe mới đến được nơi đó. Jenni thầm nghĩ, nếu như vậy thì Erich sẽ xuất phát từ Duluth vào buổi chiều mới đến được đây để có thể nhìn qua ô cửa sổ vào lúc tám giờ tối. Vậy thì, ai sẽ trông nom hai đứa bé? Không lẽ Erich để chúng ở một mình? Hay là chúng đã chết rồi? Nàng nhớ rõ kể từ ngày 16 tháng Hai đến nay, chưa được nói chuyện với các con. Thế là gần hai tuần lễ rồi.

Sau khi biết tin về Erich, bằng một giọng dửng dưng nàng nói với ông cảnh sát trưởng:

- Anh ta đang hoảng loạn rồi!

Ở đầu dây bên kia, không một lời an ủi, ông cảnh sát trưởng nói:

- Tôi cũng nghĩ như thế!

- Vậy chúng ta có thể làm gì?

- Bà có muốn chúng tôi cho công bố lệnh truy tìm hay chúng tôi cho đài truyền hình và báo chí biết tin này.

- Vậy thì, chúng tôi sẽ lập một đội tuần tra đặc biệt để rà soát kỹ trong toàn vùng Duluth. Ngoài ra tôi cũng muốn gọi đến nhà bà một nhân viên cảnh sát vì thấy rằng tính mạng của bà có thể lâm nguy.

- Không được đâu, Erich sẽ biết ngay.

Đã gần nửa đêm. Lúc này là cuối tháng Hai, hằng đêm nàng khẩn nguyện cho các con, nàng khóc suốt đêm bên gối. Sáng mai khi thức dậy, đầu thấy mình trong gương đôi mắt sưng húp, Jenni vẫn ăn mặc tươm tất để đi xuống nhà dưới, pha cà phê và rửa dọn ly tách.

Rồi, khoác áo đi ski, Jenni vội vã ra ngoài và đi quanh ngôi nhà, đến bên cửa sổ căn bếp, nàng trông thấy nơi đây những dấu chân còn hằn trên tuyết, chúng xuất phát từ cánh rừng rồi quay trở lại. Nàng thầm nghĩ, hẳn là Erich đã đứng nơi đây, khuôn mặt dán vào ô kính, để rình rập mình.

Đến trưa, ông cảnh sát trưởng lại gọi đến:

Ông nói:

- Thưa bà Jenni, tôi đã trao đổi với bác sĩ Philstrom. Theo ông Philstrom thì chúng ta phải công bố việc truy tìm hai đứa bé, nhưng quyết định là quyền ở bà.

- Xin ông cho tôi có thời gian để suy nghĩ. - Nàng đáp với ý định muốn hỏi ý kiến của Mark.

Bà Rooney ghé thăm Jenni vào lúc hai giờ chiều.

Bà ta nói:

- Jenni à, chúng ta soạn đồ ra may vá nhé!

- Đúng đấy.

Cần lấy chiếc ghế gần bếp sưởi, bà Rooney đi đến tận soạn ra những mảnh vải vuông, bà nói:

- Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ thấy ông ta xuất hiện

- Ai?

- Erich chứ còn ai. Jenni à, bà hẳn biết là Caroline đã hứa với Erich là luôn có mặt vào ngày sinh nhật của ông ta. Hai mươi lăm năm qua kể từ

ngày bà Caroline mất, Erich luôn có mặt vào ngày hôm đó. Mới năm ngoài đây thôi Erich đã đi khắp nhà như tìm kiếm một cái gì đó.

- Và bà nghĩ rằng lần này ông ta cũng trở về?

- Luôn luôn như thế.

- Đây Rooney, hãy hứa với tôi là đừng kể chuyện này cho bất cứ ai kể cả Clyde.

Rooney nhiệt tình gật đầu:

- Như vậy, chỉ có hai ta là biết giờ Erich trở về, phải không Jenni?

Jenni dứt khoát giữ kín cái tin này và nàng cũng không cho Mark biết khi anh gọi điện đến để khuyên nàng cho ông cảnh sát trưởng công bố lệnh truy tìm, nàng từ chối lời đề nghị của Mark.

Nàng nói:

- Mark à, hãy chờ thêm một tuần nữa xem sao.

Tuần lễ chấm dứt vào ngày 9 tháng Ba. Sinh nhật của Erich nhằm vào ngày 8.

Nàng tin chắc là Erich sẽ về nhà vào ngày 8. Nếu biết đi đầu này hẳn ông cảnh sát trưởng và Mark sẽ yêu cầu nàng cho phép được đưa cảnh sát đến mai phục trong các vùng kế cận nông trang. Nhưng Jenni biết Erich sẽ linh cảm được ngay. Nếu hai đứa trẻ còn sống, thì đây là dịp sau cùng để nàng có thể cứu chúng. Erich đang mất dần sự tỉnh táo.

Sống trong lo sợ suốt tuần lễ, Jenni không thể làm gì được ngoài việc cầu xin ơn Trên giúp nàng.

Nàng đếm từng ngày trôi qua... ngày hai, ba, tư, năm sáu... cầu xin cho trời đừng đổ tuyết. Đường xá được thông thoáng, sáng ngày bảy. Có điện

thoại của ông Hartley gọi đến từ New York.

Ông Hartley nói:

- Jenni, lâu quá tôi không được tin gì của bà. Bà có khỏe không? Và cháu gái thế nào?

- Cám ơn ông, chúng tôi vẫn ổn cả..

- Jenni à, chúng tôi rất tiếc báo cho bà một vấn đề khá rắc rối. Hẳn bà còn nhớ Wellington Foundation, cơ quan trước đây đã mua hai bức tranh *Mùa gặt ở Minnesota* và *Mùa xuân ở nông trang* với một giá rất cao.

- Vâng, tôi nhớ.

- Sự việc là khi họ lau chùi những tác phẩm này thì phát hiện thấy lộ ra một chữ ký Caroline Bonardi dưới chữ ký của ông Erich, như vậy là ông Erich đã mạo nhận ký vào những bức tranh mà ông không hề vẽ. Jenni à, tôi sợ rằng sẽ bùng ra một vụ tai tiếng. Chiều mai, ban lãnh đạo Wellington Foundation sẽ triệu tập cuộc họp bất thường và sau đó có buổi họp báo. Như vậy, chiều mai, giới báo chí sẽ làm rùm beng chuyện này.

- Ngăn họ lại! Phải ngăn họ lại!

- Ngăn ư? Làm sao tôi có thể ngăn họ? Việc giả mạo là đi ẩu rất nghiêm trọng, một khi người ta đã trả bạc triệu cho một tác phẩm của họa sĩ mới nổi... Và khi người nghệ sĩ đó được ca ngợi thì không ai chịu im tiếng với một vụ giả mạo. Jenni à, tôi rất tiếc nhưng việc đó vượt ngoài tầm của tôi. Khi tôi nói với bà đây, thì một cuộc điều tra đang tiến hành để xác định lý lịch của Caroline Bonardi, vì tình bạn nên tôi báo cho bà biết.

- Tôi sẽ báo lại với Erich, cám ơn ông Hartley.

Một lúc lâu sau khi gác máy, Jenni vẫn còn ng ẫ s ửng, mắt nhìn vào ống nghe. Nàng biết chẳng còn cách gì để chặn đứng vụ tai tiếng. R ồi đây giới báo chí sẽ đổ đến đòi gặp Erich. Chẳng mấy chốc họ sẽ biết ngay rằng Caroline Bonardi là con gái của họa sĩ Everett Bonardi và là mẹ của Erich

Krueger. Chỉ cần chú tâm xem xét những bức tranh là người ta có thể xác định được rằng chúng đã có cách đây trên hai mươi lăm năm.

Nàng lên lầu ngủ sớm với hy vọng Erich sẽ muốn trở về hơn khi thấy ngôi nhà đã chìm trong bóng tối. Jenni đi tắm như đêm đầu tiên mới đến đây; nàng đã cho vào nước tắm một nắm bột thơm mùi thông, mùi thơm lan tỏa khắp phòng. Nàng thả tóc ngâm trong nước. Nàng mặc vào chiếc áo ngủ màu ngọc bích rồi đặt bánh xà phòng thơm mùi thông dưới gối và đảo mắt nhìn quanh phòng. Mọi thứ đồ vật đã ở nguyên chỗ cũ chẳng có gì làm xáo trộn cái tính thích ngăn nắp của anh ta, hai cánh cửa tủ đã đóng, màn cửa kéo ngay ngắn.

Sau cùng nàng lên giường và bỏ máy bộ đàm mà ông cảnh sát đưa cho nàng vào ngăn bàn ngủ.

Suốt đêm không hề chớp mắt, Jenni lắng nghe tiếng đồng hồ điểm từng giờ. Nàng thầm gọi, Erich, hãy về đây. Và biết rằng nếu anh ta có ở đó thì mùi thông sẽ dẫn dắt anh ta đi về phía hành lang. Nhưng, khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua bức màn thì cũng chẳng có động tĩnh gì của Erich. Jenni ngủ đến tám giờ sáng. Một ngày mới làm tăng thêm nỗi sợ hãi của nàng. Đêm qua, nàng đã mong được nghe có tiếng chân, được trông thấy cánh cửa mở ra và Erich đến tìm nàng, đến kiếm bà Caroline.

Chỉ còn vài tiếng đồng hồ trước khi bản tin buổi chiều được phát đi trên đài phát thanh.

Trời âm u, nhưng tin khí tượng cho biết tuyết sẽ không rơi. Jenni không biết mình nên mặc áo gì. Nàng thầm nghĩ, Erich rất đa nghi nếu thấy nàng mặc gì khác ngoài chiếc áo sandai và quần tây, anh ta có thể cho rằng nàng đang chờ đợi một người đàn ông nào đó.

Nàng không buồn nhìn mình trong gương, bởi sáng nay, nàng đã dành thời gian để chăm chú nhìn khuôn mặt mình, nàng đã sửng sốt khi trông thấy đôi mắt thất thần và đôi gò má lộ hẳn, mái tóc nay đã dài vì thế nàng búi cao trên gáy. Nàng bỗng nhớ cái hôm mà nàng trông thấy khuôn mặt Erich trong gương mờ hơi nước. Lúc đó, Erich đã trao cho nàng chiếc áo

ngủ màu ngọc bích và trực giác của nàng đã báo nguy nhưng nàng không muốn ghi nhận.

Nàng đi xuống nhà dưới, kiểm tra tất cả các phòng, rồi lau bàn và chùi rửa mọi vật dụng ở bếp. Trong những tuần qua, nàng không ăn gì ngoài thức ăn đóng hộp, tuy vậy nàng vẫn dọn dẹp thật ngăn nắp để làm vừa lòng Erich. Nàng lấy giẻ lau bụi các kệ sách trong thư phòng và thấy rằng cuốn sách thứ tư trên hàng kệ thứ ba tính từ phải qua không còn nơi đây, đúng như Erich đã nói.

Thật là kỳ lạ khi trong một thời gian dài nàng đã chối từ một sự thật và đã để mất một đứa con nhỏ và có thể cả những đứa con gái chỉ vì nàng đã không muốn nhận ra con người thật của Erich.

Vào buổi trưa, trời tối sầm, gió nổi lên vào lúc ba giờ chiều. Gió hú trong lò sưởi, xua tan những đám mây. Và rồi bỗng nhiên mặt trời bỗng ló dạng thật muộn vào buổi chiều, làm rực rỡ những cánh đồng phủ tuyết. Đi từ cửa sổ này sang cửa sổ khác, Jenni chăm chú nhìn cánh rừng, con lộ dẫn đến bờ sông, nàng cố nhìn rõ một chiếc bóng dưới mái hiên của kho lúa.

Jenni trông thấy những người thợ của nông trang ra về lúc bốn giờ chiều, những người mà nàng không hề quen biết. Erich đã cấm họ tuyệt đối không được lân la đến gần ngôi nhà và mỗi khi ra đồng Jenni cũng chẳng đến gần họ. Đối với nàng, chuyện xảy ra cho Joe là quá đủ..

Năm giờ chiều, Jenni nghe tin tức ở radio. Sau khi đã đọc những tin chính xác và mau lẹ, người phát ngôn viên đọc tiếp: "Và sau đây là tin nhanh mà chúng tôi vừa nhận được - Wellington Foundation vừa tiết lộ về một vụ giả mạo tranh đến kinh ngạc: Erich Krueger, bang Minnesota, người được xem là họa sĩ nổi tiếng nhất kể từ Andrew Wyet, đã ký tên trên những bức tranh mà ông đã mạo nhận. Tác giả thật sự của những bức tranh đó chính là bà Caroline Bonardi. Được biết bà Caroline Bonardi là con gái của nhà vẽ chân dung rất danh tiếng Everett Bonardi và là mẹ của ông Erich Krueger".

Tắt radio. Jenni biết, chẳng bao lâu nữa, chuông điện thoại sẽ reo và các nhà báo sẽ tràn vào nhà. Hẳn Erich sẽ trông thấy họ và cũng có thể anh

ta đã nghe tin tức phát ra từ radio để biết rằng mọi việc đã an bài. Trong trường hợp đó, Erich sẽ dứt khoát trả thù Jenni.

Rối bời, Jenni lao đảo bước ra khỏi căn bếp. Nàng thầm nghĩ, phải làm gì đây? Liệu nàng có thể làm được gì? Không biết đi đâu, nàng đành vào phòng khách. Ánh chiều tà tràn ngập căn phòng, soi sáng bức tranh của bà Caroline. Bất chợt thương cảm người đàn bà đã từng như nàng trải qua những lúc rối bời, Jenni đến gần, chăm chú nhìn bức tranh: bà Caroline ngồi ở hiên nhà, chiếc áo choàng không tay màu xanh lục khoác quanh người, tóc xõa nhẹ trên vầng trán, trong cảnh chiều tà đó có chiếc bóng của cậu bé Erich đang vội vã chạy về phía mẹ.

Jenni chăm chú nhìn, chiếc bóng của cậu bé Erich đang vội vã...

Ánh nắng chiều lan tỏa khắp căn phòng. Hẳn buổi hoàng hôn sẽ rực rỡ với những sắc màu đỏ, cam, tím và những đám mây đen điểm vân ánh sáng.

Chiếc bóng đang vội vã chạy về phía người mẹ...

Jenni biết chắc rằng Erich đang ở đâu đó trong cánh rừng và nàng nghĩ đến cái phương cách duy nhất buộc anh ta phải lộ diện. Nàng nhớ tới cái khăn quàng mà Rooney đã đan cho nàng., và nhận thấy cái khăn ấy không đủ lớn nhưng nếu nàng có thể mặc thêm một cái gì...cái chăn lính của bố Erich, nàng nhớ ra nó được cất giữ trong cái rương bằng gỗ thông, cái chăn này gần như cùng màu với áo choàng của bà Caroline.

Vội vã lên tầng gác đựng đồ Jenni mở chiếc rương, lục lợi phía trong và lấy ra hai bộ đồ lính, cái chăn được xếp gọn dưới đáy rương, màu kaki của nó thật giống màu chiếc áo choàng không tay. Nàng thấy mình cần cây kéo và nhớ ra có một cái trong giỏ đựng đồ may.

Mặt trời sắp lặn. Trong ít phút nữa, trời sẽ tối.

Jenni trở vào nhà bếp. Với đôi tay run rẩy, nàng bắt đầu cắt một ô trống giữa cái chăn và tròng vào đầu, rồi nàng quàng chiếc khăn lên đôi

vai. Cái chăn rủ xuống mặt đất, trông tựa như cái áo choàng không tay phủ lấy nàng.

Trực nhớ đến mái tóc của mình, bây giờ nó dài hơn mái tóc của bà Caroline; nhưng trên bức tranh, bà Caroline búi tóc. Đứng trước cái gương ở nhà bếp, Jenni cũng búi tóc lên như thế, nàng lấy tay hất nhẹ mớ tóc để chúng xõa trước trán. Jenni bước đến nơi cửa phía Tây của hàng hiên. Nàng thầm nghĩ, ta là Caroline đây. Ta sẽ đi như Caroline, ng ẩ ng ẩ như Caroline và ta ng ẩ ng ẩ này ngắm cảnh hoàng hôn như Caroline trước đây vẫn làm, ta sẽ nhìn đứa con trai nhỏ đang vội vã chạy đến với ta.

Mở cánh cửa, Jenni lặng lẽ đi ra ngoài trời lạnh căm. Đến bên cái xích đu đáng thuy ền, xếp dịch nó về hướng trời lặn và ng ẩ ng ẩ xuống.

Cố bắt chước thật đúng dáng vẻ của bà Caroline trên bức tranh, cũng đôi tay để chéo trên đầu gối, rồi thật nhẹ nhàng, nàng bắt đầu ng ẩ ng ẩ đu đưa.

Tựa một quả cầu đỏ rực, mặt trời đang xuống thấp để mất hẳn ở cuối chân trời.

Trong tiếng gió xào xạc của hàng thông ở bìa rừng, vẫn đang đưa trên chiếc xích đu, Jenni lặng ngắm cảnh hoàng hôn với những sắc màu hồng, tím thẳm, cam và những áng mây lẻ loi. Nàng biết chẳng mấy chốc, đứa bé trai sẽ chạy ra từ cánh rừng để đến bên mẹ..."Hãy đến đây, con trai bé bỏng của mẹ, đến đây, Erich".

Đột nhiên, Jenni nghe một tiếng rú the thé càng lúc càng the thé hơn: "Á, a a..quỷ đội mồ ờ...Mày đi đi...Mày đi đi".

Một chiếc bóng lão đảo tiến đến gần, chiếc bóng này cầm súng trên tay khoác áo choàng xanh, với mái tóc dài đen mà gió làm tung bay rời rạc. Khuôn mặt méo mó vì kinh hãi đang nhìn chăm chăm về phía Jenni.

Nàng vụt đứng dậy. Cái bóng đứng lại, đưa súng lên nhắm bắn nàng.

Jenni hét lên:

- Erich, đừng bắn!

Nàng chạy vội về phía cửa, chụp lấy nắm đấm, nhưng cánh cửa đã kẹt bên trong. Kéo cái chần lên để khỏi vướng, nàng bắt đầu chạy theo hình chữ chi, lao nhanh xuống những bậc thềm hàng hiên, băng qua cánh đồng. Những phát súng đuổi theo nàng. Jenni chột cảm thấy đau nhói ở bờ vai, một cảm giác nóng ran nơi cánh tay, lảo đảo, nàng không biết chạy đi đâu. Nàng nghe tiếng thét kỳ lạ vang lên phía sau "Quý, quý..."... Nàng lò mò trông thấy cái chuồng bò ở phía phải. Nàng biết, đây là nơi mà Erich không đặt chân đến kể từ khi bà Caroline qua đời. Trong một nỗ lực tuyệt vọng, Jenni kéo mạnh cánh cửa dẫn vào căn phòng nhỏ làm kho chứa các bình sữa. Lúc này, Erich đang ở sát sau nàng. Jenni vội vã chui vào chuồng bò và chạy ào qua phía bên kia trước ánh mắt dừng dưng của đàn bò đang nhai rơm trong máng. Những bước chân càng lúc càng gần hơn..

Hoảng loạn, nàng chạy đến góc cùng của chuồng bò, nơi ấy lúc trước đặt bồn chứa nước và có tường vây quanh dành cho những chú bê mới sinh. Bồn chứa trống trơn. Nàng quay lại và đối diện với Erich.

Đứng cách nàng độ ba thước, Erich dừng lại và phá lên cười. Áp súng vào má, hành động của hắn thật chính xác như ngày nào nhắm bắn con chó của Joe. Họ nhìn nhau. Những hình ảnh thật giống nhau trong chiếc áo choàng không tay màu xanh, với những mái tóc nâu. Nhưng chỉ chút khác biệt đó là mớ tóc vàng vén không khéo nên lộ ra ngoài bộ tóc giả.

Có tiếng thốt lên:

- Quý ma...Quý ma...

Mắt nhắm nghiền Jenni thì thầm: "Ôi, Lạy Chúa!"

Nàng nghe tiếng súng nổ, sau đó một tiếng thét được kết thúc bằng một tiếng ùng ục. Nhưng nàng nhận ra rằng nó không được thốt ra từ miệng nàng mà từ Erich đang sòng soài trên đất, máu trào từ miệng và mũi, đôi mắt mờ đục, máu me đầm đìa mái tóc giả. Phía sau Erich, bà Rooney đang cầm khẩu súng săn, với nòng súng hạ thấp.

Bà ta từ tốn nói:

- Để trả thù cho Arden.

Quỳ xuống bên Erich, Jenni hỏi:

- Erich, các con còn sống không?

Đôi mắt hoảng loạn, hấn ra dấu:

- Còn...

- Có ai ở gần chúng không?

- Không... một mình...

- Erich, chúng ở đâu?

Đôi môi mấp máy hấn nói:

- Chúng ở...

Rồi cố nắm lấy tay nàng, bấu những ngón tay quanh ngón trỏ của nàng. Hấn thều thào: "Xin lỗi, mẹ, xin lỗi, mẹ...Con không muốn...làm ...hại mẹ...".

Đôi mắt nhắm lại, toàn thân hấn giật nảy lên lần cuối và Jenni thấy những ngón tay hấn buông ra.

Chương 39

Tuy trong nhà đầy ắp người, nhưng Jenni chỉ trông thấy những chiếc bóng lơ mờ. Ông cảnh sát trưởng Gunderson, những phụ tá của bác sĩ pháp y đang dùng phấn vẽ quanh cái xác của Erich trước khi mang nó đi. Sau khi biết tin về vụ mạo nhận tranh, các nhà báo đến thật đông và rồi họ có dịp ở lại để săn một tin còn quan trọng hơn. Họ đã đến kịp lúc để chụp hình Erich, với chiếc áo choàng và mái tóc giả vấy máu. Khuôn mặt Erich trông thật thanh thản một cách kỳ lạ khi từ trần.

Các nhà báo được phép tham quan căn nhà gỗ, để chụp hình và quay phim những bức tranh tuyệt đẹp của bà Caroline và những bức vẽ hoảng loạn của Erich.

Mark có mặt nơi đây. Chàng đã dùng kéo cắt cái chăn và băng bó vết thương cho Jenni.

Mark nói:

- Mọi việc sẽ ổn thôi Jenni. Cảm ơn Chúa, vết thương của chị không nặng lắm.

Mặc dù bờ vai đang đau đớn, Jenni chột rùng mình khi những ngón tay dài dịu dàng của Mark chạm đến nàng. Jenni thầm nghĩ, lúc này chỉ có Mark là có thể giúp nàng.

Họ đã tìm thấy chiếc xe của Erich giấu trên con lộ gần nông trang. Anh ta đã thuê nó ở Duluth và đã lái trong sáu tiếng đồng hồ để đến đây. Như vậy là anh ta đã bỏ hai đứa bé một mình gần mười ba tiếng đồng hồ. Và đi đâu làm cho mọi người thắc mắc là hai đứa bé đang ở đâu?

Suốt buổi chiều, xe cộ nối đuôi nhau vào nông trang. Trước tiên là Maude và Joe đến. Với dáng dấp to lớn, Maude cúi xuống bên nàng và nói:

- Sự việc quả là đáng sợ.

Vài phút sau, nàng nghe tiếng bà Maude trong bếp và mùi thơm của cà-phê bốc lên ngào ngạt.

Tiếp đến là ông mục sư Bastrom đến thăm.

Ông cho biết:

- Trước đây, John Krueger rất lo lắng cho con trai của ông, như vậy ông không hề cho tôi biết lý do. Và rồi, tôi thấy Erich khá thành công trên đời.

Từ radio, bản tin dự báo thời tiết cho hay: "Một cơn bão tuyết đang đến gần Minnesota và Dakota".

Jenni thẫn thờ, một cơn bão đang đến! Lạy Chúa, các con tôi hẳn chết rét mất!

Đến gần nàng, Clyde nói:

- Thưa bà Jenni, bà hãy giúp tôi. Họ muốn đưa Rooney vào bệnh viện lần nữa.

Sực tỉnh, Jenni nói:

- Rooney đã cứu sống tôi. Nếu bà ta không bắn Erich thì ông ta sẽ giết chết tôi.

Clyde nói:

- Rooney đã nói với ông nhà báo là bà ta làm như thế để trả thù cho Arden. Jenni à, hãy giúp tôi, nếu họ giam Rooney trong bệnh viện lần nữa, bà ta sẽ không chịu đựng được. Rooney cần tôi cũng như tôi cần bà ta.

Đứng lên khỏi divan, nàng tựa người vào tường ít phút và đi tìm ông cảnh sát trưởng, ông ta đang gọi điện, tiếng ông oang oang:

- Các anh hãy cho in tới đa các bố cáo và dán đầy trong các siêu thị và trạm xăng. Hãy dán chúng ở phía bên kia biên giới trên đất Canada.

Chờ ông gác máy, Jenni hỏi:

- Thưa ông cảnh sát trưởng, tại sao ông muốn gọi Rooney vào bệnh viện?

Từ tốn, ông ta trả lời nàng:

- Thưa bà Jenni, bà hãy hiểu cho rằng Rooney đã có ý định giết Erich vì thế bà ta đã cần súng và chờ hắn ta.

- Bà ta muốn bảo vệ tôi vì biết tôi sẽ gặp nguy hiểm và bà đã cứu mạng tôi.

- Được rồi, Jenni. Hãy để tôi tính xem.

Im lặng ôm Rooney vào lòng, nàng thầm nghĩ, Rooney đã yêu quý Erich từ thuở anh ta còn bé vì thế dẫu bà có nói năng gì thì bà cũng không dám giết Erich dẫu để trả thù cho Arden. Bà đã giết Erich chỉ để cứu nàng.

Đêm trôi qua, cảnh sát vẫn tiếp tục lục soát các bất động sản thuộc quyền sở hữu của gia đình Krueger. Nhiều tin đồn thất thiệt đã được thiên hạ nhắc đến. Trong vùng người ta đã bàn tán nhiều điều không thật. Tuyệt bắt đầu rơi dày đặc, lạnh buốt.

Maude chuẩn bị sandwich, cỡ họng thắt chặt, Jenni chỉ dùng được một ít nước súp. Đến nửa đêm thì mọi người ra về

Ông cảnh sát trưởng nói:

- Thưa bà Jenni, tôi sẽ trực suốt đêm ở văn phòng và sẽ gọi điện cho bà khi có tin gì mới.

Chỉ còn Mark ở lại với nàng.

Jenni nói với chàng:

- Mark à, anh hẳn đã mệt rồi, hãy về nhà nghỉ đi!

Im lặng, Mark đi lấy chăn gối và ép Jenni nằm nghỉ ở divan, cạnh lò sưởi. Chàng cho củi vào lò và đến nằm trên chiếc ghế bành lớn.

Trong tranh tối tranh sáng, Jenni chăm chú nhìn vào chiếc nôi chứa đầy củi đặt cạnh ghế bành, nàng thẫn thờ nghĩ, mình không còn cầu nguyện kể từ khi đưa bé mất, thậm chí nỗi đắng cay, cho đến bây giờ nàng đã chấp nhận sự mất mát đó. Nhưng khi nghĩ đến Beth và Tina thì nàng phải cầu xin Thượng đế hãy giữ gìn chúng.

Sau cùng, nàng cũng thiêu thiêu ngủ nhưng những cơn đau nhói ở đôi vai làm nàng thức giấc, nhận thức được sự căng thẳng và run rẩy nhẹ nhàng của mình và sau đó, sự đau đớn giảm bớt và Jenni nằm yên tĩnh trở lại. Khi mở mắt lần nữa thì thấy mình nằm trong vòng tay Mark và được ủ trong tấm vải kết đủ màu.

Jenni cảm thấy có điều gì đó đã làm nàng lo lắng, một điều gì đó rất quan trọng từ tiềm thức toan trỗi lên, nhưng nàng không thể nắm bắt. Điều này liên quan đến bức tranh mà Erich vẽ sau cùng, bức tranh trong đó có vẽ Erich đứng ở ô cửa sổ và quan sát nàng.

Lúc bảy giờ sáng, Mark chuẩn bị cà phê và bánh mì nướng cho bữa ăn sáng. Jenni đi tắm và nàng rung mình khi tia nước chạm vào vết thương ở vai.

Khi nàng xuống lầu thì Rooney và Clyde cũng vừa đến. Họ theo dõi bản tin buổi sáng trên TV trong khi dùng cà phê và thấy ảnh của các con gái nàng đã được phát đi trên chương trình "*Today*" và "*Good morning America*".

Lúc này, Rooney bày ra những mảnh vải để may vá.

Bà hỏi Jenni:

- Jenni à, bà muốn may vá không?

- Không, lúc này tôi không may vá gì được!

Nghe Jenni nói thế, bà Rooney quay sang giải thích cho Mark:

- May vá giúp tôi quên đi nỗi buồn, chúng tôi đang may những tấm vải kết đủ màu cho giường của hai đứa bé. Hẳn người ta sẽ tìm ra chúng mà!

Trên TV, cô phát ngôn viên Jane Pauley đang đọc mục bình luận: "Vụ tai tiếng đã làm chấn động giới yêu nghệ thuật của ngày hôm qua chỉ là một phần nhỏ của thảm kịch mà người ta đã phát hiện trong ngày hôm nay. Erich Krueger".

Trên màn ảnh truyền hình là khuôn mặt của Erich. Đây là bức ảnh của anh đã được in trong vụng tập của phòng triển lãm với mái tóc màu vàng óng, những lọn tóc ngắn, đôi mắt xanh đen, nụ cười nửa miệng. - Rồi đến những hình ảnh ở nông trang và nơi Erich đã ngã xuống.

Bây giờ, là hình ảnh tươi cười của Tina và Beth với lời bình luận của cô phát thanh viên: "Cho đến sáng nay, người ta vẫn chưa tìm ra hai cháu bé. Trước lúc nhắm mắt, Erich có nói với vợ ông ta là chúng vẫn còn sống. Nhưng cảnh sát không mấy tin chắc. Theo bức tranh sau cùng do ông Erich vẽ thì người ta có thể nghĩ rằng Tina và Beth đã chết".

Trên màn hình lúc này là cận ảnh của bức tranh cuối cùng của Erich. Trước mắt Jenni là những con búp bê mềm nhũn và hình ảnh của chính nàng đang nhìn sống trong khi Erich đang tươi cười, quan sát cảnh tượng này sau bức màn được vén ra từ ô cửa sổ.

Đứng vụt dậy để tắt TV, Mark nói:

- Tôi đã nói với ông cảnh sát trưởng rồi, đừng để cho các nhà báo chụp hình bên trong căn nhà gỗ.

Rooney cũng đứng vụt dậy cùng lúc với Mark.

Bà ta hét lên:

- Theo lẽ các ông phải đưa cho tôi xem bức tranh đó mới phải, bộ các ông không biết gì sao, những bức màn cửa... Màn cửa màu xanh!

Nghe Rooney nhắc đến những bức màn, Jenni chực hiểu ra đi đâu đang làm nàng bứt rứt. Trong số những mảnh vải Rooney bày ra trên mặt bàn nhà bếp, có mảnh vải màu xanh đậm trông giống màu màn cửa vừa thấy rõ trên bức tranh của Erich.

Mọi người đều hét lên:

- Rooney, vậy Erich nhốt các cháu ở đâu? Ở đâu?

Nhận thức được cái tin quan trọng mà mình đang nắm giữ. Rooney kéo tay áo của Mark, hét toáng lên trong cơn kích động.

- Mark, anh đã biết chỗ ấy mà, khu nhà mát của bố anh, trên cái đảo nhỏ, ở đó những phòng dành cho khách không có màn nên Erich đã nói là phòng sáng quá, vì thế, tôi đã đưa những màn cửa màu xanh này cho anh ta, cách đây tám năm.

Jenni thốt lên:

- Mark, có thể nào hai đứa bé đang bị nhốt ở đó?

- Rất có thể. Hơn một năm nay, bố và tôi không đến nơi đó. Erich có chìa khóa riêng để vào.

- Nhà mát đó ở đâu thế?

- Nó ở...trong vùng Duluth, trên một hòn đảo nhỏ. Rất có thể hai đứa bé đang ở đây, chỉ có đi đâu là...

- Đi đâu gì? - Jenni hỏi và nghe tiếng tuyết đang quất mạnh ở ô cửa kính.

Clyde lớn tiếng nói lên đi đâu đang làm mọi người lo sợ.

- Chỉ là không có lò sưởi. Nơi đó không lò sưởi và lúc này hai đứa bé đang bị bỏ mặc.

Mark chụp vội máy điện thoại.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ông cảnh sát trưởng quận Hathaway gọi điện đến nhà Jenni và cho biết đã tìm thấy hai đứa bé.

Mừng rỡ, Jenni nghe Mark hỏi: "Chúng có bình an vô sự không?" Nàng đành lấy ống nghe từ tay Mark và nghe ông cảnh sát trưởng nói: "Ồ, may quá chúng tôi đến kịp lúc, Erich đã hăm dọa sẽ phạt các cháu nếu bước ra khỏi nhà. Nhưng vì trong nhà quá lạnh và Erich lại đi vắng quá lâu nên cháu lớn đã liêu đi ra ngoài. Cháu mở được cánh cửa và dẫn đứa em ra khỏi nhà để tìm mẹ, vì thế chúng tôi đã tìm thấy hai cháu, nếu trễ nữa tiếng hẳn là chúng không thể nào sống sót trong cơn bão này. Hãy chờ cho một lát".

Jenni nghe tiếng chuyển máy và cùng lúc là tiếng của hai đứa bé: "Alô, mẹ!"

Nàng thôn thốc trong vòng tay ôm chặt của Mark: "Các con cưng của mẹ. Mẹ yêu các con. Mẹ yêu các con".

Chương 40

Tháng Tư nở rộ trên toàn Minnesota như một ân sủng của các vị thần, các vầng màu đỏ thẫm xuất hiện quanh các cây xanh non mà người ta trông thấy những nụ hoa li ti sắp đơm bông, vào tháng này, loài hươu đã ra khỏi rừng, bầy trĩ đã men theo lộ để kiếm ăn, đàn gia súc thông thả gặm cỏ trong bãi chăn. Tuyết tan trong những luống cày và đất xộp dềnh hứa hẹn một vụ mùa tốt đẹp.

Beth và Tina bắt đầu cưỡi ngựa trở lại. Beth giờ đây thật cẩn thận khi ngồi trên lưng ngựa với dáng thẳng đứng. Tina luôn muốn phi nước kiệu trên con ngựa giống nhỏ của mình. Jenni cưỡi con *Ngọn Lửa* bên cạnh Beth, Joe luôn đi kèm Tina.

Đã từ lâu, nàng rất muốn rời bỏ nơi này để trở về New York. Khi biết thế, bác sĩ Philstrom đã khuyên nàng:

- Cưỡi ngựa là một liệu pháp rất tốt cho hai cháu bé.

Nàng nói:

- Thưa bác sĩ, tôi không muốn phải qua một đêm nào nữa trong ngôi nhà này.

Cuối cùng, Mark đã tìm ra giải pháp đó là để cho Jenni sử dụng ngôi nhà mà anh đã thuê của bà hiệu trưởng, nằm ở phía Tây nông trang của anh. Đây là ngôi nhà mà anh đã cho sửa sang cách đây mấy năm để ở.

Mark giải thích:

- Jenni à, từ lâu tôi đã thuê căn nhà đó, nhưng từ khi cha tôi về Florida thì tôi trở về ngôi nhà chính và bỏ trống nó từ sáu tháng nay. Nếu chị muốn thì hãy dọn về đó sống với các cháu.

Ngôi nhà này hẳn không thiếu nét độc đáo với hai phòng ngủ, một căn bếp rộng, phòng khách với nét đẹp cổ xưa. Thật vừa đủ cho ba mẹ con nàng.

Nàng báo cho Luke biết ý định muốn hiến tặng nông trang Krueger cho *Hội Lịch sử Quốc gia*.

Luke nói với nàng:

- Jenni à, hãy suy nghĩ lại. Ngôi nhà này đáng giá cả một gia tài và Chúa biết bà xứng đáng để được hưởng nó.

- Tôi thấy không cần đến nó nữa vì tôi không thể sống ở đó.

Nàng nhắm mắt lại, muốn xua đi kỷ niệm chiếc nôi trong tầng gác, bức vách ngăn, pho tượng chạm thật đẹp, bức tranh của Caroline.

Bà Rooney thường xuyên đến thăm nàng và rất hãnh diện với chiếc xe mà Clyde mới mua. Rooney giờ đây chẳng còn bận chần chừ nữa bởi bà không còn phải chờ đợi ngày về của Arden.

Bà nói với Jenni:

- Jenni à, nếu cần thiết thì con người có thể chấp nhận tất cả, nhưng không biết gì cả đó là cực hình tệ hại nhất.

Jenni bắt đầu tròng trọt trong khoảnh vườn của nàng, cảm nhận thứ đất màu mỡ và ẩm ướt qua những ngón tay lún sâu vào đất.

Có tiếng máy xe thùng cũ kỹ vang lên trong lối đi. Tiếng xe nghe thật yên ổn. Hai đứa bé gái đang đuổi nhau chạy về phía cậu Mark. Tựa như vùng đất trù phú, Jenni cảm thấy yêu đời và sẵn sàng cho một vụ mùa mới, một bước khởi đầu mới.

HẾT

TIẾNG THÉT TRONG ĐÊM

Tác giả: MARY HIGGINS CLARK

Dịch giả: Lê Thành

Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ

Ngày xuất bản: 05-2002

Đánh máy: Ct.Ly & Thanh Vân

Soát lỗi và làm Ebook: Heoconmtv